CAPITOLUL I

Scurt dialog
între mine şi un mort

Sînt convins că mulţi dintre cititorii acestor pagini, şi nu neapărat dintre cei mai sceptici, vor considera că întîmplările pe care le relatez mai jos sînt neverosimile... Mă rog ! nu le-o iau în nume de rău, cer doar puţină atenţie şi, pînă la urmă, fiecare e liber să tragă concluzia pe care o doreşte. Nu am să polemizez, de exemplu, nici cu cei care nu vor accepta povestea cu farfuria zburătoare identificată în zona : Malu-Mare — Ocoleşti — Vîrtoapele, pe tarla şi pe deasupra lacului, sau pe cea cu scheletul care îşi schimba culoarea, ori dispărea, după legi nu îndeajuns studiate la această oră. Dacă am să afirm de la bun început că toate acestea au fost văzute de mine-personal, mulţi au să facă binecunoscutul gest cu degetele în dreptul tîmplei : a luat-o razna şi ăsta, săracu'!... Aş fi bucuros, mărturisesc, dacă nu s-ar pune la îndoială măcar primele transmisiuni de pe solul lunar ale profesorului Gicu C. Niculescu. Evident, cea mai comodă poziţie e să te încăpăţânezi şi să spui : „Cînd am ajuns noi, românii, în lună, domnule ! Să fim serioşi!" Dar transmisiunile lui Gicu, cu care sînt prieten, au fost înregistrate pe bandă de magnetofon de numeroşi amatori de muzică uşoară (căci era vorba de nişte compoziţii proprii) iar autorul, deşi absent, a luat premiul întîi la festivalul de muzică pop, organizat anul acesta, nu la Mamaia, ca de obicei, ci, în mod excep-

ţional, la Malu-Mare, oraşul natal al multilateralului cosmonaut.

S-ar putea afirma de către alţii că întîmplările despre care se pomeneşte aici depăşesc limitele unei poveşti sănătoase şi odihnitoare, cu care sîntem deprinşi încă din fragedă copilărie de către bunicile noastre, şi în consecinţă jiu pot fi acceptate fără dovezi serioase de nici un om cu scaun la cap. Fără îndoială că un personaj care se provoacă pe sine însuşi la duel e cam greu de întîlnit în zilele noastre, iar dacă am să fac imprudenţa să afirm că duelul chiar a avut loc, nimeni nu o să mă creadă. După cum tot incredibilă pare a fi şi discuţia avută de mine cu un individ decedat încă de anul trecut !...

— Stop î a obiectat, pe marginea manuscrisului, prietenul meu, Raminagrobis, căruia i-am dat să citească notele înainte de a le bate la maşină... Nu vinde toate stafidele de la început. Şi ar fi cazul, cred eu, să inserezi şi ceva cam în genul acesta : „contribuţia pe care dinstinsul om de ştiinţă Raminagrobis a avut-o în elucidarea enigmelor amintite în această carte a fost esenţială...".

— Păi am scris aista în capitolele XI şi XVII, am protestat eu cînd am dat ochi cu el.

— O mai treci o dată şi în primele capitole. Sînt legi ale compoziţiei pe care n-am vreme să ţi le explic acum. In esenţă, cititorul trebuie să aibă o imagine de ansamblu de la început...

⋆

Fie şi aşa, dacă ţii neapărat ! Acum să continui tot cum ştiu eu. Despre personalitatea celui care scrie aceste rîn-duri, adică despre mine, mă întreb dacă e cazul să mai spun ceva. Intr-o lucrare apărută mai de mult, am dat toate amănuntele, ba mă tem că m-am cam lăudat puţin.

0

Pentru cei care nu au apucat să cumpere cartea \ mă voi prezenta în cîteva cuvinte : Ionescu Nicolae, patruzeci şi ceva, tip sobru, distins, maniere alese, o somitate în profesie dacă ne luăm după revistele de arheologie din ţară şi străinătate.

(Pe margine, o notă a lui Raminagrobis : „Tare aş vrea să văd şi eu revistele alea !...'' Şi într-alt loc : „Dar de cercetările' tale în domeniul oenologiei nu pomeneşti nimic ?...").

Sini mici răutăţi, evident, nu mă formalizez pentru atîta, totuşi, pentru spiritele mai neîncrezătoare, ţin să precizez că publicaţiile la care m-am referit se găsesc la Biblioteca Centrală, raftul doi şi trei, şi pot fi consultate zilnic între orele 8 şi 14, mai puţin lunea cînd se face curăţenie. Cît despre oenologie, mă îndoiesc să fie mulţi nevinovaţi care să arunce cu piatra şi în nici un caz cenzorul meu nu poate face parte dintre aceştia.

Important de reţinut în ceea ce mă priveşte este faptul că descind dintr-o ilustră familie de artişti de circ : mai mult, eu însumi am lucrat în arena cu talaş, de mic copil şi pînă am intrat în facultate. Din aceasta se poate deduce sper, că, la o adică, ştiu să dau şi să primesc un pumn, mult mai bine decît alţii.

(Nota lui Raminagrobis : „Eşti mare, Nicule !... dar* las-o mai moale şi nu te mai lăuda atîta !").

Bine-bine. Fiindcă sîntem la acest capitol, trebuie să recunosc că nici amicul meu nu e mai prejos cînd vine vorba de încercarea puterilor şi că, de multe ori, cu lovitura lui specială numită : „bot de morun", a făcut vid în jur, tocmai cînd personajele pozitive, adică eu şi cu el, păreau gata să mănînce bătaie.

[1] „Potirul sfîntului Pancraţiu" (n.a.)

(Altă notă — ce naiba, nu se mai termină cu notele astea ? — : „Obiectivitate, calităţi artistice cu ghiotura. Pretind să se precizeze că în general îi conving pe adversari cu ajutorul logicii. Capitol insuficient dezvoltat. R".).

*

Dacă stau şi mă gîndesc, totul a început din clipa în care individul cu helancă violetă a intrat în compartimentul meu. Era ora şase fără douăzeci. Acceleratul 602 tocmai mestecase cu un elan stupid ultimul tronson de cale ferată de pe malul stîng al Dunării şi se arunca orbeşte peste claviculele de oţel ale marelui pod de la Cernavodă. Noul venit se instalase într-un colţişor şi în următoarele două minute începu să şuiere ca un pneu găurit. L-am privit cî-teva secunde cu un ochi sever, am constatat că are o pată mai albă pe vîrful nasului, („lupus eritematos diseminat", i-am pus eu diagnosticul, deşi habar nu am de medicină) şi, după asta, am adormit buştean, ca omul fără nici o grijă. M-a deşteptat rumoarea peronului : sosisem. Compartimentul era acum gol, însă omul cu helancă violetă se strecura pe după stîlpi, cu servieta mea galbenă în mînă ! ! Imediat mi s-a declanşat sistemul de alarmă, care la mine este foarte sensibil. Am lăsat geamul şi am început să strig din toate puterile : „Hoţul ! Ala cu servieta galbenă... Puneţi mîna pe el!" Apoi am luat-o la goană după infractor. L-au încolţit alţii lîngă un chioşc de răcoritoare şi mă aşteptau pe mine, mîndri de atitudinea lor cetăţenească. Bravo fraţilor ! Dacă nu sîntem atenţi ăştia ne lasă în pielea goală !" I-

am luat servieta din mînă şi mă pregăteam să-1 dojenesc cu asprime, cînd el s-a smuls din mîinile celor care îl ţineau şi a dispărut pe sub nişte vagoane de marfă. Miliţianul se apropia în fugă, cău'tîndu-şi carnetul de procese verbale. I-am făcut semn să nu se mai grăbească atît deoarece situaţia se rezolvase de la sine. „Mi-am recuperat

servieta", **i**-am spus eu omului legii, „nu mai am nici o pretenţie. Mă duc la bagaje să nu dispară şi alea. Restul vă priveşte !,..".

M-a lăsat să plec şi bine a făcut, căci în plasă, lîngă celelalte bagaje, am dat peste încă o servietă galbenă, asemenea celei pe care o smulsesem din mîinile nefericitului, acuzat de mine, pe nedrept, de furt !... „Ah ! încă una din celebrele tale gafe !" — ar fi exclamat Raminagrobis dacă ar fi fost de faţă. (Notă : „Chiar aşa am şi spus cînd am citit. R,"). Am împachetat repede una din serviete în ziar şi am ieşit pe peron cu un aer foarte încurcat. Mă simţeam, pur şi simplu, caraghios. Trecînd pe lîngă miliţianul 'meu, omul m-a salutat cu o mînă la chipiu **şi** a înălţat din umeri : criminalul nu fusese încă prins. I-am făcut **un** semn de încurajare, nu ştiu nici eu cum am avut cinismul ăsta, **şi** am ieşit repede de pe peron. Dar conştiinţa mea **nu se** mulţumea cu atîta : mă hotărîsem **să**-1 găsesc cît mai repede **pe** cel pe care îl jefuisem, şi, în acest scop, după **ce** mi-am dus geamantanele acasă am început **să** cutreier plaja, **în** căutarea nefericitei mele victime.

Deşartă ambiţie, căci în sezonul acesta plaja **e** plină **de** paparude şi gymnosof işti ; lume-luminată ; animale urbane care practică omfaloscopia ; capete pătrate, teosofi şi bişniţari ; onorabili în slip ; vedete răsuflate ; medici curanţi şi văduve de colonei de geniu ; directori **de** internate şcolare ; campioni regionali la olimpiada de cîntece naţionale ; microbişti înveteraţi cu sticla **de** pepsi-cola într-o mînă şi „Sportul" **în** cealaltă; soţi geloşi, mînjiţi cu nămol din cap pînă în creştet pentru a**-şi** păstra incogni-to-ul ; copii obraznici **cu** turcaleţe **de** „Informaţia" pe cap ; frumuseţi locale unse **cu** deodorant din cap pînă în picioare ; holtei bătrîni **cu** priviri concupiscente ; neamuri proaste care chelfăie întruna felii **de** lubeniţă ; fanţi **cu** canotieră tîrcolind asistente medicale doritoare să-şi consolideze cunoştinţele de limbi străine căpătate în liceu. E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fîn... Şi totuşi, pe după cabine, parcă s-a furişat un tip cu o foaie de pătlagină pe nas ; individul din tren !... Dau din coate în dreapta şi-n stingă şi mă trezesc în. centrul unei răscoale : un comando de polinezience, cu talii de viespe dar cu accent din Grant, mimează un atentat cu mingi colorate de-a lungul plajei ! Sînt fermecătoare., exotice şi inedite, pentru mine şi pentru alţii ; imediat plaja se umple de dinţi albi şi de proteze impecabile. Un adolescent cu ticuri existenţialiste s-ar lăsa bucuros brutalizat de oricare din ele. Dar omul meu s-a făcut nevăzut. Peste toată panorama zboară acum un helicopter al căpităniei portului, în timp ce băieţii de la Sal-vamar, ţigănoşi şi plini de ifose, fumează, proptiţi în coate, interminabile trabuce, primite în dar de la suedezele lor, mici şi păcătoase, în amintirea balului de-aseară de la Cazinou şi din jurul Cazinoului. Raminagrobis, lasă totul baltă şi suie-te în tren repede, căci aici e o viaţă şi un destin !

După ce am umblat toată ziua. pe la zece seara m-am întors, frînt, la Malu-Mare, fără să fi făcut vreo ispravă. Mă dureau picioarele de atîta alergătură şi tînjeam după un somn reparator cînd, în raza luminării, îmi apăru din nou helancă violetă şi nasul cu lupus eritematos diseminat. „11 şi cotonogesc dacă pun mîna pe el, mi-am zis, fiindcă m-a gonit toată ziua, şi abia pe urmă îi dau servieta, să se spele

cap cu ea ! Şi nu-i mai cer nici o scuză, că nu merită... Hei, meştere ! stai o clipă să-ţi spun numai două vorbe

In loc să mă asculte a ambreiat imediat şi a luat-o la goană. Dar noaptea era mai uşor de urmărit, aşa că m-am ţinut scai pînă am ajuns într-o fundătură din spatele cimitirului, plină de gunoaie şi de pisici moarte. Mă pregăteam să pun glii ara pe el, cînd îl văd că sare gardul dincolo, „ad patres\ M-am azvîrlit după el... (.,cu un salt â la Schul-

meister", mă sîcîie imposibilul R.)... dar helanca violetă se şi dizolvase în întuneric. Aleile stufoase forfoteau ca nişte guri de canal, din pricina brizei ; era greu să te orientezi. Am tras o înjurătură cuviincioasă (,.dă-o-ncolo") şi m-am încăpăţînat să scotocesc metodic. După cîteva clipe am simţit cum îmi îngheaţă sîngele în vine căci o voce cavernoasă, parcă ieşită chiar din mormîntul lîngă care mă oprisem, mă admonesta cu indignare :

— Fii mai atent, tovarăşe, pe unde calci, că era să dai peste mine ! Of, Doamne ! nici aici nu avem linişte !

Mă uitai repede într-acolo şi privirile mele de linx descoperiră în iarba înaltă trupul unui vagabond, bărbos şi neţesălat, îmbrăcat într-un costum de gabardină plin de pete, şi cu pantofi de tenis pe piciorul gol. Ce sistem să dormi prin cimitire î ...dar poate e în stare să-mi dea vreo informaţie...

— Ascultă, n-a trecut pe^aici unul cu o helanca violetă ?

— Nu-i cunosc încă pe toţi.

— Mda. Şi ăsta nici măcar nu *e* de pe aici. Trebuie să fie bucureştean. Un tip cam de 40—45 de ani...

— Cînd a decedat ?

îl tamponai cu privirea, ca pe un vagon de marfă ; făcea pe nebunul sau nu se trezise bine din somn ? Mă notării să mai am puţintică răbdare.

— Nu e mort, precizai. A intrat aici numai ca să se ascundă. Ţin neapărat să dau de ei, înţelegi ?...

— Da-da. Ei bine... treaba voastră î *Nu* mă bag în afacerile celor de ia suprafaţă şi te sfătuiesc să faci şi tu ca mine. Deci : n-am văzut nici o helanca violetă. De fapt, ce-i aia : helanca ?...

— Discutăm de pomană.

Dădui să plec, dar privirea îmi căzu pe crucea sub care vagabondul nocturn se tolănise pînă ia venirea mea:

II

Giuseppe Spaghetti, 19X4—11/71, Requiescat in pace Bine, dar Giuseppe fusese binefăcătoru, meu, murise în braţele mele lăsindu-mă moştenitorul Întregii sale averi, printre care şi vila de aici, din Malu-Mare... Era o infamie sa-i pîngăreş'ti ultimul lăcaş.

— Ai face bine să te scoli de-acolo imediat, mă răstii eu la vagabond. Poţi să-ţi alegi alt mormînt, dacă asta te distrează, dar pe ăsta să ştii că nu-ţi mai dau voie .să dormi !

îl văzui că se ridică într-un cot şi pune rnîna pe un ciomag noduros pe care-1 avea alături.

— Te-a apucat cumva vreo criză ? mîrîi el. Hai, ca-ră-te în mormîntul tău dacă nu vrei să te pocnesc !

— Cum vine asta : cară-te în mormîntul tău ?... Că doar n-oi fi mort !

— Dacă nu eşti, ce mă baţi la cap ? Sînt la mine acasă, n-am călcat nici un regulament, am ieşit doar să iau puţin aer... Te rog să mă laşi în pace !

Avea probabil vocaţia bancurilor sinistre dar nu simţeam nici o dorinţă să-1 încurajez.

— Dumneata dormeai pe mormîntul lui Giuseppe Spaghetti. Sper că nu vrei să susţii că eşti chiar mortul în persoană ?

— Ai să rîzi, dar chiar aşa şi e !

— Eu însă te-am găsit deasupra, recunoşti ?

— îmi place să admir din cînd în cînd bolta înstelată. Parcă ţi-am mai spus...

Ia te uită ce suflet însetat de poezie ! Dar unde o fi văzut el bolta înstelată ?

— Poate chem paznicul, şi ăla o să te întrebe de acte. Cred că nu doreşti să ţi se întîmple una ca asta.

înălţă din umeri şi-mi arătă cu un gest teatral crucea :

— Iată buletinul meu de identitate. Poate n-o să am de-a face, în noaptea asta, numai cu încuiaţi.

12

— Mersi ! Deci tu eşti răposatul Giuseppe Spaghetti, decedat anul trecut ! Cam aşa reiese...

— Exact ! Eu sînt ! Şi cu cine am onoarea ?...

— N-ai nici o onoare... şi te sfătuiesc să nu întinzi prea mult coarda. Dacă ar fi aşa cum spui, ar fi trebuit să mă recunoşti, sînt doar unicul tău moştenitor !

Nu-şi pierdu cumpătul.

— Zău ? Atunci vino în braţele mele, fiule ! zise el repede. Poţi să-mi spui Giuseppe ca pe vremuri. Mă bucur că te revăd.

— Pe vremuri îţi spuneam Leopold, fiindcă aveai mai multe nume false.

— Fii generos şi nu-mi mai aminti de păcatele tinereţii, îmi făcui o socoteală rapidă : era cam tîrziu acum ca să mai pot da de urma celui pe care-l urmăream ; vagabondul mă ţinuse de vorbă şi încerca să-mi toarne la gogoşi. Mă hotărîi să-i demonstrez că nu are de-a face cu un fraier.

— E totuşi ciudat, Leopold, că nu m-ai recunoscut, îi reproşai eu. într-un an sper că trăsăturile mele au rămas aceleaşi, ce dracu... i

— Dar la înmormîntare erai îmbrăcat altfel. Şi îţi mărturisesc că am început să uit lucruri elementare. A remarcat asta şi tînăra care e înmormîntată în parcela 17. Discutăm uneori împreună, înţelegi ? ca între prieteni ! O prietenie pur platonică, te rog să mă crezi.

— Mai ţii minte cum ai fost asasinat ?

— Păi... te pomeneşti că m-au călcat cu maşina, bestiile ! Că prin filme numai chestii de astea vezi.

— Au folosit cîteva cartuşe de 9 milimetri.

— Ticăloşii ! De aia mă dor coastele cînd se schimbă vremea. Făptaşii şi-au primit pedeapsa cuvenită ?

— Nu muriseşi cînd l-am curăţat pe cel care a tras în tine.

a

— Da, îiiră eram prea îndurerat ca să mai înregistrez amănuntele. Totuşi, dă-mi voie să-ţi mai strîng, încă o dală, mina.

— Nu mi-am făcut decît datoria şi eram în legitimă apărare. Dealtfel mi-ai mulţumit lăsîndu-mi moştenire toată averea ta.

— Vezi ? î Iar drept răsplată, tu mă sîcîi cu tot felul de întrebări absurde.

Nici de prietenii comuni nu-şi mai amintea ; domnişoara Rîndunica, de exemplu, parcă nici nu existase în viaţa lui, iar italiana, limba maternă a nefericitului Giuseppe, ii era complet necunoscută. îi reproşai acest lucru.

— Da, oftă el. Aşa se întîmplă cu cei ce sorb din apele misteriosului rîu Lethe, care, după cum afirma şi Dante, înconjoară, într-adevăr, Purgatoriul.

— Vai, Giuseppe, nu te ştiam aşa de erudit!

— Studiez tot timpul, ce altă treabă am ? Am vreme berechet, numai că de vreo două săptămîni, mă deranjează în fiecare noapte nişte gestionari care fac spiritism. Cică să le spun cînd vine revizia. M-au găsit pe mine mai breaz decît pe alţii !

— Mare scofală ! Şi eu aş putea să le ghicesc viitorul.

— E totuşi o ştiinţă. Dacă n-ai studii umanistice, te bîlbîi.

îmi veni o idee, ca să mai rîdem :

— Ce-ar fi să-mi faci şi mie o demonstraţie ! în virtutea vechii noastre prietenii, Giuseppe, te rog.

Se scarpină în cap, apoi dintr-o dată se lumină la faţă.

— E o soluţie, zise el (dar eu nu ştiam exact la ce se referă...) *Eu* trebuia să-ţi propun asta, drept recunoştinţă pentru tot ce ai făcut pentru mine. Un mic tur de forţă ; am să-ţi spun ce se va petrece în viitoarele treizeci de minute. E bine ?

■— Dă-i drumul !

14

— Peste cîteva minute un obiect ciudat va ţîşni din bălăriile alea, va pluti fără zgomot pe deasupra tarlalei dinspre Ocoleşti, apoi deasupra lacului, şi pe urmă va dispare...

— Găseşte altceva, fiindcă farfuriile zburătoare nu există.

— Dacă va fi aşa cum spun, îmi dai pachet ui ta!u de ţigări ?

— Ce să-ţi povestesc, mă veselii eu, joci tare. Poftim ţigările.

— Numai după ce .apare obiectul. Dar ţine seamă că e doar o iluzie.

— Mă hipnotizezi cumva ?

— Nu, e alt procedeu. O să-1 poţi executa şi tu după moarte.

— Peste o sută de ani n-o să mai fiu curios, Zîmbeam încă în clipa cînd peste iarbă trecu o adiere ciudată, ca un suflu venit de pe celălalt tărîm şi, la vreo două-trei sute de metri de noi, chiar în bălăriile arătate de vagabond, iarba începu să fîsîie. Simţii cum ml se zbîr-leşte părul. Lîngă mine, falsul Giuseppe făcea semne cabalistice cu mîna, apoi zise : Hep ! şi pe deasupra mirişte! apăru un obiect eteroclit, o carapace metalică ce lucea stins ca o frîntură de lună. Nu se auzea nici un zgomot, numai interlocutorul meu, alături, şuiera cu *mi* aer satisfăcut. ,,Stai aici, îi şoptii eu, că vreau să văd mai de aproape[66]. Mă sifii pe gard şi-mi branşai toate acumulatoarele. Corpul, misterios se depărtase şi plutea acum ca la vreun metru deasupra lacului, stîrnind valuri. ,.Trebuie să fie un fel de aparat cu reacţie", cugetai eu cu voce tare. Farfuria zburătoare se înălţă ca un spîrnel pînă la vreo douăzeci de metri în aer şi rămase nemişcată. Pe malul celălalt al lacului, în marginea comunei Ocoleşti, cânii începură să latre, speriaţi de acest corp ceresc nemaivăzut ! Apoi luna

1
5

intră în nori şi minunea dispăru. Ciulii urechile. Aş fi jurat că din direcţia aceea se auzeau crîmpeie de muzică populară românească, după cum bătea vîntul. Mi se păru chiar că recunosc refrenul : ila-ila-ilai-la... apoi se făcu linişte. Reprezentaţia luase sfîrşit! Al dracului, vagabondul, domnule ! Bine le mai potrivise ! Merita un pachet de ţigări ! Mă întorsei spre mormîntul lîngă care îl lăsasem, ca să-1 premiez şi să-1 felicit pentru acest tur de forţă. In jurul crucii lui Spaghetti nu mişca însă nici un fir de iarbă ! Răposatul plecase pe tăcute în împărăţia umbrelor, fără să mai aştepte pachetul de ţigări pe care i-1 datoram. Mă hotărîi să studiez singur problema, în ziua următoare...

CAPITOLUL II

O deturnare de autobuz

Restul nopţii m-am perpelit în aşternuturile mele imaculate, ca un păstrăv smuls cu brutalitate din mediul său acvatic şi azvîrlit într-o tigaie cu untdelemn încins. Era imposibil să nu existe o explicaţie logică referitoare la obiectul misterios văzut de mine deasupra tarlalei din spatele cimitirului. Din nefericire, imediat ce trăsei plapuma, conştientul meu căzu

într-o stare de totală obnubilare. (Notă marginală : „O stare aproape permanentă, la tine. Mai pe românește : ai adormit buștean. R.'%. Ei da ! însă ochiu-nchis afară, înăuntru se deșteaptă : subconștientul și poate chiar inconștientul lucrară intens pentru a lămuri problema. Dimineața, pe la opt, în timp oe-mi măcelăream obrazul cu un Wilkinson nenorocit, ajunsei la o concluzie : era vorba, categoric, de un Obiect Zburător Neidentificat ! (Notă : „Ai identificat un obiect neidentificat! Eşti mare ! R.").

întrerup puţin naraţiunea principală pentru a face o precizare : notele astea au început să mă cam enerveze. Am cercetat manuscrisul pînă la ultima filă : peste tot, puricii lui Raminagrobis, o mulţime de semne de întrebare şi de ha-uri ! Le-am lăsat pentru a-i dovedi că nu are dreptate. Toate observaţiile semnate : N.R. adică : Nota Raminagrobis, au fost dublate cu N.P. adică : Nota Pepsi, Pepsi fiind numele pe care mi-1 dau prietenii, deci cei ce

Z

vor fi cei dintîi cititori şi judecători ai acestei carii. Şi e cazul să menţionez tot aici că acest supranume mi s-a dat din cauza marii mele sobrietăţi.

Să revenim la oile noastre ca jupîn Panurge : aveam de-a face deci cu un Obiect Zburător Neidentificat, o Farfurie Zburătoare cum i se spune în folclor, numai că, spre deosebire de cele semnalate în presă, a mea avea forma pătrată, nu era luminată ca în ,,Invadatorii" şi nu făcea zgomot. Mă intriga şi refrenul : „Au plecat olteni la coasă", pe care-1 auzisem cu urechile mele. Abia picasem în Malu-Mare şi iată-mă în plin mister, martor ocular al unei apariţii venite din cine ştie ce galaxie ! Nu cumva asta să fi fost pista pe care Inspectorul, cu mutra cea mai flegmatică din lume, voise să mă lanseze, fără a-mi da însă toate elementele de care aveam nevoie ?...

— Ce pistă, ce pistă ? întreba Raminagrobis într-o notă. Şi eu de ce nu am fost informat imediat ? Iar faceţi după capul vostru ?,.. Vă priveşte !

Era totuşi o treabă ultra-secretă, nu puteam să bat toba. Inspectorul mi-o interzisese formal !

— Priveşti şi înregistrezi totul. Asta e tot ce-ţi cer. încolo te comporţi ca un om normal. Şi atenţie : nici o vorbă în plus. Am încredere în flerul tău.

— Dar habar n-am despre ce e vorba. Fii mai explicit.

— Ţi-ajunge cît ţi-am spus. E o treabă foarte ciudată. Alte explicaţii le vei primi la momentul oportun. Eu am să lucrez din umbră, ca de obicei.

Oficial, veneam în Malu-Mare ca să inspectez un nou şantier arheologic deschis prin împrejurimi, în apropiere de comuna Ocoleşti. Pînă în prezent săpăturile dăduseră nişte rezultate execrabile : în trei săptămîni găsiseră numai un maxilar de cîine. Fiindcă mă ştiau mînă de fier, şefii mă trimiseseră la faţa locului, mai ales că aveam şi

vila mea, pe litoral, moştenită de la Giuseppe. Aveam sarcina să pun lucrurile la punct şi să-i oblig să-şi îndeplinească planul.

— Te pomeneşti că erau obligaţi să dezgroape cîte zece mamuţi pe lună şi cîte cinci schelete de neanderthali-eni, de persoană... bodogănea Raminagrobis într-o notă. Zău dacă nu sînteţi ca nişte personaje dintr-o piesă de Ionesco !... Am să scriu o nuvelă pe chestia asta. Am să tai în carne vie !

Ce se poate răspunde la astfel de interpolări al căror umor involuntar se întorcea chiar asupra autorului lor ? în cazul nostru era vorba doar de un instrument teoretic de lucru :

cercetătorii respectivi emiteau şi verificau doar ni.şte ipoteze. Nu săpau la canalizare, ca să-i plăteşti la metru pătrat.

Profitînd de această deplasare a mea, în interes de serviciu, Mişu, Inspectorul, îmi băgase pe gît şi micul lui comision ,,ultra-secret[i4]. ,,Cine ştie ce aiureală o mai fi şi asta", gîndisem eu la început şi mă pregăteam să-i torn tot felul de inepţii ca să-1 pedepsesc fiindcă făcea pe misteriosul cu mine. De refuzat nu-1 puteam refuza, sîntem vechi colegi de primare şi am rămas prieteni, ba chiar, într-o altă împrejurare, i-am dat concursul şi am făcut treabă bună, după părerea lui, că eu nici acum n-am înţeles despre ce era vorba *.

Aşa stînd lucrurile, am coborît în oraş ca să aflu dacă mai văzuse cineva farfuria zburătoare. Cel mai bun informator nu putea fi altul decît Papastratos, un vechi şi distins colaborator, responsabilul circiumei : „La Clopotul Mării", unde iau uneori masa de seară şi sînt servit foarte bine, de cele mai multe ori cu produse lacto-vegetariene. în binecunoscutul local duhnea a drojdie de te lua pe sus

[1] Vezi „Potirul Sfîntului Pancraţiu".

şi pe pereţi apăruseră nişte anunţuri stranii : „Vrei să scapi de psitacoză ? Ia din drojdie o doză \" Sau : „Dacă vrei să n-ai colici, ia o drojdie aici ! De bei drojdii cum ţi-am spus, vei scăpa de pemfigus.!..." Erau magnifici, dintr-odată m-am luminat la faţă. Dacă îi află Raminagrobis îi bagă în roman ! Nici nu-i spun că nu vreau să mă pun rău cu Papastratos.

Dar cîrcîumarul nu e la tejghea ; în locul lui un zdra-hon cu o figură cruntă şterge nişte pahare. El e şeful acum, ţine foarte mult să sublinieze acest lucru ; Papastratos e în beci, a fost dat la munca de jos, pentru delăsare. In comerţ nu rezişti dacă nu ai chemare. în timp ce mi se dau aceste explicaţii apare şi capul lui Papastratos în gîrliciul pivniţei. E mohorît rău dar, cînd mă vede, faţa i se luminează. 11 invit la o masă şi comand două ceaiuri de sunătoare (N.R. : „N-ai comandat tu ceaiuri de sunătoare cum nu sînt eu popă"). („Ba am comandat, N.P.").

— Are nişte pile groaznice, mi se spovedeşte el ară-tînd cu bărbia spre omul de la tejghea. In trei zile şi-a luat maşină !

— O fi vîndut vreo casă la ţară.

— Aşi ! E mînă-n mînă cu ăla de la Loto. Cînd cîştigă careva, ţac ! un telefon şi omul meu se înfăţişează şi **dă** suprapreţ.

— O dată şi odată tot o să i se înfunde.

— Da, dar pînă atunci mă înnebuneşte pe mine. **Că** îmi face mizerii ca să plec. Eu ştiu toate şustele şi dumnealui nu-i convine. Alaltăieri ce crezi că l-am prins că făcea ?... Punea apă în vin ! Dacă poţi să concepi aşa ceva !

— într-adevăr, e groaznic !

Despre problema care mă frămînta, Papastratos nu putea să-mi dea nici o informaţie. In oraş se vorbea **de**

festivalul de muzică uşoară ce urma să aibă loc peste cî-teva săptămîni, tineretul era în fierbere fiindcă mai înainte era anunţat un concurs de preselecţie... Chestii de astea. De farfurii zburătoare nu auzise pe nimeni pomenind. Să nu fie ceva în legătură cu vreo echipă de filmare, că vara toţi regizorii se planifică pe litoral...

— Mă lămurişi buştean ! O să-1 caut pe Gicu sau pe Ţoancă mică ; e imposibil să nu ştie ei ceva. Te mai fac o sunătoare ?

— Cu plăcere, dar acum e rîndul meu. Eu zic să luăm o jumate ca să ştim cum stăm.

Rămăsei cu ochii pe geam privind strada. îmi părea rău de bietul Papastratos, căci îl auzeam pe noul responsabil cum îl ceartă : „Stai la drojdii şi cu mătura cine vrei să dea ?:.. Eu ?..." Nu ştiam dacă pot să intervin sau nu, cînd, pe partea cealaltă a bulevardului, apăru helancă mea violetă. Am sărit imediat în sus. „Scuză-mă, am o treabă urgentă, i-am strigat lui Papastratos, revin mai tîrziu...[4]* — şi am zbughit-o pe uşă, lăsîndu-1 în mijlocul eîrciumii, cu sticla de sunătoare în mînă. Helancă dădea colţul, cu mare nepăsare. Intr-o clipă am fost lîngă el şi l-am blocat în dreptul unei vitrine cu nu ştiu ce. „Mă înnebuneşti, bă-trîne !" i-am şuierat, strecurîndu-i un pumn la trei coaste. „Eu vreau să te fac fericit, să-ţi dau înapoi servieta pe care ţi-am furat-o, şi tu mă plimbi..."

Şi-i mai arsei una ! Apoi, îmi dădui seama că era alt-cineva. Un oarecare, dar cu nasul normal. Mă privea de parcă i-aş fi vorbit în limba sanscrită. In alte condiţii m-ar fi făcut să rîd ; acum mă pitii după un umăr şi făcui stînga-mprejur ca la noi, la infanterie. După! vreo cincizeci de metri de mers pe cant îndrăznii să verific ce impresie am făcut. Omul meu era tot lîngă vitrină. Făcea eforturi

I
I

să priceapă : parcă şi auzeam cum îi duduie creierul. Îmi făcui vînt cu batista. O roşcovană care trecea pe lîngă mine înţelese greşit gestul şi mi se aruncă în braţe. Era Ţoancă mică ; îşi vopsise părul, şi pleoapele îi craii date cu negreală, cine s-o mai recunoască ?

— Ce te-ai deghizat aşa ? o întrebai eu după ce îmi ştersei obrazul de ruj. Te duci la vreo nuntă ? Apropo, ce face Gicu ?

Gicu făcea bine. Cei doi nu se căsătoriseră încă. Mai erau multe de realizat, nu aveau frigider, nu-şi luaseră televizor, dar nu acesta era principalul.

— Ştiţi, îmi mărturisi logodnica permanentă a lui Gicu, directorul îmi cam făcea curte. Bineînţeles că nu l-am încurajat. Şi ce crezi că a făcut : ne-a dat afară pe amîndoi. El nici nu ştie, n-am vrut să-i spun ; e foarte intransigent în chestii de astea şi mi-era să nu se răzbune.

— Dar şi tu ai fost mare. Nu mă aşteptam să fii chiar aşa de categorică.

— Mă cunoaşteţi, doar.

Nu mai insistai, deşi de multă vreme nu mai băgăm mina în foc pentru nimeni. Ţoancă mică turuia întruna, fericită că m-a întîlnit şi admirîndu-se în toate vitrinele pe lîngă care treceam, ba chiar şi în ferestrele de la demisol. După ce plecaseră de la muzeu cu tinicheaua de coadă, Gicu se angajase imediat la Casa de Cultură, ca solist la chitară-bas, şi scria şi textele pentru prezentatori. Cînd avea un moment liber, compunea melodii de muzică uşoară sau făcea chiar poezii. Nu, avea un talent extraordinar, chiar directorul Casei de Cultură îl lăudase, întreaga lui operă poetică îi era dedicată ei, distinsei domnişoare Tz.M.", aşa scria Gicu, pentru a învălui în discreţie sentimentele care îl copleşeau.

— Nu vreţi să vă citesc cîteva ? îmi propuse Ţoancă mică. Port întotdeauna vreo două-trei la mine, pentru orice eventualitate.

Ce o fi vrut ea să înţeleagă prin : „pentru orice eventualitate" ?... nu căutai să aflu. Trecui uşor peste propu^ cere.

■— Şi tu unde lucrezi acum ?

— In cinematografie.

— Te pricepi să umbli cu aparatele alea ? Bravo ţie !

— A nu, eu sînt protagonistă. Am făcut figuraţie **în** patru filme pînă acum. Mi se propusese şi un rol principal dar pînă să intrăm în producţie a venit soţia regizorului pe litoral, cu alte idei, şi au modificat scenariul, iar eu am rămas pe dinafară.

Despre farfurii zburătoare parcă îl auzise cîndva pe Gicu, vorbind, acum vreo patru sau cinci zile, dar nu reţinuse nimic fiindcă nu o interesau problemele astea. Gicu însă era pasionat după tot ce privea cosmosul; într-o vreme chiar voia să ia legătura cu centrul de la Huston, ca să-1 trimită şi pe el cu o rachetă, de preferinţă în planeta Marte.

— Abia l-am făcut să renunţe. Dar antrenamentele nu şi le-a întrerupt.

— Ce antrenamente ?

— Stă cu capul în apă şi îşi ţine respiraţia pînă învineţeşte. Zice că acolo sus te poţi trezi fără oxigen şi eşti nevoit să te descurci.

■— Il recunosc, a rămas acelaşi Gicu din totdeauna !

— Dacă vrei să vorbeşti cu el trebuie să te ţii după mine.

Nu mai folosea pronumele de reverenţă şi începuse **să** se onduleze ca un jaguar. Dacă n-aş fi fost asigurat că în

privinţa fidelităţii pe care i-o poartă logodnicului ei este de neclintit, aş fi jurat că-mi face ochi dulci.

— Unde mergem ? E departe ?...

Nici departe, nici aproape. Gicu lucra peste lac, la Casa de cultură din Ocoleşti. Trebuia să luăm autobuzul. Nu era rău fiindcă tot voiam eu să arunc o privire asupra cîmpului din spatele cimitirului.

— Ascultă, o întrebai eu în timp ce mergeam spre staţia de autobuz, da' un tip cu helancă violetă nu ai văzut' pe-aici ? Il caut de înnebunesc de 24 de ore.

— Uite patru bucăţi în spatele nostru. Pe alese.

Nu era nici unul cu nasul jupuit, aşa că nu insistai. Ce plăcere să te îmbraci la fel cu toată lumea ? Făceau totuşi pe interesanţii fiindcă pe spatele cămăşilor lor violete scria : *I am the boss (!),* adică : Eu sînt Patronul! Se urcară primii în autobuz, îmbrîncind lumea şi alegîndu-şi locurile cele mai bune, lîngă şofer.

— Ii cunosc, şopti însoţitoarea mea. Nişte pramatii. Trăiesc din bişniţă. Dacă le zici ceva, îţi ţin calea şi...

Pornirăm. Puţin îmi păsa de ei, doi erau mai pirpirii decît mine iar pe ceilalţi, dacă le aplicam o cheie franceză, îi înşurubam pe orbită. Totuşi nu aveam nici un chef să mă dau în spectacol. „Fă-te că nu-i vezi", îi şoptii fetii şi începui să studiez terenul cu atenţie, deoarece treceam chiar pe lîngă bălăriile indicate noaptea trecută de răposatul Giuseppe. Nici pe pămînt, nici prin iarbă nu se vedea vreo urmă. („Cu atît mai puţin pe suprafaţa apei" nota Ramimagrobis într-un colţ.). Ţoancă mică se foi puţin, apoi îmi puse capul pe umăr. Mirosea a Old Lavander Water, plăcut, părea obosită.

— Să-mi ţii pumnii strînşi, îmi şopti ea, luîndu-mi mîna.

— De ce ? Te duci la dentist ?

— Nu, frate !... La preselecţie ! Gicu susţine că am un timbru plăcut. Nu eşti de aceeaşi părere ?...

Ba da, ba da ! Dar nu ştiam că se ocupă şi cu muzica. In orice caz, asta nu putea decît să-i folosească în carieră. Mă pomenii vorbind şi dîndu-i apa la moară, nu ştiu nici eu de ce făceam toate astea, poate începuse să funcţioneze acea celulă secretă care acţionează independent de voinţa

noastră... Şi aş fi vorbit mult şi bine dacă autobuzul nu s-ar fi oprit brusc în mijlocul cîmpului. Cei patru golani se ridicaseră în picioare şi stăteau lîngă şofer, cu cîte un retevei în mînă.

— Domnilor, începu să necheze unul mărunţel, un ţîrfonie, vă rugăm să staţi liniştiţi, fiindcă noi **o** să deturnăm autobuzul. Pe aici nu prea sînt avioane, aşa că ce ne-am gîndit noi... Dacă face careva vreo mişcare, va fi bătut măr. Şoferul e în mîinile noastre, **o** să ne ducă unde-i poruncim, dacă nu vrea să-i spargem geamurile.

Pasagerul din faţa mea transpiră într-o clipă ca o sugativă peste care s-a vărsat un pahar cu apă. Rostogolea ochii în cap, încerca să-şi facă loc şi să sară afară din autobuz. Dar Ţîrfonie era pe fază şi îl luă din zbor cu **o** lovitură de retevei în regiunea în care bănuia că celălalt îşi adăposteşte inteligenţa. Nefericitul căzu cu faţa în sus, fără să zică pis. Avea nasul jupuit, de parcă ar fi zăcut de lupus eritematos diseminat. (Dacă într-adevăr aşa se manifestă această boală.) Nu fu nevoie să-1 cîntăresc prea mult : era omul din tren, însă se îmbrăcase altfel.

— L-ai omorît, îl ocării eu pe Ţîrfonie. O să vezi pe dracu. Mai bine duceţi-vă şi predaţi-vă singuri la miliţie. Pedeapsa voastră va fi mai uşoară. Dacă vreţi vă pot da şi eu cîteva rînduri de recomandare. Ii cunosc pe toţi pe acolo.

S

— N-a murit, protestă „boşul"[4]. Ştiu eu cum să 1 ating. Dealtfel chiar de dumnealui aveam nevoie. Am fost plătiţi ca să-1 răpim. Toată lumea să coboare.

Aveam la mine două argumente supreme, cu ajutorul cărora îi puteam vindeca de paradentoză, pe toţi patru, dar Ţoancă mică mă ţinea strîns de braţ şi tremura ca varga, iar ceilalţi pasageri aveau nişte chipuri resemnate şi nu păreau dispuşi să-şi ia soarta în propriile lor mîini. Coborî ram sub privirile agere ale celor patru sceleraţi. In fruntea lor, Ţîrfonie scosese pieptul afară, ca la armată. Mă oprii cîteva clipe ca să-i stric bucuria :

— De la trei luni la doi ani, zisei. Articolul 214.

— Ai ?... Dă-i drumul mai repede că ne ţii de la mînă. Nici nu ştiu ce vorbeşti.

— Foarte rău. Ca *boss* ar trebui să cunoşti legile pe dinafară. Intraţi toţi patru la huliganism.

— Vezi să nu te cîrpesc, dacă mai cloncăi. Nu-mi place cînd îmi cobeşte cineva.

„Lupus" se trezea clin leşin cu o mină nedumerită. Sub freza lui probabil că era ceva în neregulă căci începu să se strîmbe la nimeni. Apoi dădu cu ochii de mine. Oftă.

— Deci tu erai, îmi reproşa el. Puteam să fiu sigur că **e** mîna ta la mijloc. Te felicit !

— Am impresia că aiurezi.

— Puteţi să mă şi torturaţi : nu veţi afla nimic de la mine.

Ţîrfonie îi porunci să lase gălăgia ; el nu voia să asculte nimic. Toate declaraţiile să le facă în faţa „şefului".

Rămăseseră numai ei în autobuz ; cei patru şi cu Lupus. Lîngă mine Ţoancă mică se liniştise ca prin farmec. La un semn al lui Ţîrfonie, autobuzul se opinti în calda-rîm şi o luă la stingă pe un drum de ţară care ducea cine ştie unde. Din mers, victima celor patru mai scoase o dată capul pe geam.

— Bestie ! mi se adresă el, adăugind şi alte expresii ce nu pot vedea lumina tiparului. Faci pe prostul ? N-o să aliaţi nimic de la mine ! Vei da socoteală în faţa legii !

Apoi autobuzul se înfăşură într-un nor de praf şi sărmanul Lupus fu nevoit să ridice geamul. în jurul meu se făcuse un gol : ceilalţi tovarăşi de călătorie, bănuielnici, căutau să pună între mine şi ei o cît mai mare distanţă, înălţai din umeri şi-i făcui semn fetei să mă urmeze. Puteam ajunge la Ocoleşti şi pe jos şi nu mă deranja dacă deştepţii ăia mă ocoleau ca pe un ciumat. Atîta timp cît mă ştiam cu conştiinţa curată puţin îmi păsa de ei.

Ţoancă mică venea însă cu un amănunt care mă făcu să tresar :

— Cînd or constata că prada le-a zburat de sub nas, o să se zgîrie pe ochi, chicoti ea.

" — Ce vrei să spui ?

— Victima avea o servietă galbenă în care probabil îşi ţinea banii. Căci trebuie să fi fost vreun casier, nu ? Tu ce părere ai ?

— Să zicem că era casier. Tot nu văd...

— După ce l-au lovit cu bastonul în cap, am observat sub banchetă servieta. Am tras-o binişor cu piciorul şi m-am aşezat pe ea. Apoi am coborît cu ea ascunsă în fîş-fî-şul tău. Nu ţi-ai dat seama ?...

Iar serviete galbene şi chestii de astea ? Mal aveam două acasă ! Eu încercam zadarnic să scap de ele, victima mă luase drept altul, oamenii cinstiţi mă ocoleau şi Ţoancă mică, deşteaptă, recuperare, în extremis, exact ce nu aveam eu nevoie : serviete galbene ! O aruncai cu un gest larg în mijlocul izlazului sub privirile speriate ale însoţitoarei mele. Ne ţineam de tot felul de prostii şi despre farfuriile mele zburătoare mu căpătasem, pînă acum, nici o informaţie ca lumea...

^

CAPITOLUL UI

Eşti cea mai cea L

După deturnarea autobuzului ne pomenirăm în mijlocul cîmpului, singuri şi părăsiţi. Totuşi pînă la Ocoleşti nu mai era mult; Ţoancă mică se uită la ceas pufnind, apoi luă o hotârîre eroică :

— Ţine-mă să-mi scot pantofii, zise ea, şi pe urmă **o** luăm peste cîmp. N-am chef să întîrzii. Noroc că preselec-ţia începe abia la trei şi jumătate.

— O să-ţi juleşti tălpile ; nu eşti obişnuită.

— în schimb ajungem la timp. Haide !

Avea o voinţă de fier şi cu asta, pe mine —• unu, mă dădea gata. Ca să treacă timpul îi cerui explicaţii suplimentare. Preselecţia nu era pentru ea numai aşa, o joacă. Ţinea neapărat să iasă prima deoarece, după asta, calea în cinematografie îi va fi mult mai uşoară. Luase ea unele măsuri, dar nu era sigură de nimeni. Plus că nici celelalte concurente nu şedeau cu mîinile în sîn. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Practic, ce măsuri poţi să iei în situaţii de-astea ? E un juriu care hotărăşte, nu ?... Dacă ai talent bine, dacă nu, iar bine. Nu e nici o supărare.

Se uită ia mine să vadă dacă vorbesc serios, şovăi **o** clipă, apoi continuă, fără să ia în seamă obiecţia mea. Din zece inşi, patru erau categoric de partea ei. Al cincilea, maestrul Tinichigiu, preşedintele cenaclului literar, avusese unele pretenţii şi ea îl cam dusese cu vorba, fără să-1

descurajeze de tot. Era vorba de o şezătoare literară la care îi promisese că se duce şi nu se ţinuse de cuvînt.

— Titi e cam ranchiunos, preciza fata, dar mi-a scris nişte scrisori teribile. Cred că îl voi convinge să-mi dea nota maximă. Dar ce mă fac cu profesorul Ambrozie ? Asta mă trînteşte, precis, fiindcă s-a băgat pe fir Cleopatra, *challengera* mea. I-a făcut ochi dulci, ştii... manevre din astea, incorecte.

Studiase problema ca un mare general în ajunul unei bătălii importante, avea o listă cu toţi membrii juriului, adrese, numere de telefon, tot, ce mănîncă, ce beau, cu cine sînt certaţi, ce păcate au, care e coarda subţire şi aşa mai departe. Pe o altă filă a carneţelului ei cu pătrăţele, avea fişele concurentelor, cu tot ce trebuie ca să bagi pe cineva la apă. Nu mi se părea prea elegant sistemul, dar: ea mă contrazise, spunînd că fără tactică n-ai nici o şansă şi că nu voia să cadă la preselecţie, numai ca să respecte nişte prejudecăţi din secolul trecut.

— Cine e profesorul ăsta, Ambrozie ? o întrebai. Şi cum de l-ai scăpat din mrejele tale ?

— E directorul Sanatoriului de Aerofagie, un om mai în vîrstă, cam de vreo patruzeci şi cinci de ani.

— Un om destul de tînăr după cîte văd...

— Mde. Elegant, o mutră de scriitor...

— Adică cum ?

— Poartă barbă ! Cleopatra a fost internată acolo ! Nu avea nimic, intenţionat a făcut asta şi, ba una, ba alta, s-a aranjat ! E mort după ea şi dumneaei se plimba aseară pe faleză cu un italian !

In marginea comunei ne oprirăm lîngă o cişmea să se încalţe.

— Dar nu mă las, zise ea încreţind fruntea. ...Apoi zîmbi ca pe scenă : Nu vreau să mă enervez, hai să mergem ! Să vedem ce a aranjat Gicu.

Pe lîngă noi treceau fete cu ochi oblici şi oameni scunzi cu căldări de apă în mînă. Era un orăşel sau mai bine zis o staţiune fără noroc, fiindcă un braţ de lagună îl despărţea de litoralul propriu zis, paradis al turismului şi al micilor afaceri pe picior. Ocoleşti, tîrg somnolent cu muzică militară în grădiniţa din mijlocul oraşului şi cu sacale trase de măgăruşi, se zbătea zadarnic să iasă din anonimat. O Casă de cultură enormă, un sanatoriu, cîteva blocuri verzui, ca şi cum ar fi stat în apă înainte de a fi transplantate aici, nişte ruine într-o margine, probabil anticul Oco-lopolis, muşte, vitrine cu marchize, ospătarii mirosind a tocană, belferi cu costume la două rînduri, căpitani de marină pensionari, curţi cu zarzări şi cu cîini pe lanţ, verande, şezlonguri colorate, chite cu ceai de sunătoare lâ uscat, o biserică înconjurată de schele, şi, de departe, rumoarea îndepărtată a mării, veşnica obsesie, raiul pierdut, refuzat, născînd invidia neagră împotriva „celorlalţi", împotriva oraşelor care avuseseră norocul să se nască pe plajă, a staţiunilor mai mult sau mai puţin celebre despre care se vorbea în prospectele turistice.

— Uite-1 pe Titi ! tresări Ţoancă mică. Hai să-ţi fac cunoştinţă. Ura, Titi !

— Sărumîna, mormăi Titi cu un aer mohorît. Te-am aşteptat ieri...

— M-a durut capul. Cunoaşte pe prietenul meu. Pepsi, arheolog... Maestrul Tinichigiu, un iubitor al muzicii uşoare. Mi-a promis tot sprijinul. Nu, Titi ?

— Ca membru în juriu nu pot să protejez pe nimeni. Cred că e de la sine înţeles. Dar îţi promit că voi fi obiectiv.

Puţin îi păsa lui Ţoancă mică de obiectivitatea lui. Mi se şi plînse după ce ne despărţirăm de Tinichigiu. Tipul făcea pe îndrăgostitul şi cînd colo nu era capabil de un gest nobil. Păcat de poeziile pe care i le dedicase ; minciuni curate, asta erau. Dacă nici Gicu nu aranjase nimic, era nenorocire. Intrarăm la Casa de Cultură şi-1 scoaserăm din repetiţie, căci Gicu făcea parte din formaţia ritmică de amatori ,,The Ineonstients", care fusese angajată ca să susţină programul. Ne îmbrăţişarăm. Îşi lăsase o mustaţă sîrmoasă, â la Tiriac, nu-i şedea deloc. rău. Logodnica lui îl privea cu mîndrie, apoi îl puse la curent cu scopul venirii mele în Ocoleşti.

— De, zise Gicu, despre farfurii zburătoare nu putem vorbi aşa, în fugă. Nu, n-am văzut nici una dar am multe de spus despre ele. Mai bine după spectacol. Nu, tu ?

* — Ba da, tu ! îi răspunse logodnica. Cu problemele celelalte ce-ai mai aranjat ?

— Am vorbit cu Directorul. Dă din colţ în colţ. A apucat să promită profesorului Ambrozie că o va susţine pe Cleopatra. L-am ameninţat că mă transfer la Malu-Mare cu orchestră cu tot. li las baltă în plin sezon.

— Şi dirijorul, tu ?

-— Zicea că te admiră, tu, dar nu are nici o putere. Eu unul, în condiţiile astea aş fi renunţat să mai trag sforile, dar Ţoancă mică avea alte principii.

— O să văd ce e de făcut, ne spuse ea. Acum mă duc să mă schimb în cabina Cleopatrei. Sîntem prietene. Vă las. Pepsi, ţine-mi tu poşeta, să n-o uit prin culise.

Nici Gicu nu avea mult timp de stat. Nu peste mult timp se va da uvertura, nu putea să lipsească. Era şi solist, avea multe pe cap. Totuşi se bucura mult că venisem să-1 văd. După spectacol o să mă pună la curent cu tot ce

voiam să ştiu. Acum îl îngrijora soarta logodnicei sale. Sperase mult în sprijinul maestrului Tinichigiu.

— In fond cine e ăsta de face pe marele ?

— Chiar este. Fratele lui e redactor principal la „Vînă-torul şi pescarul sportiv", unde şi nea Titi publică eseuri în fiecare număr. Vrem să scoatem o foaie cultural-tu-ristică, aici, în Ocoleşti. Totul e aranjat, numai în privinţa titlului nu ne înţelegem cu cei de la judeţ.

— Păi, ziceţi-i cum vor ei, şi terminaţi bîlciul.

— E chestie de principiu, aşa spune maestrul Tinichigiu. Noi vrem să-i spunem : *Cormoranul albastru,* iar birocraţii de la tipografie pretind că nu există cormorani albaştri.

în scenă se rupse o coardă groasă, ca un catarg prea în-tins pe cabestane, cineva umbla la contrabas şi aerul începu să bîzîie.

— Mă scuzi..., tresări Gicu, aducînd în faţă chitara pe care o ţinuse pînă atunci în bandulieră.

Din locul unde mă aflam se vedeau foarte bine şi publicul şi orchestra. Un lucru mă izbise de la început': sala era plină de helance violete ! Fiecare bărbat era un boss, toţi purtau cotleţi, bărbaţi cu mare spor în probleme cardiace, cu cîte o admiratoare în dreapta şi alta în stînga, ţi-era mai mare dragul să priveşti ! Pe scenă alţi boşi^ o formaţie *delirium tremens,* toţi cu helance violete, bărboşi, nervoşi, fioroşi, iar la chitară-bas, cum spuneam, marele Gicu, tot boss, tot în helancă violetă !...

în sfîrşit un individ cu un umăr mai sus ridică mîna şi nişte tingiri de aramă se sparseră în culise. Un şacal nevăzut scoase un răcnet de moarte, regia trase pe deasupra capetelor cu o mitralieră încărcată cu focuri bengale iar pe scenă, cei patru mucenici, plus Gicu, fură puşi la priză, la 220, şi începură contorsiunile. Ah, ce mare scrîşnet de

mobile şi ce vîjîit de zmeie ! Uvertura se cînta cu acompaniament de voci gîjîite, coamele fluturau ca nişte valuri. Gicu se apăra de lăcuste sau de muşte *tse-tse.* Din pieptul lui răbufneau silabe incandescente, un fel de vocale sau cuvinte cu cîte două-trei umlauturi, pronunţate ca şi cum ai scăpa proteza din gură, apoi un mare şi obsedant refren, un laitmotiv mai bine zis, ca un scrîşnet de osii şi biele, în lubrefiantul cărora ai turnat nisip, dublu silicat de aluminiu hidratat... Şi, drept urmare, în sală li-tosfera începu să pîrîie, într-un colţ se născu un cutremur de importanţă locală, din cotleţii luminiscenţi începură să sară scîntei galbene ca dintr-o maşină Whimshurst. Adoratoarele se descălţară şi se suiră pe scaune, despletite ca nişte walkirii, era o grindină de note grele şi gloanţe muzicale ricoşau în ziduri. Iar Gicu, sus, în sfera lui, oficia, 3a chitara bas, cu privirea agăţată de lampadarul cu cap de delfin care îşi înghite coada, făcea să vibreze fără încetare buhaiul lui electric... Mii şi mii de boşi violeţi se lăţiră între bănci, se dilatară, apoi se topiră în ritmul muzicii. Era un eleşteu violet care curgea acum la înălţimea scenei. Sau un fum de oţet aromatic ori de spirt denaturat. Boşii se făcuseră tot o apă şi-un pămînt, instinctul gregar îi chinuia ca o volbură violetă. Cei patru muzicanţi începură să sară capra, cu instrumentele în dinţi, apoi îşi smulseră helancele violete şi se băgară sub pianul.care nu fusese folosit. Uvertura se termină brusc. In sală năvăli o echipă în halate albe. Inundaţia de spirt denaturat se transformă în helance violete. In boşi. Halatele albe făceau respiraţie artificială în dreapta şi-n stingă. Fetele se încălţară. Fumul se risipi, dar vreo cîţiva rămăseseră înnodaţi ca maestrul Clemendore, ăla cu demonstraţiile yoga. cu singura deosebire că oamenii noştri nu mai ştiau să se deznoade singuri. In culise chitariştii erau înviaţi cu

apă, ba li se turnă şi vitamina C (efervescentă) pe gît, că alt medicament nu aveau. Unul avea temperatură şi fu necesar să se folosească extinctoarele, după sfatul pompierului de serviciu.

In mijlocul relaxării generale, un reflector se aprinse şi simpaticul D.D., un cunoscut poet şi publicist, comperul preselecţiei şi sufletul acestor manifestaţii populare, anunţă juriul :

— Iubiţi tele... pardon, spectatori : JURIUL î...

Aplauze răzleţe şi un cîrd de ciocli năvăli pe scenă călind după ei o masă. Printre ei, maestrul Tinichigiu cu o mutră gravă ca şi cum ar fi fost chemat la o autopsie, şi, la mijlocul mesei, pe locul de cinste, un personaj cu barbă, elegant, în care recunoscui fără nici o greutate pe vagabondul din seara trecută, pretinsa reîncarnare a răposatului Giuseppe Spaghetti ! Profesorul Ambrozie, directorul Sanatoriului de Aerofagie, cel care punea piedici în calea viitoarei artiste Ţoancă mică ! Mă hotărîi să intervin pentru a corecta şansa. Şi, în timp ce defilarea concurentelor începu (era un spectacol de mare umor pe care îl pierdeam, dar nu aveam altă soluţie) mă retrasei binişor într-o încăpere prin a cărei uşă întredeschisă văzusem un telefon şi scosei carneţelul cu date biografice din poşeta protejatei mele.

— Alo ! Casa profesor Ambrozie ?... Aici Popescu. Cu doamna. Sărumîna... Peste cîte va minute începe concursul. Veniţi neapărat şi dumneavoastră !... în privinţa domnişoarei

Cleopatra, nepoata dumneavoastră. Domnul profesor a aranjat totul. Nu aveţi nici o nepoată ? Mă scuzaţi. Sărumîna !

închisei' satisfăcut. LTna la mînă ! Dacă adversarii lucrează cu mijloace necinstite atunci să-i combatem cu propriile lor arme. Făcui imediat alt 'număr.

34

— Alo ! Titi, miorlăii eu. Sînt Cleopatra. Titi, mă grăbesc. Nu uita ce mi-ai promis cu concursul, am primit versurile tale. Te-am pupat şi pe curînd.

îmi prefăcusem eu vocea dar şi madam Tinichigiu **şţ-o** îngroşase pe a ei, deci înşelătoria era reciprocă. **O** sabotam urît de tot pe nefericita de Cleopatra, dar întrucît nici ea nu procedase prea corect, conştiinţa mea era destul **de** liniştită. Aşa, acum să punem o vorbă bună pentru protejata noastră. Formai telefonul Casei de cultură şi cerui pe director deşi ştiam precis că se află pe scenă.

— Să poftească imediat că îi imput convorbirea. Aici Judeţul !... Aha, noroc tovarăşu'..., uite de ce te-am chemat : ne gîndim să mutăm festivalul de muzică pop din vara asta la Ocoleşti. Trebuie să facem ceva şi pentru oraşul dumneavoastră, să-1 scoatem din anonimat.

îl simţii cum transpiră de fericire. Uită să întrebe şi cu cine are onoarea. Pentru Ocoleşti era o şansă unică. îmi mulţumea din inimă şi mă asigura de recunoştinţa întregului oraş. îmi sta la dispoziţie cu un contraserviciu, oricare ar fi el.

— Nu e vorba de asta. Să trimiţi mîine un plan al sălii şi o schemă cu posibilităţile de cazare şi masă. Şi locurile bune pentru instalarea unor tabere de corturi... ! Ah, să nu uit,: ai grijă de nepoată-mea, domnişoara Ţoancă mică. Concurează la preselecţie. Ar fi bine să iasă prima. Mă asiguri dc acest lucru ? Să n-am nici o grijă ?... E în regulă, atunci pregătiţi-vă de festival ! Noroc !

Ce puţin trebuie ca să faci fericiţi nişte oameni ! Un telefon, şi gata ! îţi pun la dispoziţie tot ce au mai bun. Acţiunile lui Ţoancă mică creşteau vertiginos. După cîteva minute formai din nou numărul Casei de cultură ; **de** data asta eram redacţia revistei „Vînătorul şi pescarul sportîv[tt] şi aveam nevoie de tovarăşul Tinichigiu.

33

< Titi, fii atent şi nu pune nici o întrebare. *K* o stingere aici de aia nu-mi recunoşti vocea. Veşti bune : s-a aprobat. Ii daţi drumul cu *Cormoranul albastru l* M-am luptat pentru voi ca un leu. Dar e şi o obligaţie : trebuie să scoateţi la preselecţie pe domnişoara Ţoancă mică, nici nu ştiu cine **o** fi aia. E protejata şefului, nimic vinovat, sînt rude pe linie maternă... hă, hă... poate chiar de la Adam şi Eva... Terminat mesajul... şi, fiţi deştepţi că, pe-urmă, de...

Mai făcui cîteva numere, pe la familiile celor din juriu peacasă, o băgai pe biata Cleopatra în gura lumii, apoi pornii în căutarea lui Ţoancă mică să-i raportez ce am făcut. Era chiar în spatele scenei lîngă reflectoare, în stânga. Purta o rochie grozavă : cu flăcări galbene pe fond be£-*terave,* gene de patru centimetri, coafură papuaş â la An-gela Davis, zgardă neagră, şi cred că băuse un rom mare, fiindcă ochii îi străluceau periculos. Pe scenă evolua o puştoaică sîsîită, cu obrazul ca o imensă felie de telemea cu chimion. Nu interesa pe nimeni.

,— Urmez eu, şopti fata. Să-mi ţii pumnii. Cei din juriu şiau adus şi nevestele. A lui Ambrozie şi a lui Tinichigiu au pălăriile de-a-ndoaselea. O să fie lată !

— Eu le-am chemat î Dă-i drumul că te strigă. Baftă !

Protejata mea debuta cu un cîntec al lui Gicu <: *Eşti cea mai cea* Şi tu şi eu, ba nu, ba da ! mereu, mereu, me-he-reu !... Cînta cu multă simţire şi avea şi un fir de voce, dar membrii juriului priveau cu încordare la sticlele cu Biborţeni din faţă şi-şi surîdeau singuri, cu gîndul la iminentele lor victorii personale pe tărîm profesional. Cînd interpreta termină, din colţul doamnelor izbucni un ropot de aplauze pe care sala îl prelua din mers. Era un succes, cert, juriul ridică în sus cartonaşele, oamenii mei dădură nota maximă, afară de Ambrozie care îi ciupi două puncte la interpretare. Urlete, protestări vehemente, oricum

39

Ţoancă mică era pînă acum prima, *cea mai cea,* trebuia **să** fim atenţi însă cînd **o** apare Cleopatra.

Cleopatrei îi veni rîndul abia după **o** altă pauză. Intre timp apucai să dau ochi şi cu profesorul Ambrozie, preşedintele juriului. Trecuse pe lîngă mine, preocupat, **şi**-1 prinsesem de braţ.

— Ura, Giuseppe ! îl luai eu repede. Ce mai nou pe Ia cimitir ?

— Taci dracu' din gură !

— Ţi-am adus pachetul de ţigări. L-ai cîştigat cinstit După ce termini aici te conduc pînă la cavou dacă vrei.

— In fond ce doreşti ? Eşti de-ai lor ? Vă frămîntaţi degeaba : nimeni nu ştie unde este *schema.* **Şi** s-ar putea ca *Scorpionul* să intervină.

Ce tot bălmăjea ăsta ? Mă hotar îi **să** fac pe atoate-ştiutorul.

— Am luat toate măsurile, spusei flegmatic. Tot ce poţi să faci e să joci pe cărţile mele. Apropo, nevastă-ta a aflat de chestia cu Cleopatra. Fii mai discret!

— Mă aşteptam să vă băgaţi şi în treburile mele particulare. Mă rog, care sînt condiţiile ? Dacă nu le ştii întreabă-! pe Roger. Şi acum lasă-mă, că nu vreau să ne vadă Comandorul împreună.

— Pe Comandor l-am expediat pe o pistă falsă, am continuat eu să inventez şi se pare că o nimerisem căci Ambrozie, după ce căscă ochii cu admiraţie, respiră parcă mai uşurat... Dar fii atent, îţi cer să ne dai o dovadă ; domnişoara Ţoancă mică trebuie să iasă prima. Altfel ştii ce te aşteaptă.

— Mă omoară Comandorul, gemu preşedintele juriului. Deci s-a băgat şi *Trustul ?...*

— Te las să judeci singur...

3
7

Plecă după ce mă asigură că va face tot ce i se cere. Rămăsei singur, răsucind problema pe toate feţele. Căzusem într-un păienjeniş misterios pe care numai Raminagrobis, cu extraordinarul lui spirit deductiv, îl putea înţelege. Mă hotărîi să-i dau o telegramă imediat ce voi ajunge în Malu-Mare. Pentru moment însă nu puteam părăsi locul din culise, pînă nu mă linişteam în privinţa reuşitei finale a lui Ţoancă mică. Găsii că era cazul să-i fac unele recomandări şi lui Gicu. Ii făcui semn să vină mai încoace, ca să-1 dăscălesc.

— Auzi, am observat că pui prea mult suflet, îl certai eu. Să nu ţi se rupă ceva înăuntru.

—» Ce să fac. Mă interiorizez cît mă interiorizez, şi pe urmă trebuie să mă exteriorizez...

— Deci cam asta ar fi metoda ta ? Ei bine-, cînd o apare Cleopatra o mai iei şi pe-alături, ai înţeles ?

Se scarpină în cap. Ca artist era mai presus de asemenea mîrşăvii, însă era în joc destinul cinematografic al iubitei lui. Dădu din cap. învins, şi aş fi jurat că va face tot ce era omeneşte posibil. Rămăsei singur. Pe lîngă mine trecu o

tînără copilă cu păr răvăşit, un excelent lemn de mesteacăn după părerea mea. (îmi lipsea părerea competentă a lui Raminagrobis, deci iată un motiv în plus ca să-1 chem de urgenţă în Malu-Mare.) O escortau de la mică distanţă vreo şapte-opt pletoşi cărora ea nu le dădea nici o importanţă. ,,A-ba, i-bi, o-bo[u], fredona ea, ,,trec peste orice, doar fiindcă mă iubeşti.[4]' Apoi îşi concedie trupa.

— Staţi pe-aproape ! Ocupaţi benoarul ! Dacă mi-o **8a** un ton aiurea, sau dacă notele sînt mici, aplicaţi ipoteza unu ! Ceau !

Treaba se complica fiindcă era clar că nici celelalte concurente nu stăteau cu mîinile în sin. Meditam la cele ce aveam de făcut cînd o poală a cortinei se năpusti înspre

33

mine ca o rochie de bal fără persoană înăuntru. Simpaticul D. D., binecunoscutul *speaker,* strigă ceva şi vacarmul din sală se potoli. Tinerei copile cu păr răvăşit îi veni rîndul cam a patra. Mă pregăteam să-i ţin pumnii strînşi cînd îl auzii pe D. D. strigîndu-i numele : — Cleopatra Găliganu !

Haiti ! Simţii o sfîşiere internă, o luptă surdă între sentiment şi datorie. Cleopatra începu sigură de ea : „A-ba, i-bi, o-bo... trec peste orice, doar fiindcă mă iubeşti. Trebuia să fac totul pentru a-mi cere scuze cîndva de la această fiinţă pe care o nedreptăţisem fără să o cunosc. „...Îmi placi şi mai mult la volan", cînta mesteacănul cu păr răvăşit, „...ba nu, ba da... ye, ye, ye, ye..." ...începui să aplaud în neştire absurdităţile alea şi toată sala se încălzi pe neaşteptate. Gicu însuşi părea transportat. Eram mai mult decît sigur că a şi uitat să scoată notele false pe care i le comandasem. Boşii violeţi şi valkyriile se porniră să aplaude în tempo, salvă după salvă, şi chiar cioclii de la masa juriului îşi bîţîiau picioarele pe sub masă. îmi trecu prin minte că soarta logodnicei lui Gicu era pecetluită, cu toate mişcările de culise pe care le făcusem. Era imposibil să dai o hotărîre nedreaptă, în faţa acestui vulcan violet care era acum sala. Cioclii priveau mohorîţi sticlele de Biborţeni dar se părea că luaseră o hotărîre eroică fiindcă după ce Cleopatra termină, ridicară cartoanele cu mîini tremurînde. Toţi dădeau nota cincisprezece, dar dintr-un anumit colţ se auziră fluierături ca la incendiu. Un cîrd de doamne mai măricele, conduse de două matroane cu pălăriile puse invers băgaseră degetele în gură şi şuierau ca surugiii. Cîteva mîini se retraseră repede şi apărură cu alte cartonaşe : 13—14 ! Ambrozie vru să persiste în erezie, dar jumătatea lui se şi urcase, hotărîtă, pe scenă ! izbucniră urlete, chiar era ruşinos că se pretau la mascarada asta ! O ploaie de proiectile începu să zboare

3
9

prin aer. In general pantofi şi tranzistoare. Echipa *delirium tremens,* cu Gicu în frunte, se refugie în culise ca să salveze didileaua. Cleopatra făcu un semn şi onorata asistenţă izbucni în urlete de protest. Erau în stare să rupă mobilierul ! Mă repezii să dau un telefon la miliţie. Abia nimerii camera. Dar înăuntru mai era lume.

— Legaţi-1 bine ! porunci un individ pe care îl vedeam pentru prima oară în viaţa mea... Am sosit la timp, CONS-TANT, mi se adresă el în timp ce doi acoliţi mă legau fedeleş... acum ai să te căieşti toată viaţa de manevrele tale murdare. Comandorul nu iartă niciodată, cred că ştii asta ?

— Aţi căpiat ? protestai eu. Habar n-am cine o fi Comandorul ăla. Iar voi trebuie să fiţi nebuni dacă atacaţi oameni nevinovaţi, ziua-nămiaza mare.

Necunoscutul rîse cu poftă şi observai că avea ceas Atlantic cu brăţară de aur. Un tip elegant, în orice caz, ai fi băgat mîna în foc că nu se ţine de chestii de-astea.

— Comandorul sînt eu, puişor canar ! mă informă el. Ambrozie a făcut pe prostul şi, de fapt, a dat alarma. Eşti cam ageamiu dar asta nu te scuteşte de ce te aşteaptă.

îmi puseră o cască de cavaler medieval pe cap, pe care o îndopară cu vată ca să nu pot scoate nici un strigăt şi, învelindu-mă într-un covor făcut sul, mă luară pe braţe, orb şi surd, dar perfect conştient, chinuindu-mă întruna să găsesc cheia acestei noi încurcături în care mă băgasem prosteşte.

CAPITOLUL IV

Din lac în put...

In jurul meu e întuneric ca în stomacul unui cafru ! Miroase a chei ruginite, a becuri de 60 de waţi, a gutapercă roşie, a dublu silicat de aluminiu hidratat!... Strîmb din nas şi încerc să-mi mişc degetele de la picioare, care au început să amorţească din pricina frînghiilor care mi-au intrat în carne. Sînt tot, eu, nemuritorul Pepsi, viu şi nevătămat, dar legat fedeleş cu nişte cabluri unse cu catran. Mîini îndemînatice — cărora sper ca, o dată şi o dată, să le pot plăti cu aceeaşi monedă — m-au imobilizat cu noduri marinăreşti de cîte şapte sau opt bucle, ceea ce înseamnă că îşi cunosc meseria. Felicitări î numai că şi eu mi-o cunosc pe a mea ; naă refer la cea de fost circar. Răpitorii mei nu aveau de unde să ştie că în tinereţe am făcut cîţiva ani pe omul şarpe şi ştiu să scap din legături mult mai complicate. Cîteva smucituri şi sînt sigur că voi reuşi să mă eliberez. Din acest motiv, îi plivisem cu ironie pe cei ce se ocupaseră cu îmbălsămarea mea, fapt care nu scăpase Comandorului.

— Atenţie mare ! ordonase el atunci. Am impresia că ăsta cloceşte ceva, fiindcă îl văd mustăcind, deşi nu prea are de ce să fie vesel. Legaţi-1 bine.

(O notă marginală îmi semnala o aparentă inadvertenţă: „Fii atent, suflete !", ciripea Raminagrobis, „că o faci de oaie. Erai legat de mîini şi de picioare, în întuneric şi cu **o** cască plină de vată înfundată pînă peste urechi şi totuşi

ai scris aceste nemuritoare rînduri ! Minune mare ! Cum ai făcut? împărtăşeşte-ne şi nouă din experienţa ta !").

Scena respectivă am scris-o mai tîrziu, după ce am reuşit să scap din ghiarele răpitorilor. Orice cititor bineinten-ţionat înţelege acest lucru fără să mai fie nevoie de explicaţii suplimentare. Iar circotaşul R. uită că el însuşi, în romanele sale, relatează stările sufleteşti şi gîndurile personajelor sale, ca şi cum ar avea darul ghicitului. E un procedeu literar folosit de toată lumea, nu înţeleg de ce mă trage tocmai pe mine la răspundere.

Mă aflu, deci, într-un fel de pivniţă, dar n-am ajuns aici în baza unui bilet de odihnă de douăsprezece zile şi nici n-am călătorit prin aer cu misterioasa farfurie zburătoare, despre care continui să nu ştiu nimic pînă la această oră. După ce m-au împachetat, oamenii Comandorului m-au scos din Casa de Cultură pe poarta din dos şi m-au urcat într-o maşină. După cîteva sute de metri constatasem că maşina o cotea numai la dreapta. Răpitorii mei mergeau în cerc cu intenţia să mă deruteze. Nu puteam decît să-i compătimesc ! îşi asumaseră o sarcină peste puterile lor. îmi încordasem atenţia. De departe, se auzea o muzică de alămuri, do bună scamă meterhaneaua oraşului, care cîfita în grădina publică. Una la mînă ! O scurtă oprire marcată de un puternic miros de benzină. O benzinărie ! O mare sfîşiere de hîrtii în dreapta îmi

indica un lan de porumb cu frunzele uscate. Apoi aerul pe care îl respiram deveni mai umed şi parcă avea un gust de sare. Deci lacul era în dreapta. Un podeţ de lemn, şi o mare zarvă de cîini care îmi spunea clar că treceam pe lîngă o stînă, fură următoarele indicii memorate de mine. Apoi făcurăm, scurt, un viraj, şi avu loc o transbordare de pe un ambarcader. Nici n-aveam nevoie de atîtea elemente ca să regăsesc mai tîrziu locul. In plus, mai auzii voci sub-^ ţiri de copii în stînga, deci o colonie şcolară, iar din faţă venea un puternic miros de peşte, cu alte cuvinte era vorba *de* o cherhana. îmi era de ajuns. Mă sucii pe o parte şi încercai să trag un pui de somn. j

— Şefule, ăsta soileşte î exclamă o voce admirativă. A • dracului sămînţă ! Să ştiţi că o să ne dea de furcă î **j**

într-adevăr aţipisem şi mă trezeam într-un fel de magazie de scînduri plină de canoe şi caiacuri, majoritatea paradite şi, lîngă un perete, o stivă mare de geamanduri, colaci de salvare, biciclete subacvatice şi costume de scafandru mucegăite. Pe mine mă azvîrliseră pe un pat de campanie de unde puteam vedea, pe un perete, poza lui Marylin Monroe, fotografiată în clipa în care intenţiona să-si îmbrace costumul de baie.

—- Dacă nu-mi daţi ei ruinul imediat, îi ameninţai eu după ce îmi seo seră căluşul, şi dacă nu vă cereţi scuze, veţi avea mult de suferit, 'iar cariera voastră va fi definitiv compromisă.

— Nu zău ? răspunse Comandorul aplecîndu-se deasupra mea. Ai un moral îbarte ridicat după cîte văd. Trebuie să ţi-i mai cobori m niţel ca să fii la nivelul nostru.

Il privii cu atenţie ca să-1 pot identifica mai tîrziu. O bărbie pătrată, un obraz pîriit de soare, ochi albaştri, lăptos i. de culoarea sadei caustice. „Un dur", îl eîntării eu, căutînd să aplic metoda deductivă ciupită de la marele cunoscător al sufletului omenesc, Raminagrobis. „Urmează un joc de forţă şi supleţe", socotii, „să vedem care pe care".

— Mi-au amorţit picioarele, spusei, ceea ce face ca situaţia voastră să se agraveze. Ce doriţi de la mine ?

— Constant, spuse Comandorul, după ce făcu semn unui acolit să-mi slăbească legăturile. Sîntem nişte tipi generoşi, dar foarte susceptibili. Mai întîi trebuie să recunoşti că eşti un trădător meschin şi că locul tău este pe ultima treaptă a societăţii.

—« Dacă te referi la faptul că la cinci ani am furat zece lei din poşeta bunicăi, atunci află că m-am căit la timp şi că tata m-a bătut măr pe chestia asta. Nu văd de ce te mai amesteci şi tu, după atîţia ani.

— Nu' fă pe prostul, că e ruşine la vîrsta ta ! Unde e schema pe care ar fi trebuit să o predai Preşedintelui, dacă ai fi fost un om corect ?

— Habar n-am de nici o schemă. Nici Ambrozie nu ştie.

— Implicit reiese că ai luat contact cu el. Iţi dai seama că asta echivalează cu o recunoaştere din partea ta ?

— Nu înţeleg ce spui. Parcă ai vorbi păsăreşte.

— Atunci află că oamenii mei te-au urmărit încă din clipa cînd ai debarcat pe peronul gării Constanţa. Acceleratul 602, compartimentul 96, locul 24. Servieta galbenă era la tine, o purtai în mîna stingă. Ai avut şi o mică aventură. Eşti de acord că ştim tot ?

Se referea la jocul de-a hoţii şi vardiştii de pe peron, dar nu-1 identificaseră încă pe individul cu helanca violetă, îşi închipuiau că acesta încercase să mă jefuiască, cînd în realitate Lupus era cel păgubit, iar eu infractorul. Nu suflai o vorbă despre asta.

— Probabil că ai să negi că în servietă se găsea schema, insista Comandorul, scrutîndu-mă neîndurător cu ochii săi de culoarea sodei caustice. Dar atunci cum se explică faptul că te-ai adresat Trustului ? Te miri că ştiu acest amănunt ? Află

că profesorul Ambrozie mi-a comunicat, cuvînt cu cuvînt, convorbirea avută cu tine în culisele sălii de teatru. Te sfătuiesc să dai cărţile pe faţă.

Aş fi inventat cu plăcere o poveste melodramatică, fiindcă în general doresc ca oamenii din jurul meu să se simtă bine, dar nu-mi venea nimic în minte. Mă hotărî! să fiu sincer, sau cam aşa ceva.

— îţi jur pe fericirea mea, nasule, că în treburile de care vorbeşti am căzut ca musca în lapte. Insist să mă crezi. N-aş face pe misteriosul tocmai cu tine pe care te cunosc de aproape două ore. Ţi-aş împărtăşi toate durerile şi toate bucuriile mele.

Un mare suspin umflă tricoul vărgat al interlocutorului meu. Apoi, cu un surîs trist pe chipul său bărbătesc, pocni din degete într-un anumit fel şi cei trei acoliţi veniră în jurul patului, posomoriţi, ca şi cum ar fi fost chemaţi să asiste la un maslu.

— Stai puţin, îşi aduse aminte Comandorul. De ce mi-ai zis : *nasule ?*

— Fiindcă îi dai zor cu *Constant,* deşi mie acasă îmi zice Nicu !

— Cu alte cuvinte nici numele nu vrei să ţi—I recunoşti ! într-un fel te admir ! îmi plac oamenii dintr-o bucată. Dar mă văd nevoit să te las în seama colaboratorilor mei. Dă-mi voie să ţi-i prezint : Muscă, Gologan şi Furfu-rel, maseuri calificaţi. Cel mai crud e Furfurel, e un adevărat artist. Eu nu pot să stau să-i văd cum lucrează ; am să ies afară să fumez o ţigară. Cînd eşti pregătit să faci mărturisiri complete, mă strigi : nea Gelule!... şi viii imediat.

Rămăsei singur cu cei trei maseuri calificaţi şi, în timp ce ei umblau pe la legături, putui să le cercetez în voie mutrele. Ce-i drept, pierdeau mult dacă îi priveai de-(a-proape. Aveau ochi de batracieni, iar obrazurile. le erau unse şi lucioase, ca hîrtia în care ai învelit merdenele.

— Milă mi-e de tine, spuse Furfurel cu o voce neobişnuit de subţire, dar de persoana mea mi se rupe inima.

— Iar pe mine mă doare-n cot, preciza Gologan-Se epuizaseră probabil toate cuvintele de spirit din patrimoniul comun., căci Muscă trase aer în piept dar ne-venindu-i nici o idee suplimentară, renunţă la cuvînt şi se mulţumi să-şi suflece mînecile de la cămaşă. Aş minţi dacă aş spune că nu eram îngrijorat şi mă lămurii abea cînd cei trei călăi îmi scoaseră pantofii şi începură să mă gîdile la tălpi cu pene de păun, pregătite din vreme. Mă abţinui cît putui, însă pînă la urmă, începui să rîd în hohote... Cîndva, cu acest rîs, obţinusem aplauze la scenă deschisă. Era pe vremea cînd îmi scrîntisem o mînă şi nemaiputînd lucra la trapez, directorul circului, domnul Adalbert Măccla:u, ca să nu mă plătească degeaba mă trimisese în public, ca să dau semnalul aplauzelor. Aveam un rîs molipsitor, lucrul acesta se confirmă şi acum, căci nu dură mult şi călăii mei rîdeau din toţi bojocii. Parcă trecea o vijelie prin bătrîna baracă plină de vîsle şi de ambarcaţiuni demodate. O stivă cu costume de scafandru se nărui pe neaşteptate, deşi nimeni nu se atinsese de ea. Cei trei maseuri se priviră o clipă uimiţi apoi îşi reluară activitatea. Ne dăduseră la toţi lacrimile căci auzeam mereu pocnindu-se între ele căpăţînile de metal ale sca-fandrierelor. Nefericita de Marylin Monroe nu-şi mai găsea costumul şi mă privea peste umăr, indignată. Deci alt motiv de rîs. „Nea Gelule", strigai eu, în timp ce un colac de salvare cădea din perete drept în capul lui Fur-furel, „vino repede, că nu mai rezist !"...

Comandorul se năpusti pe uşă. Nu putea să vorbească fiindcă şi pe el îl scutura rîsul, dar le făcu celorlalţi semn să se oprească. Torţionarii mei căzură sleiţi pe cîte o geamandură scofîlcită, de tinichea. Tricoul vărgat palpita ca un stomac de zebră fugărită prin pampas, apoi, încetul cu încetul, se potoli.

— Eram la capătul puterilor, gemu el. Bine că te-ai hotărît să mărturiseşti.

—■ De fapt, am o propunere. Scrie pe ceva cum crezi că s-a întîmplat şi eu semnez. **In** felul acesta orice contradicţie dispare de la sine.

Clipi jenat, îşi stăpîni o clipă expresiile care îi veneau **în** minte, (ce mai, se comporta ca **un** adevărat om de lume) şi, în cele din urmă, făcu un gest de refuz.

— Aş vrea ca oamenii mei să fie ca tine, îmi declară el. Atunci îi dăm drumul cu partea a doua a programului. Bănuiesc că ţi-ai luat slipul pe tine cînd ai plecat de acasă.

— Desigur. Sper însă că **n**-o să-mi furaţi hainele. Nişte maseuri calificaţi nu pot fi capabili de o atare faptă !

— Fii liniştit ! O să te muiem puţin în bazinul cu peşti electrici.

— Nu e cinstit din partea voastră să procedaţi în felul acesta, protestai eu neliniştit, căci mi-era o frică grozavă ele peştii electrici. De ce noi vă adresaţi justiţiei dacă aveţi ceva să-mi reproşaţi ? Cum ies de-aici, vă reclam la miliţie !

I

Comandorul înălţă din umeri şi îşi aprinse o a doua ţigară îndreptîndu-se spre ieşiri. Nu.putea să vadă pe cineva chinuindu-se, el însuşi o spusese. însemna că viaţa de marinar nu alterase cu nimic sufletul său însetat de idealuri umanitare. Acoliţii săi mă cercetau însă cu priviri atît do cretine, că o clipă avui senzaţia că sînt fixat de trei perechi de ouă-ochiuri, ce plutesc sleite, pe fundul unor tigăi unsuroase. Cînd îmi veni bine îi trîntii un picior în faţă lui Furfurel şi piciorul îmi alunecă de parcă aş fi călcat pe o broască. Imediat mîinile îmi fură legate la spate, ca să nu pot nici măcar să-mi îndrept şuviţele rebele care îmi cădeau pe frunte. (Notă : Dacă tu prin şuviţe rebele, înţelegi un pronunţat început de chelie, atunci sîntem de acord. Semnat : marele Raminagrobis.V

Asta e culmea ! Iată că şi presupusa mea chelie poate fi subiect de discuţie ! Prefer să trec peste această nouă înţepătură. Logodnica mea, Mirandolina, spunea anul trecut că am păr ondulat şi ea se pricepe mai bine decît diverşi comentatori neobiectivi. Şi cu asta basta ! Fusesem jupuit de haine ca o banană de coajă şi cei trei gladiatori . mă tîrau, cu toată împotrivirea mea, spre un bazin de doi metri pe doi, în apa căruia pluteau peşti roşii, cu priviri oblice şi cu guler dantelat de culoare neagră. Aşa specie nu mai văzusem în viaţa mea ! Dar mai fioros şi mai fioros era firişorul acela spiralat ca un reofor, care le creştea în mijlocul nasului. Fără îndoială că pe acolo se produceau descărcările electrice cu care îi dăruise natura.

— Refuz să intru în zămîrca aia, mă încăpăţînai eu în mod platonic. Fac pentru o ultimă oară apel la sentimentele voastre de oameni civilizaţi.

— Mă doare-n cot, zise Gologan şi rîseră toţi trei de parcă ar fi făcut cineva o glumă bună.

— Şi nici apa rece nu o suport, stăruii eu. Sînt oprit de doctor. Dacă vreţi vă pot arăta certificatul medical. Găsiţi şi voi altă tortură, sînteţi oameni inteligenţi, ce dracu !...

— Milă mi-e de tine, chiţăi, in sfîrşit, şi Muscă, o voce de cap comparabilă cu piuitul aburului din oala bătrînului Denis Papin. Apoi tăcu brusc, fiindcă probabil uitase sfîrşitul.

Intre timp mă îmbrînciseră în apă şi se instalaseră în jurul troacei de ciment, pe vine, ca la barbut, ca să se delecteze. Monstruoasele vietăţi din bazin se repeziră tăind apa ca nişte mici proiectile roşii. Simţii douăzeci de pişcături şi. începui să recit toate cuvintele slavone indicînd obiecte de cult, învăţate în liceu, de la colegii mai mari. Cele trei perechi de ouă-ochiuri păreau că se amuză teribil. Un nou asalt al peştilor electrici, o altă serie de inter-

Secţii din parte-mi, şi iar mă ciuguliră micile torpile sub-acvatice, şi iar, şi iar. După douăzeci de şarje eram doldora de electricitate... cred că dacă aş fi trecut cu un pieptene prin

păr, firele s-ar fi ridicat în sus, magnetizate, sau cam aşa ceva, şi ar fi atras bucăţelele mici de hîrtie, ca într-o cunoscută experienţă. (Nota Raminagrobis : Păi ce, erau şi bucăţele mici de hîrtie, acolo, în bazin ?).

La naiba, aşa nu se poate discuta ! Pe scurt, peştii electrici mă luaseră în primire, mă dădeam de ceasul morţii, regretînd prima tortură, cea cu gîdilatul, cînd ceva trosni în atmosferă... Haiti ! zisei, să ştii că mi-a plesnit vreun os. Din fericire, nici pomeneală de asta. Mă lămurii că era vorba de un trosnet de reteveie, cel mai plăcut zgomot, îmi zisei cînd îl văzui pe Furfurel, plonjînd în băltoacă, şi după el celelalte două perechi de ouă-ochiuri : Muscă şi Gologan, infamii călăi, lipsiţi de orice gingăşie omenească. In locul lor apăru un ăla mititel, numai vînă, o pastrama cu suflet, mîngîind cu duioşie un picior de scaun cu care lucrase în paguba celor trei mercenari ai Comandorului.

— Bine că venişi, suflete exclamai eu ca şi cum l-aş fi văzut pe tata... că ăştia aveau de gînd să mă transforme în butelie de Leyda. Scoateţi-mă repede de aici !

Negriciosul şuieră într-un anumit fel, mai auzisem undeva şuieratul ăsta, şi patru mîini vînjoase mă traseră afară, dar nu se grăbiră să mă dezlege. Mă uitai la salvatorii mei, şi îmi dădui seama că şeful lor e vechiul meu cunoscut, Ţîrfonie, şeful echipei care deturnase autobuzul de pe ruta Ocoleşti-Malu Mare-Vîrtoapele (şi retur). Ceva începea să nu prea mai fie în regulă. Continuai totuşi să zîmbesc, sperînd că lucrurile se vor îndrepta de la sine.

— Condoleanţele mele ! îmi ură Ţîrfonie, şi, din felul cum pronunţa aceste cuvinte, dedusei că posedă o oarecare instrucţiune. Sper că nu te-ai dilit de tot în potroaca aia.

— Sînt destul de lucid, declarai, dar dacă mai dura mult, mă duceaţi direct la balamuc.

Ţîrfonie rînji cu multă seriozitate, demonstrînd că nu e insensibil la un adevărat „spirit de glumă", iar colaboratorii săi, mai simpli, rîseră de-a binelea.

— Ai nimerit-o, fără să vrei, răspunse şeful echipei de eliberatori. Şi Profesorul o să se bucure. A sperat întotdeauna că o să scoată nişte răspunsuri inteligente de la tine.

— Şi nu s-a înşelat, *boss,* te asigur ! Dezlegaţi-mă **şi** să mergem imediat la dînsul ! Vreau să-i mulţumesc !

Ţîrfonie iar zîmbi subţire, ca un junghi intercostal. Mi se ascundea cu siguranţă ceva, nu insistai însă ca să nu-i irit de pomană pe binefăcătorii mei.

— Deocamdată o să rămîi cu frînghiile Comandorului. S-au udat şi am pierde prea mult timp ca să le dezlegăm. Tn plus economisim frînghia noastră şi Profesorul o să ne laude.

Aveam impresia că îmi scapă esenţialul, probabil din cauza descărcărilor electrice. Noii veniţi mă luară de cap şi de picioare şi mă scoaseră din baracă. Lîngă uşa dată la perete, dormea Comandorul, cu o gîlcă cît pumnul deasupra unuia din periculoşii săi ochi de culoarea sodei caustice.

— Bine lucrat, băieţi ! încercai eu să-i flatez pe oamenii lui Ţîrfonie, nimeni însă nu mă luă în seamă.

Mă cărau acum printre băncile unui amfiteatru ; parcă era un teren de baschet sau de tenis. Intre timp se făcuse întuneric. Luna tăioasă ca geamul se dizolva în fumul ce venea în valuri, de dincolo, din regiunile nevăzute ale planetei noastre. La ora aceea baza sportivă era pustie. Foşnea a sălcii dar nu mi-era dat să admir locurile căci nu puteam să mă mişc. Pe urmă grupul nostru trecu o punte, nişte umbrele albe şi roşii plutiră pe lîngă mine, indiferente, şi după ele un lung şir de fotolii de răchită... parcă

erau malacoavele unor nevăzute doamne, rătăcite din secolul trecut pe malul acestui lac sărat... în sfîrşit, ne aflam într-un ştrand, căci simţii din nou mirosul acela de dublu silicat de aluminiu hidratat.., şi iarăşi o barcă... trebuie să constat cu regret că evenimentele începuseră să se repete... şi după cîteva minute de navigare în derivă, acostarăm într-un crîng, unde, cu toate protestele mele, mi se puse un sac în cap şi fusei încărcat într-o maşină, un Fiat 850, maşinile nu mai au nici un secret pentru mine şi după cîteva minute de mers... altă oprire. Un mare geamăt de porţi, de fier forjat, pietriş sub tălpi, scîrţîind ca borma-şina dentistului, scări, coborîre în infern, miros de spălătorie de rufe, de rumeguş de lemn, marş lent plin de înjurături printre tot felul de troace, probabil putini şi hîrdaie scoase din uz, alte uşi... Mi se scoate în sfîrşit sacul de pe cap !

— Uf ! dar greu somn dormii, exclamai eu ca în basmul cu acelaşi nume, de Petre Dulfu zis şi Petre Ispirescu. Unde e Giuseppe să-1 strîng în braţe ?

— Vine imediat, mă informă Ţîrfonie. legîndu-mă de un scaun. Pînă atunci relaxează-te ; ai să te simţi alt om după asta.

Privii resemnat în jur. O cameră de beci fără nici o fereastră. Frînghiile îmi intrau în carne. Stăruia printre zidurile cenuşii un miros de chei ruginite sau de becuri de 60 de waţi... Nu aveam prea mult timp de relaxare fiindcă îndărătul uşii metalice se auzeau deja paşi... Profesorul Ambrozie şi persoanele care-1 însoţeau, îmbrăcaţi în halate albe de spital ! Unul din ei îşi uitase stetoscopul atîr-nat de gît. Păreau că se grăbesc foarte tare fiindcă nu dădură bună ziua cum se obişnuieşte.

— Aşa! acum spune repede unde e servieta, mă luă la fix fostul preşedinte al juriului de preselecţie din comuna Ocoleşti. Dacă ai vîndut-o Comandorului eşti un om pierdut.

5
1

— Cu ameninţări n-ai să scoţi nimic de la mine ! Da-**ţi**-mi hainele că vreau să plec acasă !

Profesorul Ambrozie făcu un gest **şi** alt personaj **fu** introdus în încăpere. Omul meu cu helancă violetă ! Lupus eritematos diseminat! Arăta ca şi cum ar fi primit un aperitiv de dosuri de labă peste obrazul său energic, înainte de a fi poftit la şedinţa ultrasecretă din beci. Protesta tot timpul, dar cînd dădu cu ochii de mine faţa **i** se lumină.

— Asta e ! mîrîi el. Slavă Domnului că aţi pus gheara pe el ! M-a urmărit, şi în tren, şi în drum spre Ocoleşti ! Cred că el a şterpelit servieta cînd au deturnat deştepţii ăştia autobuzul. Luaţi-1 la întrebări să spună unde a ascuns-o !

In timp ce turuia îmi făcu cu ochiul neobservat de ceilalţi. Nu ştiam de ce le ascunde incidentul de pe peronul gării cînd îl jefuisem de servieta sa galbenă. Probabil că documentul se afla acolo şi Lupus voia să-1 răscumpere de la mine. Mă hotărîi să merg pe cărţile sale.

— Am impresia că umblaţi după un ţap ispăşitor, le strigai eu. Că doar nu am fost singur în autobuz. Mai erau şi alţii.

— Da, spuse Ambrozie, dar numai tu l-ai urmărit pe Constant pînă şi în cimitir. In sfîrşit, ce să mai pierd vremea cu metoda convingerii. Nu sînteţi oameni de înţeles... Să vină ăla cu magnetofonul ! Şi legaţi-1 şi pe Constant alături că nu-i strică. Nici el nu e uşă de biserică în afacerea asta !

In timp ce îl ancorau pe Lupus de un scaun, Ţîrfonie îmi inspecta legăturile. In ochii lui citeam o sinceră compasiune ; probabil că urma ceva neplăcut. Dealtfel, şi Lupus, care părea a fi de-ai casei, se zbătea ca un şarpe.

— Am aici o bandă care ţine trei ore, zise profesorul. *Numai muzică de cameră ! !* Vom părăsi beciul şi ultimul dintre noi va da drumul la bandă. Uşa e absolut etanşă ;

a fost special construită. Voi aţi ales ! Haideţi, copii ı Nici o milă î

— Nu ! strigai. Nu se poate să faceţi asta ! **...Şi** eram gata să mărturisesc tot cînd Lupus mă săgeta cu privirea.

Strînsei fălcile şi tăcui. Uşa de fier se închise în urma temnicerilor noştri. Mirosul de chei ruginite deveni **tot** mai puternic. Din cutia magnetofonului izbucniră nişte miorlăieli sinistre, auzeam hingheri porniţi la atac, bivoli izbiţi în creştet cu măciuci, un ţunami rupînd fire de telegraf, un dialog de pikhamere agitate, maşini ale pompierilor trecură piuind din sirene, în *background* un gater paranoic sfîşie orizontul diametral, se trăgea cu bazuka într-o grămadă de geamuri şi un supersonic trecu pe deasupra capetelor noastre...

— Ţin-te bine, îmi strigă Lupus. Ăştia sînt nişte tîl-hari. Nu mărturisim nimic şi împărţim între noi gologanii. Prima servietă se află lâ tine acasă ?...

— Da ! E pe garderob !

— Şi cealaltă, pe care aţi şterpelit-o din autobuz ?

— Am aruncat-o pe cîmp.

îndată după asta Lupus făcu un gest care mă ului. **îşi** scoase fără greutate mîinile din legături, dădu un picior in magnetofon făcîndu-1 să amuţească **şi** bătu cu pumnul în uşă.

__ Profesore ! strigă el. Vino că a spus tot! **Tot** *mandea* mai şmecher !

CAP'TOLUL V

V-am **pupat** de la distanta !

Chipul profesorului Ambrozie strălucea de bucurie, precum un fund de cratiţă frecat cu detergenţi. Se şi vedea in posesia servietei, a schemei sau a nu mai ştiu nici eu ce căutau. în faţa lui, trădătorul Constant, infamă drojdie a societăţii, creatură lipsită totalmente de caracter, îşi de-* bita pe nerăsuflate raportul. I-aş fi spart cu plăcere în cap cîteva duzini de becuri ele 60 de waţi !... Un amănunt, însă. m-a făcut să-mi ţin gura şi să ascult, cu atenţie, ce băzmea :

— ...Cu ajutorul complicei lui, turuia secătura, şi profitînd de prostia inconştienţilor ăstora, care.dădeau lumea jos din autobuz, fără să se întrebe la ce le foloseşte, a şterpelit servieta cu schema terenului de camping. Credeau că au dat lovitura şi că înăuntru sînt d-ăia ca sutele. Cînd au găsit doar celuloză ordinară, să-şi bage unghiile în gît ! Au aruncat marfa pe cîmp...

— Aşa e, confirmai. Pentru un infractor de drept comun ai sintetizat- foarte bine situaţia.

— Şi în tren încercase să mă cujbească dar am strigat după ajutor. Era să-1 linşeze lumea. Este, bă ?

— Vorbeşti ca şi cum în gură ai avea aur.

Directorul Sanatoriului de Aerofagie era edificat. Ordonă lui Ţîrfonie, mina lui dreaptă, să strîngă toţi oamenii disponibili şi să pornească în căutarea servietei. Pe mine mă lăsară tot în beci, legat de scaun şi întrucîtva debuso-

lat. Constant minţise tot timpul, cit trei Constanţi obişnuiţi, dar la plecare reuşise să-mi strecoare un ghemotoc de hîrtie în brăcinarul slipului, (sau cum i-o fi zicînd pe englezeşte).

„Să scăpăm mai întîi de blestematele astea de frîn-ghii", cugetai eu în întunericul beciului şi după cîteva micî încercări de balans, reuşii să mă prăbuşesc cu scaunul, pe o coastă, fără să mă lovesc cu capul de ciment. Izbind în perete, reuşii să rup spătarul de lemn şi să-mi eliberez braţele şi picioarele din aţele. Mai rămînea să scap din celulă dar în privinţa

aceasta nu aveam nici o idee. Mă grăbii să citesc mesajul lăsat de imprevizibilul Constant. In drum spre comutator mă izbii însă de magnetofonul pe oare temnicerii mei îl uitaseră lîngă uşă. Il ridicai sus proiect în du-1 cu putere de un perete.

Pe lumină totul părea mai simplu dar era mai complicai. Pereţi de piatră, uşă de metal ! Nici o fereastră ale cărei zăbrele să le pilesc, nici un chepeng, nici măcar o nişă. Mă încăpăţînai să pipăi şi să ciocănesc învechiţii muri ; în zadar, totul suna a plin ! Oare, biletul strecurat de Constant să conţină vreo indicaţie care să-mi permită să scap din bolgia lui Ambrozie ?... Aparent era destul de clar. Il transcriu întocmai, renunţînd doar la greşelile de ortografie : „Fii atent (Constant scrisese : Fi-i !) la ciocăni turile din calorifer. Mîine seară te aştept la Papastratos. Am să-ţi explic totul. Constant".

Foarte limpede, nu ?... Atît că în încăpere nu exista nici urmă de calorifer. Nu prea am văzut case cu calorifer în pivniţă aşa că, ce să mai vorbim! A spus cineva ceva ?... Mă trezeam vorbind singur, dar parcă auzisem 3 toc ! toc !... întocmai... toc ! toc !... şi iar : toc ! toc !.«. Slavă domnului, mă temusem să nu fi rămas cu ceva **de**

£
5

pe urma peştilor electrici ! In realitate totul era în regulă 3 toc ! toc ! Intrai imediat pe fir :

— Tu eşti ? întreba ciocănitoarea de dincolo.

-— Da ! Parcă era vorba să baţi într-un calorifer.

— Aşa şi fac. La mine e ultimul segment. Joci şah ?

— N-am vreme de asta acum !

— Ba ai ! Caută lespedea E5. Gîndeşte-te la ultima mutare a lui Fischer. Cunoşti gambitul damei ?

— Nu, dar expresia sună frumos. Am ajuns la E5. **Ce** fac mai departe ?...

— Sapă pe margini, apoi trage spre tine ! Am să te ajut împingînd lespedea.

Mă grăbii să fac precum mi se spusese. Cînd simţii că piatra se mişcă, băgai degetele în fantă şi începui să trag cu disperare. Nu mai simţeam de mult frigul cînd lespedea de la E5 căzu pe podea şi se sparse în două. In locul ei rămase o gaură îngustă abia cît să-mi pot strecura umerii. Binecuvîntat fie nenea Adalbert Măcelaru, că el m-a învăţat să fac pe omul şarpe !...

încăperea de dincolo mă uluieşte. Nu am cu ce să **o** compar. Pe pereţi, în firide săpate cu dalta, ard numeroase luminări. Cel care m-a ajutat să ies nu este călugăr, deşi poartă barbă. Pe mese înşirate de-a lungul pereţilor, zac manuscrise şi ceasloave legate în piele. Palimpseste şi incunabule ! Omul meu poartă un halat roşu. de spital şi e palid ca după numeroşi ani de recluziune. Dar pe un pat de fier, cu cearceafuri destul de curate, zăresc *Informaţia Bucureştiului* de ieri. Cum s-ar spune păstrează contactul cu lumea civilizată, sau are pe cineva în afara temniţei.

— Să ne îmbrăţişăm ! spuse bărbosul (şi ochii îi luceau în orbite de satisfacţie). Ai suferit mult. Am auzit magnetofonul. Cvintetul nr. 5 opus 24 pentru contrabas, talgere, trîmbiţă, celestă şi mitralieră Z.B... Şi mie mi l-au pus cînd m-au adus aici!

— E mult de cînd te afli în situaţia asta ?

— Nu mai ştiu ! Am pierdut noţiunea timpului... Cei de-afară probabil au şi uitat chipul celebrului profesor Ambrozie. Uneori mă întreb şi eu dacă mai exist cu adevărat.

— Scuză-mă, am impresia că nu înţeleg prea bine. Ai pomenit numele profesorului Ambrozie ? Ce ştii despre el?

— Eu sînt profesorul Ambrozie ! !

— Hă ! zisei eu, repede ţi-a crescut barba ! Adineauri o aveai doar atîtica !...

— N-o lua aşa. *Eu* sînt profesorul Ambrozie. Celălalt mi-a luat identitatea iar pe mine mă ţine sechestrat aici. S-a făcut stăpîn pe schema unui batiscaf inventat de mine. Trebuie să fac tot ce-mi ordonă. Dacă nu, pune magneto-* fonul !...

Mă cutremurai amintindu-mi de cvintetul nr. 5 opus 24 şi-i propusei adevăratului profesor Ambrozie să fugim cît mai repede din acele locuri nefaste. Dar el nu părea să se grăbească. Mă invită să iau loc pe pat şi, după ce mă tratã cu o imensă dulceaţă de trandafiri, se apucă să descurce, pe îndelete, firele acelei maşinaţiuni diabolice căreia îi căzusem amîndoi victime.

— Clădirea în care e instalat Sanatoriul de Aerofagie a aparţinut pe vremuri familiei Ocoleanu. Ai auzit cumva de ei ?'

— Ce-i drept, nu !

— Foarte bine ! Toate pămînturile din jur şi chiar lacul fuseseră cîndva în proprietatea acestei familii. Ultimul vlăstar, Enache Ocoleanu, se căsătorise cu cea de-a doua fată a armatorului Papastratos, cu Aneta, primind de la tata-socru o zestre uriaşă. **In** sfîrşit, **în** timpul războiului, Enache făcuse afaceri cu nemţii, care l-au ridicat la rangul de conte.

— Mare scofală î

— Cînd nemţii au fost siliţi să părăsească ţara, vulpea de Ocoleanu a îngropat probabil undeva cîteva cazane cu cocoşei şi s-a făcut nevăzut. Unii spun că l-au luat nemţii cu un submarin.

— Profesore, toate acestea sînt interesante, dar JIU crezi că ar fi cazul să ne cam grăbim ? Acum se întorc ăia şi ne găsesc tot aici.

Nu înregistra această propunere atît de judicioasă. Continuă tot cum ştia el. Văduva lui Ocoleanu trăia şi acum la Bucureşti şi deţinea încă titlurile de proprietate asupra unui loc situat la frontiera dintre Ocoleşti şi Malu-Mare, chiar pe malul lacului. Şi iată că, de vreun an şi ceva,' toată lumea se bătea pe acest teren.

— Să-mi povesteşti mai pe larg după ce ieşim de-aici. Acum să smulgem un picior de p.it şi să forţăm uşa.

Dădu din cap cu un zîmbet interiorizat şi mă mai servi cu o porţie de dulceaţă de trandafiri. Apoi îşi continuă monologul. Ocoleştenii visau de mult ca oraşul lor să fie declarat staţiune balneavă. De aici tot felul de propuneri, de interese şi de conflicte. Comandorul, de exemplu, dorea să extindă baza sportivă pe care o conducea...

— In fond cine e individul ăsta ?

— Precis nu ştiu, că nu e de pe aici. S-a pripăşit pe la noi doar de vreo doi ani. Face impresia unui om care pentru bani l-ar vinde şi pe ta-su. Iar gradul de comandor cred că şi 1-a conferit singur.

— Sper să-1 întîlnesc cînd va într-un loc neutru, fără haita de maseuri calificaţi după el. Intenţionez să-i mut fălcile în altă parte a corpului. N-ai vreo pilă sau vreo şurubelniţă pe aicţi ?...

Privi în jur ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă printre crăpăturile podelei nu crescuseră, din întîmplare, obiectele pomenite de mine. Apoi puse din nou placa. Proprietarul barului de noapte *La Scorpion* propusese să se clă-

dească pe terenul văduvei Ocoleanu un restaurant cu terasă, gen *Pescăruş,* în care să se servească sunătoare la orice oră din zi şi din noapte, şi tot felul de ceaiurj medi-cincile, după

care străinii, în special, se dau în vînt. Alţii, printre care falsul profesor Ambrozie, preferau să sa amenajeze un camping.

— Impostorul scontează pe faptul că, pînă să se aprobe actele, trece vara, şi pe urmă, în sezon mort. are tot timpul să-şi desăvîrşească experienţele.

— Ce experienţe ?

— Cu batiscaful ! Ale cărui planuri mi le-a furat mie î Noroc că am avut timpul să schimb calculele. Unde era minus am tras o liniuţă şi am scris plus ! O să iasă ceva să-ţi baţi copiii !

— - Cum scăpăm de aici te duci la comisariat şi-1 reclami. Hai s-o-ntindem că m-ai ameţit !

Meşterea ceva cu spatele la mine şi cînd se întoarse îmi oferi o a treia porţie ele dulceaţă de trandafiri !

— Profesore, să fim logici î în timp ce povesteşti, eu pi lese o dreava dintr-astea. Şi cu urechile sînt atent la tine...

Da, însă Trustul din Malu-Mare avea şi el interese puternice. Voia să facă un ştr&nd pentru copii unde să lanseze un nou sortiment de răcoritoare, specialităţi orientale : braga, susan, halva, chefir, sugiuc, dovleac copt, seminţe de floarea soarelui, mere-n băţ, gogoloaie, floricele, turtă dulce, alviţă ; deci ceva pe specificul regiunii. (Sediul din Malu-Mare era doar o filială a Trustului de Răcoritoare, care controla cu severitate întreg litoralul).

— Gata ! mă revoltai eu. Dacă n-ai nici o idee şi mă hrăneşti doar cu poveşti, mă întorc în temniţa mea, pe la E5 şi lucrez pe cont propriu !

— Bine-bine ! Linişteşte-te î Ce doreşti în fond ?...

— Asta e bună ! Vreau să atac încuietoarea de la uşă.

— Stai ! mă opri „abatele Faria", vjazînd că încerc să bag în broască linguriţa de dulceaţă. Nu e nevoie să strici broasca. Am cheia !

Şi mă fiersese atîta cu poveştile lui! **! ! Ii** smulsei din mînă inelul cu chei, (avea o întreagă colecţie), şi mă repe**zii** la uşă.

— Acum pe unde o luăm ? !

— Fii atent, la capătul coridorului coteşti la stînga şi rdai într-o spălătorie de rufe. E acolo un geam spart care răspunde în curtea administraţiei. Treci pe lîngă garajul uzurpatorului... e singurul om din Ocoleşti care îşi permite să aibă maşină, un Fiat 1800, roşu, cred că undeva trebuie să fie o gaură mare în gestiunea sanatoriului...

— Lasă chestiile astea ! Dăm de garaj **şi** pe urmă...

— Alături e un şopron unde se construieşte, în secret, batiscaful meu ! O să mă umflu de rîs cînd s-o termina treaba !

— Să te umfli cît pofteşti ! Zi-i mai departe !

— In dosul şopronului e o ulucă şubredă. O împingi, şi eşti afară. Chiar pe strada Libertăţii ; nu e nostimă coincidenţa asta ?

— O să mă distrez cînd o să mă aflu cu un pahar mare de sunătoare în faţă. Acum înainte, marş ! Şi lasă dracului căldarea aia că n-avem nevoie de ea !

Scosese de sub pat o căldare cu mortar şi o mistrie !

— Pardon ! protestă el. Trebuie să intru în celula ta ca să pun lespedea la loc. Să nu se cunoască !

— Fii serios ! Uşa mea e încuiată 1

— Am şi cheia de acolo !

Iarăşi era ceva în neregulă, pentru un spirit logic ca al meu. Tipul dădea răspunsuri şcolăreşti, definitive, fără să pară că sesizează absurdul situaţiei ! Dacă avea cheile, de ce mai fusese nevoie să spargem zidul ? Concluzia se impunea de la sine: individul nu era în toate minţile! Abia acum observam în pupilele lui o scîmbeie irespon-* sabilă...

— E în regulă, profesore ! îl luai eu mai blînd. Dar, dacă întîrzii nu o să mai poţi fugi.

— Deocamdată nici nu vreau ! Lucrările la batiscal se desfăşoară sub conducerea mea. Avem un plan foarte sirîns, chiar eu l-am întocmit. O zi pierdută, şi totul e dat peste cap ! După ce terminăm, îl demasc pe impostor, înainte nu.

Il binecuvîntai din mişcare şi după două clipe o coteam pe coridor, cum îmi spusese. Spălătoria era la locul indicat, nu se mutase nici mai la stînga, nici mai la dreapta. Căutai o cîrpă, ceva, în care să mă drapez, dar nu găsii decît o faţă de pernă cu danteluţe pe margini. Făceam o impresie detestabilă dacă rămîneam în acest echipament. Escaladai geamul cu un salt de felină, care îmi este caracteristic, în ciuda ha-ha-ha-urilor pe care un comentator rău intenţionat le-ar face pe margini. Garajul nu (Ta încuiat şi Fiatul se afla înăuntru. Şopronul în care se construia batiscaful nu era departe de garaj. Se auzea clar dintr-acolo un pufăit regulat, dar puternic, ca respiraţia unui dinozaur care îşi face siesta. Nu m-aş mai fi numit Pepsi dacă n-aş fi simţit nevoia să arunc o privire înăuntru. Crăpai, deci, cu băgare de seamă, uşa şopronului...

Recunoscui, din prima secundă, obiectul din mijlocul magaziei. Era farfuria zburătoare pe care o văzusem de pe gardul cimitirului, în noaptea cînd avusesem prima întîl-nire cu falsul profesor Ambrozie ! Farfurie era impropriu zis căci avea de fapt o formă pătrată şi era bombată către centru, ca un ceas de voiaj. In jurul Obiectului Zburător Neidentificat, (aşa numeau ziarele astfel de instrumente) forfoteau trei inşi în halate roşii. înşurubau, legau nişte

sîrme, manevrau butoane... Se lucra intens, dar într-o atmosferă de voioşie nefirească :

— Dacă mai înghiţi rulmenţii să ştii că te pun la priză, spunea unul. Mai bine hai să ne ungem cu ulei de maşină pe faţă !

— Eu aş vrea să intru numai pentru cîteva secunde în peretele de colo. Simt că acum e momentul cel mai potrivit, nu mai pot amina-. Ţine-mi puţin cleştele.

■— Să nu ne faci să te aşteptăm cu masa.

Auzii o bufnitură dar de la locul unde mă aflam mi-ar fi fost imposibil să precizez dacă tipul a reuşit să intre în perete sau a rămas pe dinafară. Ceilalţi doi tehnicieni îşi vedeau de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Observai că unul înghiţea, din cînd în cînd, pe furiş, cîte un rulment, ferindu-se să nu-1 vadă celălalt. La un moment dat dădură drumul la un picup jerpelit ca să se mai distreze. Melodia confirma multe din presupunerile mele : ila-ila-ilai-la... Cunoşteam acest frumos imn regional iar indivizii în halate roşii păreau că-1 gustă în mod deosebit, căci începură să lucreze în ritmul cîntecului. După cîteva minute li se adăugă şi cel care făcuse excursia în perete, încercarea lui se soldase cu un cucui enorm în mijlocul frunţii, ceea ce îi dădea un aer nerod şi şugubăţ. Cu această ocazie pierduse şi direcţia'şi, împleticindu-se, căzu, în cele din urmă, peste tpoarta care se deschidea în afară, îndărătul căreia mă aflam, gol şi lipsit de apărare. Picupul scoase un strigăt de puma la vînătoare de antilope. Unul din nerozi îl lovise cu cotul. Era un moment de stupoare ; cei trei priveau cu ochii holbaţi uşa dată la perete în chenarul căreia se detaşa silueta mea, înveşmîntată în faldurile ample ale slipului, li trîntii un picior lui Găluşcă-n Cap, care încerca să mă placheze, şi o cotii pe după şopron. Huliganii începură să urle şi să arunce cu cheile franceze după mine. Găsii uluca şi, iată-mă în stradă, fraţilor ! Alde

coate-goale se ţineau după mine. Era ora opt seara, dacă **nu** nouă. Mă strecura! pe lîngă ziduri, ca o lipitoare, căutînd colţişoarele ferite de lumină. Era exclus să străbat tot **Oco-** leştiul în slip şi s-o iau razna pe cîmp în pielea goală, **cu** dinii după mine. Un fluierat se apropia de locul **unde** mă pitulasem. Tipul din umbră, un oarecare între două **sau** Irei vîrste, mergea nepăsător şi lipea afişe pe toate **ca**sele. Eram în legitimă apărare, nu ?... aşa că pusei **ochii** pe salopeta lipitorului. Nu departe se afla o cabină **tele**fonică. Nea Lipici nici nu apucă să* termine fraza muzicală **cînd** se pomeni înghesuit în cabină, iar o voce cavernoasă, a mea, îi poruncea să dea jos salopeta. Se execută tremuri **nd,** trăia o aventură mai ceva ca-n serialul de sîmbătă soara şi, după părerea mea, avea tot dreptul să fie **emoţionat,** li luai şi găletuşa şi afişele, fiindcă tot ne apucasem **noi** de o treabă, însă îl făcui atent că mîine i le trimit Înapoi, să nu cumva să-şi închipuie că a avut de a face cu un hoţ ordinar. Nu, nu, departe de el astfel de gînduri. **Ii** luai adresa şi plecai fluierînd. Dinspre Sanatoriu parcă **so** stîrnise un zgomot. In urma mea răsunau acum pe **cal-**darîm paşi grăbiţi şi siluete bănuitoare îşi băgau nasul prin toate curţile. Cînd trecură pe lîngă mine tocmai **li**peam un afiş : ,,Realizatorii filmului : *Secretele mării, o* coproducţie italo-franco-română, invită pe toţi iubitorii **de** cinema să participe în roluri de figuranţi, la realizarea acestui film istoric şi mondial. Cu Fred Flinstone **şi** Barney Ihibble în rolurile principale. Producţie Sonmy Boy ! **Plă**tim salarii internaţionale ! ! !"

După asta intrai în trombă în oficiul poştal, **unde o** dulce făptură **cu** pleoapele ca foiţa de ceapă, **mă aştepta** cu dragoste şi nepăsare.

-- Puişor, lasă unghiile alea, îi şoptii eu, şi **dă-mi** nişte legături cît se poate mai repede. Intîi pompierii **şi pe** urmă miliţia, dacă mă iubeşti.

6
3

i Vărsă sticluţa cu ojă dar îmi dete imediat legătura. In timp ce telefonam, rămase cu ochii holbaţi, admirînd figura mea bărbătească.

— Pompierii ? Tu eşti, Ionescule ?... Dumitrescu, am zis şi eu, n-ai auzit bine. Plecaţi cu toate maşinile la Sanatoriul de Aerofagie. S-a declarat un incendiu în beci, la spălătorie. E mocnit, de-aia nu se văd flăcările. Pe urmă raportaţi de executare !

Vampa mă privea cu admiraţie ca şi cum eu aş fi provocat incendiul. Profitai de abnegaţia ei ca să cer şi pompierii din Malu-Mare şi-să-i mobilizez la acelaşi incendiu imaginar. De data asta vorbisem în numele plutonierului Dumitrescu care era persoană cunoscută. Telefonista mirosi imediat că e vorba de o farsă.

— Dacă mîine seară nu eşti în tură, poate te fac un şpriţ la clasa întîia. De acord ?... Pînă cugeti, dă-mi Miliţia şi Salvamarul...

Pe ăştia îi trimisei pe capul Comandorului. Chipurile se pierduse unul din maseuri, îl cunoşteau toţi pe Furfurel. şi bănuiau că a căzut în apă, fiind pilit. Şi, fiindcă tot mă dezlănţuisem, pusei pe drumuri şi cele două helicoptere ale căpităniei 'portului, cărora le detei sarcina să survoleze suprafaţa lacului.

— Eşti o forţă, ciripi telefonista fîlfîind din'pleoape. Sper că nu eşti căsătorit. în orice caz, ai un umor colosal.

— Aprecierile tale mă îmbărbătează mult în munca mea de zi cu zi, îi mărturisii eu. Deocamdată nu sînt căsătorit, dar am sentimentul că n-o să mai scap multă vreme de ce mi-e scris... Acum aş dori să mai dau o telegramă profesorului Ambrozie, la Sanatoriul ele Aerofagie dar am cam uitat portofelul acasă. Ai şi tu vreo soluţie ?...

Avea soluţii pentru orice, atunci cînd cineva o ruga frumos. îmi întinse o mînă cu unghii lungi de culoarea

laptelui (ce modă o mai fi fost şi aia ! ?...) în care ţinea un formular de telegramă.

— Fă în aşa fel ca să-i sosească pe la cinci dimineaţa, îi spusei după ce completai hîrtia. Sper că-mi înţelegi scrisul...

— „Te-am pupat de la distanţă" silabisi ea cu ochi sclipitori. „Semnat: Fosta ta victimă!"... Nu înţeleg exact dar cred că i-ai tras pe sfoară pe tipii ăia ?

— Şi încă cum ! îţi povestesc totul pe larg cînd vom lua masa împreună.

— De-abia aştept, victimo ! Oricum, m-am distrat grozav. La clasa întîia ai spus, ţme minte !

Ii făcui cu ochiul şi plecai fluierînd, ila-ila-ilai**-la.** E-hei, fetelor, o să vedeţi voi că bătrînul Pepsi nu e chiar de aruncat la fiare vechi. Cei care mă tamponaseră pînă acum, în frunte cu profesorul Ambrozie, vor fi cei dintîi care vor suporta consecinţele. Hai la culcare că **s-a** flcut tîrziu !

5 — Dame-vals

CAPITOLUL VI

a/Trec peste orice fiindcă mâ iubeşti"

Traversai cu oarecare eleganţă tarlaua dintre Ocoleşti **şi** Malu-Mare, deşi salopeta pe care o furasem nu era chiar pe măsura mea ci cu două numere mai scurtă sau invers. Şi totuşi, aşa cum arătam, căzusem cu tronc telefonistei !... îmbărbătat de astfel de constatări, trecui pe muzica uşoară auzită la preselecţie, cu ajutorul căreia eveam impresia că îmi pot exprima mai bine sentimentele „...A-ba, **e**-be, o-bo !..." Şi cîntecul celălalt : „îmi placi şi mai mult la volan !..." Cum îl cîntase mesteacănul ăla de fată !... Fantastic se potrivea : la volan mă simţeam ca un al doilea Gil Delamar ; trebuia să ai nervi tari pentru asta, **şi eu** îi aveam. Era normal ca tinerele fete să fie profund impresionate de astfel de eroi, oameni duri, dintr-o bucată, -..îmi placi şi mai mult la volan ! Hm ! Dar eu lăsam maşina să rugineascâ în curte... numai pentru că mi se băgase în cap că aş **fi** hiperponderal ! Să fim serioşi ! Şapte kilograme în plus nici nu.se observă. De mîine încep raziile cu maşina. Litoralul oferă nenumărate colţuri din natură, cu adevărat admirabile... A-ba**-i**-bi !... Cleopatra o chema pe fiinţa aceea, străvezie şi mlădioasă ca un lăstăriş în care adie vîntul. Şi toţi specialiştii din stal o aplaudaseră fără rezerve... „Trec peste orice fiindcă mă iubeşti !"... Ce versuri L.. Cîtă poezie !... Iar etio torpilasem fără măcar să o cunosc !... **Ii** datoram scuze acestei talentate copile cu păr

răvăşit. Grăbii pasul gîlgîind de entuziasm. Arta Cleopatrei începuse să mă intereseze în cel mai înalt grad, îi prevedeam un viitor strălucit în muzica uşoară, dacă izbutea să scape de sforăriile ălora de la preselecţie...

Păşeam pe străzile din Malu-Mare, zglobiu ca un ţintar în prima zi de vară. Dacă la *Clopotul* nu ar fi fost obloanele trase aş fi făcut cinste, cu sunătoare, la toată lumea ! Aoleo ! de fapt mai bine că era închis fiindcă amărîtul de nea Lipici nu avusese decît foarte puţin nichel în buzunarul salopetei. Pe ăsta îl fac om mîine ! li trimit salopeta, plus o sută de lei recompensă ca să fie şi el fericit ! Iată şi vila Reduta ! O colaţiune lejeră, cu ce s-o găsi prin frigider şi repede cu clopotniţa în perne. Suferisem mult, aveam dreptul la un somn reparator pînă mîine dimineaţă la zece. Era totuşi prea multă linişte pentru ca să mă simt cu adevărat fericit şi numai cînd auzii sirena pompierilor, considerai că totul era pe bune !... După cîteva clipe cele patru cisterne trecură pe lîngă mine în trombă. Le salutai cu entuziasm agitînd bidineaua. La un scurt interval de timp urmară două maşini cu cucui, tixite de miliţieni care îşi închiotorau înjurînd centurile. N-am ce să vă fac, Comandorul trebuie să-şi ispăşească, într-un fel, vina. ...Apoi, undeva, la dreapta sau la stingă, sau poate chiar în centru, pocniră nişte chestii şi un bîzîit mare pluti ca o umbră peste oraşul adormit : helicopterele căpităniei portului ! Eram încîntat de buna organizare a acţiunii ; nu durase nici un sfert de oră şi toată lumea se afla în dispozitiv. Jos pălăria ! Chiar mîine am să trimit la ziare o scrisoare de felicitare.

La mine acasă intrai pe portiţa din dos ; ora era înaintată. Reduta plutea în întuneric cu toate geamurile deschise, ca un vapor de croazieră, călătorind pe mări tropicale... Era o linişte sepulcrală dacă făceam abstracţie de

fcşnetul de mătase al mării. In garajul negru ca o gură de infern, maşina mea dormea ipe burtă, părînd un tînăr elefant împietrit, Mîine o scot pe stradă, s-a terminat cu odihna ! Boschetele de trandafiri ce împodobesc pergola mă întîmpină cu reverenţe roz, ca straniile demoazele din Avignon, cu obrazurile lor neliniştitoare. O umbră se ridică dintre crinoline şi-şi drese vocea : bunul meu Csicolas, dulău romantic, artist talentat dar blazat, dăruit de nenea Adalbert Măcelarii, directorul circului Alessandro, cu condiţia să-i găsesc o tovarăşă de viaţă. Lucru ce nu-mi reuşise pînă în prezent, Csicolas fiind o fiinţă foarte me-fientă şi avînd desigur o concepţie proprie despre calităţile pe care trebuie să le întrunească o viitoare soţie. Ne salutarăm reciproc şi Csicolas se luă după mine, tăcut, ca o umbră. Cu el alături eram în siguranţă, puteam gîndi în voie la marile probleme ale omenirii : a-ba, i-bi, o-bo !... şi aşa mai departe... Tot timpul pare adormit dar e de o vigilenţă extraordinară ; cînd îl aud chifnind ştiu că ceva nu e cuşăr pe o rază de o sută de metri. Aşa face şi acum, drept pentru care mă ascund în spatele unor demoazele din Avignon... Da, dinspre o gheretă cu caracter privat, o siluetă neguroasă se apropie de vilă, corectîndu-şi ţinuta. E unul din sanitarii lui Ţîrfonie, îl ţin bine minte, un tip de ierbivor hrănit cu carne de vită în suc propriu. Piobabil că mai sînt şi alţii !... Ia să vedem, domnule, ce doresc de la mine !... „Trec peste orice fiindcă mă iubeşti" fredonai eu în gînd lansînd din boschet două ghiulele în

bărbia vizitatorului nocturn. „Ce pofteşti, mă, musiu ?"... Csicolas priveşte cu melancolie scena ; demnitatea lui îl îmoiedică să ia parte la acest măcel. Mă conduce mai departe spre uşa de serviciu care era întredeschisă, ba îmi face şi loc să trec înainte...

68

— Hai bă, ce şezuşi atîta, mă luă în primire o voce şoptită dar incisivă ca un unghi ascuţit. Unde e şeful ?...

— Sst ! Vine cineva ! mormăii eu prefăcîndu-mi vocea... Să intrăm repede colo !...

îi înghesuii pe tăcute în magazia de rufe şi le încuiai uşa pe dinafară.

— Ai înnebunit ? se lamenta Ţîrfonie de dincolo... Ce dracu ţi-a venit ! Deschide !

— Linişte că acum branşez furtunul pe gaura cheii ! Eu sînt ăia pe care îl închiseserăţi în beci şi i-aţi pus magnetofonul. Dacă veţi fi sinceri cu mine, soarta voastră va fi simţitor îmbunătăţită. Unde e măgarul de Ambrozie să-i altoiesc vreo două labe !

— A dat fuga să vadă ce e cu incendiul. Nu ştiu cine i-a spus că a luat foc la Sanatoriu. Pînă se întoarce el, zicea să cotrobăim peste tot şi să punem mina pe servietă. N-am găsit-o pe cîmp, unde ne-ai trimis, şi atunci profesorul a ordonat să dăm lovitura aici, la vilă.

— Sînteţi cretini dar sinceri. Asta e o circumstanţă atenuantă pentru voi dacă ştiţi ce e aia. Dacă staţi liniştiţi, mîine dimineaţă, după ce îmi puneţi gospodăria la punct, vă dau drumul.

Plecai după ce împinsei în faţa uşii un dulap breton din secolul XV1-XX. Apoi o luai pe trepte în sus, cu Csicolas în avangardă. Din camera administratorului răsunau grave acorduri de orgă : nea Dumitru, ca orice om cu conştiinţa liniştită, ţinea hangul în misterioasa armonie a nopţii. Csicolas mă privi în ochi cu un surîs fin. O pedală mai viguroasă făcu să ţiuie cîteva clipe chiuvetele. Dinspre partea lui nea iordan, puteau să mă fure cu totul...

Urcăm acum la etaj. Prin uşa deschisă a camerei de baie, răzbeşte o undă de Pi-Ro-Sigma-Taf, cel mai scump parfum din Malu-Mare şi din întreaga Republică. Parfumul Mirandolinei !... S-a făcut că are treabă la Oradea, apoi la Satu-Mare, şi hop ! a picat inopinat, să-mi verifice fidelitatea, capitol la care, mi-a şi spus-o, are numeroase semne de întrebare. ...Asta mă înfurie : nu suport să fiu controlat şi nu accept ca fiinţa cea mai apropiată să nu aibă încredere în mine ! îmi propun să-i servesc o lecţie. ...Aşadar, deschid cu prudenţă prima uşă.

— Tu eşti, Sile ? mă întîmpină o voce răzgîiată. Mai terminaţi o dată cu tabinetul ăla ....

închid binişor şi mă retrag pe vîrfuri.-Era Micşunească, iar Sile al ei, Vicepreşedintele cum îi spunem noi, a evadat, pesemne din patul conjugal, ca să joace tabinet, cine ştie pe unde. Plec mai departe, clătinînd din cap. Nu-1 credeam pe Vicepreşedinte atît de vicios, dar sper să fie măcar atît de conştient să joace numai pe chibrituri sau pe boabe de fasole... „Trec peste orice fiindcă mă iubeşti"... A, nu ! s-a terminat deocamdată cu chestia asta. Să vedem mai întîi unde se ascunde doamna Pi-Ro-Sigma-Taf... Am ,să fac o criză de inocenţă, sau mai bine mă retranşez în dosul unei amabilităţi britanice, un calm de sergent major în

Commonwealth, ca al iui Stan Smith la ultimul breck în meciul cu Năstase. în sfîrşit, văd eu cum procedez cu Mirandolina. Deocamdată deschid a doua uşă. înăuntru, luna dogoreşte ca un reflector peste jumătatea inferioară a patului. închid repede şi răsucesc cheia pe dinafară. Erau Alidada, asistenta mea de la Institutul de arheologie, şi Ge-noveva, secretara directorului general şi flirtul de astă-vară al lui Raminagrobis. (Notă marginală : între noi este o iubire veşnică pe care mintea ta de afacerist nu o va pricepe niciodată.) Da ?... Bine ! Pe fete am să le cert mîine că dorm cu uşa deschisă. Dacă rătăcea prin casă vreunul din banda lui Ţîrfonie se putea produce un incident neplăcut... Uite, chiar acum, colaboratorul meu

TO

Csicolas fîlfîie din urechile lui lucioase ca nişte batiste de doliu dan mătase milaneză... O pijama s-a lansat în mers subtil pe coridorul transversal. Mă dau după un dulap şi cîinele se cuibăreşte alături, căscînd cu discreţie, îl înţeleg : rolul său a fost mai mult dec.it şters pînă în momentul de faţă. Pijamaua e în ciorapi şi merge pe vîrfuri ca Serge Lifar. Are un şperaclu cît toate zilele şi mi se pare că ia toate camerele la rînd. Muncitor om, dacă se străduieşte să-mi facă controlul averii la miezul nopţii ! ! Uşa la care umblă e o cameră de debara ; îmi amintesc că în ea am o preţioasă colecţie de umbrele japoneze, toate cu pornirea pe dreapta, dar nu asta contează acum ci faptul că încăperea nu are ferestre, îi fac cu ochiul lui Csicolas **şi** înaintăm ca nişte fantome. Şperaclul a rămas în broască, pe dinafară. Se lucrează cu ştiinţă, spărgătorul are un înalt grad de tehnicitate. Să fie sănătos ! Incui conştiincios **şi** iau corpul delict la mine. Apoi ciocan uşurel în uşă.

— Mă scuzi dacă am să te las o jumătate de oră singur, îi şoptesc celui dinăuntru. Sînt stăpînul vilei **şi** trebuie să controlez bine ca să nu mai fie **şi** alţi ticăloşi prin casă.

Mi se răspunde prin cuvinte ce nu îşi au locul într-o carte sobră, plină de realism' **şi** de învăţăminte, cum sper că va fi această lucrare. Această omisiune intenţionată nu modifică întru nimic dramaturgia cărţii.

— Pe poliţa din dreapta e un joc de şah, precizez eu. Ia-1 şi caută să afli de ce la mişcarea a nouăsprezecea, Spasski a făcut un sacrificiu de pion. Servus !

„îmi placi şi mai mult la volan, a-ba, i-bi, o-bo !"... Hai că sînt mare L. Un singur lucru mă neliniştea : repetasem trucul şi eram sigur că Raminagrobis nu are să mă ierte pentru asta. Pi-Ro-Sigma-Taf, pi-ro-sigma-taf, repet întruna ca să gonesc celelalte cuvinte : „trec peste orice

fiindcă mă iubeşti"... na, că iar le-am rostit !. Mă aflu în fala domnitorului meu oficial, o bună ocazie să schimb salopeta furată cu un costum mai legal şi după asta să-mi continui rondul. Dar dacă musafirii au năvălit şi în sanctuarul meu sacru şi inviolabil ? Apăs clanţa şi uşa cedează. Toate uşile sînt descuiate în casa asta ; să vezi ce-o să-i fac mîine coanei Veta !...

Pe patul meu o umbră delicată, ca o amforă culcată în nisipul unei plaje paradisiace, trage un puişor de somn, pînă una-alta ! Numai Mirandolina poate fi deşi, ciudat, nu mai simt deloc atît de îmbietorul parfum de Pi-Ro-Sigma-Taf. Prin fereastra deschisă talazul se aude ca un joc de batiste sfîşiate. Acest dictator neîncrezător şi gingaş e totuşi viitoarea mea tovarăşă de viaţă, vorba ăluia : „cea mai cea"... chiar dacă a venit în inspecţie, inopinat, ca să mă prindă în flagrant delict de infidelitate. Dar, uite, jur că nu mă ştiu cu nimic vinovat, mă refer la ceva esenţial, căci porţia de

sunătoare am depăşit-o, ce-i drept, de vreo două ori şi nici flanelă de corp n-am pus seara, aşa cum mi-a recomandat ea, în interesul meu, ca să nu răcesc... A-ba, i-bi, o-bo, sau nu, fără asta... S-a culcat îmbrăcată sărăcuţa, aşteptîndu-mă, gîndind : „unde oare s-o fi distrînd Pepsi al meu, la ora asta ?" Am să-i povestesc tot şi din nou are să fie în familia noastră înţelegere şi Pi-Ro-Sigma-Taf...

—« Ai găsit servieta ? mă întreabă Mirandolina întin-zîndu-se ca o pisică. Sau o luăm din loc pe unde am venit ?

E o voce străină, cunoscută totuşi, nu ştiu de unde, însă în orice caz nu este vocea Mirandolinei. Mă orientez repede :

— Tămîie, zic. O să ne frece ridichea şeful !

— Care şef ? Şi de ce vorbeşti aşa pe nas ?

Acuma mai vorbeam şi pe nas ! Nici la mine în casă nu mă lăsau să vorbesc curn îmi place. Cu un gest bărbătesc aprinsei veioza. Necunoscuta îşi acoperi chipul cu palmele ca un şef al Mafiei la lumina fiashurilor.

— Cariera ta ia sfîrşit în mod lamentabil, puişor canar, o dojenii eu. Sper că judecătorii vor ţine seamă de vîrsta ta fragedă. Dar temniţa e întunecoasă şi şobolanii mişună. Şi adio ciorapi de mătase fără dungă, cinematograf şi muzică uşoară.

— Nu se mai poartă fără dungă, suspină infractoarea luînd mîinile de la ochi. Nici eu, nici Costel nu am vrut sa facem ceva rău !

A-ba, i-bi, o-bo ! ! în faţa mea se afla domnişoara Găliganii, distinsa interpretă numărul unu a festivalului de muzică uşoară din Ocoleşti ! Fiinţa pe care jurasem să o susţin în cariera artistică, ce i se deschidea, fără îndoială, înainte, datorită imensului ei talent !... „Trec peste orice fiindcă mă iubeşti !" spunea cîntecul... Mă tem că arătam ca un imbecil în salopeta lui Lipici. Şi mai eram şi neras **du** douăzeci şi patru de ore !... îmi placi şi mai mult la volan, a-ba, e-be !... Nici nu mă văzuse cum făceam corp comun cu maşina cînd lansam Tragusta mea grej cu 250 la oră .... Mă pregăteam să-i cer scuze cînd geniala interpretă scotoci repede în poşetă, eu credeam că are nevoie de batistă, şi, hop, mă pomenii cu un revolveraş la trei coaste, undo-i greu voinicului ! Deci aşa sta chestiunea ! ?... Noroc că aveam lecic şi pentru astfel de întîmpinări.

— Şi monstrul ăla din fereastră ?... întrebai eu pe un ton firesc, ridicînd mîinile resemnat. Este, fără îndoială, complicele tău, pusi, recunoşti ?...

Dacă ar fi fost de meserie nu s-ar fi întors, dar ea se întoarse. Şi, haţ, gheara mea de oţel îi prinse încheietura. Revolverul trecu cît ai zice peşte în buzunarul salopetei. Era de fapt o brichetă, ştiusem de la început.

-— Dacă mai faci chestii de-astea, mă răstii eu, îţi dau vreo două cît eşti de domnişoară ! Nu ţi-e ruşine ? Mă obligi să te încui undeva, pină pun mina şi pe complicele tău. Pe urmă văd eu ce fac cu voi.

Mai departe nu ştiu dacă am procedat bine. In sinea mea eram bine intenţionat, dar poţi să dovedeşti cuiva ce ai avut tu de gînd, cînd aparenţele, cam întotdeauna înşelătoare, te acuză.

— Scoate pantofii ! Repede ! Ţi-i confisc deocamdată ca să nu-ţi iei tălpăşiţa. Aşa ! Mă aştepţi să mă întorc. Că dacă nu, o păţeşti. Pînă atunci nu sta degeaba : ia o carte şi citeşte ....

Părăsii încăperea răsucind cheia cu un aer deştept. Mă miram şi eu cum dracu găseam aşa de repede soluţii la toate !

— E în interesul tău, frumoaso ! Auzi ? Dacă află cineva că ai pătruns în locuinţa unui tînăr cu care nu eşti căsătorită, adio muzică uşoară, ai înţeles ? Asta e o meserie care cere multă, multă austeritate...

Lăsai pantofii fetei pe un scaun şi continuai rondul cu un elan de nedescris. Să-mi fi povestit altcineva că i s-au întîmplat toate cele prin cîte trecusem, l-aş fi tratat de mincinos şi aş fi refuzat să mai discut cu el. Dar, din întîmplare, eram eu însumi eroul principal !... „îmi placi şi mai mult la volan !" Să fim sinceri, le potrivisem bine !... Acum urcam pe coridor, la ultimul etaj. Umbra mea, cîinele artist Csicolas, mă urmărea ca în transă, cu gîndurile aiurea, dar ştiam că mă pot bizui pe instinctul său fără pereche. în acest sector ordinea lăsa mult de dorit, ceea ce însemna că mai mulţi musafiri bărbaţi se refu-giaseră aici, cu scopuri tainice. Stăruia în aer un miros de trabuc stins care devenea tot mai puternic pe măsură ce mă apropiam de fundul culoarului. Acolo pe sub o uşă,

se vedea o şuviţă de lumină. După alţi cîţiva paşi auzii şl glasuri :

— Rlaind cu coadă I

— Ovăr !

— Pe de trei ! Three times, sau cum dracu s-o zice **T** Recunoşteam deocamdată vocea Vicepreşedintelui, chi-nuind cu seninătate o limbă în care alţii scriseseră capodopere. Şi puteam să jur că nu e vorba de tabinet ci de ceva mult mai grav.

— Servit ! fredona o voce necunoscută. Şi, pînă una alta, cer o cămaşă ! !

— Trei bucăţi, dacă mă iubeşti, gemu Vicepreşedin-» tele. Trei doamne şi toţi trei !

— Vagonul !

Mă uitai pe gaura cheii : lepădaseră cămăşile şi erau fără pantofi în picioare. Înţelesei imediat că se joacă tabinet american, un joc foarte periculos societăţii. Mă gîndii să-i învăţ minte ca să nu mai facă şi altădată. In primul rînd îmi trebuia o mască, şi, din fericire, găsii într-o cameră, o basma uitată ele coana Veta. Ii făcui la iuţeală două găuri pentru ochi şi mi-o înnodai după ceafă cum putui. Apoi mă năpustii cu umărul în uşă, ţinînd mîinile în buzunarul salopetei cum văzusem într-un film cu cei şapte magnifici.

— Mîinile sus ! ordonai eu schimonosindu-mi vocea* Treceţi lîngă perete. Văd că nu prea aveţi gologani dacă jucaţi pe ţoale ! Nu-i nimic, mă mulţumesc şi cu ele, Dezechiparea !

Intr-o clipă masa se umplu de echipament : amatorii de tabinet american rămăseseră în slipuri ; cu siguranţă că în gîndul lor mă înjurau cu sete. Mă distram de minune. O clipă îmi trecu prin minte să arunc hainele pe geam şi să-i trimit să le caute, dar îmi fu cu neputinţă să pun în practică cele ce-mi propusesem, deoarece în spatele meu

răsună o voce hotărîtă în timp ce ţeava unui pistol mi se înfigea între omoplaţi. Era vocea lui Raminagrobis !

— Scoate mîinile din salopetă ! ordona el... Fraerilor, nu avea nici o armă asupra lui. Luaţi-vă hainele. Şi hai să-i vedem şi noi mutra !

îmi smulse cu o mînă energică basmaua coanei Veta de pe obraz... şi după asta urmară expresii folclorice cu nemiluita. Cartoforii făceau haz de necaz dar, pînă la urmă,

rîseră din toată inima. O sticlă de sunătoare începu să circule cu frenezie din mînă în mînă. Vicepreşedintele se grăbi să-i prezinte pe cei trei necunoscuţi : Fred Flin-stone, Sonny Boy şi un Cutare Nuştiucum, actori americani veniţi de curînd în România cu ocazia unei coproducţii italo-franco-române.

—> O ştiu, strigai eu cu veselie. *Secretele Mării,* nu ?... Am şi lipit afişe în noaptea asta pentru voi. îmi sînteţi datori o sticlă de sunătoare. Şi încă zece fiindcă în următoarele cinci minute am de gînd să vă prezint o tipă năucitoare : cîntă, dansează, trage cu pistolul, *et caetera...* Poate fi interpreta principală a viitorului vostru film.

— Mi-o aduci mîine, spuse Sonny Boy. Dacă e aşa cum spui, cele zece sticle sînt ca şi la tine pe masă.

— Ce, mîine, astăzi ! E la mine în dormitor. Haideţi repede !

Raminagrobis dădu să mîrîie ceva dar i-o tăiai scurt:

— Lasă, bătrîne, că ştiu ce vrei să spui. Nu e ce crezi tu. E o treabă cinstită : fata venise doar să şterpelească...

Vicepreşedintele se posomori la faţă. După el, începusem să le cam încurc. Cei trei americani, avînd însă alte principii, mă luară pe sus cu urale. în urma lor, Raminagrobis tropăia făcîndu-mi semne disperate. Eram sătul de sfaturi înţelepte aşa că nu-i acordai audienţă decît în uşa dormitorului, cînd americanii mă lăsară jos.

— Am venit împreună cu Mirandolina, idiotule ! în.i şopti marele cunoscător al sufletului omenesc. A rămas în urmă ca să bage maşina în garaj. Nu te văd în clar...

In jurul meu se făcu dintr-o dată o atmosferă de frigider. Cîiuele Csicolas, martor al multor drame din lumea circului, îmi aruncă o privire compătimitoare apoi făcu dintr-o ureche un gest melodramatic, ca o fluturare de batistă. Intîmplările din noaptea asta începeau să-1 intereseze.

CAPITOLUL VII

Aşa o fi şi pe lumea ailaltă ?

Parfumul de Pi-Ro-Sigma-Taf se împărţi mai întîi în două, apoi în patru, apoi în şaisprezece. Pantofii Cleopatrei nu mai erau pe scaun ; îmi făcui cruce cu limba în gură, dar pantofii nu apărură. Intrai...

Mirandolina mă aştepta. Nu, n-o deranja defel că năvăleam în dormitorul nostru urmat de o droaie de necunoscuţi cu figuri triste. Părea chiar încîntată.

— Ceau, ciripi ea cu o voce de cap. (Observai însă că nici mînuşile nu şi le scosese). Sînt moartă de oboseală ; am şofat tot timpul. Să spună şi Raminagrobis.

— Bine ai venit, scumpo ! Te aşteptam ! Hai repede în sufragerie să luăm cîte o sunătoare. Să vezi cum o să te întremeze !

Pe pat, la vezeală, se aflau pantofii Cleopatrei ! ! Aş fi vrut să-i arunc pe geam sau măcar să-i ascund sub plapumă, dar era imposibil să faci vreo mişcare în faţa atîtor perechi de ochi. Mirandolina căscă drăgălaş.

— Nu ştiam că avem musafiri şi am şi început să mă dezbrac, miorlăi ea arătînd pantofii de pe pat.

Făcea pe proasta, în realitate nici fulgarinul nu şi-1 scosese. Urmărea doar ca toată lumea să vadă dovada infidelităţii mele.

— Pusi, nu e ce crezi ! Jur pe fericirea mea ! De fapt e vorba de o spărgătoare ! Am prins-o cînd încerca să şterpelească ceva şi...

Vicepreşedintele tuşi stingherit. îmi era prieten **sin**cer şi nu putea suporta să fie de faţă la o anchetă **din** care reieşea, de la început, că sînt culpabil.

— Atunci noi mergem la culcare, zise el împingîndu-3 pe americani în coaste. Ne vedem mîine la ceai şi... noapte bună !

— O spărgătoare, Pepsi ?... şopti Mirandolina prefăcută. Vai ce interesant! Ţie nu ţi se pare tot aşa, Raminagrobis ?

Mălai-mare deschise gura să vorbească. Eram sigur că o să-mi ia apărarea, nu ştiam însă în ce fel. Bănuiam că se va lansa într-o argumentaţie asemănătoare cu cea din romanul său : *Afacerea luminii,* pagina 134 şi următoarele> sau din nuvela : *Satirul blîndului Aurelian,* care ar trebui citată în întregime pentru cuvintele înţelepte pe care **le** conţine... Dar în uşa şifonierului se auziră bufnituri **şi** mobila începu să se clatine.

Mirandolina se sculă calmă de pe scaun şi deschise. Prizoniera ţîşni din dulap, exhibînd din viteză o pereche **de** şanuri, care-1 făcură pe Raminagrobis, estet şi om de artă, să clipească orbit. Viitoarea mea soţie îmi aruncă o privire piezişe ca o lamă de stilet veneţian şi îşi reocupă locul. In timpul petrecut în şifonier, domnişoara Găliganu încropise un rol, pe care îl debita acum, cu talent şi **ne**ruşinare.

— Sînt o victimă, doamnă ! suspina ea, numai dumneavoastră mă puteţi înţelege şi ajuta... Am reuşit la pre-preselecţie şi la pre-selecţie şi eram fericită, cînd, dumnealui, m-a acostat şi mi-a propus sprijinul său, la concursul propriu-zis şi apoi la post-selecţie...

— Bănuiesc că e vorba de o fermă de păsări, spusa Mirandolina. Nu-mi închipuiam că sînt aşa de exigenţi !

— Nu, eu mă refer la muzica uşoară !... Zice : „Poftiţi la mine să discutăm problema în linişte !" Şi m-a tratat cu sunătoare. Eu, ca fată, ştiţi, nu obişnuiesc..; Totuşi, într-un moment de rătăcire, am servit. Dumnealui a crezut că sînt de acord ca el să facă pe impresarul. Bine că aţi venit la timp. Sărmana mea mamă trebuie să fie îngrijorată. Hă-hă-hă-hă !...

— Dar sînt nişte calomnii ordinare ! încercai eu să protestez, însă Mirandolina îmi făcu semn să tac că mă ştie ea !

O credea cu adevărat sau doar se prefăcea că o crede ?... niciodată n-am putut să aflu adevărul. In orice caz se comportă ca o *lady* şi o concedie pe presupusa adversară cu un gest nobil care îmi dădea speranţe pentru mai tîrziu. Mesteacănul preseleoţiei din Ocoleşti se în căiţă fără nici o sfială, în faţa noastră, avînd grijă să suspine din cînd în cînd, de ochii lumii. Cînd fu gata, Raminagrobis, ca un adevărat om de lume, se oferi să o conducă pînă la ieşire. Nu prea îmi plăcea treaba asta dar nu aveam posibilitatea să-mi exprim dreptul de veto. Rămăsei locului şi mă aşteptam la un potop de vorbe, cînd, din fericire, voci agitate răsunară pe coridor. Revenea Vicepreşedintele, nu ştiu de ce, că doar îşi luase la revedere de la noi. Şi. parcă era şi un glas de femeie...

— Vă iau martori, răcni musafirul meu intrînd. După el o tîra pe Micşuneasca, încă somnoroasă, şi pe un individ în pijama, buimăcit şi el, dar perfect identificabil după o pată mai albă ce-i strălucea pe vîrful nasului.

Lupus eritematos diseminat! Constant, pramatia din tren, din autobuz şi din beciurile lui Ambrozie ! Ce căuta ăsta la mine în casă şi încă îmbrăcat cu una din pijamalele mele, pe onoarea mea dacă puteam să-mi explic ! Vicepreşedintele spumega în continuare :

— Dumneaei se făcea că doarme, şi fantele în debara ! Ghinionul lor că ascunsesem acolo o sticlă de sunătoare şi

voiam s.ă mai trag o duşcă înainte de culcare. Cînd colo, am dat peste acest *play-boy* cu nasul pătat. Ai nişte gusturi, dragă, ce să zic!... Felicitările mele!...

— Jur că nu l-am văzut în viaţa mea ! protestă Mic-' şuneasca drapîndu-se în capotei şi în propria-i virtute. Spuneti-i şi voi că e nebun ! Dormeam ca un prunc şi acum,, uite, am palpitaţii...

Mă grăbii să aplanez lucrurile.

— Linişteşte-te, Vice ! Ca şi mine, eşti victima unor aparenţe. E un manglitor. L-am prins azi noapte cotrobăind, prin casă şi l-am încuiat în debara fiindcă voiam să verific dacă mai are complici. Mîine îl dau pe mîna miliţiei !

Vicele privea nehotărît, cînd la mine, cînd la Mirandolina, dar surîsul acesteia, ambiguu ca al Giocondei, nu-1 încuraja în nici un fel să ia o hotărîre. Doi infractori încuiaţi în diferite locuri, în aceeaşi casă şi în aceeaşi noapte, era cam prea mult, după opinia lui. Situaţiile se repetau pînă la identitate şi asta nu era lucru curat. Ii explicai pe scurt că în viaţă nu e ca în romane ; nu sînt reguli fixe. In cazul de faţă opera o lege a numerelor mari şi atîta tot. Ce era aşa greu de înţeles ?...

— Duceţi-vă, frate, la culcare ! Vice, îţi jur pe ce vrei că Micşuneasca nu e amestecată cu nimic în afacerea asta. Aş da mult să fiu şi eu iubit aşa cum eşti tu... Hai, că-raţi-vă, că am ceva de vorbit cu Mirandolina !...

Viitoarea mea soţie surîdea enigmatic fără să scoată o vorbă. Dacă îşi pusese în gînd să mă fiarbă, reuşea de minune. Şedea picior peste picior, bîţîind vîrful pantofului ca şi cum ar fi bătut tactul unei muzici, dar nu părea că are intenţia să-şi scoată fulgarinul de pe ea.

— Constant ! îl interpelai eu pe spărgător, îţi dai seama că faci numai încurcături pe unde treci. In inima Vicepreşedintelui, care este un om sensibil, va rămîne veşnic o umbră de îndoială. Iar pe mine m-ai întrerupt dintr-o convorbire de familie foarte importantă.

— Nu puteam să prevăd toate astea ! îmi cer scuze, doamnă !

— Apropo ! ai descoperit cumva de ce a făcut Spasski sacrificiul de pion la mutarea a nouăsprezecea ?

— N-am nici cea mai mică idee de şah. Voiam să pun mîna pe servietă şi s-o şterg.

— Recunoaşte deci cu glas tare, aici, de faţă cu viitoarea mea soţie, că ai intrat în vilă împreună cu complicea ta, domnişoara Cleopatra Găliganu ! Ca să furaţi.

— Aşa e ! Unde e fata ?

— I-am dat drumul. Te las şi pe tine s-o-ntinzi. Ţin seamă că datorită ţie am scăpat din beci. Dar să nu te mai prind. Servieta ta era pe şifonier, dacă vrei să ştii. După ce văd şi eu schema, mîine-poimîine, ţi-o restitui. Acum spune bună seara şi du-te. Pijamaua o iei cu tine şi mi-o trimiţi spălată şi călcată, ai înţeles ?

Se reîntorcea Raminagrobis cu ochii strălucitori. „...Mustăţi de cotoi, piciorul cocoarei... pam, pam, pam, pam... lupi turbaţi ; cadeţii gasconi, muşchetarii, fac soţii geloşi, cornoraţi !..."

— Maestre, tot eşti tu cu condusul, în noaptea asta, îl luai eu repede, du-1 şi pe domnul pînă la ieşire. E tot spărgător, ca şi duduia, şi poate trînteşti ceva, un roman din lumea interlopă, de exemplu.

Strîmbă din nas dar nu se opuse.

— Să ştii că nu e nici o servietă pe dulap, mă informă Mirandolina. Eşti un geniu de ipocrizie ! Asist la o înscenare colosală care va îmbogăţi mult experienţa mea de viaţă. Fără amănuntul ăsta mă pregăteam să-ţi dau dreptate.

— Sînt chiar două serviete acolo dar nu ai dat tu de ele. Sau le-o fi băgat coana Veta în debara. Cît despre înscenare... nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Vino să te ajut să scoţi fulgarinul.

Se mai muiase şi pînă la urmă aş fi izbutit s-o conving dacă inoportunul de Raminagrobis n-ar fi dat iar buzna.

— Răsună nişte boncănituri din bucătărie, zise el gîfîind. Parcă era o spălătorie acolo ?... Ce dracu îi facem?

Ii uitasem pe oamenii lui Ţîrfonie, adică nu-i uitasem, îi pusesem doar la -păstrare pentru mîine dimineaţă, cînd aveam pentru el sarcini măreţe dar 'perfect nerentabile.

— A, ăia ?... Nişte spărgători !... I-am încuiat azi noapte acolo şi... Stai, unde te duci dragă !

Logodnica mea se săturase pînă peste cap de toate înscenările acestea ! Prefera să se ducă la hotel, să doarmă. Rămînînd aici, adică la vila noastră, risca să descopere în fiecare cameră cîte un spărgător sau, şi mai rău, cîte o spărgătoare, sechestraţi ! Nu, să se termine o dată cu copilăriile alea !... Era pornită rău, noroc cu Raminagrobis. Marele cunoscător al sufletului omenesc îi dete dreptate dar insistă să mergem, toţi trei, să ne convingem, la faţa locului, adică în cămară. Coborîrăm scările cu figuri crunte, fiecare din alt motiv. Marele Csicolas, altădată vedetă necontestată a circului Alessandro, se sculă dintre preşuri şi ne urmă, uşor dispreţuitor. Desigur manierele celor sechestraţi lăsau mult de dorit, dar trebuia să ne grăbim fiindcă banda lui Ţîrfonie făcea un scandal monstru.

— Voi ce mai vreţi, mă, infractorilor ! le strigai. Să nu mă faceţi, că acum chem miliţia !

— Aer ! imploră Ţîrfonie în numele celorlalţi. Ne sufocăm aici. Şi e şi un miros greţos. Preferăm să fim predaţi justiţiei, decît să ne ţii în cloaca asta pînă mîine dimineaţă.

Aveau dreptate, dar nu puteam să uit cvintetul nr. 5 opus 24, cu care mă delectaseră în beci, fără să mă ştiu cu ceva vinovat.

— Mai puneţi cuiva magnetofonul ăla ?... Juraţi ?

Bucătăria se umpluse de lume...

Mă hotărîi să fiu generos dar circumspect (,,Just dar drept", cum scria într-unui din acele cretine romane satirice de aventuri, în foileton, de care te izbeşti prin mai toate revistele !)

— Bă î In primul rînd ţin seama că aveţi familii, le spusei. Şi că hîrtia aia după care alergaţi cu limba scoasă e un fleac. Mult mai departe aţi ajunge dacă v-aţi ocupa de o meserie serioasă.

— Păi ce, n-avem meserie serioasă ? protestă unul din infractori, un grăsuţ afinat, cu privirile de culoarea cafelei cu lapte vărsată pe o faţă de masă nu tocmai curată.

— Poate la fabrica de bombănit chifle ?... Americanii se sfătuiră între ei şi fiecare notă ce crezu
de cuviinţă.

— Sîntem brancardieri, dom şef, mă puse la punct Cafeaua-cu-Lapte, jignit.

— Atunci, jos pălăria ! Dar de ce vorbeşti tu în locul lui Ţîrfonie ?

— Cît am stat în cămară ne-am ales alt comitet de conducere. Ţîrfonie a făcut greşeli elementare. Rezultatele înlocuirii lui se văd : te-am obligat să ne dai drumul din văgăuna aia fără aer.

Gata ! Le spusei că problemele privitoare la organizarea interioară a echipei de trosnitori din solda impostorului Ambrozie nu mă interesau nici cît negru sub unghie. De altfel, noi pierdeam timpul cu vorbe şi ei aveau foarte mult de lucru. Mai întîi îi silii să predea buletinele. „Ca să fiţi mai uşori la treabă !" în continuare îi aştepta un larg program de realizări gospodăreşti, pe care-1 clocisem chiar în cursul nopţii, printre picături. Acum se făcea necesară prezenţa lui nea Dumitru Iordan, administratorul vilei. El ronflăia 'mai departe, fără să-i pese că în jurul său se scufundă pămîntul ; fui nevoit să-i bat cu pumnul în uşă de cîteva ori.

— Scuză-mă că te deranjez la o oră atît de matinală.
— Păi ce eu dorm ?... Cucăi ! Aşa e de la o vîrstă ! „Eu nu dorm, domnilor, spuse Ludovic al icsprezecelea, eu doar visez !..." Bravo, nea Dumitre ! Şi noi care credeam invers !... Programul administrativ schiţat de mine era foarte variat. Scuturat covoare, spălat geamuri, aranjarea troacelor din pod, aranjarea grădinii, a curţii şi a tuturor atenanselor ! să i se facă baie lui Csicolas dar fără să-i bage săpun în ochi, apoi măturat strada şi spălat ambele trotuare din faţa casei cu apă şi cu săpun. La ora zece coana Veta urma să le servească o masă reconfortantă, pe bază de vitamine şi substanţe albuminoide, după care, cu acelaşi elan tineresc, sprijin gospodăresc vecinilor. Seara, la ora şase fix, încolonaţi şi cu un cîntec ostăşesc perfect învăţat pe două voci să se prezinte la raport, cînd li se vor restitui buletinele în cadrul unei ceremonii simple dar înălţătoare. După care erau liberi, pînă la o nouă infracţiune.

în faţa acestor sarcini multiple, nea Dumitru îşi ceru scuze numai două minute şi se întoarse cu un fluier de buzunar sau de ce vreţi dumneavoastră. Fusese caporal de schimb în armată şi, în consecinţă, ştia să conducă oameni. Ii atrasei atenţia să nu exagereze şi mă întorsei la musafirii, care adunaţi în holul Redutei, comentau, în grupuri, întîmplările nopţii. Aş fi vrut să-i explic Mirandolinei

tîlcul celor întîmplate dar o văzui în discuţie aprinsă cu americanii. Snoabă cum era, astfel de întîlniri îi făceau plăcere şi după asta se putea negocia mai uşor cu ea. (Dar dacă aş fi ştiut de pe atunci ce-am să pătimesc de pe urma acestei discuţii nevinovate, i-aş fi tras nişte pumni în fălci lui Fred Flinstone sau lui Cutare Nuştiucine, căci nu am aflat niciodată care din ei i~au băgat în cap aiurelile alea). Apăruse şi coana Veta cu o tavă cu cafele şi sunătoare ; lumea se dezaltera după atîtea emoţii...

— Unde ai pus servietele galbene, o întrebai pe nevasta administratorului cînd trecu pe lîngă mine... Nu găsesc niciodată un lucru unde l-am lăsat ?
— Am dus-o în debara. Era o singură servietă !
— Ba erau două !
— Ba una !

O trimisei să le caute şi să le aducă în camera mea. Mirandolina îmi făcu semn peste capete că se retrage. Plecă urmată de americani... Banda lui Ţîrfonie se apucase de treabă. Măturau curtea, dar o făceau în duşmănie, ridicînd tot praful. Le atrasei atenţia asupra, acestui lucru, şi mă gîndii să mă retrag şi eu cu torţe, însă Raminagrobis prea se tolănise visător într-un şezlong, ca să nu îmi închipui cam ce-i trece prin cap.

— Ascultă, musiu ! S-o laşi în pace pe fata aia, ai înţeles ? Eşti om serios, ea e mai tînără cu treizeci de ani decît tine... Cu puţin simţ al ridicolului te linişteşti.

—> Numai cincisprezece ani ne despart, şopti Mălai mare sorbind adînc din paharul de sunătoare... Dar cîte alte lucruri nu ne apropie ! A acceptat să-i dau lecţii de fotografie. Mai ai aparatul ăla ? Trebuie să mă grăbesc, peste două ore ne întîlnim pe plajă.

— Şi cu Genoveva cum rămîne ? N-o să-i cadă bine

cînd o afla că ai început să bîntui plăjlle după pipiţe. Vezi să nu te aresteze pentru corupere de minore !

— Cleopatra e majoră ! Poimîine e ziua ei de naştere. Mă gîndesc de pe acum să-i fac un cadou drăguţ. Ia vezi, poate îmi dai vreo idee.

— Nici nu mă gîndesc !

— Dacă află Genoveva, am să ştiu precis că tu m-ai trădat ! Dealtfel sentimente]e mele faţă de ea rămîn aceleaşi. Am cerut-o de nevastă de nenumărate ori, ea însă preferă să rămînă celibatară. Vrea să se dedice, trup şi suflet, carierei administrative !

Mă uitai la el şi i-aş fi zis vreo două, aşa, de la obraz, dacă nu ar fi apărut coana Veta, şi nu voiam să o am martoră deoarece nu era exclus să fie confidenta vreuneia din fete, poate chiar a Genovevei.

— N-am găsit nici o servietă în debara, zise coana Veta. Deşi îmi amintesc precis că acolo am pus-o.

— Mai caută ! Ai început să uiţi. Şi repet : erau două!

— Ba una !

Uff ! Toată lumea e deşteaptă astăzi ! îmi făcuseră capul călindar. Hai, Csicolas, să facem o plimbare pe plajă. Şi să ne punem la punct pledoaria către Mirandolina... Cîinele mă urmă.

La ora aceea plaja era rece şi nisipul mirosea a dublu silicat de aluminiu hidratat. Ca nişte grămăjoare de tutun, algele aruncate peste noapte la mal se sfoiegeau văzînd cu ochii. Fosta vedetă a circului Alessandro încercă apa cu piciorul, apoi reveni demn pe teren uscat. Nu-i stătea în caracter ! Pe urmă îl văzui că întoarce capul şi aspiră adînc, pe nări. într-adevăr, era un aer, ca tămîioasa, dar urmărind direcţia încotro se îndreptase acel nas plictisit, văzui printre dune o căţeluşă cu părul frizat, care îşi făcea plimbarea de dimineaţă. Csicolas îi adresă un salut

sobru. „Hai mă, du-te, îi şoptii eu, poate are nevoie de vreo informaţie, O poţi invita şi la noi, să viziteze vila !" Csicolas clătină din cap. Ştia el ce face, nu trebuia să-1 bată nimeni la cap. Dar ar fi fost realmente mîhnit dacă o atare invitaţie ar fi fost înţeleasă greşit. Se îndreptă spre căţeluşe cu un pas sobru, dar degajat. Pas de bătrînă vedetă internaţională. Cînd fu aproape de ea îmi aruncă o privire peste umăr. înţelesei. Dorea să-1 las singur. Mă înapoiai la vilă. Detaşamentul de tîrnuri, de sub comanda lui nea Dumitru îşi mutase cîmpul de acţiune, în curtea din faţă. Auzeam, la intervale, fluierul comandantului, deci treaba decurgea în bune condiţiuni. Urcai sus şi intrai la mine, să o lămuresc pe Mirandolina. Logodnica mea nu era însă în cameră ; veni abia după cîteva minute :

— Auzi, dragă, începui eu, să vezi cum a fost...

—• Stai să-ţi povestesc *eu* mai întîi. Am nişte veşti senzaţionale. Fred mi-a propus să joc în film.

— Care Fred ? Care film ? în principiu nu sînt de acord î Mă duc şi-i dau pe uşă afară ! Şi te pomeneşti că e vorba şi de vreun film sexy ! Mă îngrozesc cînd mă gîndesc că ai fi în stare să accepţi !...

— E un film documentar, nu fi copil. Doar ştii ce principii severe am. Eu aş juca rolul unei femei-arheolog. Fred zicea că e un adevărat noroc că m-au găsit pe mine, care sînt de meserie. Rolul meu e să cercetez nişte straturi submarine.

— Deci intri în apă, cum am bănuit eu. Sper că nu ai să pretinzi că îţi vor da un costum de scafandru !

— Nu! Dar urmăresc un obiectiv ştiinţific, nu sesizezi ?

— Să fim serioşi ! Şi într-o zi, nu vei mai găsi costumul, iar planul trebuie îndeplinit... Cunosc trucurile astea ! Am zis : NU !

Sună telefonul. La ora asta ! ? Era totuşi o diversiune, mai răsuflăm o clipă, aşa că ridicai receptorul. Vocea de dincolo se auzea în toată camera. O voce puţin pe nas, limpede ca vodca, profesională, totuşi făcînd zîmbre şi far-tiţii :

— Alo ! Tu eşti. viciimo ? Te-am căutat cam mult pînă să dau de tine.

— Zi -i repede că tocmai eram în baie !

— La cinci dimineaţa ? Ai un umor colosal. De aia m-am îndrăgostit de tine...

Mirandolina înălţă capul ca o cobră, apoi veni mai aproape.

. — Auzi, tu, victimo, turuia inoportuna de telefonistă, te anunţ că eşti urmărit de Miliţie. Pentru loviturile pe care le-ai dat azi noapte... Eşti un tip colosal, mi-am dat seama imediat. Deocamdată ei nu ştiu precis care a fost ăla. Păgubaşii nu au vrut sau n-au putut să dea semnalmentele tale... Eşti la mîna mea î Dacă vrei poţi să te ascunzi la mine... Da ! ! află că m-am îndrăgostit de capul tău pătrat.... Gata ! Acum : te-am pupat de la distanţă, vorba ta ! Şi rămîne cum ai stabilit : diseară luăm masa împreună. La cla-a întîia, să n-avem vorbe !

Cind pusei receptorul jos, eram singur în cameră. Păcatele mele se adunau, unul peste altul. Nu mă mai spălam de ele nici cu toate apele Bobotezei. Mă gîndii că dacă rămăsesem singur barem să ciup o oră-două de somn. Că mîine parcă văd că mă aşteaptă o zi infernală.

Mă apropiai să închid fereastra. De sus, marea părea o tigaie albastră, cu un ou auriu spart într-o margine. Pe nisipul alb ca o sare, înaintau fără grabă, două umbre negre. Csicolas izbutise să o convingă pe necunoscută să ne

facă o vizită. îi ţinui pumnii strînşi o clipă. Bravo, băiete ! Măcar tu să ai baftă !"...

Iar ei mergeau fără grabă, făceau cîţiva paşi şi se opreau ; se priveau în treacăt şi repede întorceau capul; şi iar făceau cîţiva paşi după care din nou se opreau; pentru a se privi o clipă...

CAPITOLUL Vili

Măseaua de Leviathan

Cîteva zile avui în gură un gust de metal eloxat, de proteză dentară dată cu maglavais. Ah, femeile !... Dacă le promiţi că le bagi într-un film, sînt gata să ia masa cu tine, în oraş, fără să mai aştepte încuviinţarea părinţilor!... O, tempora, o, mores !... Mai dureros şi mai dureros îmi părea însă faptul că însăşi Mirandolina —- gingaşa, pudica şi simandicoasa Mirandolina ; orgoliul feminin personificat, Alteţa Sa Mirandolina — nu făcea excepţie de la regula generală.

Din păcate, trebuia să plec la Ocoleşti să inspectez şantierul arheologic, nu puteam rămîne acasă, pentru a pune lucrurile la punct, aşa cum aş fi dorit. Dar fiindcă purtarea logodnicii mele putea deveni contagioasă, convocai imediat, prin coana Veta, o şedinţă fulger,. în sufragerie. Pînă să se adune lumea ieşii în curte să iau o gură de aer.

Era o dimineaţă de Corelli, înaltă şi limpede ca un mo-tet. Printre boschetele înecate într-un fum vioriu, fericitul Csicolas şi musafira pluteau eteraţi, ca într-un film rulat cu încetinitorul. Ah, splendidele insomnii ale dragostei dinţii !... Cînd mă văzură se apropiară solemni ; căţeluşa cu păr frizat mergea la un pas în urmă, cu ochii în pă-mînt... A, da ! nu aranjasem nimic în legătură cu cazarea noii venite ! Mea culpa !... Şi era să plec lăsînd lucrurile încurcate... Ia să vedem : oare cuşca nu e destul de încăpătoare pentru două fiinţe care se înţeleg şi se admiră ?...

9
1

Da-da, nu e cea mai elegantă soluţie... Atunci poate în hol ?... Mai punem o pernă lîngă a ta, Csi ! Ce zici, ar fi de vise rele ?... O pernă de catifea şi, bineînţeles, cu dan-teluţe... într-adevăr, nici aşa nu e tocmai-tocmai corect, am simţit şi eu asta... dar lasă-mă să caut... Hai s-o instalăm în holul de la etaj ; ştii bine că etajul e rezervat, în principiu, doamnelor... Pentru prima dată întîlnii privirea recunoscătoare a căţeluşei cu părul frizat ; alături, cavalerul Csicolas strălucea ca un cîine de teracotă de curînd şters de praf. Ii făcui discret cu ochiul : „Nici prea mult protocol nu e bun, bătrîne ! Şi ţine cont că e pe viaţă !..."

Intre timp, în sufragerie se adunaseră reprezentanţii partidei masculine. Raminagrobis, Vicele şi eu. („Toţi doro-banţi, toţi căciulari, români de viţă veche / Toţi trei, morţi fără ochelari, şi cam într-o ureche" rimase Mălai-mare pe margine, cu un umor clasic şi regional !) Fetele străluceau prin absenţă, deşi era vorba de propriul lor interes. Nu-i nimic, nu ne vom sfii să luăm nişte hotărîri, numai şi numai fiindcă elementul decorativ lipseşte ! Coana Veta avea noutăţi de-a dreptul supărătoare :

— Domnişoarele Mirandolina şi Genoveva au plecat în oraş. Cu americanii ! Doamna Micşunească şi-a luat o rogojină şi s-a dus la plaje. Zicea că vrea să prindă raza verde. Ce o mai fi şi aia nu ştiu'! Domnişoara Alidada dormea. A vorbit toată noaptea la telefon : cu unu Mişu. Zicea că se îmbracă şi vine...

Ii făcui semn să se retragă şi mă întorsei, cu sprîncene circumflexe, spre distinşii mei interlocutori :

— Aţi auzit, nu ? O să avem de furcă pînă să le scoatem cinematografia din cap. Parcă văd că e ceva cu erotism ! Ptiu, drace ! Doamne fereşte !

Raminagrobis se pleoştise ca o pălărie veche. Vicele însă arăta mai senin : în fond raza verde nu-i ameninţa cu

92

nimic pacea conjugală. Natural, nici el nu admitea filmele decoltate. Bine că, la noi, scenele delicate sînt amputate fără multă vorbă. Ce-i drept, din cînd în cînd se iveau şi lipsuri : mai alaltăieri, pe micul ecran, o interpretă de muzică pop apăruse —■ horrescoreferens î — în mini fustă ! Noroc că au avut un operator inteligent care a încadrat-o numai de la tivul rochiei în sus. îl propun la primă pe trimestrul următor, dacă nu are absenţe nemotivate î După mine, moda rochiilor pînă în călcîie e cea mai mare descoperire a secolului !

— într-adevăr, e foarte umană, zise Vicepreşedintele. Ascunde orice defect.

— în special picioarele de cavalerist, interveni şi Ra-minagrobis. De aia îi şi zice : moda picioarelor crăcănate !

— Fugiţi de-aici că v-aţi prostit ! mai bine spuneţi-mi ce e de făcut...

Dalai Lama găsise deja o soluţie :

— Ne înscriem cu toţi la filmare, zise el. In felul acesta le avem tot timpul sub ochi. Vicele cred că ne poate pune o pilă.

Da, nu era o problemă. Vicele ii cunoscuse la o masă semioficială şi, după ce americanii se îmbătaseră bine, îi pusese să promită că vor filma majoritatea secvenţelor în comuna Ocoleşti.

— Sînt fiu al acestei comune, preciza el, şi membru al societăţii *Propăşirea Ocoleştiului.*

— M-am înduioşat pînă la lacrimi ! Să le faci vînt imediat. Spune-le că avem ploşniţe ! Să se mute la *Clopotul !* Au acolo camere cu vederea spre mare, prin curtea interioară. O să se simtă ca la ei acasă !

Ii lăsai cu probleme şi coborîi să scot Tragusta din garaj. Maşina şovăia, uşor obnubilată, ca după o cură de somnoterapie. Pe cai, fetiţo ! Nu uita că sub înfăţişarea ta modestă de Trabant, zace un motor turbat, de Mangustă, graţie inginerului Raminagrobis, mecanic de talie mondială !... „Ba-da, ba-da !... îmi placi şi mai mult la volan !"... Unde eşti, domnişoară Găliganu, să mă vezi în toată splendoarea mea !... Mirandolina greşea mult ne-apreciindumă la justa mea valoare !

Veni în sfîrşit şi Alidada, cu ochii cîrpiţi de somn ca o păpuşă japoneză. Fiind subalterna mea, o poftisem să meargă cu mine în inspecţie. Era cam sumar îmbrăcată, după părerea mea, dar avea o cutie enormă de bomboane sub braţ. ,,Parcă ţi-ar fi furat cineva hainele", mîrîii eu ambreind. Ieşirăm în şosea şi domnişoara Caramea — cum o porecliseră în facultate — îşi scoase pantofii. Aşa părea mai îmbrăcăţică ! Cu ochelarii ei italieni, arăta ca o muscă columbacă la microscop sau ca domnişoara Pogany în ultima versiune !... La *Clopotul Mării* unul din obloane era ridicat. Celălalt la fel. Papastratos, în prag, ne saluta agitînd veşnica lui cîrpă de şters vasele. îl binecuvîntai din fugă, cu un gest invers, de la est la vest !... Şi, după două sute de metri, începui să mă răţoiesc la acceleraţie : *150 !* O clipă, marea cea sărată fîlfîi în dreapta, apoi se ascunse după nişte dune. Enervarea îmi dispăruse, „îmi placi şi mai mult la volan !" lălăii eu în sinea mea, păstrînd o figură impasibilă ca să n-o bag la idei pe Alidada. De departe, se rostogolea spre noi o poală de zaruri : casele din Ocoleşti ! Tragusta sforăia ca un leopard întărîtat. Redusei viteza şi -casele se aliniară printre duzi şi printre verande cu geamlîcuri albastre. Toţi pereţii erau plini de afişe lipite de-a-ndoaselea ! îmi recunoscui, în tăcere, opera. încă un motiv pentru Lipici să mă blesteme ! Deşi îi aduceam salopeta, spălată-călcată şi cu o sută de lei în buzunarul de la piept.

94

„Ţin'te bine !" strigai. Caramela se încleşta de cutia de bomboane, ca să-şi ţină echilibrul. Intrarăm într-un peisaj cu măguri şi cu monocotiledonate. La o răspîntie de importanţa zero, un palmier pieptos ne arăta o direcţie greşită. Il ignorarăm şi după cîteva minute ne aflăm într-o zonă calcaroasă, plină de excarpamente şi de con-creţiuni ce semănau cu dolmenele şi menhirele. Nu departe se afla şantierul.

La sosirea noastră, o ciurdă de lingurari aruncară bricegele şi şpaclurile, şi se apropiară. ştergîndu-se pe pantaloni. Unul din ei, şeful, un zîndadel costeliv şi hirsut, părea că ne cunoaşte fiindcă ne zîmbea ca la expoziţie. ,,E Arhibald şopti Alidada care în anumite ocazii era foarte perspicace. Chiar aşa ! Arhibald, sinistrul curtezan, fără

succes, fireşte, al Mirandolinei şi al Alidadei, colegul şi detractorul meu neobosit, arheolog pîrît şi logodnic de profesie... Ha-ha ! se lăsa cu o inspecţie ia sînge !

— Hep-hep î ne salută el de la distanţă cu un zîmbet forţat, fiindcă în realitate nu-i făcea nici o plăcere vizita noastră. Vă aşteptam!... Şi fii atent, îmi. şopti el, să nu faci gafe. E şi presa de faţă. *Şj,* autorităţile... îmi pare bine că te văd, Aii !... Iubiţi oaspeţi, să. mergem la faţa locului, fără întîrziere ! Ne aflăm în faţa unei descoperiri epocale !

Nu ne lăsa nici măcar răgazul de a spune „bună-ziua* celorlalţi ! Lasă, îl învăţ eu minte î... Pînă una-alta, pornirăm *in corpore* printre stîncile albe, stîrnind o pulbere fină cu gust amărui. După douăzeci de metri, Alidada părea o statuie de alabastru. Se prefăcea indiferentă, dar puteam să jur că întîlnirea o şocase. Măgarul îi făcuse cîndva curte, apoi, la revedere ! Nici un telefon, nimic !„ Ne aflam acum într-o văgăună mare ca o măsea de Le-viathan. Un grup de vreo douăzeci de inşi cu batistele

9
%

legate în jurul gurii şi cu halate de praf pînă în pămînt ne Meu loc să ne apropiem. In mijloc era o groapă circulară în fundul căreia nu se afla nimic. Dar Arhibald puse mîna pe un şpaclu şi strigînd : *acum !* se aruncă în mijlocul şanţului. Imediat trosniră nişte flashuri ; groaznică era setea asta de publicitate ! După cîteva secunde de rîcîit, apăru un craniu, două sau trei clavicule şi cîteva vertebre din partea dreaptă a corpului. Zîndadel întoarse un surîs fotogenic spre aparate apoi porunci ajutoarelor sale să astupe groapa.

— L-am găsit alaltăieri, anunţă el, dar l-am acoperit pentru a oferi presei ocazia să imortalizeze clipa.

Aplauze susţinute, apoi grupul se sparse. Cei de faţă îşi scoteau batistele. Alidada mă trase de mînă :

— Din regiunea pieptului, şopti ea, ieşea minerul unui pumnal. Arhibald a făcut o mişcare greşită, pe urmă a acoperit totul.

— Un asasinat de acum două mii de ani ?... Citeşti prea multe romane de aventuri !

— Părea o armă modernă. Ar trebui să anunţăm Miliţia.

Ridicai din umeri şi lăsai lucrurile nelămurite fiindcă Arhibald îmi făcea semn să mă apropii de grupul lui:

— Fă cunoştinţă cu viitoarea mea logodnică, spuse el înfoindu-se. Şi cu domnul Teofil.

Mă întorsei, şi, din cutele unui halat de împrumut, domnişoara Găliganii îmi surîdea angelic, ca şi cum n-ar fi comis, în viaţa ei, nici o spargere !... „Trec peste orice fiindcă mă iubeşti !..." Lîngă ea, logodnicul de profesie se umflase în aşa hal, că-i dispăruseră toate ridurile de pe frunte. Nu puteai să nu fii gelos pe asemenea succese rapide. Dar cum vom ieşi la inspecţie, aia era altă socoteală ! Dădui să spui şi eu ceva cînd o altă batistă căzu

de pe un obraz apropiat. Domnul Teofil îmi făeea cu ochiul ! Să-ţi vină rău, nu alta ! Era vechea mea cunoştinţă din beciurile Sanatoriului de Aerofagie, omul care mă dezgustase pe toată viaţa de dulceaţa de trandafiri !

—-Domnul Teofil este unchiul Cleopatrei, turuia Arhibald, şi preşedintele societăţii *Propăşirea Ocoleştiului.* îţi poate fi de folos şi ţie întrucît are relaţii. Dar unde a dispărut Alidada ?... Ştii, dragă, se adresă el fetei, Alidada suferă. Cîndva m-a iubit la nebunie dar acum totul s-a sfîrşit. Ţi-o jur !

Ceva îmi spunea că nu trebuie să bruschez lucrurile. Mă înclinai, aşadar, în faţa „noilor cunoştinţe" conform Codului Manierelor elegante, ediţia 1925, şi, după ce le acordai un surîs trei sferturi, din faţă şi din profil, făcui în aşa fel să rămîn singur cu Teofil.

— Ştiu ce vrei să spui, mi-o luă el înainte, dar n-ai dreptate ! Sînt în puterea lui ! Cred că m-a hipnotizat I

■— De ce nu te adresezi autorităţilor ?

— Şi să mă fac de rîs ?... Am mai fost şi în alte sanatorii, peste tot au încercat să-mi fure invenţiile şi, pînă la urmă tot eu am căzut prost. Dacă vrei să-mi fii de folos cu ceva, ascunde schema ! *Mie* trebuia să mi-o predea Constant. Fă-o pierdută ! Am să-ţi explic altădată de ce.

— E în regulă, că nici n-o am !

— Foarte bine ! Ţine-o aşa !

Schimbă vorba fiindeă se apropia de noi Cleopatra. înţelesei că aşa zisa lui nepoată îl ţinea din scurt. O privii mai atent : dinţi de castor, ochi vejrnil, o frumuseţe extrem de vigilentă, li făcui un compliment : o auzisem cîntind. Splendid ! Şi care fusese rezultatul la concurs ?... Prima ?... *Ex aequo* ?... Cu cea mai bună prietenă ?... Cu Ţoancă mică ?... Păi atunci, felicitări !...

7 — Bamen-vals

Plecară într-o maşină roşie, pilotată de Cleopatra cu multă imprudenţă. Era Fiatul 1800 al profesorului Ambrozie. In măseaua de Leviathan se lăţi un plăcut miros de benzină... Gata ! La treabă ! Ii ordonai lui Arhibald să pregătească hîrtiile şi pornii s-o caut pe Alidada, care dispăruse. Cineva îmi arătă încotro o luase. Cred însă că am greşit drumul căci, atunci cînd am dat de ea, şedea cu spatele la potecă, la vreo două sute de metri de locul unde mă aflam. Ţinea în mînă un talkie-walkie la care se răstea foarte agitată. Apoi strînse antena şi băgă aparatul în cutia de bomboane. Căzui două secunde pe gînduri. Hotărîi să mă retrag tiptil, ca să nu fiu văzut, şi revenii singur în tabără. După vreo zece minute apăru şi dumneaei strlngînd cutia la subţioară. Avea priviri limpezi câ lacul Asfaltit! Uşor înstrăinaţi, tăbărîrăm totuşi pe Arhibald, pînă cînd luna îşi arătă, peste cromlechuri, cozorocul ei de plexiglas.

Ne suirăm în Trabant şi plecarăm ca să mai venim. Arhibald căpătase o faţă de cal dar zîmbea cu inconştienţă. Il lăsam totuşi, într-un suspens teribil. Nu-i nimic, asta o să-1 maturizeze repede... înaintea noastră şoseaua părea un pîrîu îngheţat. Accelerai la sînge.

Oraşul se culcase şi pe strada lucioasă şi neagră ca **o** conductă nu întîlnirăm pînă în centru decît un invalid cu un picior de lemn care îşi plimba cîinele, un *airdale-terrier* cu mutră flegmatică. *Silent, sil&nt, night!...* De la tribordul unei verande neguroase, o draperie de Else-neur scăpată ddn clame, (ne adresa* un gest nehotărât : „Sînt cu voi sau : „Fugiţi mai repede !..." Alidada se cuibări mai bine şi trecu prima din vămile văzduhului. Eram singur, cu toată noaptea în spinare şi asta mă făcea să mă simt puternic şi trist. Oprii binişor în faţa Telefoanelor. Nu mai aveam vreme să-1 caut pe Lipici aşa că mă vedeam nevoft să-i expediez salopeta prin poştă. Noroc că la ghişeu era tot fata pe care o cunosc team. Nu-şi mai făcea unghiile ; de data aceasta mînca 0 felie de lubeniţă, cu gesturi elegante, admirîndu-se într-o oglindă, pe dosul căreia stătea scris : Suvenir din Ocoleşti ! Cînd mă văzu ascunse repede lubeniţa şi făcu pe supărata.

— Ziceai că nu ştiu ce şi nu ştiu cum, începu ea, şi cînd colo... E închis, gata, sînt supărată !

— Dar, pusi, ştii bine că sînt urmărit. După ce îmi voi ispăşi pedeapsa legală, ne putem căsători, dacă ţii neapărat să te răzbuni. Acum expediază pachetul ăsta ! Şi invitaţia rămîne invitaţie, numai că o amînăm puţin.

— Mda, bine. Să nu zică cineva că Angi nu e fată bună.

— Eşti o zînă, Angi. Abia aştept să-ţi spun tot ca am pe suflet.

— Linguşitorule !... Aşa, cutare, cutare... Păi, ce să mai cheltui banii degeaba. Omul tău a trecut adineauri pe aici. Trebuie să fie după colţ.

— Sînt dator vîndut faţă de tine ! ■— Stai să te conduc pînă la uşă !

— Nu, că sînt cu o doamnă în maşină. O autostopistă. 1 s-a făcut rău şi fiindcă treceam pe acolo...

Trabantul însă era gol ! Angi mă privi aiurită apoi îmi trase un pumn în coaste şi izbucni în rîs.

— Mincinosule ! Cară-te mai repede acasă. Ceau ! Nu prea ştiam ce să fac ; Alidada dispăruse luînd cu sine şi cutia de bomboane iar nea Lipici tocmai intra in raza mea vizuală, cu scara pe umăr, fluierînd. Mă recunoscu imediat : de fapt nici nu-mi dădu timp de reflecţie, începu să strige ca un apucat : „Ajutor ! Săriţi î Hoţul !..." Imediat se aprinseră cîteva becuri... „Stai să-ţi explic, imbecilule !..." „Nimic î Hoţii !..." Piaţeta se lu-

mină ca la înviere : în porţi răsăriră lungi cămăşi de noapte într-armate în grabă cu greble şi hîrleţe. Era mai prudent să dispar, dar ce făceam cu Alidada ? ?... „Ajutor !u răsună de undeva o voce de femeie... Să fi fost asistenta mea, sau altă persoană, necunoscută ?... „Angi, ai tu grijă de însoţitoarea mea, dacă apare !" apucai să-i strig din prag telefonistei. Apoi Tragusta începu să duduie. Şovăiam încă, şi aş mai şovăi şi acum, dacă din susul străzii nu s-ar fi auzit un zgomot puternic de motocicletă cu ataş. N-aveam poftă să dorm la secţie dar în faţă drumul era blocat de un pluton de cămăşi de noapte)iganizate milităreşte de o pază contractuală cu şapca pusă invers. Pornii deci în marşarier, intrai în parcul comunal deşi ştiam că e interzis, apoi în curtea bisericii unde stinsei motorul. Motocicleta cu ataş trecu vîjîind pe lîngă sfîntul lăcaş. Mai aşteptai un minut sau două, după care năvălii în trombă. Cămăşile de noapte nu mă mai aşteptau. Sporovăiau în mijlocul străzii, neatente. Escaladai rigola şi depăşii grupul, folosind trotuarul. Pa şi pusi ! Cum ajung acasă îl trimit pe Raminagrobis să o caute pe Alidada. Mălai mare, amator de recompense, nu o să ezite, deşi nimic nu îi e mai urît decît să-1 scoli din pat înainte de a-şi fi înghiţit gălbenuşul.

Vorbeam singur, zburînd ca fulgerul pe şoseaua goală şi, aproape pe neaşteptate, mă pomenii în Malu-Mare. La oeriferie aceeaşi adormire profundă, dar vila Reduta era mminată *a giorno.* Nu-mi dădeam seama ce s-a întîmplat. Vedeam doar toate becurile aprinse şi curtea plină de maşini. Intrai pe poartă fără să mă bage nimeni în seamă. Vgitaţia mare era la peronul din faţa. intrării principale, înde un grup straniu, nişte indivizi ce purtau parcă măşti pe faţă, încercau să pătrundă cu forţa. Pe un strat

de tuberoze, legaţi bine, zăceau, cu nişte batiste în gură, coana Veta şi nea Dumitru Iordan, administratorii vilei. La o fereastră, Raminagrobis încerca să parlamenteze. Intrarea nu era apărată decît de o singură fiinţă : Csicolas ! Coborîi. Cineva de lîngă mine strigă : „A venit stă-pînul vilei ! Puneţi mina pe el !"... Mă trezii înconjurat de chipurile acelea ciudate. Toţi cu^ lanterne în mîini. Nu purtau măşti cum crezusem : erau toţi oameni născuţi în secolul trecut ! Cei mai tînăr să tot fi avut şaptezeci de ani. O bătrînă doamnă cu un

mare şirag de mărgele de chihlimbar la gît părea a fi sufletul batalionului de moşnegi care îmi împînzise cur.tea.

— Să-mi daţi imediat pe Clotilda, vocifera ea,, altfel vă dăm foc la casă.

Înţelesei că era vorba de căţeluşa cu păr frizat. Dar nu se putea face ce voia ea decft trecînd peste cadavrul lui Csicolas !

— Doamnă, vă rog să fiţi înţelegătoare ! intervenii eu. S-au exprimat deja nişte sentimente. Nu putem să nu ţinem seama de ele. In fond sîntem o casă onorabilă.

— Nici nu stau la discuţie ! E promisă unui dober-man încă dinainte de a se naşte...

— Iar noi sîntem d'Artois*, ramura bretonă !* Cred că nici nu se compară ....

Poate ne-am fi înţeles pînă la urmă, dacă o motocicletă cu ataş nu ar fi pătruns în curte şuierînd întruna dintr-o sirenă. Un miliţian cu cască şi cu ochelari veni lîngă mine şi mă somă :

— In numele legii eşti arestat ! Jaf la drumul mare ! Dacă te opui, pedeapsa se va dubla.

Eram aşa de uluit că nici nu simţii cînd mi se puseră cătuşele. Omul legii fu solicitat să rezolve şi incidentul cu căţeluşa, fiindcă tot era el acolo. O făcu cu multă

promptitudine. Administratorii fură dezlegaţi şi li se dădu ordinul să închidă cîinele. Apoi frumoasa Clotilda fu adusă pe braţe, mai mult moartă decît vie. Tremura ca varga şi căuta cu privirea pe cel care ar fi trebuit să o apere. Dar cavalerul Csicolas fusese închis în magazia cu murături, li auzeam gemetele disperate. Proprietara căţeluşei părea încîntată. O luă în braţe şi o strînse la piept.

— *Parigoria tu cosmu!,* zise ea, vino la mămica, *arapi mu.* Sper că nu te-au maltratat bestiile.

Miliţianul întocmea un proces verbal. Deci, doamna Ocoleanu, cu sprijinul Uniunii Pensionarilor din comuna Ocoleşti şi Malu-Mare, venise să pretindă restituirea căţeluşei Clotilda, furată de Ionescu Nicolae, proprietarul vilei Reduta. Frumos, tovarăşe ! Te aşteaptă cinci ani, ca popa !

Curtea se goli. Membrii Uniunii Pensionarilor asociaţi ieşiră pe poartă cu piepturile înafară şi cu lanternele aprinse. Era un marş în cîrje şi-n bastoane, dar avea ceva triumfal. Agentul îmi puse o mînă pe umăr şi mă pofti în ataş :

— Să mergem !

Mă aflam lîngă motocicletă cînd situaţia luă o întorsătură neaşteptată.

— Nici un pas mai mult! tună o voce cunoscută, (dar nu ştiam de unde vine), apoi un boschet se deschise şi Mişu, Inspectorul, îşi făcu apariţia.

Miliţianul părea gata s-o ia la fugă. Cîţiva invalizi rămaşi de căruţă se opriseră să privească scena.

— Bine că am sosit la timp ! suspină Inspectorul. Comandorule, desfă imediat cătuşele ! Port ilegal de uniformă ! Asta o să te coste. Mîine te duci şi te denunţi singur, ai înţeles?

După ce motocicleta, împreună cu Comandorul, dispăru pe poartă, Inspectorul îmi întinse, solemn, un plic : FKP către Ionescu Nicolae — scria înăuntru... Avînd în vedere raportul DAK al lui YF precum şi meritele Dvs., vă felicităm pentru rezultatele obţinute. Semnat : TFL.

— Ei ?... adăugă Mişu, cu ochi strălucitori, asta parcă îţi dă aripi, nu ?...

Inălţai din umeri. Gemetele lui Csicolas nu mai conteneau. Atîta timp cît o singură fiinţă suferă lîngă tine, poţi fi oare, cu adevărat, fericit ?...

CAPITOLUL IX

Un glonţ prin fereastra

Ma învîrteam ca un leu în cuşcă... („...de fapt ai aţipit în fotoliu. N.R.)... căutînd cu febrilitate soluţii. Lăsasem televizorul întredeschis ca să o pot auzi pe Marina Voica, interpreta mea preferată. M. V. cînta numai pentru mine, într-o limbă necunoscută, în care îmi promitea, poate, că voî deveni milionar. Visam că s-au terminat încurcăturile, cînd Vicepreşedintele dădu buzna.

— într-o oră sînt gata, mă informă el. Pînă atunci poate te uiţi pe ziare.

— Mă deranjezi tocmai cînd cîntă Marina Voica, Vice ! îl făcui eu atent, cu destulă asprime. Şi ziare nu mai citesc de cînd l-au înjurat pe Dobrin. N-a fost nici un ofsaid, am văzut cu ochii mei.

— Totuşi, dă-mi voie să-ţi spun că a apărut *Cormoranul albastru.* Poate te interesează. I-ai cunoscut doar pe cei din Ocoleşti...

Mda, era o revistă curăţică, cu o bandă longitudinală de culoarea hipermanganatului de potasiu (hîrtia ar fi putut fi mai bună dar să zică bodaproste că le-a dat-o şi pe asta), în pagina doua, un interviu cu Raminagrobis. Cum a scris el întreaga-i operă literară. Austeritate, muncă de zi cu zi, deşteptarea la ora şase, spălat cu apă rece pînă-n brîu ! Un Raminagrobis necunoscut mie se destăinuia în acele rîn-duri tipărite cu corp opt, şi din care *î-urile din i* ieşeau, combativ, puţin mai înafară. Mai la deal şi mai la vale,

poezii, vreo şapte sau opt, semnate Titi Tinichigiu. Profesorului Gicu C. Niculescu, deşi poet, i se repartizase rubrica *Luna pe scurt.* Spicuii în fugă o informaţie : Domnişoara Ţoancă mică a obţinut premiul întîi — *ex aequo* — la concursul de pre-pre-selecţie ţinut în Ocoleşti în ziua de... Vicepreşedintele, un spirit eminamente practic şi definitiv certat cu toată poezia de la Coşbuc încoace, ţinu să-mi citească personal una din creaţiile lui Tinichigiu. Pe el îl uluise, pur şi simplu, dar voia să cunoască şi părerea altei fiinţe cît de cît inteligente şi cu permis de conducere pe drumurile publice. Poezia se intitula : *Corabia de var !* Iată ce citi Vicepreşedintele :

> *„Mă leagăn, temerar şi cumulard*
> *Printre cutii alcoolice de fard Spre un*
> *castel portocaliu de scrum Cu porţile*
> *din fier forjat postum Prin care mă*
> *dizolv, tentacular, Spre o corabie de*
> *var, Fără ferestre, fără draperii La*
> *adăpostul unor ploi Urzii..."*

— Să fiu al dracului dacă înţeleg ceva ! se plînse Vicepreşedintele. Nu există, nu poate exista o corabie de var ! Cum vine aia castel portocaliu de scrum" ?... Sau „fier forjat postum" ?... Te doare capul ! Şi cum o să aibă corabia ferestre ?...

— Parcă poţi să ştii ce sistem de corabie o fi fost aia ? Nu eşti iniţiat, Vice, altfel ai fi gustat ambiguitatea. Nu poate exista poezie decît atunci cînd fiecare înţelege ce vrea. Aşa

mi-a spus Raminagrobis. Şi e şi mai bine cînd nimeni nu înţelege nimic.

O să iau revista la mine să o mai citetse de Cîteva ori I

Intrerupserăm această discuţie, în care nici unul din noi jiu era mai lămurit decît celălalt, fiindcă Inspectorul ne striga, de sus, din capul scării. Urcarăm în salonaşul de la etaj. Un orologiu bătea noaptea jumătate. La venirea noastră Raminagrobis tocmai se ridica din şale, gemând, apoi desuflecă mînecile elegantului halat de casă pe eare-1 zvîrlişe acum trei zile pe spătarul unui scaun alăturat.

— Putem să-i dăm drumul, suspină el cînd ne văzu (după care se îndreptă avid spre un pahar de sunătoare, aşezat din vreme în imediata lui apropiere...) Mai e cineva de venit ?...

Răsucii *atlasul* pe axis : eu — unu, Vicepreşedintele — doi, Raminagrobis — trei, Inspectorul — patru, Niţă Cerebralul — cinci. Lipsea Csicolas. încăperea unde ne aflam avea forma unui pentagon, rotunjit de la periferie spre centru. Pe jos, un covor de rafie, povestind, într-o manieră naivă, întoarcerea heracljzilor. Fiindcă nu găsisem nici o masă rotundă în toată vila, foloseam o masă foarte pătrată, deoarece se putea mai uşor înscrie într-un cerc imaginar. Pereţii, în vernil şi ocru, poartă inscripţii din Coran şi din apocrife ! E un decor cam eclectic, recunosc, dar sticlele de sunătoare răspîndite mai prin tot locul stabilesc o oarecare complicitate între stiluri. Din nou sîntem doar între noi, bărbaţii ! Mirandolina şi Genoveva, dulcile păsări ale tinereţii noastre, iau masa în oraş cu producătorii ! (Eu cînd am spus că aşa o să se întîmple nimeni nu m-a luat în seamă !) Micşunească a apucat să-şi dea cu cremă pe faţă şi nu mai vrea să coboare. Pe coana Veta şi pe nea Dumitru i-am lăsat să urmărească Olimpiada de la Munchen, la cererea lor fierbinte.

106

— Alidada s-a internat pentru cîteva **zile la** Sanatoriul din Ocoleşti, ne informă Inspectorul **cu o** mutră tragică. Nu se simţea prea bine **cu** nervii. **Ţin** legătura **cu ea** prin telefon...

„Sau prin *talkie-ivalkie",* îl completai **eu, în** gînd. Mişu ăsta e un băiat admirabil, dar are o manie : face mereu pe misteriosul, şi mă enervează i Cred **că** visul tinereţei sale a fost să se facă actor, şi, cînd spun asta, mă gîndesc la acea apariţie senzaţională din boschet, urmată **de** demascarea Comandorului. **Ii** plac loviturile **de** teatru deşi el niciodată nu o să recunoască... După acel moment **de** pomină, cărase, în casă, cu ajutorul lui nea Dumitru **şi** al lui Mălai mare, patru sau cinci casete, aduse **de el cu** maşina, şi-mi ceruse să-i pun ia dispoziţie o cameră cît mai discretă.

— Ia-o pe care vrei ; nici una nu pălăvrăgeşte...

îmi atrase atenţia să privesc problemele **cu** mai multă seriozitate pentru a fi la înălţimea felicitărilor primite. Pe urmă îl lăsarăm pe Raminagrobis să-şi facă meseria de inginer. Aşa s-a născut, sau, mai bine zis, **a** fost reasam-blat Niţă Cerebralul, computer miniaturizat de proveniență japoneză, specialist în anchete judiciare, şah, **cu**vinte încrucişate, traduceri de poezii ermetice, descifrarea unor alfabete necunoscute. Niţă primea întrebările şi dădea răspunsuri, prin intermediul unei maşini de scris de tip special. Nu ştia să vorbească dar îi plăcea să fluiere şi, din cînd în cînd, îl scutura o tuse tabagică.

— Cel care 1-a adus din Japonia, ne spune Inspectorul, era fumător înveterat. Lui Niţă i s-a părut nostimă această

tuse şi acum nu i-o mai putem scoate din oap. Deci, fiţi atenţi cum vorbiţi în faţa lui ! Insist să se folosească **un** limbaj cît mai academic !

Cîteva zile, Raminagrobis şi cu Inspectorul **îi** încărcară memoria cu tot felul de amănunte. Eu îi povestii pe larg aventurile mele şi încercai să fac un portret cît mai clar **al**

celor de care mă izbisem în ultimele zile. In timp ce-1 îndopam cu informaţii, Cerebralul desfăşura şi pe cont propriu o activitate prodigioasă : citea ziarele şi făcea scurte informări, stabilea meniul, calculînd cantităţile exacte şi preţurile, (ceea ce o cam supăra pe coana Veta), dădea pronosticuri meteorologice şi ne ţinea la curent cu şansele noastre la Olimpiadă şi cu punctajul obţinut de Ilie Năstase la tenis. în sfîrşit, cînd socoti că instruirea era suficientă, Inspectorul declară şedinţa deschisă.

— Repet : să nu-i puneţi întrebări prosteşti, că se blochează. Deci, mai încet cu sunătoarea !... Niţă, concentrează-te, dacă ne iubeşti, şi clarifică situaţia.

O tuse tabagică răsună discret în încăperea pentago-nală.

— Bună seara, spuse Niţă Cerebralul. (De fapt vorbele lui apăreau scrise la maşină.)... Pe tine te cunosc, Mişule, dar nu consideri că ar fi cazul să mi-i prezinţi şi pe ceilalţi ?...

— Ah, într-adevăr ! Scuză-mă !... Atunci, uite-1 pe Pepsi, pe Raminagrobis, pe Vicepreşedinte... E-n regulă ?...

— Deci pseudonime... Ca-n critica literară...

— Ştii. băieţii sînt modeşti din fire, se justifică Inspectorul, stingherit. Şi am considerat că e mai bine, să ne dăm nişte nume aiurea. Pentru păstrarea secretului, înţelegi ?..'.

— Treaba voastră. Şi dumnealui ?...

Pe uşa cu călifari intarsiaţi, intrase un Csicolas străveziu ca un solz de peşte, neauzit, neînţeles, tristă umbra fără cîine. Nu ne văzu, nu voia să ne vadă. Schiţă doar un salut vag în direcţia lui Niţă, încremenind apoi lîngă uşă, absolut străin, ca un bibelou de sticlă gol pe dinăuntru, evident nesperînd decît într-o minune...

— E Csicolas, îl prezentă Raminagrobis care iubea cîinii mai mult decît pe oameni. I s-a întîmplat ceva groaznic. Poate îi dai şi lui o mînă de ajutor...

— Bună, Csicolas ! O mînă de ajutor e cam impropriu spus. O să căutăm împreună o soluţie. Acum, care sînt problemele ?...

Vicepreşedintele voia să cunoască, în primul rînd, importanţa reală a schemei pe care se băteau atîţia.

— Da, spuse Niţă. După cum ştiţi, terenul văduvei Ocoleanu e viu disputat de Centrul de Răcoritoare din Malu-Mare, numit greşit Trustul, pe de o parte, şi de societatea *Propăşirea Ocoleştiului,* pe de altă parte.' Dar membrii susnumitei societăţi se lucrează între ei, avînd interese diferite. Dacă ar fi vorba de o simplă vînzare, planul original al terenului nu ar avea prea mare importanţă ; s-ar găsi pe undeva, pe la Cadastru, o copie, şi gata !... Toţi bănuiesc însă că răposatul a însemnat acolo locul unde şi-a îngropat cocoşeii. Aşa stînd lucrurile, vă daţi seama că nişte oameni fără scrupule nu-şi mai aleg mijloacele...

— Cleopatra e inocentă ? vru să ştie înlîi şi-ntîi Raminagrobis (dar şi pe mine mă preocupa aceeaşi chestiune).

— Da ! Din punct de vedere juridic, (căci acesta e singurul care ne interesează), da!... A vrut să-şi ajute fratele, pe Constant, să recupereze servieta furată în gară de distinsul nostru amfitrion.

Mă înclinai : eu eram ăla ! Din colţul lui Raminagrobis se auzi o bătaie din buze : o aşteptam ; trecui cu nobleţe peste acel zgomot. ^

— Ce drept avea Constant să deţină planul terenului ?

— E adevărat că îl furase din apartamentul văduvei Ocoleanu, dar nu trebuie să uităm că numitul Constant

10 9

e fiul natural al lui Enache şi că a fost recunoscut de acesta cu puţin înainte de plecarea lui din ţară. Ulterior, mama lui Constant s-a căsătorit legal şi a avut-o pe Cleopatra. Iar Teofil e unchiul lor bun.

— Ăstuia îi lipseşte într-adevăr o doagă, sau se pre-face ?...

— Greu de spus ! întreg la minte nu e în nici un caz. A fost ofiţer mecanic, în marină, şi, la o paradă navală, a căzut în apă ! De atunci face pe inventatorul. Raminagrobis ar trebui să-1 cunoască mai bine.

— Teofil ?... Bineînţeles că-1 cunosc ! Are cîteva invenţii strălucite, printre care o maşină de împrăştiat frunzele, îl preocupă, în special, construcţiile navale. Din păcate însă, şi perpetuum mobile...

— Aşa se explică faptul că e client aproape permanent al Sanatoriului de Aerofagie, unde are camera lui rezervată, precizai eu. Iar profesorul Ambrozie, sub pretext că îi face psihoterapie, i-a furat toate invenţiile.

— M-aş mira, zise Niţă Cerebralul. Din datele mele reiese că Teofil e un tip foarte şiret. Acum să vă spun ceva şi despre partida cealaltă. Despre *Trust.*

— Chiar te rugăm !

Centrul de Răcoritoare, mai precis filiala din Malu-Mare, era condusă cu mînă sigură de Roger, directorul filialei. Un tip la două rînduri, foarte ambiţios, dornic să urce cît mai repede toate treptele ierarhiei în comerţul de răcoritoare. Ar fi reuşit de mult să intre în Centrală, dacă n-ar fi avut un defect : era mort după muzica uşoară în general şi după interpretele ei, în special. Una dintre acestea era, după cum ştim, prietena noastră Ţoancă mică, o fiinţă de două ori fericită: mai întîi fiindcă avea un logodnic compozitor şi muzicdst, şi apoi fiindcă se bucura de stima şi admiraţia lui Roger, care

no

era, orice s-ar zice, o forţă, la noi, în Malu-Mare ! Deci, să reţinem : Roger, patruzeci, stil Alain Delon în „Clanul sicilienilor", fost ospătar pe „Transilvania", deci întru-cîtva estet şi om de lume. Amănunte : ochelari de soare periculoşi (de import), şi ca tovarăş nedespărţit, un cîine ţanţoş, un doberman pătat, cu calţavete albe la picioarele din faţă.

La aceste vorbe, Csicolas tresări. Se apropie de mine fără să-1 fi chemat, (fiindcă îi respectam nevoia de singurătate), şi aşteptă... li mîngîiai fruntea inteligentă :

— Şi al nostru e d'Artois, şoptii eu... Ramura bretonă !... Ce, aşa merge !...

Inspectorul îmi făcu semn să fiu atent, ll rugase pe Niţă să schiţeze un proiect de acţiune... Da ! Trebuia să punem mina pe planul terenului şi dacă e vreun semn pe el, să săpăm la locul indicat. Din nefericire, servieta cu schema, aflată o vreme în posesia mea, dispăruse în împrejurări necunoscute... In acest caz, eram nevoiţi să supraveghem pe proprietară şi pe cei ce va oferi un preţ de cumpărare mai mare decît valoarea reală a terenului. Alte întrebări ?... Poate că n-ar fi fost rău să ne spună ceva şi în legătură cu scheletul descoperit de Arhibald. Alidadei i se păruse ceva în neregulă... Nu ! Inspectorul se opunea la această întrebare. Ne depărtam... Pînă la urmă îşi exercită dreptul de veto şi renunţarăm... Altceva ?...

— în legătură cu Csicolas, ce sfat ne dai ?

— Sublata causa, tollitur effectus, o dete Niţă pe latineşte. Adică mai pe scurt: îndepărtaţi piedica!...

„Mă lămurişi buştean[44], îmi zisei eu, în gînd ca să nu-1 supăr. „O să trebuiască să mă descurc singur*[4]... Lîngă mine, Vicepreşedintele dădea semn de mare agitaţie intelectuală, îl chinuiau probleme artistice şi mondiale şi, în

această stare de spirit, îi transmise lui Niţă poezia din *Cormoranul albastru,* întrebîndu-1 ce părere are.

— Ce părere să am ? Orice computer îţi face de-astea cîte vrei. Pui nişte cuvinte acolo şi unii oameni le citesc şi sînt fericiţi.

— Ia fă-ne şi tu una !

O uşoară tuse tabagică şi maşina începu să se zbuciume în rînduri egale. „Lacăte de miere" se numea poezia lui Niţă Cerebralul şi îmi permit să o transmit în întregime pentru amatorii de frumos, de neînţeles, de ambiguitate profundă, de incognoscibil şi de irefragabil...

„Nedomolit surîs, — şi-un gest fecund
hnparte-n urne lacăte de miere Cînd cîini
de porţelan adorm pe prund Şi liniştea
aruncă-n drum patere.

Un echinox antum se-abate, scund, Pe
stadioane goale, — şi ţitere Se
încrustează, efemer, în grund,
închipuind, în zbor, lepidoptere...

Aş dărui un munte de cărbune
Ca să mă-ntorc în vechea mea minune /../'

„Gata ! Pierdem vremea", mă întorsei eu să zic, cînd întîlnii privirile umede ale lui Csicolas !... Se părea că sărăciile alea de versuri fără cap şi coadă îi merseseră la inimă, deşi mu aveau, evident, nici un sens... „...Şi cîini de porţelan adorm pe prund !..." Nu, oricît aş fi fost de isteţ, tot nu iese nimic din afacerea asta. Nici ceilalţi martori nu păreau mai avansaţi. Vicepreşedintele ridicase mîinile în tavan, ca la Opera Română, Inspectorul bătea darabana, Raminagrobis căuta o frază ca să sintetizeze

situaţia. (Să-1 pici cu ceară, n-ar fi recunoscut că nici el nu pricepe o iotă !).

— în esenţă, spuse el, e un refuz al contingentului, o evadare către ceea ce am putea numi „o acută mitologie subconştientă"...

— Adică tu acuma ne explici, nu ? îl întrerupsei eu fără menajamente. Şi în fond, baţi cîmpii mai dihai decît Niţă Cerebralul... Ca să rămînă că tu eşti deştept şi noi proşti ! ? Inspectore, te rog să-i retragi cuvîntul !

— Pax vobiscum ! Daţi-i drumul cu întrebarea ur-mătoare, însă numai probleme practice, să fim bine înţeleşi. Altfel îl scot din priză...

— Bine, domne, bine ! Niţă, te rog să ne spui cum e cu cinematografiştii ăia cu gurile, pline de chewing-gum. Ce să facem să le scoatem fetelor din cap ideea nenorocită că ar putea deveni cîndva artiste de cinema de talie mondială. Sau de orice talie...

N. C. hîrîi uşor, ca un greiere, cu tuşea lui occidentală, fără tutun şi fără cumarină. Problema era destul de delicată şi pînă la urmă ar fi lămurit-o, dacă prin geamul deschis n-ar fi răsunat o pocnitură. Lîngă noi se auzi ca şi cum s-ar fi năruit o etajeră cu eprubete şi cu pahare Elenmayer. Tuşea tabagică încetă brusc. O pată întunecată, de ulei, se lăţea pe sertarul

din stînga, acolo unde Niţă Cerebralul, dacă ar fi fost om, ar fi avut o inimă.

— Culcat ! ordonă Inspectorul stingînd lumina. Au • tras cu surdină !

Eram lîngă fereastră şi îndrăznii să arunc o privire. Cineva ne atacase mişeleşte (dar cine avea interesul să o facă ?) şi acum căuta să scape. O siluetă neagră se îndrepta în salturi către plajă.

— După el, copii ! strigai, escaladînd fereastra.

Mă urmară imediat Raminagrobis, Inspectorul, Vicepreşedintele. ...Toţi dorobanţi, toţi căciulari... Români de

viţă veche, toţi trei, morţi fără ochelari... şi cam fritr-o ureche... Pe lîngă mine, .Csicolas, trezit din apatie, ţîşni ca o săgeată neagră. Niţă Cerebralul îi spusese cîteva cuvinte nobile, chiar dacă le spusese pe latineşte, şi acest lucru nu poate fi uitat niciodată de o fiinţă sensibilă. In urma lui noaptea se nărui ca un munte de cărbune... Ptiu ! începeam să vorbesc ca în cimilitura aia !... înaintea noastră T auzirăm un hămăit puternic, un urlet şi cîteva bufnituri sinistre. Apoi Csicolas amuţi... Ceva pleoscăi în apă. Oare atentatorul spera că va scăpa cu înotul ?...

— Pe-aici. Ba nu, mai la stînga î

Ce bine ar fi fost să ne fi luat lanternele ! Dar dacă nu erau, nu erau ! Apa rece ne frînă elanul. Plaja era pustie iar marea se vedea pînă departe, neturburată.

— S-o fi dat de-a scufundelea, zise Inspectorul. S-o ia unul la stînga şi altul la dreapta, de-a lungul malului.

— Duceţi-vă voi, le spusei. Vreau să văd ce e cu Csicolas.

Era după o tufă, nemişcat. Atentatorul îl izbise cu minerul pistolului în cap şi apoi se făcuse nevăzut. îl stropii cu apă şi-şi reveni. îmi mulţumi cu un gest şi vru să-şi continue urmărirea.

— Nu ! stai aici ! Ţi-ai făcut datoria. Şi ştii ce a vrut să spună Niţă cu vorbele alea latineşti ?... Cine stă în calea fericirii tale? Dobermanul .... Ei bine, află că îl vom răpi înainte de a da ochi cu Clotilda !

Nu se putu opri să nu scoată un strigăt triumfaL!... „La răsărit în noapte, prelung răcni samburul ! O da-tă-ntîi, de două ori, şi iar..." Prietenii noştri veniră aler-gînd. îşi închipuiau, probabil, că l-am prins pe asasin. La faţa locului se lămuriră.

— Să ne întoarcem acasă, propuse Raminagrobis, că sînt murat pînă la piele. Parcă a intrat în pâmînt.

— Adică în apă, îl corectă Vicepreşedintele.

— Mersi. Asta am vrut să spun şi eu !"... Ne uitarăm noi, în dreapta, ne uitarăm în stînga : tămîie ! Să juri că 1-a înghiţit un delfin !

Inspectorul tăcea şi nota. Ar fi putut lămuri nişte lucruri dacă ar fi vrut, fiindcă, aşa cum am aflat mai tîrziu, de pe atunci deţinea firele întregii afaceri. Dar prefera să-şi creeze o aureolă legendară în jurul capului i Mişu Enigmaticul ! Dacă-i aşa, o să mă fac şi eu că plouă-. Iar dobermanul o să-1 răpesc, fără ajutorul lui. Numai eu, Raminagrobis şi Vicepreşedintele.

Plecarăm înjurînd, lăsînd în urmă plaja plină de cîini de porţelan care dormeau în prund, şi dornici să ajungem în dormitoarele noastre mici şi dragi, ca să ne dizolvăm tentacular, „fără ferestre, fără draperii, la adăpostul unor ploi tîrzii..."

CAPITOLUL X

— Ai face bine, îmi spuse Micşunească, să fluieri cînd te apropii de locul ăsta. Cel puţin patru-cinci zile de-acum încolo. Vreau să mă bronzez *omogen.*

— Bine că-mi spuseşi, ca să fac rost de un binoclu.

Glumeam prefăcîndu-mă că admir, fără rezerve, faimoasele ambulacre ale musafirei mele. în realitate mă aflam, la ora aceea, pe plajă, cu treburi. Dincolo de ecranul bituminos al Pontului Euxin, pe deasupra triremelor scufundate, un întreg popor de celenterate dormita între două ape, visîndu-se poate alge, sau corali sau doar configurări proteice ale vreunui val inspirat... Unde, păcatele, să fi dispărut individul de azi-noapte ?... Pe-aproape se afla un anrocament albăstriu din capătul căruia vedeam plaja pînă departe. Ei, bine, nisipul nu păstrase nici o urmă !... In schimb, într-un loc, la nivelul apei, stînca era ciobită proaspăt. Cu chiu cu vai, culesei o bucată mică de rocă, pe care rămăsese imprimată o urmă de vopsea. Să fi trecut pe aici submarinul căpitanului Nemo ?... Rămăsei cîteva clipe cu capul în palme precum gînditorul de la Hamangia. Pluteam în plin mister, dar asta nu mă împiedică să descopăr, între două pietre, o hîrtiuţă, albastru cu galben, care mirosea a sulfină... Aha ! chew-ing-gum de provenienţă străină ! Minunat ! Cercul se strînge ! Ia să le dăm noi la analiză .... Speram să găsesc şi un căpătîi de ţigară, aşa cum stă scris în mai toate

cărţile de aventuri, dar n-avusei noroc. (O dovadă în plus că întîmplarea trăită azi-noapte era cît se poate de reală.) Mă întorsei să scotocesc din nou împrejurimile. In fundul grădinii, printre răzoarele cu umbelifere puse de coana Veta, se tîra încă, precum un fum indiscernabil, somnul imprudent al nopţii. Sus, în anticamera paradisului lui Danie, navigau, tolănite pe aer, fregate de călifari inconştienţi. începea un galop de cai albaştri, cai de oxigen şi de azot hrăniţi cu flogistic, şi, la ultima limită a orizontului bombat, Aurora bătrînului Homer, cu degete trandafirii, înlătura ultimele draperii ale întunericului.

— Eu cred că a fugit cu un submarin ! îmi strigă Micşunească de sub tabernacolul ei încropit din trei sau patru cearceafuri. Vezi geamandura din faţa noastră ? Ieri nu era acolo...

— Nu-ţi risipi forţele, distinso, o sfătuii eu. Mai bine ai grijă să te înverzeşti cum trebuie...

— Eşti nebun ? Cum să mă înverzesc ?...

— Cu ajutorul razei verzi. Nu pentru ea vii în fiecare dimineaţă aici ?...

Pricepu că o cam luam la vale dar nu se supără. Ba îmi dădu şi o idee excelentă : să caut în jurul tufişului unde îl găsisem pe Csicolas fără cunoştinţă. Aşa şi făcui şi, în cîteva minute, ţineam în palmă un tub de cartuş de revolver, calibru 7,35 ! Împreună cu celelalte indicii culese, putea servi la identificarea atacatorului din noaptea trecută. Alergai repede să i le arăt lui Mişu. Era în salonul pentagonal, împreună cu Raminagrobis. Se în-vîrteau nefericiţi împrejurul lui Niţă Cerebralul, care tuşea încontinuu. Maşina de scris, cu ajutorul căreia robotul îşi exprima gîndurile, zăcea pe un fotoliu, înţepenită la litera „O".

— Nu e nimic de făcut, suspină Raminagrobis. Ne trebuie piesa cutare şi cutare. (El le dăduse denumirile ştiinţifice însă eu sînt de vină că mi le-am reţinut). Trebuie să meargă cineva la Bucureşti...

— Mă duc personal, spuse Inspectorul, altfel ni le livrează peste şase luni... Tu ai găsit ceva la faţa locului ?...

— Un cartuş, o bucată de rocă şi un ambalaj de chew-ing-gum. Dă-le la analiză dacă mă iubeşti şi vezi să nu cadă năpasta pe vreun nevinovat !

Se pregătea să-şi ia rămas bun cînd Vicepreşedintele năvăli în încăpere rîzînd de unul singur. Fîlfîia două ziare în mînă : *Cormoranul albastru* şi *Parîmxx,* acesta din urmă editat de un grup de entuziaşti din Malu-Mare.

— Dacă citeşti cu atenţie publicaţiile astea, zise el, găseşti chestii de milioane, pe onoarea mea. Ia fiţi atenţi !

— Vice, îl întrerupse Inspectorul, nu ne vedem capul de treburi... Ne citeşti altădată !

— în propriul vostru interes insist să ascultaţi. Iată ce scria *Cormoranul albastru :*

„Aflăm cu uimire că responsabilul Subfilialei de Răcoritoare şi Acadele din Malu-Mare, (prescurtat SRAMM), tovarăşul Roger, duce tratative cu o firmă din Canada pentru cumpărarea unui gheţar care va satisface nevoile întregului litoral în sezonul viitor. Salutăm cu ilaritate această iniţiativă. Sanatoriul de Aerofagie din Ocoleşti îi ţine, inimosului responsabil, porţile larg deschise şi îl aşteaptă cu drag în rîndul pensionarilor sai permanenţi".

— Nu văd... începu Inspectorul, dar îi făcurăm semn să tacă.

Nici ziarul *Parîma* nu-şi precupeţea eforturile pentru a scoate în evidenţă racilele din comuna vecină şi prietena. La Ultima oră găsirăm, adică Vicepreşedintele găsise, o informaţie extrem de interesantă : „în decursul

istoriei — seria *Parîma* — s-au furat cam multe. Imperii, coliere, vapoare, ambasadori, mumii egiptene, idei, cîini de rasă, trofee sportive, obeliscuri, medicamente. Ii revine comunei Ocoleşti cinstea de a adăuga la această listă şi furtul unui... schelet I După informaţiile corespondentului nostru, scheletul cu pricina ar fi dispărut de la domiciliul conjugal, adică din laboratorul Sanatoriului de Aerofagie din susnumita comună, acum trei sau patru zile. Depoziţiile martorilor oculari sînt contradictoriu După unii, el ar fi plecat pe uşa din faţă la braţ cu o tînără copilă, îmbrăcată în rochie de mireasă. Miliţia face cercetări. Pînă la aflarea adevărului să urăm multă fericire tinerei şi ciudatei perechi !"

— Insist să dăm imediat o fugă pînă acolo, propusei eu amintindu-mi de bănuielile Alidadei. Sînt aproape sigur că 'Arhibald este autorul. Şi n-ar fi exclus ca Alidada să fie în pericol !

Plecai Împreună cu Inspectorul. Vicele rămînea să facă o vizită americanilor, pentru ca fetele să ştie că sînt controlate, iar Raminagrobis trebuia să culeagă informaţii despre Roger şi să afle unde a fost dusă, împotriva voinţei ei, căţeluşa Clotilda, marea şi unica dragoste a nefericitului Csicolas.

Lansai Tragusta ca şi cum m-aş fi aflat pe pista de la Salt Lake City şi, într-un sfert de oră, invadarăm Ocoleştii, într-un zbîrnîit infernal de motoare. La Sanatoriu porţile erau date la perete. In curte păştea o maşină cu un cucui cît toate zilele în creştetul capului. Intrarăm cu paşi supli. Înăuntru se luau declaraţii. Ascultarăm cu atenţie.

— Deci, recapitula un om în uniformă instalat la o măsuţă, dumneata susţii că eşti Contele dejMonte Cristo ?...

— Da ! Şi reclam faptul că în timpul Revoluţiei Franceze am fost ghilotinat ! Cer despăgubiri !

— Despre schelet ce ne puteţi spune ?

— Eram prieteni ! Dacă nu era el nu aş fi reuşit să evadez de şase ori pînă acum şi mai greu mi-ar fi fost să mă reîntorc neobservat de nimeni. Credeam că e femeie, deşi vorbea foarte puţin. Săptămîna trecută am vrut să-1 tratez cu o cafea dar cînd am pătruns în hol, l-am văzut la braţul unei doamne în alb. Mi-a făcut cu ochiul şi am înţeles că trebuie să mă retrag. La cîteva minute am auzit un motor de maşină. Cred că s-au căsătorit. Am băut singur cafeaua. De atunci, sînt singur. Toţi mă ocolesc ; nimeni nu vrea să fie prieten cu un om ghilotinat. Cer despăgubiri, vă rog să nu uitaţi acest lucru...

După alţii, scheletul se ridicase la cer înotînd în stilul fluture. Cînd obosea, se întorcea pe spate şi făcea pluta. Acum trebuie să fie departe, apreciau comentatorii... Toate acestea erau doar presupuneri. După profesorul Ambrozie, directorul Sanatoriului, al cărui prizonier fusesem, era vorba de o înscenare ordinară. Autorităţile se sesizaseră în urma unui denunţ anonim, ceea ce nu era corect. Iar schelet nici nu aveau în inventar. Inspectorul dădu ordin să se verifice. Intre timp, noi vom face o vizită inopinată la şantierul arheologic condus de Arhibald.

— Nici Cleopatra, nici Teofil nu sînt străini de treaba asta, îi şoptii eu Inspectorului. Nu uita că fata e logodnica lui Arhibald...

— Te dau jos din maşină dacă mai încerci să mă influenţezi !

Continuarăm drumul tăcuţi. Inspectorul închisese ochii pentru a cîntări cum se cuvine fiecare amănunt, fără a se lăsa furat de aparenţe. Mă concentrai asupra acceleratorului şi dolmenele şi menhirele din dreapta şi din stînga drumului o luară şi ele la goană, în sens invers, speriate. Palmierul înşelător se afla la postul său, încer-

cînd din nou să ne deruteze. Il salutai din claxon. Cineva îl împodobise între timp cu o placardă inutilă : Apă sălcie... „Prefer sunătoarea", gîndii eu răsucind volanul. In urma Tragustei se înălţa o pudră de alabastru, violetă în lumina soarelui. Dacă priveai mai atent ţi se părea că bate în roşu sau în verde. Sau în toate cele trei culori la un loc !... „Daţi-vă, bă, la o parte" mă răstii la cromle-churi ca să le sperii, apoi încetinii. Personajele lui Ion Budai-Deleanu ne salutau agitînd şpaclurile. Arhibald-Zîndadel se apropia îri fugă surîzînd fals ca după o cruntă criză de ficat. Citeam în ochii lui că ar fi dorit să mă trimită cine ştie unde, poate la mii de kilometri distanţă de locul acela. Îmi întinse o mînă caldă ca o proteză ţinută în frigider.

— Inspectorul e în misiune oficială, îl făcui atent. Ai grijă cum vorbeşti ! Am venit să vedem scheletul !

— Pentru moment nu se poate ! Sîntem în pauza de prînz.

11 împinsei în maşină cu forţa.

— Dacă faci pe nebunul, îţi trîntesc şi nişte cătuşe să mă ţii minte, îl speriai eu. Nu, Mişule ?

— Eu n-am zis nimic. Intîi să văd corpul delict şi pe urmă ne vom conforma legii. Nu mă amestecaţi în copilăriile voastre.

Văgăuna de calcar, măseaua de Leviathan cum îi spusese foarte plastic nu ştiu cine, strălucea în lumina soarelui de parcă ar fi fost văruită proaspăt. Locul căutat nu era departe. Arhibald pusese să se acopere groapa cu scânduri, ca să nu plouă înăuntru. îi poruncirăm să le dea la o parte.

— îţi atrag atenţia, preciza Inspectorul, că din acest moment orice afirmaţie pe care o vei face va fi înregistrată.

Dacă vrei, putem întrerupe cercetările, ca să beneficiezi de asistenţa unui avocat.

— Bună idee ! se lumină Arhibald. Mai ales că am Impresia că nu sînteţi în toate minţile.

Pe miaie problemele de procedură m-au înfuriat întotdeauna aşa că mă apucai, de unul singur, să înlătur scîndurile. Mişu sta cu spatele, se făcea că nu observă. Dacă Arhibald i-ar fi cerut să mă oprească probabil că ar fi făcut-o. Mă grăbii să dau la o parte pămîntul, pînă nu le venea vreo altă idee.

— Nu e nici un schelet aici, le strigai din groapă, dună ce apreciai că săpasem destul de mult. Arhibald ! iţi ordon să dai imediat o explicaţie. Altfel te arestez şl sesizez Institutul 1

Se năpusti înăuntru, alături de mine, şi începu să rîcîie pămîntul cu unghiile. Înjura întruna şi avea o figură de adevărat profanator de morminte, că i-aş fi făcut cu plăcere o fotografie pe care să o trimit ulterior tinerei sale logodnice.

— Scheletul a fost furat ! declară el în cele din urmă ieşind din sepulcru. Numai duşmanii mei au putut face una ca asta î

— Bănuieşti pe cineva ? întrebă Mişu. Spune tot ce gîndeşti fără nici o teamă. Afirmaţiile tale nu vor fi înregistrate.

— Atunci, dă-mi voie să cred că numai dumnealui de colo, duşmanul meu personal,* arheologul de mîna doua Ionescu Nicolae, supranumit în lumea interlopă Pepsi, a putut comite un atare sacrilegiu : Cu sprijinul complicei sale, Alidada ! El fiindcă e gelos pe succesele mele, iar dînsa, fiindcă am rupt logodna cu ea anul trecut. Nu am însă nici o dovadă în sprijinul celor spuse. Tot ce am declarat e sub beneficiu de inventar. Ai datoria să verifici ! Acum plecaţi, fiindcă sînt zdrobit de durere ! E o zi de doliu pentru şantierul nostru. Voi da ordin ca, la

1?2

masa de prînz, să se servească numai primul fel de mîncare...

Inspectorul îmi interzise categoric să răspund în vreun fel şi mă împinse în maşină. îşi notase totul şi ţinu să-1 asigure pe Arhibald că sesizarea sa, neoficială, va face obiectul unei cercetări amănunţite şi nepărtinitoare, deşi el personal vedea lucrurile altfel. Acest fel de a proceda mă nemulţumea total dar nu încercai să-1 determin să-şi schimbe părerea. Inspectorul era un încăpăţînat fără pereche şi mai avea şi obsesia legalităţii, de prisos în momentul de faţă, din moment ce era clar că Arhibald minte fără nici un pic ele jenă. Făcurăm calea întoarsă tăcuţi şi sumbri ca o pădure de chiparoşi. Mişu încercă totuşi să-mi dea o explicaţie.

— Ştii, zise el, în fond e vorba de două schelete.

— Fii serios ! Hai mai bine să vorbim despre altceva,

— Nu-nu... Recunoşti că cel din groapă era roşu ?.., Ei bine, într-o antichitate foarte îndepărtată, cadavrul era îmbălsămat cu ocru, simbol al sîngelui şi deci al vieţii, şi acest ocru se depunea cu timpul pe oasele celui înhumat.

— Mersi ! Atîta lucru ştiam şi eu în calitatea mea de arheolog cu state. Dar continuă-ţi prelegerea, nu te sfii. Tot n-avem altceva mai bun de făcut.

— Prea bine ! Din depoziţii rezultă că scheletul furat de la Sanatoriu era de culoare albă. Stai să-ţi citez ce declară unul „părea o colivie albă aşezată ,pe un gheridon, alb şi el, o

colivie de zahăr din care o pasăre amară ar fi zburat pentru totdeauna...u Deci avem un schelet alb şi unul roşu.

— Sau poate l-au vopsit pe ăla alb în roşu. Verifică şi asta ! Şi n-ar fi exclus ca scheletul alb să fi fost, de iapt, negru ! Sau albastru !

— N-am chef acum de glume ! In special genul acesta de umor mă lasă rece. Să oprim la Sanatoriu !

In hol dădurăm de Alidada. Despletită, transfigurată, povestind tuturor despre nişte voci pe care le-ar fi auzit, chipurile, în noaptea cu pricina. Cînd mă văzu mi se aruncă în braţe. Ai fi jurat că nu e în toate minţile. Mă sărută pe frunte de şapte-opt ori apoi plecă insistînd asupra vocilor supranaturale şi cerînd să i se servească masa de aci înainte numai în farfurii electrice ? !*.. Inspectorul privise scena cu emoţie. „Să sperăm că se însănătoşeşte curînd", îmi şopti el strîngîndu-mi mîna, apoi se întoarse spre cel ce făcuse inventarul.

— Vă rog să mă scuzaţi, începu revizorul, dar în scripte nu am găsit nici un fel de schelet ! Şi nici atelier de exponate nu au în incinta sanatoriului.

începurăm să batem darabana în tăblia mesei.

— Există însă în condica de procese verbale o menţiune, precum că s-ar fi găsit un schelet neînregistrat. Asta acum vreo patru ani. Nu s-a luat nici o măsură.

— Ce culoare avea marfa respectivă ?

— Ce culoare să aibă ?... Obişnuită. Ca orice schelet normal !

— Deci ce culoare, dacă nu te superi ?...

— Albă, vă rog ! Ar fi putut fi şi altfel ?...

Mişu mă privi semnificativ. Părea fericit şi eu nu obişnuiesc să stau în calea fericirii nimănui. Voiam să cunosc însă şi părerea lui Teofil sau a Cleopatrei, dar aceştia lipseau momentan din localitate. Nici Ţîrfonie sau vreun altul din banda lui nu-şi făcură apariţia. Ne luarăm rămas bun de la pensionarii profesorului Ambrozie, care la plecare ne făcură o adevărată manifestaţie de simpatie. Cu toţii ne ofereau serviciile lor întru aflarea adevărului. Nu cereau în schimb decît cîte o insignă, cît de mică, de ajutor de şerif. înduioşat pînă la lacrimi, Inspectorul aproape că le promise.

— încep să mă conving, spuse el în timp ce rulam cu o viteză diabolică înspre colecţia de sticle de sunătoare din vila Reduta, că spiritul dreptăţii este înnăscut la om. Dar acum am terminat cu scheletele. Nu vreau să mă las angrenat în tot felul de farse, cum pare a fi aceasta. Statul mă plăteşte pentru o muncă mult mai subtilă. Lasă-mă în gară ca să duc probele luate de tine la laborator chiar în noaptea asta. Şi fii, în continuare, cu ochii în patru, ca să nu te faci de rîs.

— Eşti atît de zgîrcit la vorbă încît nici acum nu ştiu precis în ce afacere m-ai băgat. Dar vreau să te rog şi eu un lucru... Nu le mai amesteca şi pe fete în toată povestea asta. Alidada, de exemplu, ar putea s-o păţească dacă cei de la Sanatoriu află că e agenta ta.

— Dar nu e deloc agenta mea, protestă el.

— Am văzut-o cu ochii mei cînd manevra un *talkie-walkie...*

Era complet în afara problemei şi insista să fie crezut. Nu dăduse nimănui vreun aparat de radio portativ şi cu femei nu mai lucra de mult fiindcă aşa-i promisese neves-ti-sii. Mă rog, mă făcui că-1 cred ca să terminăm discuţia. Trenul pleca. îi fluturai batista fără prea multă convingere şi mă întorsei la maşină. Dacă stam să mă gîndesc mai bine nici eu nu eram mai breaz decît el. în timp ce făcea pe nebuna, Alidada îmi strecurase în buzunarul de la piept un mesaj şi eu păstrasem plicul doar pentru mine. Neîncredere pentru neîncredere.

Eram sătul de misterul permanent cu care lui Mişu îi plăcea să se înconjoare şi de sarcinile în doi peri, din care nu înţelegeai mai nimic. Desfăcui plicul Alidadei, cu toate că pe el scria clar: Doamnei Cecilia Micşunescu — în speranţa că voi des-

curca, o clipă mai devreme, iţele acelea îngrozitor de încurcate...

„Dragă tanti" — scrisese în grabă Alidada — „iată ce am găsit în coşul cu hîrfii. Poate înţelegi tu ceva. Vorbim pe larg săptămîna viitoare. Te pup, Aii !". Alături, o altă coală pe care erau lipite litere tăiate din ziar. Transcria aici textul integral :

„Netrebnicule ! ziua socotelilor a sosit ! Tu eşti asasinul lui Enache'Ocoleanu ! L-ai ucis în 1965, cînd se întorsese clandestin în ţară, ca să-şi reia în stăpînire valorile ascunse în 1944, cu ocazia plecării sale precipitate din ţară. îşi mai amintesc de el cîţiva inşi : ospătarul de pe Transilvania care 1-a ascuns în cală, mecanicul cu care a băut rom tot timpul traversării Mediteranei şi falsul turist Fred, de fapt tovarăş cu el de nelegiuiri. Toţi pot depune mărturie împotriva ta. Dar cel mai primejdios martor este însuşi Enache Ocoleanu, care zace şi azi în pivniţa întunecoasă, acolo unde l-ai îngropat cu mîna ta !... Află însă că, şi. mort, Enache şi-a bătut joc de tine ! Planul furat de Constant are un clenci ; dacă nu-1 ştii te uiţi la el ca viţelul la poarta nouă. Nu mai umbla după serviete galbene, că le-am cercetat eu pe amîndouă. în cea aruncată pe izlaz am găsit o copie falsificată iar în cealaltă, sustrasă de mine de la locuinţa arheologului; nu era decît pline cu brînză ! Secretul 1-a luat Enache cu el în mormînt şi bine a făcut, că prea eşti hrăpăreţ !... De unde ştiu toate acestea ?... Mă priveşte ! Tu o singură grijă să ai : să încropeşti repede una sută mii lei şi peste trei zile să dai un anunţ în *Parîma: „Marinarii pe coteţ l«* Semnezi cu iniţiala tatălui. După care, scobeşti un salam de Sibiu, bagi banii înăuntru şi pe la şapte seara ieşi la plimbare în grădina publică. Un cîine doberman se va repezi l&.salam. Să-1 laşi să fugă cu el şi vei trăi ani mulţi şi fericiţi. în caz con-

trar, te aşteaptă un costum reiat pînă la adinei bătrîneţe. Amin !".

Şi semna : XYZ Mă scărpinai în cap, gest care la mine denotă o înaltă concentrare intelectuală şi oprii lîngă o tutungerie ca să lipesc plicul, cu grijă, să nu se observe că s-a umblat la el. Sosii la vilă în clipa cînd coana Veta se întorcea de la piaţă cu o enormă paporniţă, plină cu fructe, în mînă.

— Las-o jos şi du plicul ăsta lui madam Micşunescu, o rugai eu. E urgent !

Şovăi o clipă cu ochii la paporniţă, apoi plecă. Nu ştiam încă ce am de făcut. In orice caz eram dator să cîntăresc bine toate amănuntele. Scheletul lui Arhibald nu mai putea fi privit ca o simplă glumă, cum zicea Inspectorul. **Şi** nici cel din laboratorul Sanatoriului de Aerofagie. Necunoscutele problemei creşteau ca ciupercile după ploaie Cine scrisese anonima ? De reţinut faptul că un doberman urma să ia banii... Pentru cine lucrează Alidada dacă Inspectorul nu ştia nimic ? Ce rol avea Micşuneasca ?... Judecam intens, ciugulind mereu din strugurii cumpăraţi de coana Veta. Pînă cînd mina mea se izbi de ceva metalic .... O cutiuţă pătrată, pe care o mai văzusem la cineva în zilele din urmă .... Un *talkie-walkie* cum au agenţii de circulaţie şi cum avea şi

colaboratoarea mea, Alidada !... Dar de ce tocmai la coana Veta în paporniţă ? ! Ce Dumnezeu, toate femeile din casa asta se ţin de conspiraţii ?... Plecai înnebunit, clătinîndu-mă pe picioare, în căutarea celui mai mare pahar de sunătoare de pe suprafaţa pămîntului !..♦

CAPITOLUL XI

Pentru d'Artois, pentru ramura bretona !

E un făcut : de cîte ori destup o sticlă de sunătoare, Raminagrobis apare ca din pămînt în flancul meu drept, cu cel mai mare pahar posibil în mîna-i tremurîndă. Aşa se întîmplă şi de data asta. In timp ce îi turnam, îl pusei la curent cu noutăţile : furtul celor două schelete, radioul din paporniţa coanei Veta **şi** scrisoarea anonimă interceptată de Alidada...

— Şi acum ce sfaturi îmi dai, o, tu, fericitule din lotus ?...

Făcu semnul de *time-out.* Adică să-1 las să gîndească puţin. Datorită sunătoarei, ochii săi păreau luminaţi de o adîncă şi intensă mulţumire... Mda, mda... Era bine, după părerea lui, că nu confiscasem radioul madamei, aşa cum îmi trecuse prin cap în primele momente. Dacă ea avea un astfel de aparat, atunci cu siguranţă că **şi** Mirandolina şi Genoveva au cîte unul. Ne facem **şi** noi rost de un *tal-kie-walkie* asemănător şi putem asculta tot ce vorbesc între ele !... Tii ! bună idee ! Ii mai turnai. Zi-i mai departe, primar te fac !...

— De schelete se ocupă Miliţia, continuă neîntrecutul cunoscător al sufletului omenesc, iar cadavrul lui Enache Ocoleanu nu va putea fi mutat din loc în aceste zile de vigilenţă sporită. Dealtfel, şantajistul îl va supraveghea pe ucigaş în contul nostru. Pentru noi problema cea mai acută

este grabnica rezolvare a cazului Csicolas. A, uite-1 că vine şi el!...

Clinele cobora scara cu un aer ferm. Era încă bandajat la cap, precum Cyrano de Bergerac în actul cinci, dar rămăsese în continuare un d'Artois, ramura bretonă, mereu gata de luptă pentru a-şi recîştiga iubita răpită sau ca să se răzbune.

— Am impresia, totuşi, că o luăm cam pe departe, obiectai eu. Ce-are a face cutare cu cutare ?...

— Are ! Fii atent : furăm dobermanul şi ne instalăm la pîndă. Cînd vine ăla cu banii, Csicolas va fi cel carte se va duce după salam. Intre timp, noi, ţac-pac ! trîntim nişte poze în dreapta şi-n stînga, de ţi-e mai mare dragul.

— Dar ne scapă şantajistul 1 Hai să ne mai gîndim puţin... Şt, că vine Micşuneasca !... Sărumîna ! Ce faci, frumoaso ?

— Mersi bine ! Mă duc cu fetele la studio să văd şi eu ce e acolo.

— Ce studio ?...

— Pentru filmul *Secretele Mării* s-au ridicat nişte barăci în spatele cimitirului. Au adus tot felul de aparate, printre care şi un mini-submarin. Trebuie să fie interesant. Geamandura din faţa vilei tot ei au pus-o.

Era clar că bate şaua, dar n-aveam nevoie de sugestiile ei...

— Alidada ce ne mai spune ? Cum se simte ?...

—■ A, te referi la scrisoarea pe care mi-ai adus-o ? E mai bine acum, dar vrea să scrie o nuvelă de groază. I-a băgat în cap unul care vine pe la sanatoriu, un poet, Tinichigiu mi se pare că îl cheamă, că are talent.

— Lasă că-i trece după ce s-o mărita.

In timp ce vorbeam îşi făcură apariţia şi cele două frumuseţi intercontinentale, îmbălsămate de parcă ar fi stat

toată noaptea în saramură de Pi-Ro-Sigma Taf sau de Old Lavandei* Water. „Bodaproste că au halatele astea pînă în pamînt, chit că sînt în culori *fauve",* respirai eu uşurat. Dar mă bucuram degeaba, fiindcă la cea mai mică mişcare se desfăceau pînă la cartuşieră. Nici Raminagrobis nu era mulţumit : mîrîia tot timpul.

— Parcă v-aş cunoaşte, glumii eu cu o mină întunecată. Nu cumva printre dumneavoastră se află şi viitoarea mea nevastă ?

— Face pe prostul, ciripi Mirandolina cu accent foarte american, şi totdeauna îi reuşeşte. Am să vorbesc cu regizorul secund pentru tine.

— Dă-mn voie să-1 plîng de pe acum dacă va face imprudenţa să mă acosteze.

— Ştiţi ce, propuse Raminagrobis, hai să lăsăm totul baltă şi să petrecem împreună dimineaţa asta la *bowling...*

— Nu pot, Ram, crede-mă, se miorlăi Genoveva. Am găsit un tip care s-a oferit să mă înveţe pescuitul subacvatic. Un domn serios, fost Comandor. Chiar voiam să-ţi spun că voi lipsi cîteva zile...

—■ Dar vom fi tot timpul cu voi în gînd, recită Mirandolina. Avem fotografiile voastre în poşetă şi nu ne vom despărţi de ele nici pentru o secundă.

— îmi vine să plesnesc de fericire, dacă într-adevăr aşa stau lucrurile.

— Stop ! Nu vă mai certaţi ! interveni Micşuneasca. Le iau sub aripa mea ocrotitoare. Dealtfel, voi trebuie să rezolvaţi cît mai urgent cazul nefericitului Csicolas. Evenimentele se precipită ; iată ce am citit acum cîteva minute la Mica Publicitate :

Era un anunţ în chenar, cu următorul cuprins : „Doamna Aneta Ocoleanu anunţă prietenilor, logodna căţeluşei sale *Clotilda Brack* cu *Doberman Jack,* colaborator apropiat al directorului Trustului, tovarăşul Tănase C. Tănase

(Roger). Ceaiul festiv va avea loc duminică la locuinţa Io-; godnicei". ...Şi pînă duminică mai erau doar cinci zile !..« Ii aruncai o privire rapidă lui Raminagrobis.

— Bine, mă întorsei eu spre doamne. Duceţi-vă ! Ne vom socoti la urmă. Şi, ca să vă demonstrăm cită încredere avem în voi, vă lăsăm să mergeţi singure la filmare. De Micşuneasca avem nevoie în problema lui Csicolas. Dealtfel veţi fi supravegheate îndeaproape.

Plecară fandosindu-se, iar noi, cei trei rămaşi, însăilarăm următorul plan de acţiune : mai întîi ne vom prezenta la madam Ocoleanu, oficial, în petit, cu Micşuneasca în frunte, întrucît prietena noastră nu avea simţul ridicolului prea dezvoltat. Dacă nu reuşeam să-1 torpilăm pe Doberman Jack, îl vom fura pur şi simplu, şi, pe urmă mai vedem noi. înainte., deci, *pentru d"Artois, pentru ramura bretonă* / Tragusta făcu ce făcu şi ne incluse pe toţi patru. Lîngă mine, bravul Csicolas, cu bandajul pe o ureche, fremăta pradă celor mai nobile sentimente. Decolarăm prudent fiindcă strada era plină

de lume. Prin oglinda retrovizoare puteam privi în permanenţă genunchii Mic-şunească, fără să am aerul că mă holbez. Raminagrobis, avînd gabarit de Mercedes, stătea cam într-o rînă, fapt pentru care îşi cerea întruna scuze... Ham, ham ! făcu Csi la ieşirea din comună, privind cu intensitate acceleratorul. Păi, dacă e aşa, ţineţi-vă bine !... 120... 150... 170... Şoseaua zbîrnîia ca o cutie de violoncel, un tei găunos şi snob ne privi reprobator, iar mai la vale, un pîl-c de sal-cîmi nonconformişti ne făceau cu tifla în dreptul urechii : Bromoval, bă, nefericiţilor !... „En garde", îi sfida Csicolas belicos... Dă-i bătaie, neamule !... In dreapta şi în stînga maşinii, ca schiţate pe un şervet, grădini şi prepeleacuri treceau în fugă, gorgane, fîntîni şi hăţişuri, turme de noa-teni, ciobani pe biciclete, cantoane părăsite, aerodromuri judeţene inundate de soare, linii de înaltă tensiune şi interminabile depozite de pseudopode... Şi, în cele din urma, Ocoleştii, cu ocoleşteni şi cu madam Ocoleanu (zisă şi Oco-leşteanu).

Locuia mai la mahala, la o rudă, într-o curte plină de rufe. Parcă eram pe bricul „Mircea" !... Printre picioarele noastre o zbughiră o puzderie de pisici, care-ncotro. Tanti Ocoleanu era microbistă „pe linie de animale Ne întîm-pină în prispă, într-un enorm capot vişiniu rămas de pe vremuri. Era deja cu o sprinceană ridicată, dar noi ne grăbirăm să ne prezentăm înşirînd toate titlurile academice pe care le aveam, şi încă ceva pe deasupra. Persoane onorabile, deci !

— Csicolas e un d'Artois, ramura bretonă, insistai eu. .Un străbunic al lui a luat parte la prima cruciadă.

— Pare cam într-o ureche cu bandajul ăla pe cap. Ce a păţit ?

— Au încercat unii să ne fure şi el i-a pus pe fugă. E rănit în timpul şi din cauza serviciului. Are un caracter de aur, ferice de aceea care îi va fi soţie !

Puse de cafea şi se apucă să-i schimbe legătura cu o alta mai elegantă. Intre timp, Micşuneasca începu să turuie : pentru Clotilda ar fi fost o viaţă de vis, căci Csicolas e tandru dar în acelaşi timp cavaler. In afara sezonului, toată vila e numai a lor ; o pereche de pensionari, familia Iordan, rămîne cu ei tot timpul ca să le spele şi să le gătească.

— Vă oferim şi dumneavoastră o cameră în vilă, supralicita Micşuneasca. Ca să nu vă despărţiţi...

Csicolas arăta acuriTi ca Ramon Novarro în *Fiul şeicu-lui.* Ii făcui cu ochiul : calm, calm, şi să sperăm că o să iasă bine...

— Dacă vrei s-o vezi, îi spuse gazda, du-te dincolo. Poate o determini să mănînce. Face greva foamei, dar cu-

nosc mofturile astea. Şi eu am făcut la fel cînd m-a măritat tata fără să mă-ntrebe după Ocoleanu.

— Totuşi, noi am auzit că a fost un bărbat bine. Mda.

O fi fost. Dar era cu cincisprezece ani mai tînăr decît dumneaei şi a înşelat-o tot timpul. Bărbatul să fie puţin mai frumos decît dracu, dar să ţină la casă... Ne turnă cafeaua pufnind. Nici acum nu-1 iertase. E drept că nici el nu mai dăduse vreun semn de viaţă. Probabil s-o fi încurcat pe acolo cu vreuna şi n-a mai vrut să ştie. Ne puse la dispoziţie un album prăfuit, dacă ţineam

neapărat să vedem cum arăta pe vremuri Enache Ocoleanu. Ea o să dea o fugă să vadă ce face Clotilda, şi dacă Csicolas a convins-o să guste ceva... Desfăcurăm albumul ; răposatul ne zîmbea din fiecare pagină, la umbra unor mustăţi ungureşti. Avea un zîmbet parşiv şi nişte ochi fără Dumnezeu. încolo bine ca animal, vînjos, elegant, „don Juan de Ocoleşti", cum îl caracteriza Micşuneasca. Găsirăm şi un fel de blazon : o capră sărind peste o casă, şi o deviză luată din odele lui Horaţiu : *Aes triplex,* pe care nici unul nu furăm în stare să o traducem. In orice caz, Enache îmi părea persoană cunoscută, semăna puţin cu Constant la frunte şi la nas ; considerai că nu fac rău dacă îmi însuşesc şi eu una din poze. Tocmai la vreme, fiindcă se întorcea madam Ocoleanu :

— Se uită unul la altul şi tac, ne informă ea. Clotilda" a luat de două-trei ori din lapte, apoi 1-a poftit şi pe Csicolas al vostru. Acuma iau pe rînd, fiecare cîte o înghiţitură, dar el se preface că mănîncă pentru a-i rămîne fetiţei mele tot laptele. E, într-adevăr, nobil, generos. Şi numele e cam grecesc, cu as-ul ăla de la urmă...

— Au adoptat sufixul imediat după întoarcerea din. cruciade. Ca să se deosebească de cei ce n-au participat.

1
3
3

Văduva se sculă în picioare, semn că audienţa luase sfîrşit. Mi se păru că oftează, dar obrazul ei, în calcio-vecchio, nu exprima nici un simţămînt omenes6.

— îmi pare rău, spuse ea cu o voce seacă. Doberman Jack o aşteaptă. I-a fost promisă încă dinainte de a se naşte. Iar Roger, stăpînul lui, nu e omul peste care să poţi trece cu uşurinţă. Nici la el n-o s-o ducă rău. Roger are un. Fiat 124. Pe dumneavoastră vă văd înghesuiţi toţi într-un Trabant.

— Bine, dar Trabantul ăsta are motor de Mangustă î Iar prietenul meu e proprietarul unui Fiat 850 şi e în-scris la o Dacie 1300.

— Ei şi ? Se compară ?...

— Soţul doamnei va primi în cîteva zile Mercedes. Dacă nu l-o fi şi primit, minţii eu în disperare de cauză.

Nu se putea face nimic. Proprietara Clotildei dăduse şi anunţ la ziar... Da, l-am văzut, dar nu era oare mai importantă fericirea căţeluşei cu păr frizat decît ambiţia de a respecta o normă pe care tu însuţi ai stabilit-o ?... Dacă nici ăştia mai bătrîni nu or să se mai ţină de cuvînt, ne ducem de rîpă, susţinea madam Ocoleanu.

— Vă e teamă cumva de Roger ? se băgă Mălai mare. Dacă vă are cu ceva la mînă vă ajutăm noi. Avem relaţii peste tot.

— Nici nu se pune astfel problema. Mi-ar fi plăcut să vină Clotilda la voi. Vila a fost cîndva a noastră, o foloseam ca un fel de depozit fiindcă are nişte beciuri enorme... Dar nu e nimic de făcut, deocamdată. Dacă Doberman Jack renunţă, Clotilda va fi a amărîtului ăsta care a luat parte la cruciade.

Plecarăm sobri ca să nu înveninăm lucrurile. In sinea noastră însă clocoteam ca nişte ceainice uitate pe aragaz. Csicolas mă scruta interogativ, apoi se lămuri. înţelese şî

că vom folosi pe viitor mijloace mai puţin ortodoxe. Re-întîlnirea cu Clotilda făcuse din el alt om. Mai precis alt

cîine. Eram d'Artois, ramura bretonă şi deviza noastră suna aşa : *Nu ne lăsăm nici morţi* N-aveam Fiat 124, dar aveam ceva mai bun. înainte de a pleca din faţa casei, ţinui neapărat să fac cîteva exhibiţii. Ţîşnii în trombă cu 200, mă întorsei în marşarier şi folosind rigola mă instalai întîi pe două roţi şi apoi numai pe una, ca pe vremuri la zidul morţii. Eram sigur că am lăsat-o pe tanti Aneta cu ochii în soare, cînd Raminagrobis, din spate, mă bătu pe umăr :

— Las-o mai încet că am ieşit de mult din Ocoleşti. Nu mai impresionezi pe nimeni.

O lăsai mai încet, dacă zicea el. Micşunească îşi recapătă pulsul normal, uitînd însă să-şi acopere porţiunea inferioară a sistemului locomotor. Lîngă mine Ramon No-varro privea visător porumbiştile ţepene. Din cînd în cînd, ochii lui negri înotau în găvane, parcă ar fi avut nistag-mus. Sus inima, români î Se-nsera, ca în cîntecul cu acelaşi nume, şi, în marginea asfaltului, guşteri noctambuli molfăiau cu voluptate cohorte întregi de ţînţari. Un automobil întunecat ne încrucişa fără menajamente şi dispăru la un cot. Ham ! latră lîngă mine ramura bretonă. „Fiat 124 !" răcni şi Raminagrobis ca un apucat. O ţinui una ş.i bună încă vreo cinci sute de metri, apoi frînai şi întorsei brusc. „Fiat 124 ? Bine..." Poate că n-aş fi crezut că Tragusta mea ia 250, dacă nu vedeam cu ochii mei. După cinci minute apăru un praf enorm, pe un drum de care, în dreapta, spre lac. Raminagrobis avea un binoclu de care nu se despărţea niciodată, deoarece, ca iubitor al naturii, îi plăcea să privească flora şi fauna litoralului, la diferite ore ale dimineţii.

13
3

— Fiat 124 deci, preciza el. Numărul 84.C.264. S-a oprit chiar lîngă mal. Un tip ciufulit coboară. Are. o helancă violetă pe care scrie : I am the boss. E Ţîrfonie al tău... Umblă la tabloul de comandă. A dat drumul motorului ! Maşina intră în apă ! Ţîrfonie a sărit în ultimul moment. Fiatul dispare în unde, dar apa mai bolboroseşte şi acum la locul imersiunii.

Bun. Parcă se contura ceva. Banda lui Ambrozie contra Trustului ! Se trecuse la represalii. Căci nu era greu de ghicit că dobermanul din scrisoarea anonimă era chiar dobermanul Jack. Deci, ucigaşul lui Enache Ocoleanu e printre cei de la Aerofagie, iar şantajistul e dincoace, la Trust ! Nu, pe cuvînt, se mai lămureau puţin lucrurile !...

— Şi dacă vreţi să ştiţi, declară „Creierul" (ah ! adoră să fie numit astfel...) iată un bun prilej ca să ne facem mînă bună cu numitul Roger. Ne va fi mai uşor să şterpelim cîinele.

— Ce-ai de gînd ? îl trase de limbă Micşunească, moartă de curiozitate. Să nu ne muşte pe careva.

— Nici o grijă. Pe tine şi pe Csicolas o să vă lăsăm acasă cînd vom da lovitura. Haiti ! ne-a fluierat miliţianul ! Dacă goneşti ca nebunul. Acum o să-ţi trîntească o amendă să te usture la ficaţi !

Din fericire era un om al Inspectorului, care ne căuta. Mişu se întorsese repede, ca dovadă că nu era un fleac ce făceam noi aici, şi ne aştepta la postul de Miliţie. După mai puţin de zece minute îi strîngeam mîinile. Arăta ca şi cum ar fi făcut treabă bună pe acolo pe unde fusese, numai că Micşunească era de altă părere :

— Ce-ai, Mişule ? Pari cam morcovit.

— Ce să am ?... Sînt după drum... în schimb tu parcă ai fi o crizantemă.

■— Mă copleşeşti ! Aş fi în cin tată dacă şi Vicepreşedintele ar fi de părerea ta.

— Ce-ţi fac fetele ? Cu probleme pe ici pe colo, nu ?...

— Habar n-am. Astăzi am fost rechiziţionată pentru a merge în petit. Tu ce-ai făcut cu probele alea ?

Vorbeau cu subtext, abia mai tîrziu mi-am dat seama de asta. Acum mă izbi un singur lucru : de unde ştia Micşuneasca ce făcusem cu probele ridicate de pe plajă ?... îmi propusei să fiu cu ochii in patru.

—. Mai întîi să-ţi dau piesele care îi trebuie lui Niţă, îi spuse Mişu lui Raminagrobis. Sper că în două trei-zile îl repari.

— Mda. Mai mult nu cred să dureze...

— Vopseaua e nemţească. Marca Kleinmaher. Fabrica a fost bombardată în timpul războiului şi nu s-a mai refăcut. Deci avem de-a face cu o ambarcaţie mai veche. Sau poate vopseaua a stat mulţi ani în depozit.

•— Ai şi început cu „sau" !...

— Proiectilul e american. Din Minesota. Cel care a tras e stîngaci, blond, are un dinte de aur, graseiază, studii medii neterminate, căsătorit de patru ani şi opt luni, are doi copii : o fată şi un băiat. Ii plac sporturile nautice şi chewing-gumul cu miros de sulfină, deci avem de-a face cu un tip nervos, activ, uşor complexat, în general fără scrupule...

II ascultam cu gurile căscate apoi pufnirăm în rîs, deşi Mişu continua să fie serios.

— Va să zică, îl luă Raminagrobis, astea toate le-aţi aflat voi numai uitîndu-vă la cartuşul ăla ?... Hai că sînteţi mari !

Inspectorul înălţă din umeri. El era de vină că stătea de vorbă cu nişte nespecialişti. Auzind gălăgie mare, miliţienii de dincolo veniră fuga, închiotorîndu-şi centiroa-

nele. Fiindcă totul părea în regulă, rămaseră pe lîngă uşă, privind în ochii superiorului. Pe acest moment de veselie, telefonul de lîngă Mişu începu să ţîrîie. Inspectorul îl ridică din furcă şi-1 duse automat la ureche. Auzirăm clar : „Alo... Miliţia ?'..." „Da, Miliţia !" „Vreau să reclam furtul unui automobil !" „Un moment, vă rog !"

— Cine e cu problema asta ? întrebă Mişu. D'intr-un salt, Raminagrobis înhăţas'e telefonul. Le făcu semn celorlalţi să se astîmpere sau să fie atenţi (n-am înţeles exact ce-a vrut să spună), apoi intră pe fază :

— Aici criminalistul de talie mondială Raminagrobis. Am înregistrat reclamaţia dumneavoastră şi vă promit că încă în cursul acestei seri veţi reintra în posesia automo-., biiului furat.

—■ Dar nici nu v-am spus cine sînt... se auzi vocea din au£.

— Un moment. Răspundeţi strict la întrebările ce vi se vor pune. E o nouă metodă... Aşa... Nu vă cunosc, nu mă cunoaşteţi. Sînteţi un tip înalt, distins, cărare pe mijlocul capului, ochelari de soare, mare iubitor de animale...

. — E extraordinar ! Cum aţi putut afla asta după un simplu *Alo,* pe care l-am rostit la telefon ! ?... - '

— V-am spus doar că e o metodă nouă... Maşina care v-a fost furată e de culoare albastră. Fiat... şi, o secundă, să vedem de care ...da, 124, nu ?... Acum vă

pot identifica mai lesne, după maşină : sînteţi tovarăşul Roger, directo-, rul Trustului.

, — Fantastic ! Nimeni nu ştia de maşină pînă acum zece minute ! Ziceţi că e o metodă modernă ? Atît de mulV să fi progresat ştiinţa în ultimul deceniu ?...

— Vorbiţi mai puţin fiindcă acum încerc să dau de urma obiectului furat... Pe şoseaua spre Ocoleşti, al trei-, lea drum vicinal spre lac... da, vă comunic că Fiatul dum-1.

«133

neavoastră a fost scufundat la circa dona sute de metri de podeţ. Trebuie să vă duceţi cu o macara să-1 scoateţi. Hoţul e un anume Ţîrfonie, dar nu e decît o unealtă. Scopul urmărit : răzbunarea ! Doriţi cumva să adîncim analiza ?

— Doamne fereşte ! Mă duc să scot maşina din lac. Şi vă rog să treceţi mîine pe la mine ca să ne cunoaştem şi să vă mulţumesc. Raminagrobis aţi spus că vă cheamă? Ciudat nume.

— Roger de asemenea. Dar Roger îmi pare mai reuşit decît Tănase C. Tănase, de exemplu... Deci, lăsaţi notă la portar că vă va vizita criminalistul Raminagrobis şi colaboratorii săi, fiindcă nu sînt singur. Şi acum o ultimă întrebare de specialitate : ce se pune în rom atunci cînd pasagerul are rău de mare : scorţişoară sau ienibahar ?

— Ienibahar ! Fraţilor, ăsta e dracul gol ! strigă fostul ospătar de pe Transilvania trîntind telefonul.

Iar faţa lui Raminagrobis strălucea de mindrie ca unsă cu Saliform.

CAPITOLUL Xît

Dobermani şi scrisori anonime

„Cînd sînt fără chitară-bas, parcă aş fi ieşit gol pe stradă" spusese cîndva profesorul Gicu C. Niculescu, şi... iată-1 acum, fără ea, pătrunzînd în sala de mese a vilei Reduta, sobru ca un organizator de pomeni şi parastase, îngîndurat, căutîndu-şi, parcă, vorbele cu care să înceapă. Nu era însă lipsit de o oarecare intuiţie, fiindcă pe faţa de masă cu cocoşei rîzgîiaţi, întinsă de coana Veta, se lăfăiau cîteva farfurii cu ciupercuţe la tigaie, o falcă de morun în aspic, pîrjoale dobrogene cu tarhon şi nişte cegă â la grec. In sufragerie mă aflam numai eu şi Raminagrobis, care se străduia să destupe o sticlă, nu ştiu cu ce, în nici un caz cu apă minerală, li făcui semn lui Gicu să-si scoată haina şi să aresteze o furculiţă. Ce noutăţi mai erau prin Ocoleşti ?...

— Noutăţi sînt destule, începu inebranlabilul logodnio al atît de capricioasei Ţoancă mică. Aţi auzit că ăia de la Sanatoriu au găsit scheletul ?...

— Ce vorbeşti ?

Da ! Ieri dimineaţă !... Cînd intrase femeia de serviciu să facă curăţenie, „dumnealui" se afla la locul obişnuit. Atît că, cineva, nu se ştia cine, se distrase vopsindu-1 în albastru. Contabilul şef, însă, declarase că e bun şi aşa, şi dăduse ordin să fie înscris în inventar.

— O să apară şi un articol în *Cormoranul,* continuă profesorul. Eu l-am scris, după ce am fost la faţa locului. Mă aleargă Tinichigiu de mă înnebuneşte. Ce vreţi, s-a ajuns : redactor şef la *Cormoranul* şi preşedintele cenaclului literar *Barbu Paris Momuleanu...*

Cobora Mirandolina cu mers de pasăre mămstră. Ti ţinui un scaun. Era îmbrăcată suficient de sobru ca să pot. constata că îşi luase pe dedesubt costumul ei portocaliu, de baie.

— Tu nu mai stai deloc pe-acasa ? începui să dezvolt primul din cele douăzeci de puncte pe care le aveam în memorie...

Dar ea mă întrerupse :

— Nu-i da exemple proaste lui Gicu... Bon giorno a tutti !... O-la-la, ce sînt ororile astea ?... Nu vreau decît o limonada şi o cafea neagră fără zahăr... Fred mi-a spus că am ceva din Brigitte Bardot, pe care a cunoscut-o personal.

— Ar vrea Brigitte Bardot să fie ca tine, riscai eu.

îmi arătă cu un gest solniţa : umorului meu îi lipsea clorura de sodiu. Inălţai din umeri fără să mă complexe/: mulţi, printre care şi Angi, erau de altă părere.

— Ce mai face Ţoancă mică ? întrebă Mirandolina privindu-se în oglindă. (Cu mine terminase.).

Logodnica lui Gicu se pregătea intens pentru concursul propriu-zis. Dimineaţa repetau împreună melodiile alese, printre care una compusă de el : „Eşti cea mai cea" şi alta de Mălineanu, iar după-masa îi da ajutor la contabilitate vărului ei, Roger, directorul Trustului, un tip cu multe relaţii, care îi promisese tot sprijinul.

— E un om dezinteresat, insistă Gicu, de o mare **no**bleţe sufletească...

HI

Schimbai'ăm vorba. Ne interesa cu ce probleme venise. Sau doar aşa, în vizită ?...

— Sînt în interes de serviciu, zise el adresîndu-mî-**sfc** mie. Am venit să vă iau un interviu. Mă aleargă şeful, pînă cînd, într-o bună zi am să cad...

— Ia-i lui Raminagrobis î El e cu interviurile !

— De data asta ne trebuie ceva cu arheologie. Un articol aerisit, dacă se poate. Cu o poantă la urmă... In sfîrşit, de asta o să mă ocup eu. Să-mi spuneţi de ce sînteţi numit, în presa de specialitate, Nicolae Ionescu-Boian-Gu-melniţa ?..,

Păi, una din lucrările mele trata despre interferenţele dintre culturile Hamangia şi Boian-Gumelniţa, şi făcuse vîlvă la data apariţiei. Dar, să mă scuze Gicu, continuam să cred că un arheolog e cu totul altceva decît o vedetă de cinema.

—■ Aşa e ! interveni Mirandolina. De ce nu te duci să le iei un interviu lui Fred Flinstone sau lui Sonny Boy. Iţi dau eu un bilet către dînşii...

Revenii la problemele serioase pe care le discutam înainte. Dacă totuşi *Cormoranul* avea nevoie de un articol de arheologie, să nu uite să amintească de lucrarea mea : *Păianjenii fosilă din grotele de la Murfatlar,* şi de cea intitulată : *Ipoteze privind semnificaţia lulelelor paleolitice de la Vădastra.*

— Şi, Gicule, fii atent la ce te rog : scurt, cît se poate de scurt ! Mai alaltăieri am primit un telefon de la Academie. Rafturile 2 şi 3 de la Biblioteca Centrală s-au completat şi nu mai au unde să pună lucrările referitoare la activitatea mea arheologică. Pînă vor

construi o aripă nouă, le-am dat sugestia să închirieze beciurile Băncii Naţionale, că sînt peste drum, iar lingourile să le ducă unde-or şti. Să nu îngreuiem şi noi soluţionarea problemei!

142

Raminagrobis se înecă cu o bucată de cegă (sau de ce mînca el acolo), dar nu mă sabotă, cum m-aş ii aşteptat. (N.R. : Se năştea un nou umorist, involuntar desigur, gen Cilibi Moise, de aceea nu am intervenit întru restabilirea adevărului.) Mă pregăteam să mă avînt în consideraţii personale în legătură cu peştele Paleoniscus, găsit în mineralele de cupru din marnele şistoase, şi să explic de ce respectivul avea coada heterocercă, dar o privire ironică a Mirandolinei mă făcu să renunţ. Dealtfel şi Gicu se grăbea.

— Mai am cîteva comisioane de făcut, se scuză el strm-gîndu-si foile. Teofil m-a rugat să-i cumpăr un salam de Sibiu. Teofil e un geniu. Dacă ştiu ceva despre cosmos, de la el ştiu. Pe urmă, profesorul Ambrozie cînd a auzit, mi-a dat bani să-i iau şi lui unul. Nu le-am promis, bineînţeles, fiindcă aici, pe litoral, cum sosesc salamurile de Sibiu le şi bate vîntul. Dar sînt dator să-ncerc...

îmi stăpînii o tresărire şi mă asigurai că marele Raminagrobis pare preocupat doar de falca de morun din farfurie. Salam de Sibiu, ai ? ...îi adresai lui Gicu cîteva complimente pentru poeziile sale, pe care nu le citisem (şi speram să nu am niciodată nevoie să le citesc) şi-1 condusei pînă la uşă. Şi Mirandolina avea treabă în oraş : lua lecţii de înot cu Fred ! (Fi-v-ar Fred al dracului !...) Rămăsei între patru ochi cu marele criminalist de talie mondială. Ar mai fi avut de mestecat jumătate din falca de morun (sau din ce mînca el acolo), dar îi smulsei farfuria de sub nas !... Cred că toată lumea a auzit clar ce a spus Gicu şi se ştie bine ce semnificaţie profundă are salamul de Sibiu pentru noi. Voiam soluţii imediate iar nu priviri rătăcite, în căutarea scobitorilor, că nici nu pusese coana Veta s-cobitori pe masă...

143

— Noi ne vedem de treabă şi ne ducem să-i facem o vizită lui Roger, aşa cum am stabilit ieri. Înainte de a pleca îi dăm telefon lui Mişu, să verifice dacă n-a apărut cumva şi scheletul lui Arhibald, şi să-i fileze pe toţi indivizii care vor cumpăra salam de Sibiu, de-acum'în, să zicem, trei zile.

Zis şi făcut. Inspectorul nu puse nici o întrebare, se simţea însă cum gîlgîie vigilenţa în el. Ne bărbierirăm şi plecarăm spre Trust, Sediul Centrului de Răcoritoare nu era departe de vilă. O casă cu două etaje, stil Negru-Vodă şi-a lui ceată, în coastă cu o campanilă treflată acoperită cu draniţă, menită să-i extazieze pe turiştii de pe alte meleaguri. Ne bară drumul un Maciste cu un aer perfect imbecil, li arătai cartea de vizită şi se lumină la faţă. Ne îndrumă spre un holişor cu scoarţe olteneşti, plin de urcioare şi străchini tip Oboga-nears, cu cîte un *nroboros* alb desenat pe cafeniu. Raminagrobis, care avea poteria în sînge (aşa spune el), fu gata să izbucnească în ditirambi, dar o persoană aflată deja în anticameră îl opri la vreme. Era amicul Papastratos, fostul responsabil de la Clopotul Mării, cu pălăria pe genunchi, în aşteptare. Ura, jupîne !...

— Am plecat de la Clopotul de trei zile, ne mărturisi el. Nu mă înţelegeam deloc cu ,,şeful". Acum vreau să-i

propun lui Roger o afacere. Un unchi de-al meu, armator, a avut un cargobot care a rămas înţepenit într-un banc de nisip, puţin mai -sus de Malu-Mare. Acum a murit şi epava am moştenit-o eu. Vreau să i-o vînd lui Roger ; poate facem un bar : La Piratul, sau : La Epava, sau : La Naufragiatul. Cum o hotărî el.

Ii promiserăm o mînă de ajutor şi aşteptarăm în continuare să fim chemaţi. De dincolo se auzea gălăgie mare si, curînd, apăru pe uşă Ţoancă mică, roşie la faţă de indignare şi cu un pachet lunguieţ în mînă. Văzîndune veni şi se aşeză lîngă Raminagrobis. Abia se putea stăpîni.

— Cică nu are timp de mine ! Şi nu-i ceream decît să vorbească cu cine ştie el, pentru Steaua fără nume a litoralului. Atîta lucru cred că merit şi eu, după cîte am făcut pentru el.

— Am auzit că şi Gicu ţi-a compus o melodie frumoasă.

— Da, dar nu ăsta e lucrul principal. Dacă juriul n-a auzit de tine, te zbaţi de pomană. Am impresia că şi în treaba asta şi-a băgat Cleopatra coada.

— Şi în pachetul ăla ce ai ?

— Nişte salam de Sibiu. Se bate lumea pe el şi, ce-am
zis : ia să cumpăr şi eu unul ! O să i-1 fac cadou lui Tinichigiu, tot vreau să ştiu ce părere are, ca om sensibil, de
comportarea lui Roger. j

Ce-i drept, se orienta repede şi asta, după unii, e o calitate. Poate că aş mai fi întîrziat să-i dau unele sfaturi, mai ales că nu arăta rău deloc, dacă o mînă de secretară, arcuită ca un gît de flamingo nu ne-ar fi făcut semn să intrăm. Era un salonaş cu cîteva fotolii şi cu un ficus enorm care acoperea întreg tavanul. Din nişte aplice fumurii şi verzi, instalate în unghiul dintre pereţi şi pardoseală, ieşea o lumină intranzitivă, misterioasă ca un aorist. Secretara nu avea birou. Zîmbea tot timpul, un surîs scli-visit ca-n Madame Butterfly, şi, fără să ne întrebe, umplu trei pahare cu un lichid de culoarea diamantului Kohi-noor... Printr-o uşă laterală îşi făcu apariţia directorul Trustului. Roger ! Identic cu propriul său portret robot. Ne salutarăm, conform Codului Manierelor Elegante, apoi, cu cîte un Kohinoor în mînă, ne prăbuşirăm în fotolii.

— I-am lăsat pe ăia cu gheţarul dincolo, ne mărturisi Roger, dar nu pot să-i fac să mă aştepte prea mult. Sînt

io

nişte canadieni pe care mi i-a recomandat Sonny Boy, regizorul filmului Secretele Mării. Cred că aţi auzit de el... Încuviinţarăm.

— Aseară m-aţi făcut praf, continuă fostul ospătar de pe Transilvania. M-am dus la locul indicat de dumneavoastră şi, într-adevăr, am găsit mrşina. Iată omul meu ! mi-am zis. Să mă scuzaţi, dar n-am reţinut care din dumneavoastră e Raminagrobis... Mulţumesc ! Aş dori să vă angajez pentru o treaoă serioasă... Pusi, ia cară-te tu dincolo şi nu mai tot trage cu urechea. învîrteşte-te printre canadienii ăia. Du-le şi ceva de băut !...

Zîmbetul cosmetic trecu imperturbabil prin faţa noastră, legănat pe vîrful unor pantofi balerini extensibili. Cînd ajunse dincolo provocă o rumoare în sinul delegaţiei canadiene. Noi ramaserăm singuri, cu ficusul.

— De cîteva zile, primesc mereu scrisori de amenin-ţare, ne spuse Roger. Le-am aruncat la coş, bineînţeles, dar aş vrea să ştiu cine e autorul lor. Mă acuză că aş fi. ucis pe un anume Enache Ocoleanu ca să-i fur banii. O absurditate, probabil se mizează pe oroarea pe care o am de scandal, ca să-mi stoarcă nişte gologani. Nici nu mă gîndesc să le dau ceva, întrucit mă ştiu nevinovat. Nu vreau nici să fac o reclamaţie oficială, deoarece s-ar naşte o publicitate proastă în jurul firmei noastre. Vă angajez pe dumneavoastră să-1 neutralizaţi pe calomniator.

— Bănuiţi pe cineva ? întrebă Raminagrobis. Fiţi foarte atent : nu neapărat un bărbat. Ar putea fi o "femeie, dornică să se răzbune, nu ştiu din ce motiv. Şi care ar lucra prin interpuşi. Cred că am fost destul de clar.

Roger îşi tampona fruntea cu batista. Era uluit.

— Parcă mi-ai fi citit gîndurile, zise el. Vrei să-mi spui numele persoanei ? Metoda de care vorbeaţi aseară e fantastică !...

146

— Cunosc tot ce trebuie cunoscut, începu să trăncă-in\T>că Mălai mare, dar din moment ce nu am probe nu put rosti nici un nume. Consimt însă să lucrez pentru dumneavoastră, eu şi colaboratorul meu. Vai, ce animal splendid !...

Un cîine cafeniu, cu calţavete albe, năvălise în salonaş **pe** una din uşi, şi începuse să amuşine paharele cu Koh-inoor,

— Jack, cuminte ! strigă directorul Trustului. E o figură, ne asigură el. Parcă e fiinţă omenească. Dar trebuie sâ-l îngrijeşti. Eu, de exemplu, de vreo săptămînă îl ţin numai pe salam de Sibiu. Mă costă o avere... Cuminte, .Jack ! E cam neastîmpărat însă duminică îl însor şi, gata, cînd s-o vedea in rîndul lumii, cred că o să devină mai ponderat.

— Mai are cineva dobermani, pe aici, prin regiune ? întrebai eu cu seninătate.

— Profesorul Ambrozie ştiu că avea unul : Doberman Jim. Cam atît.

— Nu-1 vindeţi cumva ? Aş fi amator !

— Glumiţi ? Nu mă despart de Doberman Jack nici pentru tot aurul din lume.

Ne luarăm la revedere după ce Raminagrobis îl puse să plătească un acont pipărat care, în mod normal, ar fi trebuit să-i smulgă strigăte de indignare. „Noi aplicăm tarife de Interpol", motivase marele detectiv, fără să clipească. Iar Roger numărase banii, cu indiferenţă, ca şi cum ar fi avut fabrică la el acasă. Ne ridicarăm, lăsînd paharele de Kohinoor aproape pline. Aveau un gust neplăcut, de zeamă bordeleză, ceea ce însemna că trebuie să fie o băutură foarte scumpă. Secretara cu zîmbet cromolitogra-fiat ne conduse pînă la uşă cu un mers de pendulă. Raminagrobis încercă să o hipnotizeze din fugă, dar nu reuşi.:

H7 ,

Mai expansiv, Maciste ne luă în primire, căutînd să ne asigure prin gesturi de întreg devotamentul său. Ca să-i calmăm, furăm nevoiţi să-i băgăm o hîrtie de zece lei în şapcă.

—- Dar din dar, să facem rai, zise Raminagrobis. Dar noi parcă am venit pe jos, şi cînd colo, uite Tragusta ta, pe dreapta, lingă tutungerie !

Da ! Şi Vicepreşedintele la volan ! Părea cam cherche-lit, dar cînd ne apropiarăm văzurăm că ne-am înşelat. Era, pur şi simplu, entuziasmat. Făcuse o vizită protocolară americanilor, cu care ocazie vizitase şi platourile de filmare. „Se proiectează ceva feeric", povestea el... Era vorba de o cetate scufundată, probabil vechiul Ocolopolis, dar acţiunea principală se desfăşura în zilele noastre, Sonny Boy se comportase ca o gazdă perfectă. Dacă voiam să jucăm în filmul lui, eram oricînd bineveniţi.

— Mi-a lăudat-o mult pe Mirandolina, ne informă Vicele. Nu el, celălalt, Fred Flihstone. Zicea că face progrese uluitoare la înot. Şi, în fond, de asta depinde întreg rolul ce i s-a încredinţat.

— Te rog să treci peste aceste amănunte, că mă înfurii.

— Lasă că-ţi trece cînd o să auzi cu ce propunere din partea lor, vin. Au citit cartea ta : „Potirul sfîntului Pancraţiu" şi sînt amatori să facă un film după ea ! Ei, ce zici ?...

într-adevăr era o propunere seducătoare, totuşi şovăiam. Nu fiindcă sînt modest din fire ; Mirandolina refuză întotdeauna să-mi recunoască această calitate. Altele erau motivele...

— Ştii, Vice, răspunsei în cele din urmă, nu neg că mi-ar prinde bine cîteva sute sau zeci de mii de dolari în buzunar. Totuşi, ceva mă îndeamnă să mai aştept. Să văd

dacă nu cumva ar vrea ai noştri să facă un film după car* tea mea. Un film românesc, cu protagonişti, regizori, operatori şi tehnicieni români. Nici măcar o coproducţie nu doresc. Nu pot suferi să-i văd pe actorii noştri, actori ai poporului sau emeriţi, în roluri secundare, şi toată smîm-lina să o ia nişte „nume", -care nici măcar nu sînt mai talentaţi decît ai noştri.

—■ Atunci o să ai de aşteptat mult şi bine, mă compătimi Vicepreşedintele care părea destul de bine informat. Să trecem la punctul doi. Dar mai întîi să vă dau un detaliu care o să vă năucească : am asistat la una din repetiţiile baletului subacvatic...

— Ce balet, ce balet ?... interveni cu promptitudine Raminagrobis.

— La un moment dat, acţiunea se muta pe fundul mării. Din nişte scoici, cît o roată de camion, ieşeau douăzeci sau treizeci de sirene.

Vicepreşedintele îşi drese vocea. Părea emoţionat. Raminagrobis asculta cu încordare.

—■ Marea e calmă la adîncimea aia, continuă Vicepreşedintele. Alge, pisici de mare, meduze fosforescente, uvedenrode sau mai bine zis gasteropode... Peştele sabie trece printre coloane corintice cu canelurile mîncate de apă... E o rapsodie în verde şi albastru !... Şi, din cochiliile dantelate, hora albelor ondine, cu părul pînă-n călcîie, se ridică, într-o lentă mişcare de convecţie, pînă la suprafaţa apei, unde înfloresc ca nişte nuferi.

— Hai să dăm o fugă pînă acolo, propuse Raminagrobis, însetat de frumos. Cu Tragusta nu facem nici cinci minute.

— La ora asta repetiţia s-a terminat!

— Atunci mîine, dacă după-masă nu au program !...

1
4
9

Oprii în faţa supermagazinului fiindcă îmi venise o idee. Toată lumea cumpăra salam, numai noi nu aveam în cămară nici o bucată. Din nefericire, tocmai se terminase, mă informă unul din vînzători cu o mină îndurerată... Făcui un semn cabalistic şi vînzătorul simţi nevoia să se convingă dacă nu cumva, între timp, situaţia se mai schimbase. Da, se schimbase ! Apăruseră, cîte ?... două sau trei salamuri ?,.. Trei ! Extraordinar, chiar atîtea erau ! Puse deoparte pentru director sau chiar pentru directorul general ! Dar mi le dădea mie ! Aşa era el : nu putea suferi favoritismele ! Il lăudai cum ştiui mai bine şi plecai după ce ne sărutarăm pe amîndoi obrajii. In maşină discuţia era în toi însă pe altă temă.

— I-auzi ce zice Vicele..., mă făcu atent înţeleptul familiei.

— Păi da ! Sonny Boy mi se plîngea că, de la un rînd de vreme, primeşte tot felul de scrisori de ameninţare. Un necunoscut îl învinuieşte că a ucis pe cineva ca să-i fure banii. Şi, ca să nu-1 denunţe, pretinde o mare sumă de bani. Mai precis o sută de mii de lei...

Intrarăm în curtea Redutei cam pe două roţi. începuse să plouă cu scrisori anonime şi treaba asta mă cam enerva.

— Le-am spus că, dacă vor să pună mîna pe şantajist, continuă Vicepreşedintele, li—1 dau pe Raminagrobis ! Criminalist de talie mondială ! Le faci un preţ sărat şi o să te respecte.

— Ceva amănunte ?... întrebă marele R.

— Scrisorile sînt formate din cuvinte tăiate din *Cormoranul albastru.* Se scrie numai cu d din *a.* Banii să fie băgaţi într-un salam de Sibiu. A, văd că ai cumpărat şi tu unul !...

150

— Ei da ! Aveam o idee, dar nu cred să mai meargă...

— Şi încă o chestiune : americanii au şi încercat să **dea** banii. Ca să evite scandalul şi bănuielile. Ei bine, nu M-**a** înfipt nimeni la salamul respectiv.

îmi duduia creierul ca un motor în patru timpi. Nici Haminagrobis nu mai părea atît de sigur de sine. Urcarăm în camerele noastre ca să ne schimbăm pentru masă. Uncie o fi dispărut servieta aia galbenă?... începeam să mă îndoiesc că au fost într-adevăr două, pe dulap. *To be <>r not to be* /... Ţîrîitul telefonului mă prinse cu un pantof încălţat iar cu celălalt tocmai invers. Era Inspectorul :

— A apărut şi scheletul lui Arhibald ! mă informă el cam jenat. Exact în locul unde se aflase înainte ! Nu, nimeni nu ştie nimic ! Şi află că noul schelet e alb ! S-a albit sau e altul...

— S-a albit, pe dracu !... Au schimbat din greşeală scheletele între ele. Altceva?...

.j

■— Tinichigiu a primit nişte scrisori de ameninţare... Dar despre asta nu se vorbeşte la telefon...

Bine ! Ne luarăm la revedere. îmi încălţai şi celălalt pantof. Apoi, făcui o percheziţie în geamantanul Mirandolinei. Era un vechi vis al meu. înăuntru, se afla taZ-*kie-walkie-ul* mult aşteptat ! Mă liniştii. Toate aventurile noastre căpătau un aer paradoxal. Renunţai la logică şi privii, prin binoclul lui Raminagrobis, plaja... Micşuneasca era la post : se bronza omogen. Dar alături, ascunsă în cearceafuri, strălucea o antenă,, subţire ca o igliţă. O antenă de *talkie-walkie !...* Strînsei din fălci şi-mi zîmbii mie însumi, într-o oglindă. Dacă nu-mi păstram umorul, eram pierdut. Coborîi. Csicolas apăru la piciorul scării, cu bandajul Ocoleancăi pe o ureche. Gata, bătrîne!

Eşti poate singura fiinţă cu scaun la cap. La noapte dăm atacul ! Din sufragerie se auzeau voci. Musafirii erau deja instalaţi la masă. Dar eu mă îndreptai direct spre cutia de scrisori. înăuntru se găsea exact lucrul pe care-1 bănuiam. Un plic albastru, şi în el o scrisoare, cu cuvinte tăiate cu foarfecă din tînăra revistă ocoleşteană *Cormoranul albastru !...* Şantajistul necunoscut scrisese la toată lumea ! Să fie, să se găsească...

CAPITOLUL XIII

Chiftele cu bromoval

La o oră tîrzie, mărşăluiam în noapte, silenţioşi şi lugubri ca nişte fantome scoţiene. Luminile oraşului, inclusiv cele de 60 de waţi, se stinseseră, una cîte una, sau chiar mai multe deodată. Din adîncul grădinilor clipoceau pereţi fumurii. Marea se afla undeva în dreapta. Sau în stînga dacă te aşezai invers. Intre ea şi uscat, o lungă fîşie de dublu silicat de aluminiu hidratat. Simţeam în nări un vag miros de chei yale, bineînţeles ruginite, şi, peste pălăriile de tinichea galvanizată ale caselor, venea o lună strîmbă, ca o transformare la rugby filmată cu încetinitorul...

Patrula noastră se compunea din trei entităţi de înaltă calificare, ce vibrau la unison. In frunte, ca de obicei, păşea vestitul Old Raminagrobishand, ale cărui simţuri de fiară erau capabile, susţinea el, să discearnă o monedă de 25 de bani la 10 metri distanţă, sau una de 10 bani de la 25 de metri. Ceea ce nu e tocmai acelaşi lucru ! Urmam eu, modest ca întotdeauna, dar eărînd majoritatea bagajelor şi, în sfîrşit, ceva mai în ofs'ide, avînd misiuni de acoperire, Vicepreşedintele, cu atenţia veşnic trează, însă puţin îmbălsămat din cauza unei generoase doze de sunătoare pe care şi-o administrase cu cîteva minute înainte de expediţie.

Nox erat placidum... cum spune Virgiliu, în cartea a patra a Eneidei (vers 522). Din larg se ciuzeau, totuşi, la

răstimpuri, eructaţiile insolente ale unor geamanduri, fardate violent şi fără pic de gust. Mergeam cu prudenţă pe străzile pustii ca nişte canale marţiene, avînd grijă să punem, întotdeauna, un picior înaintea celuilalt. Mîine era azi !... Expediţia noastră avea un scop precis : răpirea, cu orice preţ, a numitului Doberman Jack, ca să împiedicăm în acest fel mîrşava logodnă pusă la cale de văduva Ocoleanu. Căci dacă dihania lui Roger lipsea de la ceremonie... le combat cessait faute de combatants !... Şi atunci ne prezentăm noi, cu ramura noastră bretonă, de o mie de ori superioară acelui filfizon cii calţavete albe, care o tot peţea pe Clotilda, împotriva voinţei sărmanei căţeluşe î

■— In plus, ne făcu atenţi Vicepreşedintele, mîine după-masă trebuie să vină şi ăla cu răscumpărarea băgată în salam. In locul dobermanului, ne putem înfige noi, cu Csicolas al nostru, care, ca vechi cîine de circ, a învăţat perfect mişcarea...

Raţiona ca un om normal aşa că nu avurăm ele făcut nici o obiecţiune. Ne continuarăm drumul cu paşi elastici, în ritm amfibrah. Doi semigrei, periculoşi cît o întreagă cireada de Triceratopşi, şi, între ei, eu, pe vremuri Om Zburător şi Arcaş Verde, deci vedetă a circului, în prezent, e drept, ceva mai reflexiv, poate mai lent în mişcări, dar nu şi în rezoluţii. Peste lumina unui reverber sărirăm folosind stiluri diferite, şi anume cele ce se potriveau mai bine cu personalitatea şi temperamentul fiecăruia : Raminagrobis prefigurînd, ca şi celebrul dorobanţ al lui Gri-gorescu, un atac la baionetă, Vicepreşedintele ciucit ca un aruncător de 81,4, iar eu pe cant şi în vîrfurile picioarelor, cum se fuge de la o serbare de binefacere... Alelei,

doamne, cum zburau, voinicii toţi cu mine !... Soarta lui Csicolas şi a iubitei sale nu se putea afla în mîini mai bune. în buzunarele de la piept ale salopetelor, aveam cile un *ialkie-walkie* cu care urma să ţinem legătura între noi şi să declanşăm atacul în momentul cel mai potrivii. Kaminagrobis făcuse rost de ele, nu ştiu cum, de la nişte ingineri de-ai lui. Mai aveam în desagi un cleşte de tăiat sîrmă, o pereche de crampoane de oţel pentru căţărat, o grenadă fumigenă., o undiţă, un inel de metal eloxat cu tot felul de chei, o plasă de prins fluturi... în plus, eu duceam în traista de merinde arma noastră cea mai periculoasă : o pungă de plastic cu chiftele prăjite, proaspete, abia cu o oră-două înainte scoase din tigaie...

Un ins neavizat care ar fi gustat din aceste chiftele se putea aştepta la un somn zdravăn de cîteva ore, deoarece, în compoziţia extrem de îmbietoare elaborată de coana Veta, amestecasem pe ascuns şi vreo cincizeci de pastile de bromoval, pisate. Speram, ca Doberman Jack să le găsească pe gustul său... Aşa, acum linişte, calm, luciditate... Ocolirăm campanila treflată, n-aveam treabă cu ea, şi că-zurăm în spatele Trustului. Clădirea era înconjurată cu un gard de sîrmă înalt de doi metri. O singură fereastră era luminată la etaj, unde se aflau apartamentele lui Roger. Rivalul lui Csi dormea afară, într-un fel de hamac instalat pe o terasă cu zeci de rododendroni aclimatizaţi. La un pocnet din degete al lui Raminagrobis, care îşi rezerva întotdeauna, pentru sine, rolul de şef, ne aruncarăm pe burtă ca la regiment şi ne apropiarăm, prin bălării, de gardul de sîrmă. Mălai mare ţinea între dinţi foarfecă şi, cînd ajunserăm 4a

locul potrivit, începu să cronţăne. In două minute eram în incintă. Ne aflam în grădina de zarzavat a lui Maciste, portarul gigant, de fapt administrator al întregului imobil. Peste tot numai varză ! Căpăţîni albe,

1
5
5

şî mai mici şi mai mari, unele învoaltă, altele dimpotrivă. Ai fi jurat că numitul Maciste iubeşte cu patimă această modestă plantă din familia cruciferelor numită de unii şi Brassica oleraceea. Dar nu.!... Vicepreşedintele ne arătă muteşte una din laturile grădinii de zarzavat... Era acolo o grămadă de cuşti mici suprapuse, în care mişunau o mulţime de vietăţi albe. Aha, portarul, sau poate' Roger, se ocupa cu cuniculicultura ! (Căci aşa se numeşte în limbaj macaronic creşterea iepurilor de casă.)

— Perfect, zise Raminagrobis, sintetizînd admirabil situaţia. Acum, Arcaşul Verde o să se urce în pomul ăla şi o .să taie firele de telefon. Vă rog să fiţi atenţi ca să nu repet de două ori. Pe urmă mergi pe cornişe pînă în dreptul terasei...

— Altceva mai idiot n-ai găsit ? Vrei să-mi rup gîtul ?...

— N-avem încotro ! Trebuie anesteziat dinele ! Animalele au simţuri superioare celor ale omului, şi pot da alarma cînd cu gîndul nu gîndeşti.

— Te rog să nu-mi ţii discursuri despre simţurile animalelor ! Gata î Mă duc !

— Te uiţi pe geam şi vezi ce mişcări sînt prin casă. Raportezi totul prin radio. Cînd ne faci semn că ai adormit cîinele, intrăm în acţiune.

Cu agilitatea-mi binecunoscută mă suii în copac. Mirosul de frunză proaspătă şi de clei de pom te făcea să te simţi iarăşi copil. Fereastra luminată se detaşa, ca o lună dreptunghiulară, exact deasupra capului meu. Evident, comiteam o indiscreţie, totuşi privii înăuntru. Era un iatac boieresc, inundat de perne de catifea roşie, cu franjuri aurii. Pe pereţi, covoare ţesute în stil bizantin, cu scene din Povestea lui Arghir şi a prea frumoasei Elena, tratate fără să se ţină cont de perspectivă, ca în stampele chine-

rr.şli. La fiecare colţ, cîte o afumătoare cu tija contorsionată şi cu poleieli de bronz pe fond vineţiu ca sfecla. Din-t r-un policandru cu trei cascade, atîrnat în tavan, curgea **«i** lumină lăptoasă (becurile în formă de pară erau probabil fluorescente), dar invazia de fotoni nu risipea atmosfera de conspirativitate, fiind ameţită de cîteva vele de boran-gic, ce pluteau uşor pe la mijlocul încăperii, agitate uşor de nu ventilator nevăzut. Lîngă geam, pe o măsuţă în formă de strană, se afla totuşi un telefon, dar nu un telefon oarecare, fiindcă estetul Roger pusese să i-1 monteze într-un corn de zimbru. **In** clipa în care luai în primire fereastra, cornul de zimbru se afla într-o mînuşiţă albă şi mult prea gingaşă. Mînuşiţă era a Cleopatrei !... Roger lipsea din încăpere. Ascultai ce vorbea fata.

■— Marea e doar la cincizeci de metri, şoptea Cleopatra *in sotto voce.* Eu zic să faceţi cum am vorbit.

Poftim de înţelege ceva ! Aşteptai să termine şi tăiai Firul. Cîteva clipe fata rămase nemişcată. Seara era plină de fluturi (sau aşa mi'se părea mie), *fluturi amirali,* gomosi în veşmînt roşu cu negru, fluturi zişi *ochi de păun,* în mov cu ocru ca nişte feţe bisericeşti, chiar majestuoşii *Acheromia atropos* — fluturii *Cap de*

mort — zburau în jurul ferestrei luminate de obrazul fosforescent al Cleopatrei. Şi, printre aceste insecte ale aerului, leneşe ca nişte elicoptere, se învolbura o ninsoare mare de fluturi de varză, părînd frunze în verde-pal, pătate cu galben, ce cădeau dintr-un pom nevăzut.

,,Te-nvăţ eu minte, puştoaico, să lucrezi pe două tablouri?, mormăii eu indignat şi părăsii scena. Cornişa pe care mă angajasem după sfaturile deşteptului de Raminagrobis, era îngustă şi cam teşită în afară. Trăsei aer în piept : unde era acum juvenilul Pepsi, gloria circului Ales-sandro, omul de gumilastic cum mă porecliseră ziarele,

sau omul fără nervi !... Ehei, vremuri de glorie !.... Dar **şî** acum, mai scîrţîind, mai stăpînindu-mi tremurul picioarelor mele arheologice, ajunsei în buza terasei unde dormea Doberman Jack !... Monstrul era acolo, în hamac, visa probabil oase, sau carne macră, fiindcă un zîmbet neghiob plutea pe chipul său inexpresiv. Păi ce, se compara cu pretendentul nostru ? .... Prinsei în undiţă una din chiftelele coanei Veta **şi i**-o plimbai pe la nas. Trebuie să recunosc că marfa mirosea splendid : a usturoi **şi** a ce mai pusese bucătăreasa noastră înăuntru. Doberman Jack o hăpăi fără să deschidă ochii **şi** recăzu în reveriile sale pantagruelice... **Ii** mai servii o porţie care beneficie de acelaşi tratament. La a treia chiftea, nesăţiosul începu să dea semne de ataraxie locomotrice iar pe cea de-a patra încercă să o ingurgiteze cu ajutorul urechii !... **în** sfîrşit, îl auzii ronflăind, un somn profund, convingător, vecin cu uitarea absolută, întinsei trestia telescopică şi umblai la aparatul de radio portativ. Unda 42/3.

—■■ Gata ! comunicai eu *ad inferos,* mişcarea întîia e pe bune ! Rămîn aici să asist la adormirea lui Maciste. Să nu mă faceţi de rîs ! Terminat mesajul !

îmi trăsei pe obraz un ciorap vechi cle-al Mirandolinei şi, pitit între rododendroni, privii secvenţa următoare. Mascat ca şi mine, dar cu elemente luate din recuzita Micşunească, Vicele deschise cuştile şi dădu drumul iepurilor în varză. Cît.ai clipi mogîldeţele albe invadară grădina. Nu distingeam care sînt verze şi care iepuri, atît doar că unele ţopăiau şi altele nu. Dedesubtul baletului neauzit al fluturilor de noapte, se dezlănţui un ronţăit isteric. **In** căsuţa de lîngă campanilă se aprinse o veioză cu amintiri din Căciulata pe ea, şi, chipul lui Maciste în contralumină apăru în ochiul unui geam, holbat, imens, caricatural ca într-un tablou de Daumier î Ce era afară, în grădina cu

varză, te făcea să te iei cu mîinile de cap, chiar dacă avea.? un temperament mai flegmatic... Or Maciste era coleric. Se năpusti înjurînd, peste iepurii nesăţioşi, care îngroziţi de primejdie, începură să chiţăie şi să bufnească în gardul de sîrmă. In firida ştiută, Raminagrobis, mascat ca şi noi, îl aştepta înarmat cu o mandă de biliard. Se auzi ca şi cum un crocodil s-ar fi aruncat în apă, pe burtă. Maciste se întoarse. Părea mirat văzînd că agresorul său e doar un ciorap de mătase. Raminagrobis aruncă arma albă, care de fapt era neagră, şi-i aplică faimoasa sa lovitură numită : „bot de morun". Drept care, Maciste îşi luă la revedere de la noi.

— Obiectivul doi a fost atins, îl auzii pe Raminagrobis gîfîind în tărtăcuţa lui de ebonit. Intră în casă şi fă-i formele lui Roger. E clar ?...

Avea mania să te întrebe, la fiecare trei cuvinte, dacă e clar ! Mă stăpînii. Confirmai că era clar. Şi ?...

— Vicele rămîne să ne acopere. L-am rugat să aleagă şi vreo doi-trei iepuri mai graşi. Eu vin cu plasa, să-1 îmbarcăm pe Doberman Jack ! Terminat mesajul !

Părăsii balustrada călcînd, fără să vreau, în nişte oale de lut. Mă aflam acum într-un hol mare din care porneau patru uşi. Pe jos, un covor persan cît toate zilele, moale la călcătură ca pămîntul de răsadniţe, înăbuşea orice zgomot de paşi. După calculele mele, uşa iatacului trebuia să fie cea din dreapta. Mă îndreptai către ea, fără grabă, deoarece nu hotărîsem ce să fac cu obrăznicătura de Cleopatra. Pentru adormirea lui Roger aveam o reţetă infailibilă. Da.r cine era monstrul ăla, care să tragă unei fete frumoase, sau chiar mai aşa (că urîtă nu e nici una !) cîţiva pumni în scufiţă !... Eu unul nu eram capabil, şi iată că aveam probleme !...

Pînă una-alta privii pe gaura cheii, ca neamurile proaste. Numai că eu mă consideram în interes de serviciu. Roger, într-un amplu halat de casă cu frunze ruginii de arţar pe fond verde, o privea pe nefericită, cu ochi de vasilisc, pe deasupra unui enorm pahar, plin pînă la jumătate cu Kohinoor. De hipnotizat ştiam că nu o poate hipnotiza, aşa că nu dădui buzna. Cleopatra avea o atitudine rezervată ; înţelesei că juca marea scenă a vieţii sale : fecioara ultragiată. Roger protesta făcînd fartiţii ca un dansator argentinian. Apoi, ca din nebăgare de seamă, puse mîna pe mîna.fetei. Asta era mai mult decît poate suporta un om civilizat, cum am pretenţia că sînt. Ce puteam face ?... Ah, da ! Să-i las în întuneric !... Tabloul cu siguranţe nu era departe, dar pînă să ajung eu acolo, lumina se stinse !... Să fi acţionat Raminagrobis fără să mă prevină ?... Oricum, era bine că le întrerupsese ălora idila !... Pe scară se auzeau, acum, paşi prudenţi. Desigur, Mălai mare venea după mine, conform planului stabilit. Mă apropiai de trepte ca să-1 scutesc să mai bîjbîie, şi, cînd îl simţii aproape, îi şoptii : „Las-o mai încet, suflete, că şcoli tot cartierul !"... Un laţ, uns cu ceară de albine, mă prinse de gît pe neaşteptate !... Mă prăvălii pe scări, sufocat, după ce trăsesem un picior în burtă omului cu arcanul. In cădere mai dărîmai vreo doi. Un al treilea îmi prinse un laţ şi de picioare. Se aprinseră lanterne printre degete. Căderea mea îi alarmase pe cei doi, căci îl auzii pe Roger, în holul de sus strigînd : „Cine e acolo ?..." Şi buf ! şi buf !... Zăceam cu faţa la podea, înregistrînd doar zgomotele... Un scaun rupt ! Un cap bufnit în perete !... Un „au !" ca la dentist î... Un ţipăt de fecioară înspăimîntată !... O zgîrie-tură în noapte ! (Am un auz extraordinar)... Cîteva perechi de palme !... O îmbrînceală !... O lovitură neregulamen-

lară î... Tăcere... Respiraţii agitate ca după o fugă... Cîteva expresii neacademice... In sfîrşit, lumină !

In superbul hol de la parter, ăl vilei acoperite cu draniţă, domnea o atmosferă de dezastru .'.Scaune pisate cu călcîiul, o vitrină cu jucării făcută ţăndări, geamuri sparte, o jumătate de televizor rămas în priză fîsîind ca

un ceainic !... Mălai mare se apărase cîineşte, dar fusese copleşit. Cîţiva dintre agresori căutau să-şi reconstituie din fragmente obrazurile tinereşti de odinioară... Deci, o atmosferă sumbră, ca-n *Pluta Meduzei* de Gericault. Sau, ca să folosesc o frumoasă aliteraţiune a bătrînului Virgiliu : *Aparent rari nantes in gurgite vasto* (Eneida, cartea I, vers 118), pe care n-o mai traduc fiindcă e frumoasă şi aşa, şi dealtfel sună aproape ca pe româneşte. Autorul dezastrului, invincibilul Raminagrobis, se afla lîngă mine, cu un ochi învineţit, legat cu dragoste şi perseverenţă, ca un colet poştal în valoare de peste cinci sute de lei. Doi inşi tîrîră de afară corpul lui Maciste, aruncîndu-1 pe o sofa stil *Ienupăr,* care trosni ca un os rupt. Fu adusă şi Cleopatra, cu mîinile legate la spate, precum şi Roger, care nu se trezise încă de pe urma loviturii primite. O dată cu ultima dintre victime, sosi şi cel ce părea să fi condus această acţiune : vechiul nostru cunoscut, Ţîrfonie ! Nu mai înţelegeam nimic ! Ţîrfonie era doar aliatul profesorului Ambrozie, protectorul Cleopatrei ! Mă abţinui să pun vreo întrebare, deşi muream de curiozitate. Pe uşa de la terasă îşi făcu apariţia individul numit Cafeluţă-cu-Lapte, ducînd pe umeri, ca pe un miel, pe adormitul Doberman Jack.

— Bravo, bă! îi spuse Ţîrfonie (şi se vedea clar că îşi recîştigase gradele pierdute la atacul Redutei). O făcurăm şi pe asta ! Avem şi noi voie să bem ceva?...

Bineînţeles că da, ba chiar se strigă ura ! Ţîrfonie găsise în budoarul lui Cassanova-Roger, două butelii cu Ko-hinoor, dar, declară el : „ne trebuie şi nişte ciuguleală, că e tare şi ne matolim

— Avem noi nişte chifteluţe, le propusei eu pe neaşteptate. Uite-le ici, în sacul de merinde. Dacă ne daţi drumul sînt ale voastre.

. - Urmă un hohot de rîs şi punga cu chiftele căzu în mîinile bandei lui Ţîrfonie. Reveneau cîte două chiftele pe cap de bandit şi fiecare începu să-şi rumege porţia, stropind-o din belşug cu Kohinoor. In curînd începură să moţăie.

— Nu ştiu ce dracu am, se plînse Cafeluţă-cu-Lapte, scăpînd sticla din mînă.

Curînd, în hol răsuna un cor de tăuni sau de buhai de baltă, foarte instructiv pentru unul care ar dori să aprofundeze aceste mijloace de expresie. începurăm să ne smucim, înjurîndu-1 pe Vicepreşedinte care nu mai venea. Şi Cleopatra părea nerăbdătoare. Privea din cinci în cinci secunde spre uşă şi în cele din urmă o auzirăm scoţînd un uşor oftat, de satisfacţie. In încăpere intrase un *Ochi de Păun,* nepăsător şi sumbru ca un pirat al aerului. Se auzeau însă tălpi goale pe treptele de ciment, apoi o jumătate de duzină de oameni amfibii, cu apa şiroind încă pe hainele lor de piele, intrară tăcuţi, ştergîndu-se pe picioare pe splendidul covor persan de la intrare. Unul din ei se grăbi să o dezlege pe fată, ceilalţi aşteptau ordine.

— Repede, eliberaţi-1 şi pe filfizonul ăsta ! porunci Cleopatra. Vreau să-1 duc la spital deşi nu are nici pe dracu. Ca să creadă că i-am salvat viaţa ! Cîinele e

acolo, umblaţi cu grijă cu el. Şi să vedem cine sînt ăştia mascaţi !... Aha ! Eram aproape sigură !...

IG2

Se lucra cu mişcări scurte. „De ce n-ai venit atunci pe plajă ?" şopti Raminagrobis elegiac, dar nu primi nici un răspuns. Oamenii amfibii dispărură pe uşă luînd cu ei pe I)oberman Jack. Fata îi urmă, dar la plecare îmi tăie legă-lurile de la mîini. „Aşa sîntem chit !" spuse ea, şi dispăru **ca**-n Lacul lebedelor de Ceaikovski. După un minut, bîrîi **o** maşină în faţa intrării. Să-auzim de bine .... Mă concentrai asupra legăturilor mele, apoi asupra celor ale lui Raminagrobis. Pierdui vreo cinci minute pînă să despachetez complet. O dată treaba asta rezolvată năpădirăm pe *tal-kie-walkie,* ca să-1 înjurăm pe Vicepreşedinte. In aparat prinsei însă altă cîntare, mai interesantă :

„Alo, Ariadna, aici Diana !" — răsuna vocea Alidadeî. „Un grup mascat a pătruns în Sanatoriul de Aerofagie şi **a** răpit pe Doberman Jim ! Terminat mesajul. Tanti, să-mi cumperi şi mie un ruj ciclamen !".

„Alo Ariadna, aici Venus ! (Vorbea Genoveva). Comandorul şi oamenii lui au plecat de vreo două ore cu o barcă. Am înţeles că vor să atace nu ştiu pe cine. Ai grijă cum le potriveşti ! Ce fac nătărăii noştri ? Terminat mesajul !"

„Recepţionat ambele mesaje (de data asta era vocea Mioşunească.) Nătărăii voştri sînt sănătoşi şi încurcă lucrurile ca de obicei. Terminat mesajul. Ariadna."

Raminagrobis se uită la mine şi eu la el. Ochiul lui Mălai mare părea o bucată de garf căzută în cenuşă. Dădu să spună ceva, dar un nou ţîrîit îi luă vorba din gură. De data asta era Vicepreşedintele. Se încurcase în sîrma unuia din coteţe şi cerea ajutor. Il eliberarăm şi plecarăm niohorîţi spre casă. Vicepreşedintele ducea în traista cu scule trei iepuri, şi asta parcă ne mai scotea din pagubă. „Ah, ce somn homeric am să trag î" bombăni Raminagrobis de cum puserăm piciorul în vila Reduta. Era aproape

trei noaptea dar Mirandolina mă aştepta, ghemuită într-un fotoliu. Echipa de filmare- fusese călcată d-e bandiţi acum două ore, şi Sonny Boy, ca străin, nu ştia să se descurce. Ne ruga pe noi să-i dăm o mînă de ajutor.

— Inchipuiţi-vă, raporta Mirandolina, că nu s-a furat nimic. Doar un cîine al lui Fred e dat lipsă. Un doberman splendid adus din America. Doberman Aloisus, aşa parcă spuneau că-1 cheamă...

Era să-mi cadă falca de jos dar o prinsei din zbor. Raminagrobis făcu la fel cu a lui. Cineva îşi bătea joc în toată povestea asta ! Bine, păpuşo, du-te la culcare, că vedem noi mîine dimineaţă despre ce e vorba. Mirosea a cacialma în care se folosesc cărţi măsluite. Să stăm cu frică, să stăm cu luare aminte !...

Peste noapte mă sculai să dau drumul la iepurii care rămăseseră prizonieri în traista cu scule. Nu pot dormi niciodată la gîndul că nişte suflete mici şi inconştiente trebuie să piară pentru ca eu să-mi pot umple burdihanul. Dar cu inamicii ascunşi voi fi necruţător !

CAPITOLUL XIV

Interpolul intra în scena

Aţipisem doar, sau dormeam de mai multe ore, nu mai ştiam precis, cînd o mînă de oţel mă smulse din somnul meu feciorelnic, în care visam balete supra şi sub-acva-tice ! Sapristi, Inspectore, îmi rupi clavicula sau femurul, că pe întuneric nici nu ştiu exact ce e acolo !...

— Află că e trecut de nouă, mă mustră Mişu, grav ca un dentist tras pe sfoară la plata onorariului... Dă fuga şi le spală pe ochi î Narcis Smith e jos şi te aşteaptă ! Vrea să-ţi pună cîteva întrebări !

Înţelesei că cererea mea de graţiere fusese respinsă şi urma să fiu executat peste cinci minute ! Sării în sus, ho-tărît să-mi vînd scump pielea. Dimineaţa îmi poleise cu staniol ferestrele, pe dinafară. Uitai să întreb cine o mai fi şi Narcis Smith ăla. Abia dacă aveam timp să mă bărbieresc ! Mă năpustii în baie, uitînd de papuci. De după pădurea de periuţe şi flacoane, un alter ego buimac, dar perfect plauzibil, îmi făcea semne de îmbărbătare. Revenii pe Terra. Circumspect, Mişu intră după mine, să mă zorească. Eventual pentru a mă împiedica să adorm iarăşi, pe marginea băii, cum i se întîmplase lui în copilărie.

— N-o lungi, insistă el. *N. S.* e de la Interpol şi nu are încredere în nimeni. Nici în tine ! Mi-a şi spus-o !

— Păi atunci sîntem chit, că nici eu nu am încredere în el!

Şi în sinea mea : „aoleo, fraţilor, Interpolul ! Să-i dăm bătaie !" ...In timp ce mă spălam pe dinţi, pusei în funcţie şi aparatul de ras, iar cu mîna cealaltă încercai să mă pieptăn. In trei minute coboram scările legînclu-mi cravata, înaintea noastră plutea Micşuneasca, în *cothurni,* îmbrăcată într-un *sari* portocaliu cu galben, sub care legăna un elegant violoncel. Splendid bronzată în tonuri aurii, (dar nu ştiu dacă acest bronzaj era, într-adevăr, omogen) părea de curînd întoarsă dintr-o excursie în misterioasa Indie. Ii făcui semn Inspectorului să o ia înainte, după care, apropiindu-mă de ea, mă grăbii să-i arunc o săgeată :

— Ceau, zeiţo ! Adică Ariadna era doar personaj mitologic, nu ?...

— Puteam fi sigure că o să ne descoperiţi, mărturisi ea după o uşoară ezitare. Vicepreşedintele e la curent ?...

O asigurai că nu, dar ce importanţă avea acest lucru ?... Avea, fiindcă el, personal, le cumpărase aparatele de radio portative, cu condiţia să nu mai facă pe poliţistele amatoare. Dar în acest caz, cum naiba să te distrezi aici, în Malu-Mare ?... Ca să fie sinceră, fetele se cam plictiseau, şi din cauză că noi eram ocupaţi mai tot timpul cu fel şi fel de afaceri dubioase. Şi atunci inventaseră jocul ăsta, cu nume mitologice. Dar, dacă nu le pîram Vicepreşedintelui, îmi da voie să o sărut pe frunte !

— O, nu, ar fi un sacrificiu prea mare pentru tine î protestai eu. Am să tac ca o saramură de peşte, şi fără a fi recompensat ! Dar, un sfat : nu vă mai jucaţi de-a detec-tivele, că vă faceţi de rîs. Voi sînteţi create pentru

activităţi mai delicate; ţineţi-vă de ele!... Auzi, dar Mirando-linei ce poreclă i-aţi dat ?...

Viitoarea mea soţie era supranumită Minerva. Ea singură îşi alesese pseudonimul ! ! Minerva, zeiţa înţelep-

1(56

' **iun** ii ! ! Un rîs convulsiv începu să mă scuture. îmi cerui -.«■u/c», dar şocul fusese prea puternic. Se şi potrivea ca mica în perete !... Micşuneasca mă privea indignată. Se Icrea însă să intervină pentru a nu strica totul. Da, sigur, numai noi eram deştepţi !... In schimb voi sînteţi mai frumoase, dragă ! Recunoaştem cinstit acest lucru, şi slavă Domnului că e aşa ! Ehei, ce v-aţi face voi fără nătărăii \ ostri !... Parcă aşa ni se spune ?...

- Bine, acceptă în silă aşa numita Ariadna. Fie cum ••pui tu, deşi e tocmai pe dos. Principalul e să-ţi ţii gura, du pa cum ai jurat. Fii atent, că te ştii că ai mîncat labe «Ic iţîscă şi te pomeneşti pălăvrăgind !...

Tăcu semnul clasic al tăcerii mormîntale şi ea plecă :;a-şi ducă violoncelul pe plajă. Intrai în salonaşul hexagonal, unde mă aştepta Narcis Smith, reprezentantul'Interpolului. Se mai aflau în încăpere, în afară de Inspector, Mălai mare şi Vicele, care îl ajutaseră pe american să facă analiza unei sticle de sunătoare. Cînd mă văzură se ridicară să plece ; probabil aşa le fusese vorba. In colţul lui obişnuit, Niţă Cerebralul, reparat de cîteva zile, dormita acoperit cu o prelată. (De unde să ghicesc eu că şmecherul de Raminagrobis îl lăsase în priză, ca să putem stabili, mai tîrziu, cu precizie, ce urmăreşte, de fapt, agentul interpolului).

Dădurăm mîna, în timp ce Mişu reîmprospăta sunătoarca din pahare. Musafirul semăna puţin cu Belmondo, Făcea pe tipul bine din cauza numelui, în realitate era urîţel şi cam saşiu. Alte amănunte : dinţii din faţă ca două zaruri care arată sase-şase, ochelari cu retrovizor, pălărie incasabilă, pantofi cu pernă de aer, pantaloni impermeabili. Ştia tot şi încă ceva pe deasupra ! Extrem de sîrguin-cios cu paharul de sunătoare.

«— Să fim circumspecţi ! ne recomandă el de la bun început. Eu, noaptea, îmi pun un căluş în gură ca să nu vorbesc în somn.

Mişu se lumină la faţă ! Tipul era pe gustul lui ! Voiărăm să ştim cărui fapt îi datoram onoarea ?... Da, se afla în România cu nişte probleme... Zău? Interesant! Şi?... Azi noapte primise un telefon de la Sonny Boy. Regizorul îl informase despre scrisorile anonime şi despre furtul lui Doberman Aloisus. Zece mii de dolari dacă rezolvă problema.

— Toată lumea a primit anonime, cugetă Narcis Smith" privind în zare conţinutul paharului, deci e imposibil ca individul care le-a scris să nu-şi fi trimis şi sieşi una ca să nu fie bănuit. S-au furat trei Dobermani, dar eu nu cred că unul din ei urma să înhaţe salamul de Sibiu, şi cu el, suma pretinsă de şantajist. Mai curînd cu ajutorul unuia din cîini, se putea identifica o anumită persoană. Poate chiar ucigaşul lui Enache Ocoleanu...

Raţionamente zdrobitoare, de o mare fineţe şi perspicacitate ! Şi cînd -te gîndeşti că se ocupa de afacerea asta doar de cîteva ore ! ! Interpolul tot Interpol, nu, Mi-şule ?... Iar oaspetele nostru era fără îndoială un

geniu. Propusei să ne tutuim, fiindcă în meseriile noastre şi noi eram tot nişte genii. Narcis acceptă. Inspectorul mă privea cu multă recunoştinţă. Trecurăm la punctul următor.

, — Totul se învîrteşte în jurul acelui blestemat de teren, în care Enache Ocoleanu a îngropat banii sau bijuteriile. Numai un prost ar umbla după şantaje sau să fure cîini ştiind că, dacă găseşte harta, va intra în posesia unei adevărate comori. Deci, unde e această hartă ?

* Il lămurii că o avusesem în mînă şi că dispăruse fără urmă chiar de aici din vilă. Mă rugă să repet, apoi ceru să fie condus prin toată casa. In dormitor ne puse să dăm

~~

■ i

şifonierul la o parte. Era evident că aveam de-a face cu un geniu, fiindcă îndărătul mobilei se afla, într-adevăr, servieta galbenă ! O tăiarăm la iuţeală cu o foarfecă, neliniştiţi, suspicioşi, cu urechea ciulită la cel mai mic zgomot ce ar fi venit dinspre coridor. Înăuntru găsirăm planul mult disputat. O hîrtie cretată, cu schiţa unui teren situat în marginea unui lac. Iar pe verso, un fel de poezie, scrisă de mînă, care suna astfel :

Cînd dorul tău s-a prefăcut în chin Şi
vrei să vezi iubita mult visată.
Aprinde foc, sub sfîntul Valentin Şi
mergi încotro umbra îţi arată. Cinci
palme mari şi, iar, un singur lat,
Înspre babord cuţitul răsuceşte,
Cocoşi de fier vei auzi cum bat, Din
întuneric moartea te pîndeşte. De
scapi, roteşte capul spre tribord
Optzeci şi cinci de grade şi-o minută
Şi alte douăzeci şi trei spre nord.

Şi-ai să găseşti iubita dispărută /

Semnat : E. O., doar două iniţiale, însă cu o ortografie depăşită, folosindu-se după inspiraţie, cînd *ă* din *a,* cînd *k* de la kilogram.

Marele criminalist american luă cuvîntul, în continuare :

— E limpede, spuse el, că ,,iubita" înseamnă „comoară" iar restul explică mecanismul ajungerii la ea. Sfîntul Valentin pare să fie o icoană sau o statuie, sub •care trebuie să aprinzi un foc. Umbra sfîntului îţi va arăta unde să sapi. E şi o cursă pusă acolo, deci e cazul să fii foarte atent. Remarcaţi de asemenea limbajul marinăresc,

"ceea ce poate sugera profesiunea celui care a scris versurile. In concluzie trebuie găsit sfîntul Valentin !

— Să mergem la faţa locului ! propuse Inspectorul. Poate aflăm ceva, vreun amănunt...

— Mă îndoiesc ! Terenul e neted ca-n palmă după cîte văd şi nu e nici o clădire pe el. Mai curînd să căutăm la fosta locuinţă a lui Ocoleanu. îmi permiteţi să iau şi eu o copie ?...

Bineînţeles ! Ba chiar îi dădurăm o mînă de ajutor ca să meargă mai repede. Ne despărţirăm urmînd ca fiecare dintre noi să pornească la vînătoare de sfinţi Valentini. La plecare N.S. ne mai recomandă încă o dată

să nu avem încredere în nimeni. Mişu îl petrecu pînă în mijlocul străzii.

— Ai văzut ce tip grozav ? îl lăudă el după ce reveni în casă. Hai, repede, să-i chemăm pe Raminagrobis şi pe ,Vice, şi să pornim în căutarea icoanei.

Cei doi veniră cam bosumflaţi ; îi jignise faptul cp. americanul nu-i poftise la discuţie. Din acest motiv, sfîntul Valentin nu-i interesa nici cît negru sub unghie. De altfel fiecare avea viaţa lui personală şi-şi făcuse un alt program pentru după-amiaza aceea. Vicepreşedintele, de exemplu, se ducea cu Micşuneasca să-i facă o vizită Alida-clei la Sanatoriu. Luaseră şi portocale, nu puteau contramanda. Iar Mălai mare susţinea că i-a promis Genovevei de o săptămînă că vor petrece duminica împreună, la camping, unde se antrena ea. Să facă toată ziua plajă, să pescuiască, chestii de-astea...

— Şi dacă o să vă uitaţi şi după icoane, vă cad galoanele ? îl certă Inspectorul... Problema e prea importantă ca să facem mofturi. Nu vedeţi că şi Interpolul s-a băgat pe fir ?..> Ce dracu !...

170

— Acum care e mişcarea următoare, Inspectore ? îl întrebai pe Mişu după <ce ramaserăm singuri.

Mişu avea multe pe cap, nu trebuia să-1 iau ca model. Mă sfătui să mă relaxez, să iau masa, şi iar să mă relaxez. Iar seara la şapte, cu Csicolas, o raită prin grădina publică, în căutarea unor salamuri de Sibiu, cu sute de mii de lei înăuntru. Cu toate că Interpolul nu credea în treaba asta, noi o ţinem tot cum ştim şi să vedem ce iese. Şi, nici o grijă, că el o să fie prin apropiere... Acum, fiindcă eram numai între noi, ţinu să abordeze o altă problemă, mai delicată... Da, poftim !... Fără să vrea observase că s-a schimbat ceva în raporturile dintre mine şi Mirandolina. Ceva în rău, bineînţeles. Să dea Dumnezeu să se înşele !... Ha nu, chiar aşa era, nu intenţionam să mă dau după degete. Dar cine e de vină ?

— Cînd le intră în cap cinematografia nu e nimic de făcut, Mişule ! Dacă ar fi fost un alt bărbat la mijloc, era mult mai simplu ; îl cotonogeam şi—1 obligam să părăsească terenul, discret şi momentan.

Mă sfătui să fiu mai subtil şi să o iau mai încet cu cotonogeala. Să stau de vorbă cu ea, să-i duc flori, să vadă că lupt puţin pentru a o recîştiga... Nu era prost, iezuitul ! li promisei că aşa voi face. Şi se nimerea bine, că astăzi vom fi numai eu şi cu ea la prînz.

Mişu îmi spuse la revedere şi mă lăsă singur. Coana Veta şi nea Dumitru îmi ceruseră voie să se ducă la meci, aşa că aranjai eu însumi masa : doar două tacîmuri, şervete de olandă, şampanie în frapieră, caviar, şi, în magnetofon, o bandă întreagă numai cu Nat King Cole şi Ama-lia Rodriguez... In aşteptarea doamnei mele luai o sticlă cu sunătoare şi un teanc de ziare..: In cer bătu o oră de bronz şi de fier... *Cormoranul albastru* polemiza din nou

17
1

cu *Parîma.* în primul, un anume *Nobody* semna un articol : *Jos labele de pe festivalul de muzică uşoară* — în care îl învinuia pe Roger că manevrează pe faţă pentru a-şi impune propria lui candidată. Iar *Parîma,* în articolul: *Cunoaşte-ţi lungul nasului,* îi acuza pe ocoleşteni că fac afaceri cu americanii, amenînţînd că va veni cu precizări în numărul' viitor. Semna un anunif> Ignotus... Bătu şi ora de catifea, dar nu privii într-acolo. Esenţialul

e să doreşti ca un lucru să se întîmple. Numai aşa viaţa e frumoasă... Iată şi un anunţ : Barul *La Scorpion,* complet renovat, ansamblul ritmic : *The Inconstients*, refrene vocale : prietena noastră Ţoancă mică ! Bravo ei ! ...O altă nuanţă, mai potolită, în ferestre, şi o altă oră, de hîrtie, se sfîşie deasupra măsuţei cu caviar şi şampanie... Aţipii... Mă trezi ora de praf... Pendula arăta ceasul patru. Ciugulii un colţ de pîine şi strînsei masa. Pînă la şapte mai erau trei ore bune. De mult îmi propusesem să mă bag sub Tragustă, să-i fac o revizie generală. Ieşii în curte mestecînd. Ziua obosise. Era o după amiază calcaroasă, fără relief, ca o fotografie supraexpusă. Din umbra pergolei, îmi ieşi în cale un Csicolas elegiac dar febril. Ştia că are şi el un rol în seara asta şi că trebuie să şi-1 ducă pînă la capăt. Aşa sîntem noi, saltimbancii, sau paiaţele, cum vreţi să ne spuneţi. Sîntem datori să ne jucăm rolul pînă la capăt, orice s-ar întîmpla... Vino cu mine, colega ! Să ne plictisim împreună ! Dar să nu-ţi închipui că sîntem egali. Mirandolina ta e sechestrată, nu poate face nici un pas din propria-i voinţă ! A declarat greva foamei !... Cazul meu e cu totul altfel. Dar, hai să schimbăm vorba... Uite bujiile astea, sînt noi-nouţe, însă eu tot am să le schimb. Trebuie să fac ceva în după amiaza asta, nu?... Csicolas se-lungi pe burtă, lîngă mine, în semn de solidaritate. Nu, mersi, bă-trîne, esti foarte amabil. Dar nu-mi place să fiu compă-

li mit. Prefer să fierb în suc propriu. Sînt omul de bronz care se sparge dar nu se încovoaie. Ia-mă de exemplu.

Cînd reintrai în vilă, văzui că am uitat să opresc magnetofonul, şi Nat King Cole şi Amalia Roclriguez cîntaseră pentru nimeni în casa pustie... îmi cerui scuze pe tăcute şi mă pregătii de expediţie. Numai era mult pînă la şapte. Dinspre grădiniţa cu salcîmii tunşi ca la armată, se auzea, turburată de un uşor fading, fanfara invalizilor care cînta *Pe o piaţă persană* de Ketelby. îl încărcai pe Csicolas într-un geamantan, special amenajat, şi.ieşii cu el în stradă. O etamină discretă înnobila oraşul, estompîndu-i contururile. Prin cartonul subţire al valizei, simţeam cum bate inima aliatului meu... Unde o fi la ora asta fata cu fular de sticlă ?... Cînd ajunserăm la intrarea în grădina cu .trandafiri roşcovani, în vîrful luminatoarelor se aprinseră porumbei transparenţi. Din umbra boschetelor se năşteau, fără formă, ca nişte xipehuzi visători, valsurile luiGla-zunov... Ora de catifea mai bătu o dată, dar trecu pe lîngă mine, fără efect, fiindcă mă aflam la pîndă/La şapte metri, cu spatele, un individ în haine de duminică privea defilarea tineretului provensal. In degetul cel mic, atîrna de sfoară, ca o umbrelă nemţească, salamul de Sibiu mult visat. Desfăcui valiza şi colaboratorul meu se orienta repede. înşfacă marfa, apoi ţîşni în cel mai apropiat tufiş, aşa cum fusese învăţat. Păgubaşul nici nu se întoarse. Şi ei îşi cunoştea lecţia. Părăsi împrejurimile cu un aer demn. în spatele' boschetelor, Csicolas, cu salamul în gură îmi sări în braţe. Il ascunsei în geamantan şi pornii fără să mă grăbesc-spre ieşire. Misiune îndeplinită, nu?...

La prima vedere da, dar la o analiză mai atentă calificativul nu rezista. Mai ales fiindcă în faţa mea se postase acum un rubicond cu mustaţă-perie, care îmi

semnaliza cu revolverul să pun geamantanul jos şi să nu crîcnesc.

1 7 3

Făcui -cum spunea el, întrebîndu-mă unde naiba hoinărea deşteptul de Mişu... Nu hoinărea, era chiar acolo, la cîţiva metri !

:' — Aruncă arma ! se auzi glasul lui, şi întoarce-te cu mîinile la ceafă.

Rubicondul strigă ceva şi mă pocni cu pistolul. în cap, Din tufiş ţâşniră şi alţii. Speram că sînt oamenii Inspectorului dar erau ai celuilalt. In două minute furăm imobilizaţi şi *mustaţă* ne garnisi cu cîte o pereche de cătuşe foarte moderne, adevărate bijuterii.

— Cîinele şi salamul sînt în geamantan, spuse învingătorul nostru. Să oprim o maşină şi să-i predăm la Miliţie ! '

— Foarte bine, gîfîi Inspectorul, care se simţea, pe bună dreptate umilit. Acolo o să vezi pe dracu, oricine ai fi tu !

— Crezi ? Ţine cont că te afli în faţa celebrului Narcis Smith de la Interpol ! Mai susţii şi acum că am să văd pe dracu ?...

Ei, nu, zău, prea era de tot ! ! Ce, adică nu-1 cunpşteam noi pe Narcis Smith ? ! Chiar în dimineaţa aceasta ne vizitase !... Să furi identitatea altuia, la noi e un lucru foarte grav ! De la şase luni la doi ani ! Dar dacă ne da drumul, pedeapsa va fi diminuată în mod substanţial.

Rîse de noi, cu dinţi de veveriţă, şi mai rîdea încă în momentul cînd o doamnă, care apăruse în spatele boschetului, probabil atrasă de gălăgie, îi băgă sub nas un pistol adevărat. Şi imediat, vocea Mirandolinei începu să dea ordine :

— Aruncă înspre ei cheile de la cătuşe. Aşa ! Acum pune-le ăstora ! Inspectore, pe ale tale pune-i-le mustăciosului ! Acum să facem recomandările !

174

Agresorul meu o ţinea, una şi bună, că el este Narcis Smith, dar de acoliţii lui ce avea de zis ?... >.Căci aceştia erau : Ţîrfonie în persoană şi brancardierii profesorului Ambrozie, binecunoscuţi clienţi ai postului local de Miliţie !... Abia la Circumscripţie ne lămurirăm, după ce Inspectorul dădu trei sau patru telefoane, unde ştia el.

Adevăratul Narcis Smith era cel din faţa noastră ! Celălalt fusese doar un impostor ! Ne cerurăm scuze, dar nu puteam să ghicim. N.S. se afla de mai multe săptămîni în tratament la Sanatoriul de Aerofagie, cînd tîlharii furaseră cîinele directorului. Fiindcă ştia ce meserie are, profesorul Ambrozie îl rugase pe dînsul să facă cercetări. Le trîntii salamul în braţe şi o invitai pe Mirandolina în colţul opus, deoarece aveam de pus cîteva întrebări esenţiale. Csicolas putea să fie de faţă la discuţie, avea numai do învăţat din experienţa altora.

— Ai fost superbă, *Mi* / îi şoptii eu doamnei, privind-o cu o admiraţie nedisimulată. Dar cum de ai prins iţele acestei afaceri ?...

— Ce afacere ?... Treceam întîmplător pe-acolo...

— Da ?... Te plimbai, aşa prin grădină cu un pistol în poşetă ?...

— Ce ţi se pare curios ? Artiştii au tot felul de caloricii...

Deci tot nu renunţase la ideile ei fixe ! îi dădui drumul de braţ şi nu mai pomenii nimic de şampania

frapată şi de caviarul care o aşteptau acasă. Ca să fiu sincer nici nu prea avui timp. O explozie puternică răsună pe neaşteptate în încăpere. Inspectorul şi cu Narcis Smith umbla-seră la salam ca să vadă ce e înăuntru, şi ceva sărise în aer ! O maşină infernală pusă înăuntru ! Ne repezirăm toţi de-i culeserăm pe cei doi nefericiţi de pe dulapurile unde îi aruncase suflul. Gemeau, ameţiţi ele lovituri, dar, din fe-

ricire, nici unul din ei nu avea vreun os rupt. Csicolas tremura ca varga iar Mirandolina se pitise la pieptu-mi de aramă. Mă umflai în pene :

— Unde te simţi tu, puişor, mai ocrotită şi mai ocrotită ? o întrebai eu cu mare orgoliu.

— Lasă dulcegăriile ! mă întrerupse ea. Se întîmplă ceva straniu. Ştii cine era tipul care a venit cu salamul la întîlnire ? Chiar prietenul tău, cîrciumarul Papastratos ! Arestaţi criminalul !

CAPITOLUL XV

La vînâtoare de Valentini

Nu ştiu care din noi zise : „Let's go îi; adică : „Hai să mergem !" şi toată lumea se ridică să plece. Numai că Narcis Smith, adevăratul agent al Interpolului, abia făcu doi paşi şi se prăbuşi înapoi pe scaun, gemînd... „Fraţilor, să •fiii că ăsta şi-a rupt ceva înăuntru..." strigai eu şi, ime-di".«t, toţi îl înconjurarăm, gata să-i dăm primele ajutoare. I .ne-.[1]! ciudat însă, rănitul refuza cu încăpăţînare orice asistentă medicală din partea noastră. Insista să chemăm o ambulanţă şi doi brancardieri... Bine, chemăm tot ce poftea el, numai să ne lase să vedem ce are, pînă vine doctorul. Poate e necesar să imobilizăm un os, sau să legăm un vas de sînge. Mirandolina se cam pricepe la chestii de-astea fiindcă a făcut cursurile de Cruce Roşie în cadrul' instituţiei si are şi mînă uşoară ; pe mine mă operase o dată de nişte comendoane, fără anestezie generală, şi, pe onoarea mea că nu simţisem mai nimic !... Dar, noi vorbeam, noi auzeam ; americanul era încăpăţînat ca un irlandez, şi o li nea una şi bună : să chemăm ambulanţa...

Da,, dar aparatul telefonic zburase pe geam cu ocazia exploziei. Il şi vedeam căzut într-o postată din spatele Comisariatului, o poieniţă plină de bălării româneşti, crescute ca la oficiul stării civile : de bună voie.şi nesilite de nimeni ! Printre ele recunoscui : Taraxacum Officinale şi Capella Bursa Pastoris, amestecate cum se nimerea cu

Păpădii şi cu Traista Ciobanului. Şi tot acolo : iarba nebunilor, paparoane, urzica raţei, ţintaură, foaie-n fir, dragavei, umbra iepurilor, ameţeala oii, fumul pămîntului, sfiala fetei, omătuţe, iarba drumului... Dar ce să mai pierd vremea ?... ocolii clădirea şi venii, în fugă, cu telefonul ! Era în joc o viaţă de om, nu ?... Aia de dincolo, cică, gata domnule ! Dacă e chiar la Miliţie venim în cinci minute ! Să fi fost vorba de altcineva

poate mai şedeau pe gînduri, „dar dacă s-a întîmplat tocmai la dumneavoastră..." (Şi pronunţaseră „dumneavoastră" cu D mare.).

Ramaserăm în aşteptare, pisîndu-1 pe american cu întrebările. Nu arăta deloc a om gata să-şi dea duhul şi, în loc de răspunsuri, folosea expresii idiomatice, pe care nu le mai reproduc. In sfîrşit, dete Dumnezeu şi veni Salvarea î O doamnă doctoră vînjoasă şi sigură pe sine şi, după dumneaei, doi sanitari albi ca laptele, parcă abia atunci scoşi dintr-o groapă Cu var... „Aşa, ia să ne întoarcem noi ca să vedem ce am păţit !..." Nu şi nu ! Americanul era catîr i Refuza categoric să fie examinat la locul accidentului... Doctoriţa se încăpăţînă şi ea şi, pînă la urmă, Narcis Smith scoase pistoalele :

— *Hands up !* răcni el trăgînd două focuri în tavan. Să aducă targa şi mergem imediat, cu toţii, la Sanatoriul de Aerofagie ! Nu încercaţi să mă trageţi pe sfoară că mai am douăzeci, de gloanţe. Adică optsprezece, că două le-am tras în perete... Şi oamenii mei să fie eliberaţi chiar acum !

Făcurăm cum spunea el, n-aveam încotro. In timp ce-1 duceau brancardierii, doctoriţa ne privea indignată : „Bine, tovarăşe, de ce nu spuneţi că e de la Aerofagie ?..." Nu încercai s-o îmbunez, deoarece prin oglinda retrovizoare îl vedeam pe agentul Interpolului cu un pistol îndreptat spre şofer iar celălalt lipit de coasta unuia din brancardieri. Mişu era extrem de indispus: „Narcis, lucruri **de** astea nu se fac, crede-mă ! La noi sînt alte tradiţii..." **I**'arcă vorbea cu duşii de pe lume ! Cînd ajunserăm ia destinaţie, americanul ceru să fie cărat cu targa la el în cameră şi ne porunci să-1 aşteptăm, cu toţii, în hol. Se întoarse în două minute fără pistoale sau cu ele în teacă, îmbrăcase o pereche de pantaloni cadrilaţi, noi nouţi, şi părea foarte fericit, fiindcă se mişca încoace şi-ncolo, fă-**eind** genuflexiuni, adică mişcări de şale şi de omoplaţi ((tacă şi la ei în America tot aşa se numesc muşchii spatelui). Pe urmă se apucă să-i toarne la complimente doctoriţei care şedea într-un fotoliu, picior peste picior, îmbufnată. Cinci discipola lui Esculap auzi că era vorba de **un** tovarăş american, îi trecu repede orice supărare ; păcatele cele cu voie şi cele fără voie fură iertate numai cele nesăvîrşite încă, nu ; ba făcură şi schimb de adrese. Uite , **de** ce ne ardea nouă !...

— Domnilor, ni se adresă în cele din urmă Smith, îmi **cer** scuze !... *I becj your pardon* / ... Un şoc nervos, tu înţelegi, Luminitza !...

Luminitza părea că înţelege totul. Pentru noi ăştilalţi, detectivul ţinu, totuşi, să facă un tur de orizont, ca să nu avem vorbe mai tîrziu. Pentru dînsul era clar că maşina infernală îi fusese destinată. De ce?... Foarte simplu: ucigaşul lui Ocoleanu ştia că pe urmele sale sînt trei echipe : Şantajistul, Narcis Smith şi grupul lui Pepsi. Cei mai periculoşi erau ultimii doi adversari fiindcă cu ei nu **se** putea trata. Pentru a-i face să se înfrunte între dînşii, ucigaşul lui Ocoleanu pusese la cale răpirea celor trei dobor mani ; în felul acesta singurul cîine capabil să înşface salamul rămînea Csicolas. Apoi, sceleratul a intuit că el, Smith, va interveni la mişcarea doua, căci arestînd pe santajist îl putea avea în mînă şi pe şantajat. Şi, după arestare, fatalmente va despacheta salamul, moment în care se va produce explozia...

■— Cum s-a şi întîmplat ! Am făcut, pur şi simplu, jocul adversarului ! Dacă mai povestiţi cuiva, reputaţia mea se va duce de rîpă. Cred că m-am prostit din cauza tratamentului care mi se face aici. Am să cer profesorului Ambrozie să-mi întrerupă injecţiile cu *benzochinoquanilhidrazonttosemicarbazonă.* Şi nici ceai de *sancrasas* verde nu mai beau ! Tu ce părere ai, Luminitza?...

Luminitza şi noi toţi eram uluiţi, de inteligenţa şi de logica lui Narcis. Dar detectivul american nu ne adusese in Ocoleşti, numai ca să ne arate cît este el de deştept. Aveam şi de lucru, efectiv !

— Aici a fost casa lui Ocoleanu, ne făcu el atenţi... *The bîrlog!...* S-o scotocim înaintea celui care a încercat să-mi fure identitatea ! Deci : atenţie la sfîntul Valentin !... După asta îl arestăm pe tipul cu salamul ! Papastratos parcă ziceaţi că-1 cheamă ?... E desigur, doar un curier inconştient, însă 1-a văzut la faţă pe cel care i-a dat pachetul infernal. Dar ce e cu directorul ăla de nu mai vine ?...

Profesorul Ambrozie fusese anunţat de la început dar, cînd află precis despre ce e vorba, se făcu foc. Nu admitea nici o percheziţie în încăperile Sanatoriului ! Ar fi fost în detrimentul bolnavilor.

— Nu luaţi tot ce spune mister Smith drept literă de evanghelie, ne avertiză el. Ţineţi cont de faptul că este totuşi pensionarul meu, şi, ca atare, iniţiativele sale pot fi puse, foarte uşor, sub semnul întrebării.

— Adică vrei să spui că şi el e scrîntit ? se interesă Mirandolina.

— Profesore... intervenii eu, am găsit schema după care alergaţi toţi cu limba scoasă. Pe dosul ei era o şaradă care cred că ne va duce la banii îngropaţi de Ocoleanu. Adversarii tăi au şi ei o copie de pccîntarea respectivă. Vrei să ne sufle prada de sub nas ?...

—■ Şi dacă o găsiţi voi, eu ce cîştig ?

■— Cîştigi că nu-i iau ceilalţi, nu realizezi ?... Şi poate nâsim o soluţie legală să-ţi dea şi ţie, din ei, o gratificaţie, ca să-ţi poţi continua cercetările.

— Nu fac nici un fel de cercetări. Dacă te referi la ba-tiseaf, atunci află că am înfiinţat atelierul numai pentru a da de lucru la bolnavi. Ergoterapie, aşa se cheamă- tratamentul prin muncă.

— Doresc să profite de el toţi cei interesaţi !

Acestea fiind zise, ne apucarăm să inspectăm, întîi ?.i -ntu holul unde ne aflam, fără a mai ţine seamă de pro-Iestele lui Ambrozie. După mine, încăperea nu avea nimic interesant. Cîteva simili-gobelinuri pe pereţi, cu eterna Judecată a lui Paris şi altele cu teme agreste, după Decameron, mi se pare, şi în maniera lui Watteau sau al unui alt pictor al cărui nume l-am uitat. Şapte nişe, înalte cît nnîul, goale toate, în afară de una, în care sta proptit de zid, ca o rămăşiţă patibulară, scheletul plimbăreţ.

— Hi-hi ! se minună lîngă mine doctoriţa cu picioare vînjoase. Cine naiba a mai văzut schelet albastru !...

— Cît trăim, îi aruncai eu peste umăr, ca s-o sicii, (deşi ştiam că n-am dreptate) nimeni nu poate spune ce culoare au oasele noastre...

Narcis Smith interveni prompt :

— Sînt sigur că ai cel mai delicios schelet din lume, îi declară el Luminitzei. Dar eu prefer ambalajul...

Clădirea sanatoriului era imensă şi avea o mulţime de camere. Enache Ocoleanu, sau poate tatăl lui, o ridicase din cărămizi şi blocuri luate de pe ruinele anticului Oco-lopolis. Trecurăm prin toate încăperile, sub conducerea lui Ambrozie, care, de voie, de nevoie, făcu pe ciceronele... La intrare, mai multe plăci de marmură încastrate în zid, dintre care vreo două sau trei cu numele de Valentinianus

ne atras eră atenţia... Da, în vremea ocupaţiei romane, aici fuse seun castram. Iar Valentinianu

să stea trebuie să fi fost vreun șef. Bătrânii îl consideră un întemeietor al comunei, și, mai demult, se aprindeau candel

el
e
în
fa
ţa
pi
et
re
lo
r
to
m
b
al
e.

— Se complică problema, spuse Inspectorul întunecat. Dacă ne băgăm şi în Istorie, nu mai ieşim de-acolo... Dar, cum se face, profesore, că nu am întîlnit pe nici unul din pensionarii dumitale ?... Sînt învoiţi în oraş ?...

— A, nu ! Sărbătoresc ziua onomastică a unuia şi le-am dat voie să organizeze un fel de bal în baracă, cu condiţia să nu facă gălăgie.

Iată o măsură foarte bună, după părerea mea, dar nu strica să aruncăm o privire şi în baraca respectivă. O să ne cerem scuze şi sperăm să fim înţeleşi. Ne îndreptarăm într-acolo, cu Narcis Smith în frunte... De dincolo de scîn-durile cenuşii nu se auzea, totuşi, nici un zgomot. Intrarăm...

Ştiam că în baracă o să dăm peste nişte tipi foarte originali, chiar cunoscusem pe cîţiva din ei, dar la un asemenea spectacol nu ne aşteptasem... Primul lucru pe care îl văzurămj pe o estradă improvizată din scînduri negeluite, fu o orchestră de schelete ! Chitară, baterie, contrabas, orgă electronică, trompete, tot ce pofteai ! Mirandolina scoase un ţipăt şi mă apucă de braţ ; scheletele îmi de veniră simpatice. Dar cele de pe estradă nu erau singurele. Din tavan, în loc de felinare, atârnau o mulţime de hîrci, în care organizatorii balului montaseră becuri de 60 de waţi, de diferite culori. Să fie la ei acasă ! Batiscaful lui" Ambrozie era dat într-un colţ şi acoperit cu o prelată. Nu mai interesa, deocamdată. Pe lîngă pereţi, stivuite frumos, văzui femure, şi clavicule, şi coaste, şi celelalte oase ale corpului omenesc, pe sorturi. In spaţiul lăsat liber pentru petrecere, pensionarii Sanatoriului de Aerofagie, sobri, în haine negre, cu papion la gît, dansau concentraţi, cu cîte

un schelet în braţe !... Simţii că profesorul Ambrozie mă priveşte cu coada ochiului, aşa că mă prefăcui indiferent. După primul şoc, Mirandolina se redresa, surprinzător de repede. ,,E un happening uluitor" îmi şopti ea cu ochi strălucitori. O ştiam snoabă şi deci capabilă să ridice în slăvile cerului orice idioţenie. Mă întorsei spre Ambrozie :

— Chiar aşa de rău stau lucrurile ? îl întrebai eu în şoaptă.

— Nu ! Totul se explică ! Luna trecută am avut o inspecţie care ne-a recomandat să rentabilizăm atelierul de ergoterapie. Ne-au dat şi o listă şi noi ne-am ales să facem exponate pentru şcolile de agenţi sanitari şi de moaşe. Teofil a organizat atît de bine producţia pe bandă, încît acum ne aflăm în criză de supraproducţie. Mai ales că beneficiarul nu vine să ridice marfa. Bolnavii sînt fericiţi. Nici nu pot să le spun că nimeni nu are nevoie de munca lor...

Da, erau probleme complicate şi aici. Trebuia să ne integrăm în atmosfera balului pentru a nu-i contraria pe

bieţii oameni. Mirandolina se şi orientase căci o văzui dansînd cu un d'ăla costeliv. Mai şi zîmbea !... La intrare trona Teofil lîngă patru colivii cu papagali multicolori, zîmbind unsuros ca' o gazdă care a pus apă în vin. In spatele lui, două rînduri de cuiere şi, de ele, în loc de paltoane, atîrnau schelete ! Parcă era paznicul furcilor de la Montfaucon, pomenite şi de Villon în baladele sale. îmi amintii cîteva versuri din celebra *Baladă a sbilţului,* scrisă in jargon *jobelin :*

Nu vă-ncleiţi pe loc, ca smoala, Căscaţi compasul la umblat, Schimbaţi într-una pe voi ţoala Să nu vă ia, cum l-a umflat Pe Montignijj un ţap băliat,

1 8 3

De-ajunse, biet, unde-a ajuns : Mai sus ca-n tron de împărat, Şi, hîţ, cu gîiu-n sbilţ neuns /..,

Aşadar, ca să facem faţă, luai şi eu un mortolog în - braţe, fără a manifesta însă un entuziasm prea mare. Teofil ţinu să-mi explice :

— Fiecare Valentin trebuie să aibă o Valentină. Şi invers. Aşa e obiceiul aici, a fost adus din străinătate de nişte marinari şi s-a împămîntenit.

— De ce nu se aleg persoane în carne şi oase ?

— Nu, prietenii mei sînt mai logici ! Scheletul e doar un pretext pe care fiecare îl îmbracă cu închipuirea. In felul acesta, deşi persoana adorată e absentă, tu poţi să dansezi cu ea. Unii mai fluşturatici mi-au mărturisit că le şi schimbă. încep dansul cu Brigitte Barclot şi îl termină cu Rachel Welch...

— Atunci nu-mi rămîne decît să vă urez grabnică însănătoşire !

Pe lîngă noi trecu Narcis Smith, radios. Partenerei lui nu-i mai lipsea decît coasa. ,,Azi mai prost, mîine mai bine" ne strigă el căutînd-o din ochi pe Luminitza. Doctoriţa îşi alesese un lungan rînjit, ci? arcadele zigomatice proeminente. Numai doi inşi nu luau parte la veselia generală : tipul care înghiţea rulmenţi şi cel care intrase în perete la prima mea vizită. Mă simţii dintr-odată ridicol şi mă oprii. Pe lîngă mine trecea acum Micşuneasca, în transă, ondulîn-du-şi muşchii sternocleidomastoidieni, dintre cot şi gleznă. Nu cînta nici o muzică, fiecare dansa ce vrea, dar în special *wigoomba,* şi, ca un plus de originalitate, Teofil dădu drumul la papagalii coloraţi, care începură să zboare greoi printre cranii... „Treci prin zid[ik]' ii ordonai eu nerodului de lîngă mine. „Nu prin ăsta, prin ălălalt !"... Tocmai atunci deschise uşa Inspectorul care întîrziase. Pe deasupra capu-

lui său, un papagal se strecură afară şi dispăru în noapte... Un şoc zgudui toată şandramaua î Nici de data asta, slabul de minte nu izbutise să intre în acel univers magic, bănuit dincolo !... Din cauza izbiturii podeaua se umplu de coleop-tere. Auzii lătrături surescitate şi Csicolas se repezi, printre picioarele lui 'Mişu, spre grămada de femure şi cubitu-suri... Papagalii cîrîiau prin aer într-un dialect necunoscut, o tigvă căzu şi convivii începură să şi-o paseze cu picioarele... „Retragerea !" strigă Inspectorul, care îşi păstrase luciditatea... O apucai pe Mirandolina de braţ şi azvîrlii

scheletul cît colo... Duceţi-vă dracului cu petrecerea voastră, o să ne ţîcnim cu toţii dacă mai întîrziem pe-aici !... li îmbrîncii afară şi pe ceilalţi şi trăsei uşa. In urma mea rămase o larmă voioasă şi bufniturile celorlalţi papagali care nu reuşiseră să evadeze... Hai mai repede acasă î...

— Ştiţi, ne spuse Mişu în timp ce ne îndreptam spre maşina sanitară... am aprins un foc sub sfîntul Valentin i Mai precis sub piatra tombală pe care era scris numele lui Valentini anus...

— Şi... întrebă Narcis care o ţinea de braţ pe Luminitza.

— La cinci palme şi jumătate era într-adevăr o crăpătură în zid. Am băgat mina şi nu ştiu ce dracu m-a muşcat ! Mi-e să nu se infecteze...

Din fericire doctoriţa avea în trusa ei tot ce trebuia ca să-i salveze viaţa. Profesorul Ambrozie ne conduse pînă la ieşire. Ii recomandarăm să pună lanţul"la poartă şi să nu mai lase pe nimeni înăuntru... Şi fără să-i fi spus noi, tot aşa ar fi procedat !... Pînă una-alta furăm nevoiţi să-i facem ioc lui Ţîrfonie şi celorlalţi brancardieri, de curînd eliberaţi din arestul preventiv. Inspectorul ţinu să-i felicite din mers cu ocazia înscrierii lor în cazierul Circumscripţiei locale. Păreau că nu sesizează importanţa acestui mare pas pe care îl făcuseră în viaţă.

1
3
5

— Ascultă „boss !" îl interpelai eu pe şeful brancardierilor, ştii cumva latineşte ?... Nu, eram sigur !... Păi atunci ce fel de „boss" eşti dacă nu cunoşti etimologia cu-vîntului ?... Uite, ca să nu mori prost, îţi spun eu de unde vine. In cazul tău... De la *bos-bovis...* Mai departe, te las să cauţi singur prin dicţionare. O să-ţi folosească...

Pornirăm. O ambulanţă albă de-a curmezişul unui ocean de negură. Şi deasupra la milioane de kilometri, acei bolovani incandescenţi : Aldebaran, Fata cu cobiliţa, Luceafărul porcesc, luna... Simţii nevoia să filozofez... Cu voce tare... Cum or sta, fraţilor, aşa în vid, neatîrnaţi de nimic... Atracţia universală ?... Fleac ! Păi ce, dacă ne aruncăm de pe acoperiş, doi-trei inşi, şi ne agăţăm unul de altul, o să rămînem în aer ?... Simţii că Mirandolina a adormit pe umărul meu şi-mi păru bine. Ii spusesem de-atîtea ori că nu suportă o discuţie mai înaltă. Şi uite că se adeverea... In faţa mea, pe banchetă, Luminitza dormea pe umărul lui Narcis, iar Micşunească pe al Vicepreşedintelui... Numai Inspectorul veghea... Puternic şi însingurat, precum Moise de Alfred de Vigny... încerca desigur, fără răgaz, să descurce iţele acestor tenebroase istorii.

— Mi se pare că aveam ceva în mînă, rosti el într-un tîrziu. Dar mi-e imposibil să-mi aduc aminte ce anume...

Pentru revenirea memoriei, nimic nu era mai bun decît un tratament masiv cu sunătoare. Dar în ambulanţă nu se găsea nici un strop ! Halal asistenţă medicală !... Nu-i nimic, poate găsim la Papastratos acasă... Poruncii şoferului să se înfigă mai cu încredere în accelerator şi, în următoarele două minute, claxonam în faţa casei cîrciumarului. In uşă ieşi o doamnă mai în vîrstă, al cărei păr negru bătea în alb... „E la epavă", ne informă dumneaei, „dar nu iruri are nevoie de spirt că i-a făcut cineva rost...'[4] Totuşi voiam să-i vorbim ...Aha, şi nu ştiam unde e epava ?... Din centru,

n doua la dreapta, apoi două sute de metri de-a lungul ţărmului. Chiar astăzi instalase puntea care o lega de ţărm... Sărumîna, ne scuzaţi, daţi-i bătaie !...

Marea dormita cu tresăriri nervoase, ca un elefant drogat. Găsirăm uşor epava, dar, în faţa pasarelei, se mai găsea o maşină. De-aia nu mai puteam noi ; eram doar forţa publică în persoană... Urcarăm, unul după altul, în pas viu de manevră. Cargobotul lui Papastratos zăcea pe-o rînă luminat *a giorno,* ca o lubeniţă cu ferestre de foiţă şi cu o luminare aprinsă înăuntru... Sărirăm peste copastie şi, cînd intrarăm în cabina de sub dunetă a căpitanului, habar nu aveam că vom turbura repetiţiile la una din secvenţele filmului *Secretele Mării !...* înăuntru se aflau : Papastratos, lipit de un perete, şi, în faţa lui, Sonny Boy şi Freci Klinstone, cu nişte pistoale în mîini. Un al treilea personaj se aruncă la venirea noastră, prin hublou, în mare... Din fericire tocmai terminaseră...

— Noi sîntem gata ! ne spuse Sonny Boy, ascunzînd arma. Şi către Papastratos : Eşti angajat ! Dar dacă baţi loba o păţeşti !...

Cîrciumarul îi arătă o cutie de conserve cu marinată de peşte. însemna că va fi discret... Părea puţin turburat şi în încăpere observai două scaune rupte. Sonny Boy avea un ochi vi'năt, dar ne asigură că e grimat. Şi cu pistoalele alea ce făceau ?... Nu erau pistoale, ci aparate de filmare de un tip nou. O să ne explice el altă dată. Acum pleca, fiindcă mai avea de lucru cu baletul subacvatic. Ne poftea şi pe noi să-1 vedem o dată. Şi chiar să ne dea nişte roluri, aşa de amuzament. Plătite, bineînţeles, că la ei în America nimic nu se pierde, totul se decontează, vorba lui La-voisier... Ramaserăm singuri cu Papastratos. Nu cuteza să ne privească în ochi !

■— Sunătoare la toată lumea ! ordonai... Şi pentru doamne ! Şi acum să ne spui cum a fost cu salamul ăla, imbecilule !...

Pe copiii lui că nu era vinovat ! Il aveau la mină şi nici nu a ştiut ce au băgat în salam. în seara asta veniseră să-1 bumbăcească. Preventiv, ca să nu sufle o vorbă. Şi, în plus, ca să le arate unde e icoana lui sfîntul Valentin. Ce nevoie aveau de ea nu putea să ştie.

■— Cu ce te au la mînă, pricăjitule ?

— Cleopatra e în ghearele lor ! Cred că au hipnotizat-o ! Cleopatra mi-e nepoată de verişoară de-a doua !... Ce ştiţi voi ce poate simţi un unchi de verişoară de-a doua în astfel de situaţii !...

Se prăbuşi extenuat în vecinătatea unui pahar de sunătoare.

— Dar icoana le-ai arătat-o ? vru să ştie Narcis Smith.

— Ce, eram nebun ?

Şi Papastratos ridică spre noi ochii săi inexpresivi, melancolici, ochi care înotau în lacrimi...

CAPITOLUL XVI -

Noapte cu lichior de şîevie.

Bang !... E ora cînd delfinul lui Arion, chinuit de insomnie, cutreieră mările după naufragii... Ne aflăm încă la bordul epavei lui Papastratos. Cîrciumarul a intrat în

probe tehnologice de o jumătate de oră ; regia o semnează cei doi criminalişti de talie mondială : Mişu-Inspeetorul şi Narcis Smith, supranumit în lumea interlopă *Vulpoiul clin Minesotta.* Eu, Vicepreşedintele, şi cele trei doamne, mai mult încurcăm, aşa că am fost rugaţi să ne conformăm regulamentului chibiţilor care e internaţional şi a fost de curînd omologat de însuşi tribunalul de la Haga. Ne-am instalat, deci, pe lîngă pereţi, evitînd bruiajul, ascultînd cînd ni se pare interesant, cînd nu, rozîndu-ne unghiile sau privind afară prin hublouri.

— Aş vrea să prind o dată o balenă, şoptesc eu liric, contemplînd marea... şi să o depun la picioarele tale !...

Parfumul de Pi-Ro-Sigma-Taf freamătă discret şi mă lasă să cuprind umărul de lîngă mine, subţirel ca un iadeş. Sînt conştient de enormitatea spuselor mele, dar mai ştiu şi că astfel de vorbe îi plac. Dacă aş fi declarat că o iubesc fiindcă e deşteaptă sau bine pregătită profesional, mi-ar fi întors spatele.

Afară, dunga îndepărtată a orizontului s-a şters. Cerul fuzionează cu marea. Navigam pe aerul întunecat, respi-rînd lacrima neagră a Pontului Euxin. Dinspre. Sud se apro-

pie majestuoasă o faleză înaltă de ceţuri. O clipă îmi place \ să cred că e chiar gheţarul cumpărat de Roger de la cana-•: dieni. In căuşul palmei mele, umărul cu oscioare de porum-: bel e depărtat şi rece ; fiinţa de alături rătăceşte acum prin emisfera australă, sau poate prin universul paralel de • dincolo de oglinzi...

; La masa din mijlocul cabinei, cu lampa atîrnîndu-i deasupra capului precum sabia lui Damocles, Papastratos

' este ţinta tirului încrucişat al celor cloi experţi. Aflăm de la el amănunte interesante dar perfect nefolositoare... De exemplu, cînd era mic bunică-sa îi zicea *Făsănete.* Bătrîna avea o puşculiţă, din care el, Făsănete, scotea pe furiş, cu un ac de cap, sumele necesare pentru acadele şi, mai tîr-ziu, pentru ţigări... Nu pusese apă în vin decît ca să completeze cantităţile băute pe gratis de organele de control şi îndruma*%... Inventase şi o băutură : lichiorul de ştevie, dar reţeta nu o da la nimeni, nici dacă-1 tăiai în bucăţi !...

— Pe noi ne interesează mai mult legătura Cleopatrei cu cineaştii americani, îl întrerupse Inspectorul. Poţi refuza orice declaraţie sau poţi cere asistenţa unui avocat !

— Ar însemna însă că nu ai încredere în noi, adăugă Narcis Smith. Şi asta ne-ar jigni profund ! Îmi amintesc că ultimul om care m-a jignit s-a ales cu o strungăreaţă de opt centimetri pe doi. Şi încă am fost uman, deoarece i-am lăsat cele patru măsele de minte ca să aibă de ce să-şi ancoreze proteza !...

Era, desigur, numai o glumă — ţinuse Mişu să precizeze. Umor american autentic. Sau francez. In orice caz, un umor negru ; la noi nu se practică... Cîrciumarul asculta atent, cu o mină de premiant care luptă pentru media generală de zece. Pentru Cleopatra nutrise întotdeauna cele mai nobile sentimente filiale. Adică

paterne. Niciodată nu o visase altfel decît îmbrăcată în palton şi cu o pereche de

pislari în picioare !... Aveam de-a face, deci, cu un caz pa-**lului**» ic !... Narcis Smith, un perfect cunoscător al modului **du** viaţă american, bătea darabana în tăblia mesei. Răb-**darea** iui era pe sfîrşite. Doctoriţa îl privea fascinată cum

în foaie mustaţa, ţeapănă ca sîrma de parchete. Lîngă **mim»**, Vicepreşedintele aţipise pe umărul Micşuneascăi, • **are** asculta atentă. Pînă una-alta, Csiocolas mă trase de panlaloni, ca să-i dau voie pînă afară...

- Cleopatra e o fiinţă ambiţioasă, continuă Papastra-**lus**. Ştiţi cum i-a îmbrobodit pe tipii din Ocoleşti, nu?... **Acum** are nevoie de Roger, ca să iasă prima la festivalul „Steaua fără nume[44] al litoralului. Dar muzica uşoară, pentru ea, şi pentru orice altă fată, nu este decît o etapă...

Nu bîrfi, Papastratos, vrem date concrete !... Vine şi **runeret,** vă rog!... Fata aspira, nici mai mult, nici mai puţin, la rolul principal din *Secretele Mării!* Pentru a-şi atinge scopul, le sucise capul americanilor şi se prefăcea < a **e** de partea lor. **In** realitate, nu urmărea decît propriile **ui** interese.

— Săraca fată ! o compătimi Mirandolina privind în continuare marea... Dacă are talent, o să pun şi eu o vorbă bună pentru ea pe lingă Freci... S-o.bage măcar în figuraţia specială !...

Iar Fred ?... Cu un gest spontan, lăsai umărul de porumbel neocrotit. Dar ea nici nu băgă de seamă şi asta mă înfuria cel mai mult.

■— Uite o balenă ! îşi continuă monologul viitoarea mea soţie. Parcă aveai nevoie de una ca să o depui la picioarele mele ? Ştii că ar fi nostim ?,.. Cum ai s-o prinzi ?...

— Cu mîinile goale, scumpo ! Dar nu vrei să mă laşi puţin, să ascult şi eu ce vorbesc oamenii ăia ?...

Micşunească îi dădu în primire doctoriţei pe Vicepre-şedinte, şi se apropie, ca o umbră, de hublou. li mulţumii cu un semn discret ; în felul acesta puteam urmări intero-

gatoriul lui Papastratos, fără să mai fiu sîcîit cu tot felul de glume copilăreşti... La masa din mijlocul cabinei, Fă-sănete îşi deşerta traista cu goange... După el, americanii erau nişte fiinţe ciudate. Ei furaseră cîinele.lui Roger, cu complicitatea Cleopatrei. Lovitura fusese dată cu un mini-submarin destinat filmărilor subacvatice. Acţionase o echipă de oameni-broască, sub conducerea maestrului lor de balet, de fapt omul de mînă forte al întregului grup. Pentru ce le trebuia cîinele, nu putea să ghicească

Mă simţii din nou tras de pulpana pantalonului. Bine-bine, Csi, am luat notă că te-ai întors... Sau vrei să mergem la culcare ?... Nu sîntem noi mai mari aici. Recunosc, meseria de detectiv are şi părţi plicticoase. Dar să fim răb--datori... Nu, de plictiseală nu e vorba ? Ceva foarte important ?...

— Fraţilor ! îi alertai eu pe cei doi criminalişti. Csicolas a găsit o urmă ! Vreun prizonier sau poate.chiar un cadavru ascuns pe bord. Hai să vedem unde ne conduce 1

Gazda noastră ridică ochii la cer cu o comică disperare. Cum era posibil să-i treacă cuiva prin cap una ca asta ! Pe fericirea lui că... îl luarăm pe sus şi ieşirăm pe punte cu Csicolas în avangardă. Direcţia cambuza ?... Ba nu î Cabina în care intrarăm era chiar dormitorul lui Papastratos. Sau bucătăria. Pe noptieră, o tigaie cu cirnaţi prăjiţi, mirosind puternic a vanilie sîrbească, îmi aminti că la prînz nu mîncasem decît trei. măsline. Csicolas se duse drept la tigaie şi începu să scîncească. Faţa cîrciumarului se luminase, în schimb pe noi ceilalţi ne cuprinsese dezamăgirea.

— De..., cîinele la cîrnat trage ! filozofă Făsănete, con-ciliant. Să-i dăm şi lui unul şi să mergem. Aici e cam deranjat.

Nu ştiu de ce, această rezolvare nu mă satisfăcea defel. Privii cu atenţie în jur şi inima îmi tresări de fericire !

Deasupra noptierei, sculptat într-o bîrnă, se afla chiar misteriosul sfînt Valentin, binecuvîntînd, cu mîna întinsă, pe ⌊t>[[cei ce veneau să i se închine... Repede, un chibrit !... .Sub statuie era o candelă pe care o. aprinsei. Mîna simţului lăsa o umbră lungă pe perete. Dar, înainte de a eonii nua, dorii să ştiu cum se numea corabia... la du-te, tu Vice, de te uită, poate îţi mai trece somnul!... Papastra-los protestă : de ce să se ducă Vicele? Vasul se numea *Spleen,* nu era un secret. Iar percheziţia noastră nu avea nici un rost !... Da, însă o făceam cu aprobarea şi chiar la cererea lui, preciza vulpoiul din Minesotta, şi celălalt nu avu inima să contrazică un oaspe. Intrai în subiect :

— Deci..., „cînd dorul tău s-a prefăcut în chin...". Aţi înţeles, nu? *Dorul* adică, pe englezeşte, *spleenul.* Reuşit procedeu ca să indice numele corăbiei!... Mai departe:
. . .aprinde-un foc sub sfîntul Valentin..." Aşa am făcut
şi eu. „Cinci palme mari şi încă-un lat de palmă...".

în timp ce reciteam versurile enigmatice găsite pe schiţa lui Ocoleanu, executam şi mişcarea respectivă, sub ochii uimiţi ai celorlalţi... „înspre babord cuţitul răsuceşte !..." Nimerisem în broasca unui dulăpior, pe care o deschisei fără dificultate, cu ajutorul briceagului. Pe raftul de jos se afla un craniu, bine fixat în lemn printr-un piron care îi trecuse prin creştet. Papastratos începu să bocească. Să-i sară ochii dacă ştia de căpăţînă ! I-o pusese cineva acolo ca să-i facă rău !... De, cam greu de crezut, mai ales că nu era nici un fir de praf pe ea !... Mă apucai s-o răsucesc, cum scria în hîrtie şi, cînd se auzi un ţac !, un oblon din fundul dulăpiorului se dete la o parte şi un Foc de pistol răsună în cabină ! ! Fiindcă toată lumea era prevenită, nu înregistrarăm victime omeneşti. Numai pe Papastratos îl apucă strechea şi vru să se arunce asupra mea. Detectivul american îi puse piedică la timp, apoi îi

răsuci mîna, imobilizîndu-l. Scotocii mai departe. Exista şi o despărţitură secretă, evident, dâr nici urmă de cocoşei sau de pietre preţioase. Numai vreo cincizeci de sticle pline cu un lichid verde-portocaliu. Amfitrionul nostru plîngea înăbuşit :

— Este lichiorul meu de ştevie, reuşi el să îngaime printre lacrimi. Singura mea avere !...

Să fii sănătos ! Noi nu intenţionam să fabricăm aşa ceva şi nici nu vom cerceta de unde a luat spirtul. Ridicarăm totuşi vreo două sticle, ca să le facem recepţia, să nu fie înăuntru ceva vătămător societăţii, şi revenirăm în cabina de sub dunetă unde ne aşteptau doamnele. înainte de a ieşi pe uşă, stinsei candela de la picioarele sfîntului Valentin... Ne-ai tras în piept, prea cucernice ! Nu-i nimic ! Data viitoare e rîndul nostru !...

— Balena e tot acolo, mă făcu atent Mirandolina. Nu te duci după ea ?...

— Imediat, păpuşo ! Cum termin, aici, mă reped şi o bag în servietă ! Mîine avem balenă la masă !...

Lichiorul de ştevie avea gust de faringosept amestecat cu scrobeală albastră (sau de-ailaltă, dacă albastră nu se găseşte). Era ceva neobişnuit, totuşi Mirandolinei nu-i plăcu, nefiind de import. Luminitza, mai puţin sofisticată, se declară mulţumită. Mergea ! încurajat, Vulpoiul din Minesotta goli o jumătate de butelie, el singur. Mişu se abţinu. Ancheta nu se

terminase şi voia să fie cu capul limpede, să nu tragă vreo concluzie greşită şi să năpăstu-iască vreun nevinovat.

— Mai întîi, conchise el, permiteţi-mi să remarc că toate întîmplările din ultima vreme au un aer marin. Ocoleanu vine în ţară cu ajutorul unor marinari. Americanii turnează filmul *Secretele Mării,* au un mini-submarin, un balet subacvatic şi nişte oameni-broască. La Sanatoriul

de Aerofagie se lucrează, in glumă sau în serios, la un ba-"[1] liscaf. Roger a fost ospătar pe *Transilvania.* Comandorul do asemenea a lucrat în marină şi dealtfel e responsabilul unei baze sportive unde se învaţă vînătoarea sub apă...

— Să nu-1 uităm nici pe cel care a comis atentatul împotriva lui Niţă Cerebralul, se trezi Vicepreşedintele... A dispărut, pur şi simplu, în mare !...

Fiindcă Narcis Smith se arăta interesat de acest ultim episod, Inspectorul îi povesti întîmplarea, ba îi arătă şi < arluşul, rămas întîmplător asupra lui.

— Hm !... murmură Vulpoiul din Minesotta după ce privi cîteva clipe exponatul, printr-o lupă... Criminalul e Nlîngaci, blond...

— - Hai domnule, terminaţi cu aiurelile astea ! mă împotrivii eu. Pierdem timpul !

— ...graseiază, are un dinte de aur, necăsătorit...

— - Pardon, se opuse Mişu, e căsătorit de doi ani şi opt luni !

— O fi fost, dar a divorţat !... Mestecă întruna chew-ing-gum cu sulfină...

- Să nu-mi spuneţi mie că toate astea le deduceţi ui-I indii-vă la tinicheaua aia !

Cu francheţea care-1 caracteriza, Narcis îşi exprimă dorinţa de a mă arunca peste bord, aşa că tăcui. Papastratos era însă neliniştit.

Domnu' Smith, spuse el, păi individul de care vor-besti mata seamănă ca două picături de apă cu maestrul lor de balet. Ala care a sărit adineauri prin hublou...

şi, dacă stam să mă gîndesc bine, semnalmentele respective se potriveau şi celui care ne păcălise, folosind identitatea lui Narcis. Ba parcă aducea şi cu aşa zisul Cutare Nuştiucine, care dormise şi la mine în vilă cîteva nopţi, în calitate de partener al Vicepreşedintelui, la ta-

binet american... Parcă se mai limpezeau lucrurile, deşi rămîneau încă destule puncte întunecate.

— Şi de ce crezi că nepoata dumitale e în pericol ? Crezi că au de gînd să o omoare după ce îşi va fi îndeplinit misiunea ?...

Papastratos mă privi cu uimire... Nu se gîndise la asta. Dar dacă refuză să-i plătească pentru zilele lucrate, sau îi fură cineva hainele în timp ce turnează...?

— Ei gata ! spuse doctoriţa cu picioare vînjoase. A fost minunat dar mi se lipesc ochii de somn. Şi mi-e şi frig, că n-am decît halatul ăsta pe mine...

Vulpoiul din Minesotta îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri... Mă duci şi pe mine cu ambulanţa pînă la Sanatoriu sau... Ea îi făcu semn să urce... Noi ceilalţi hotărîsem să facem o mică plimbare pe jos... Coborîrăm puntea lu-îndu-ne rămas bun de la Făsănete. După douăzeci de metri epava se topi în întuneric.

— Uite şi balena !... ne alarmă din nou Mirandolina. Se învîrteşte pe lîngă vas de-aproape o oră. Şi voi nici n-o băgaţi în seamă.

într-adevăr, o apariţie fusiformă părea că dă tîrcoale cargobotului lui Papastratos. Numai că balene nu prea existau

în Marea Neagră, iar monstrul acvatic era prea ţeapăn ca să fie o vietate... Fiindcă se tot apropia de ţărm, Ie şoptii celorlalţi să se ascundă în tufişuri. La vreo cincizeci de metri de noi, submarinul misterios ieşi complet din apă şi, printr-un chepeng, săriră pe puntea îngustă vreo cinci sau şase oameni-broască. începu să mă îngrijoreze soarta lui Papastratos şi nici Inspectorul nu găsea, **îa** repezeală, soluţia salvatoare... Ne hotărîrăm să-i lăsăm să se depărteze, apoi să atacăm submarinul. Aşa am fi făcut dacă un element neaşteptat nu ne-ar fi determinat să schimbăm, radical, planul... Intr-un punct îndepărtat al

cerului se iscase o rumoase şi un obiect rotund, cît o pline de mare, apăru deasupra litoralului. Căuta parcă ceva si, cînd se mai apropie, văzurăm că e o farfurie zburătoare (să mai susţină cineva că nu există O.Z.N.-uri !), numai că avea forma pătrată. Oamenii-broască reveniră în marş-arier şi se bulucirăpe puntea submarinului. După ce trn-scră chepengul, aparatul se scufundă, şi-1 pierdurăm din vedere. NumaLcă, de sus, ai o vizibilitate mai bună ! Farfuria profesorului Ambrozie, căci ea era, fără nici un dubiu, se înclină pe o parte şi atacă pe cant, ca un disc. Nu puteam şti ce se petrece în adîncuri, dar vînătoarea de submarine nu părea să fie o treabă uşoară. O.Z.N.-ul nostru se înălţă şi se scufundă de patru sau cinci ori, însă ţinta lui se pierduse în profunzimile întunecate ale mării ! Rămase la pîndă, la vreo douăzeci de metri deasupra apei, parcă făcînd de planton în jurul cargobotului. Era la mintea cocoşului că magaoaia nu venise pe-acolo întîm-plător, ei fusese chemată prin radio, chiar de proprietarul epavei... Cînd obiectul zburător se îndreptă spre Ocoleşti, inspectorul îşi exprimă dorinţa să-1 urmărească. Interveni însă Micşunearca cu altă idee :

— Nu ! Tu te duci şi aduni date despre toţi cineaştii americani ! Vicele ne conduce acasă, fiindcă Mirandolina trebuie să meargă mîine la filmare. Pepsi va face recu-noaşterea, ca să ştim unde aterizează obiectul aerian. Exe-cutarea !

Nu mai pierdurăm nici o secundă. Micşunearca ne vorbise ca un şef, abia mai tîrziu mi-am dat seama de asta, dar în realitate nu aveam altceva mai bun de făcut... Misiunea mea era simplă fiindcă ştiam, de la prima mea în-tîlnire cu Ambrozie, cam pe unde bîntuie farfuria zburătoare, *made in* Ocoleşti ! Cimitirul se afla destul de aproape. Sării gardul ca în primul capitol, o clipă de recu-

legere la mormîntul lui Giuseppe Spaghetti, nobilul meu binefăcător, apoi, ţuşti ! dincolo, în marginea tarlalei dinspre Ocoleşti. Cîteva barăci enorme, instalate toate în apropierea lacului, schimbaseră complet decorul cunoscut anterior. începui să mă tîrăsc pe burtă ca indienii Algon-quini, cu intenţia de a asculta ce se vorbeşte înăuntru. Deşi era noapte tîrzie, pe platourile de filmare nu încetase activitatea. Din barăcile amintite intrau şi ieşeau tot felul de personaje ciudate : decurioni cu căşti împanaşate la subţioară ; prizonieri gali, legaţi de mîini şi de picioare cu lanţuri ; vestale cu torţe aprinse ridicate deasupra capului... Mă fofilai într-o zănoagă mititică, năpădită de Ca-pella Bursa Pastoris şi de frunze mari de riborasta. Nu departe de mine, urcat pe un

butoi de motorină de două sute de litri, un stentor congestionat la faţă făcea vocalize (în limba latină, desigur) şi gargară cu ceai de muşeţel. Terenul bătrînei doamne Ocoleanu nu fusese însă cotropit de zgomote ; glasurile şi zăngănitul de lănci şi de gladiumuri nu izbuteau să se constituie într-o rumoare unică. Totuşi aerul era parcurs în toate sensurile (chiar şi în sens unic) de o vibraţie continuă şi intermitentă, îmi dădui seama că ea provine de la mai multe generatoare electrice, instalate în diferite puncte strategice. Cabluri groase legau aceste generatoare de cîteva reflectoare enorme, cu un diametru cît înălţimea omului, toate îndreptate către lac, dar neaprinse încă. Lîngă fiecare din ele, un grup de oameni aşteptau în tăcere, fumînd. Era de presupus că, la o comandă, suprafaţa lacului va fi inundată de lumină.

Încercai să mă apropii mai mult de reflectorul din extrema dreaptă, către care văzusem îndreptîndu-se silueta masivă a lui Sonny Boy, realizatorul principal al filmului, înaintarea mea printre ierburi trezea o lume întreagă

'!<• violaţi ale cîmpului, pe care agitaţia din jurul platou-**i** doi- nu reuşise să o îndepărteze. O puzderie de colembole iii'vpu să facă tumbe pe deasupra firişoarelor de troscot, .ipni, o familie de lăcuste italice, în fracuri verzi, îşi schim**bară** campingul, plictisite de atîta deranj. Greierii de cîmp, **r.i** andilocvenţi cum îi ştie toată lumea, treziţi din somn **pe** nepusă masă, se apucară să-şi acordeze instrumentele **• l** lidnlante, şi izbucniră într-o gigă ireverenţioasă, plină de **.iluzii** ieftine, dar săltăreţe. Pudicele libelule, cu lenjeriile lor fine, o luară înspre lac ca să nu mai audă, în timp ce călugăriţele dimpotrivă emigrau spre gardul cimitirului şi, du **pa** ele, buburuzele, cu elitre roşii punctate cu negru, « a nişte sîmburi de lubeniţă...

Şi iată că, peste tarlaua animată de aceste mici drame • uionime, se abătu ceva ca o aripă !... Păpădiile explodară la **sol** şi schijele lor o luară razna prin aer. Se apropia, pe sus, Obiectul Zburător Neidentificat ! (Mai bine zis : ,,Identificat !")... La o comandă venită din grupul lui Sonny Moy, toate reflectoarele se aprinseră. Aparatul aerian nu părea însă că se sperie dintr-atîta. Se năpusti asupra pla-1 oului cosind iarba, se înălţă puţin, şi trecu luînd cu el o bucată din acoperişul uneia din barăci. Părăsite de servanţi, reflectoarele începură să vînture cerul în toate direcţiile... O tînără fată, cu părul lung, ieşi în fugă dintr-o clădire, urmărită îndeaproape de doi gladiatori. O recunoscui pe Genoveva, dar n-apucai să intervin, fiindcă gealaţii o băgară cu sila, înapoi, în baracă !... Atenţia tuturor era îndreptată acum deasupra lacului unde aparatul zburător înţepenise. Se auzea şi o muzică dintr-acolo, dar numai eu ştiam refrenul : Ila-ila-ilai-la !.,. Apoi, farfuria zburătoare coborî lent, atinse suprafaţa apei şi dispăru în valuri... O barcă cu motor începu să păcăne, ba mai multe, şi un grup de gladiatori înarmaţi cu plase *(reiiarii),* con-

duşi de un *lanista* se îmbarcară în grabă. Toată lumea se adunase pe mal ca să urmărească vînătoarea, numai un *andabat,* gladiator ce lupta orbeşte, nu izbutise să-şi scoată casca şi-i întreba pe toţi ce se întîmplă.

Era momentul cel mai potrivit să mă apropii de barăci şi să văd ce e cu Genoveva... Deci salt mai întîi pînă la un telefon de cîmp, apoi pînă la un maldăr de troace mirosind a diclorură de fenilcarbilamină şi iată-mă în umbra hangarului. Pe un scaun la intrare se aflau un coif şi un scut, aruncate probabil de paznici. Le pusei pe mine, sperînd ca, în felul acesta, să mă apropii neobservat, şi crăpai uşa. Genoveva

era legată de un stîlp, cu mîinile la spate, iar cei doi paznici se împărtăşeau dintr-o sticlă. Dar în timp ce mă pogodeam cum să-i atac, o mînă păroasă ieşită din întuneric îmi scoase casca şi o mandă grea, de biliard, mi se abătu peste creştet !... La revedere, iubiţii mei interlocutori !... Suspens !... Ciao !...

CAPITOLUL XVII

Invadatori în insula nudiştilor

Maelstrom !... O cortină de apă, subţire şi verde est nirăvurile Lucreţiei Borgia, mă învăluie, trece prin mine, m.-i duce într-o sarabandă nebună, ca să revin mereu în nrelaşi punct, într-un balet dezordonat, lipsit de intenţie, «•are imită marea rîşniţă a universului... Maelstrom !... Kxist, fiindcă între bezna din mine şi realitate, stăruie, ca un pinten de unicorn, trauma pe care ţi-o lasă de-a curmezişul ţestei, o mandă de biliard !... Apă peste tot !... Pe lîngă mine trece un 0 borţos, la braţ cu două Haşuri frivole, stilizate pînă la exasperare... H2O !... Milioane şi miliarde... în inima apei e un zumzet fără glas, o tremurare şi o verde nelinişte, de parcă oceanul ar fi un animal care toarce... Maelstrom !... Cum am ajuns tocmai în arhipelagul insulelor Lofoten ?... Unde sînt, de fapt ?... Unde eşti privighetoare a vaniliilor mele ?... Privesc prin geamul translucid care mă înconjoară, din care fac parte. Dincolo, agăţate în stînci, putrezesc epave din evul mediu şi scheletele marinarilor înecaţi. Pe un ostrov de lut, un sipet ferecat s-a spart, şi soarele resfiră dezinteresat rubinele şi diamantele furate... Maelstrom !... Vîrtejul mă coboară, poate spre alte avataruri, spre cercul ireal, unde voi fi alături de pitrişii lunari sau de dacii aruncaţi în suliţi !... Păcat, aş mai fi întîrziat puţin în această ipos-

tază, Mirandolino neică !... Dar dacă nu se poate !... Mă aflu sub nivelul mării. In peretele mişcător, întîmplarea a scobit capete de cîini, lebede singuratice, dansatoare orientale împietrite în timpul dansului... Şi în partea cealaltă a cortinei, un popor întreg de oameni de hîrtie cu mustăţi de caşcaval... mă privesc cu o totală indiferenţă, care îmi aminteşte că părăsirea acestei scene e o dramă numai a mea, personală... „Aud materia eurgînd..." Şi, în sfîrşit, iată o plajă, o plajă de argint, lunară, cu aer verde, spectral, iar în mijloc, trei indivizi, pe vine, aruncă zaruri de mărgean, cît pumnul... Minos, Eac şi Rhadamante ! Judecătorii infernului !... Rămîneţi sănătoşi, fraţilor !... „Şi mîini subţiri şi reci mi-acopăr ochii..."

Sînt mîinile Genovevei, care îmi pune o compresă cu apă pe frunte. Ne aflăm într-o barcă. Raminagrobis trage la rame ca un osîndit. în curînd se va lumina de ziuă. Ma-elstromul a fost doar o metaforă. Dar manda de biliard există. Zace la picioarele mele ca un şarpe preistoric, fosilizat, sau în curs de... Il arunc cît colo, rostind printre dinţi numele unei sărbători de primăvară. Dacă nici acum nu fac scandal, înseamnă că am pierdut cea mai bună ocazie :

— Ascultă, bă ! răcnesc către Mălai mare care vîs-leşte concentrat... Ce-o fi în bucraniul ăla al tău ? Ai ?... Dai aşa

fără să te uiţi ? ! Sau eşti cam într-o ureche ?... Ei, al dracului !...

— Cine te pune să umbli deghizat ?... Şi de unde ştii că nu ţi s-au conectat nişte relee şi o să fii mai deştept ca înainte ?...

— Mă faci să-mi pară rău că am aruncat manda... Să-ţi fi potrivit şi ţie releele?... Că ai mare nevoie!...

Lăsînd la o parte aceste imprecaţii, după Raminagrobis situaţia era clară. Făcuse investigaţii serioase, împreună

[202

cu Genoveva, şi descoperise că cinematografia americană umbla cu cioara vopsită. (El spusese fraza asta pe englezeşte). Sub pretext că filmează, scotocesc tot lacul, iar în insuliţa din dreapta noastră, închiriată de ei, se ascunde nu ştiu ce, fiindcă o păzesc zi şi noapte nişte sirene din baletul subacvatic, înarmate cu binocluri şi puşti cu aer comprimat.

(O notă pe margine : Fii atent că ai ajuns la capitolul al XVII-lea ! Atît am avut de spus. N.R.)... Ah, da ! deşi se potriveşte ca nuca în perete, hai să-i fac plăcerea .... Contribuţia pe care distinsul om de ştiinţă Raminagrobis a avut-o în elucidarea tuturor cazurilor arătate în prezentul volum a fost esenţială. Omagiul autorului N.P.

— Insuliţa a fost, pînă nu de mult, legată de ţărm şi făcea parte din moşia Ocoleancăi, îşi continuă Raminagrobis informarea. Promontoriul sfîntul Valentin, îi zicea, insula a păstrat acest nume ! înţelegi cum vine chestia.?...

Iar Valentin ?... în felul acesta e imposibil să te concentrezi ! Prin capul meu umflat ca un pneu de autocamion, se vînturau fragmente de gînduri, alcătuiri bizare şi nefireşti, precum imaginea acelui jumătate-de-om-că-lare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop care ne intrigase pe toţi la o vîrstă... Mă proptii în ghinturi, cu intenţia de a o lua pe calea cea bună, şi mă pomenii cugetînd în versuri. Ca şi Ovidiu... quidquid tentabam scribere, versus erat (Tristia, IV, 10, 26)... numai că niţeluş mai alături : ,,Peste-un lacăt îngropat / Cade-un greer împăiat / Galben, alb şi bucă-lat / Ca un cîntec de băiat !..." Era grav, releele în loc să se îndrepte, mai rău se . strîmbaseră ! Mă hotărîi să nu povestesc nimic, poate se vindeca de la sine. îmi auto-schimbai compresa. Debarcaderul se apropia lent : o duşumea verde pe jumătate înăbuşită de ceţuri. Era ora cînd găinile cad din corcoduşi ameţite de somn. Debarcarăm

20
3

într-un peisaj cu corturi şi rogojini de papură. Genoveva o luă înainte, să pună ele cafea. Picioarele ei de lăcustă aproape că nu lăsau urme pe banda de dublu silicat de aluminiu hidratat dintre apă şi colibe. Raminagrobis legă ambarcaţiunea de un ţăruş din material plastic. Mă simţeam încă ecranat, dubios, gata să izbucnesc în rîs fără motiv.

— *Rafel mai amech izabi zalme !* îi spusei lui Raminagrobis folosind, fără să vreau, graiul infernal în care Nimrod i se adresează lui Dante, în cîntul XXXI al Infernului... (Ce naiba o luam razna ?...)

— Ai spus ceva ? întrebă „Creierul".

'— Leagă mai bine barca aia, să n-o ia apa !...

„Traverse fumurii bătute-n vid... O etichetă albă ca o dună... Un sat înnebunit cu sens lichid... Şi-n luna clară trîmbiţe răsună..." Cafeaua Genovevei e violentă ca un scaun electric^ Revin pe saltea, luptător împotriva unor pseudonime, depanator de trape, gata să rup plasele de păianjen care ne înconjoară.

— Ai fost genială cu otrava asta, îi şoptesc eu recunoscător Genovevei. Mai fă una î Sînt de părere să aruncăm o privire pe insulă. Nu se ştie de unde sare iepurele. Aştept propuneri din provincie !...

„Provincia" rînji, dar nu consideră că este cazul să riposteze. Se simţea vinovat faţă de mine şi nu credea nici el în problema cu aranjatul releelor. Pentru a ajunge pe insulă, exista, după părerea lui, o singură cale nepri-mejdioasă : să folosim scafandrierele Comandorului. Altfel, ne vînează fetele alea ca pe iepuri.

— E o treabă foarte delicată, îmi şopti el la ureche. Peste tot sînt numai placarde : *Intrarea oprită /... Rezervat pentru nudişti* / De cum am aflat am vrut să arunc o privire. Pur şi simplu mi se părea ceva suspect. Dar înţelege-te cu Genoveva dacă poţi !... De fapt, insula e închiriată de americani şi pe ea fac plajă numai componentele ansamblului de balet.

Iată cum se ivesc problemele importante în munca noastră ! Căzui de acord că nu puteam lăsa acest ungher necontrolat. Cînd Genoveva se va duce la cursul de înot, noi o să ne vedem de meserie. Datoria înainte de toate, Creiere ! Dacă există vreo fisură în logica mea, te rog să mă faci atent !... îmi băteam gura degeaba, Mălai mare era, de la bun început, ferm convins de oportunitatea acestei incursiuni. Cînd secretara directorului general veni cu noua şarjă de cafea, schimbarăm vorba.

— Puişor, i se adresă marele cunoscător al sufletului omenesc, noi o să încercăm să recuperăm hainele şi ceasul lui Pepsi, pe care i le-a confiscat Comandorul, acum vreo zece zile. Tu ce probleme ai ?...

— Păi, mă duc la antrenament şi pe urmă stau la plajă.

— Bun ! Te găsim noi cînd terminăm !

După meridianul din Greenwich să tot fi fost cinci dimineaţa dacă nu mai mult. Plaja era albastră şi rece ca o lamă de cuţit. în patinoarul tăcut de deasupra capetelor noastre, stelele de os dispăreau fără urmă subţiindu-se întruna. Obişnuit să se scoale tîrziu, Ramina-grobis bodogănea fără încetare. Acum ar fi avut nevoie de manda lui de biliard, şi, domnul, adică eu, i-o aruncase în mare ! Un pas de menuet printre malacoavele fotoliilor de răchită părăsite pe mal... „Spuneţi spre ce ţărm ferice... Frumuseţi strălucitoare... Şi-au luat zborul de aice... Unde vor mai fi-vor, oare... Inimile să-nfioare... Flora, scump vlăstar roman ?... Şi Thaisa mîndră floare... Par zăpada celui an ?..."

,

,}

Deci, cu toată cafeaua băută, mă resimţeam încă de pe urma loviturii primite ! Comanddfule, nu te văd în clar, nici pe tine, nici banda ta de maseuri calificaţi !... într-adevăr, prin geamul îngust al barăcii cu peşti electrici, nu se distingeau decît vag siluetele celor adormiţi întru Demnul. Erau patru, mari şi laţi, şi Mălai mare propuse să facem o intrare în forţă. Dar nu, ar fi fost prea ieftin ! îl trimisei să aducă repede un termos cu ceai şi mă apucai să dau peste cap broasca uşii. Cînd sosi el cu ceaiul îmi şi reperasem victimele. Mai întîi, puţin magiun în bascheţii lui Muscă şi ai lui Gologan. Apoi să deşertăm sticlele cu drojdioară în bazin şi, în locul lor să punem altele, cu neofalină, găsite la faţa locului ! Cîte un ou în buzunarul de la spate al pantalonilor, o sticlă de tuş în recipientul de deasupra lavaboului improvizat, şi, în sfîrşit, deşertarea termosului, cu delicateţe, în patul lui Furfurel, cam

pe la mijloc. Apoi o „deşteptare" ca la armată, răcnită cu cei mai fioroşi plămîni din lume !...

Fu o panică generală ! Muscă şi Gologan aterizară direct în bascheţii cu magiun, dar nu păreau fericiţi deoarece se suspectau reciproc. Comandorul îşi trase repede pantalonii. Citii pe chipul său că oul din buzunar nu rezistase şocului. Furfurel se ridică ultimul în capul oaselor, apoi se trînti la loc în pat.

— Eu mai dorm niţel, şopti el cu oarecare sfială, pe care numai eu i-o înţelegeam.

— Băieţi, am venit să-mi iau hainele, îi informai eu folosind în sinea mea, ca orice om politicos, persoana a doua de la verbul cu acelaşi nume. Duceţi-vă de vă spălaţi pe ochi, ca să putem sta de vorbă în mod civilizat.

Se îngrămădiră încă înceţoşaţi la minte în jurul la-voarului şi, după ce terminară toaleta de dimineaţă, ară-

tau ca nişte idoli africani în care tribul şi-a pierdui definitiv încrederea.

— Cine dracu se ţine de chestii de-astea, mini (\> mandorul, ducînd la gură, cu vioiciune, sticla de neola lină. Dacă-1 prind, îl rătutesc în bătaie !...

După trei înghiţituri îşi dădu seama că nu e ce credea el. Se stăpîni totuşi, şi-i făcu semn lui Gologan :;a înşface sticla. Acesta se lămuri de la prima duşcă, însă chipul întunecat al şefului îl determină să nu scoată o vorbă. Pasă în linişte flacăra oenologică lui Muscă, un naiv, prea lezne încrezător în solidaritatea dintre ma-seurii de înaltă calificare. Un geamăt slab ieşi de pe buzele arse de sete ale nefericitului Muscă.

— Deci, dumnealui e ăla care se distrează pe pielea noastră ! conchise Comandorul, sumbru, întinzînd un deget acuzator spre Furfurel. Puneţi mîna, copii !

Cu forţe unite, Furfurel fu cufundat, cu pat cu tot, în troaca cu peşti electrici care mirosea de la o poştă a tescovină sau a ce fusese în sticlele vărsate de mine.

— Aşa ! Acum după ce v-aţi distrat între voi, inter-venii eu, hai să discutăm afaceri. Să ştiţi că neofalina, tuşul şi ouăle din buzunare, eu vi le-am plasat. Aţi făcut rău bănuindu-1 pe complicele vostru, căruia însă nu-i strică o baie.

Erau trei, căci abia peste cîteva minute li se adăugă Furfurel, deci noi ne aflam în minoritate. Insă, aş vrea să-1 văd eu pe ăla care se simte la largul lui, cu cîteva ouă sparte în buzunar. Plus „botul de morun" al lui Raminagrobis. Graţie lui, Gologan zbură într-un avînt de ne-descris spre cromolitografia lui Marylin Monroe, care se ţinea în perete numai într-o pioneză. Pe Muscă îl îm-brîncii personal într-un colţ, şi-1 dădui cu capul de pereţi pînă rămase saşiu. Nu era exclus ca să i se conecteze

şi lui cine ştie ce relee şi să devină mai inteligent ca pînă acum. Intre timp, Comandorul mă lovi ca un laş pe la spate cu o minge medicinală de vreo douăzeci de kilograme... „Nu-ţi spun adio, lasă-mă să trec... Spre labirintul stărilor de graţii... Pe umeri cu o blană de berbec... Argonaut al altor ecuaţii..."

Iată că îmi revenea maladia sau harul, nu ştiam cum să numesc mania aceasta de a gîndi în versuri... Numai Raminagrobis să nu afle, că nu mai am curaj să scot capul în lume !... Nu, partenerul meu nu avea timp de investigaţii psihologice. Cu un pumn plin de arşice în obrazul atît de expresiv al Comandorului, reuşi să restabilească echilibrul. Iar pe Furfurel, care era ud, îl îngrămădi între perete şi calorifer cu douăzeci de picioare aplicate în regiunea lombară, tăindu-i orice posibilitate de a acţiona altfel decît prin strigăte mici şi

repetate. Mă grăbii să-1 împachetez pe Comandor cu frînghiile găsite în baracă. Mai expeditiv, Raminagrobis îi legă spate-n în spate pe Muscă şi pe Gologan, iar pe Furfurel îl ancoră solid de calorifer, cu un cablu electric de culoare galben-albăstrie. După ce terminai, Comandorul arăta precum mumia lui Ikenaton, care, după cum se ştie, nu a fost găsită nici pînă la ora actuală, cu toate cercetările întreprinse.

— Ura ! zise aliatul meu. Avem două ore bune, sau chiar trei, înaintea noastră. La muncă !

Nu credeam că voi fi în stare să-mi strecor capul tumefiat în casca scafandrierului, dar uite că reuşii. Păşirăm în apă sfioşi ca nişte fete de la ţară care îşi fac, pentru prima oară, microradiografia. Pe fundul lacului se îngrămădiseră, din vremuri imemoriale, cochilii de diatomee şi radiolari, pe care paşii noştri greoi le sfă-rîmau fără zgomot... Ia să vedem, fraţilor, ce se ascunde pe insula aia !... O oază paradisiacă populată de nimfe

puerile, extatice, semiconştientc- ?... Sau cum ar spune poetul : „Mirandolina vastelor palate... Spre-un cer concav a desenat sumar... Un vast imperiu de ienibahar... Cu bolţi de numuliţi, încrenelate..."

Habar n-avea Mălai mare ce e în capul meu ! Părea preocupat numai şi numai de spectacolul ce urma să i se ofere. Căci iată-ne ajunşi lîngă malul lutos al insulei misterioase. La un semn al Creierului, căutarăm un loc cu tufe, şi abia după asta scoaserăm, cu fereală, afară din apă, căpăţînile de metal ale scafandrierelor.

O, Muză ! împrospătează, rogu-te, veştedele culori ale modestei mele palete... Un peisaj mirific, ca o ilustrată, se desfăşura înaintea ochilor noştri strălucitori. Un nuc brandenburgic, dirijînd solemn un mare ansamblu de zarzări, prin ramurile cărora o puzderie de fringilide : cinteze, canari, scatii, sticleţi, intonează în extaz, din nevăzute ocarine de sticlă, o enormă temă cu variaţiuni, un imn angelic auzit prin vreo crăpătură a cerului !... într-o poieniţă tapisată cu maci somnoroşi, o frînghioară cu rufe scurte, multicolore, înveseleşte tonul de verde cu blond, dat de un boschet de sălcii languroase, asediat de platani înşelători... O bandă de curcani omnipotenţi se distrează terorizînd gîngăniile pitulate în ierburi. Iată şi o troiţă buimacă, cu obraji fardaţi, scaieţi ruginiţi la tot pasul, fireşte Capella Bursa Pastoris cît vezi cu ochii, şi cohorte întregi de păpădii, cu inflorescenţele lor, transparente ca nişte lumînările sărace, înfipte direct în pămînt... Lipseşte totuşi ceva pe această insulă a nudiştilor, ceva ce rămîne ascuns, oricît am suci noi gîturile. Schimbărăm locul. Acum, pe un platou de izmă, se vedea o colibă albă ca frişca, ferită de soare de un cozoroc roşu de ţiglă. Dindărătul unei palisade rare, un cîrd de gîşte apăru în derută, şi în urma lor doi cîini de ciocolată ; Doberman

Jack şi, probabil, Doberman Jim ! Dar unde era al trei- ' lea ?... Mai bine n-ar fi fost nici ăştia doi, fiindcă nasurile lor umede ne dibuiră ascunşi în răgălii şi monştrii inconştienţi şi începură să latre !... Ca la o comandă coliba se prefăcu în viespar, jaluzelele săriră în aer, pe uşa dată la perete se năpustiră şase sau şapte zeităţi în fuste de piele, înarmate cu puşti cu aer comprimat şi binocluri !... Ne dădurăm la fund cu părere de rău, ţinîn-* du-ne de mînă... Adevărată e vorba aia românească : la :pomul lăudat să nu te duci cu sacul ! | Dar

nu porniram spre debarcader direct, ci, ca să în-•ţelăm vigilenţa amazoanelor din insulă, o luarăm mai în-tîi pieziş, către mijlocul lacului. După vreo cincizeci de metri, Raminagrobis îndrăzni să arunce o privire afară. Era mai prost decît ne-am fi aşteptat, căci de pe *terra Ocoleanorum,* vremelnic închiriată de americani, porniseră în razzie vreo şapte sau opt bărci cu motor, la prova cărora sta cîte un haidamac măsliniu, cu un harpon de vînat balenele în mîna dreaptă. Ne trîntirăm pe fundul lacului acoperindu-ne cu un linţoliu de ierburi putrede şi făeînd pe morţii. Escadra harponarilor trecu pe deasupra noastră fără să ne dibuie. O luarăm de-a curmezişul, spre Ocoleşti, întrebîndu-ne cît o să mai dureze rezerva din butelii. Bărcile cu motor brăzdau suprafaţa lacului în toate sensurile ; vedeam tălpoaiele, ca nişte pingele uriaşe, cum alunecă de la un mal la celălalt, în căutarea infamilor care au pîngărit insula nudiştilor... Vînătoarea dură destul de mult, prea mult pentru gusturile mele simple. Simţeam că nervii cedează, cînd zîna lacului se gîndi să ne sară în ajutor. O torpilă vie fulgeră adîncurile pline de mormoloci insignifianţi şi de ghiborţi curioşi, zăpăciţi de vizită, şi se opri în dreptul nostru. Era Genoveva ! De unde o fi ghicit unde ne aflam, era greu să-ţi dai cu pă-

rerea... JN-aveam timp de efuziuni, cu harpoanele alea deasupra capetelor. Ne luarăm după călăuza noastră şi, după o lungă bîjbîială prin lichidul opalescent, mereu atenţi la manevrele navale ale flotei lui Sonny Boy, ajunserăm lîngă un perete pietros, în care se deschidea o grotă. Brr !... Grota lui Fingal !... Mai bine să ne întoarcem !... Dar secretara directorului general ne făcu semn s-o urmăm şi o luă înainte. O stîncă pivotă lîngă noi, descoperind un coridor larg cam de zece metri, închis de un grilaj cu bare groase. Aşteptarăm doar cîteva clipe şi grilajul începu să intre în peretele stîncos, lăsînd loc de trecere. Păşirăm sfioşi pe terenul care se ridica uşor. în curînd eram cu piepturile afară din apă. Salvatoarea noastră îşi scoase masca de oxigen şi ne ajută să deşuru-băm căştile.

— Vă caut aproape de o jumătate de oră prin balta asta împuţită, spuse ea dîrdîind uşor. Făceaţi pe misterioşii, dar eu v-am urmărit prin binoclu.

— De unde era să ştii tu că noi o să mergem pe insulă ?...

— A, n-am nici un merit ! E o statistică oficială, din care reiese că toţi bărbaţii care frecventează baza sportivă au făcut cel puţin o tentativă de a se furişa în acel loc interzis. Majoritatea se aleg cu vînătăi serioase. Voi aţi avut noroc !...

Schimbarăm vorba. Ajunsesem într-o pivniţă mare şi luminoasă unde ne aştepta Alidada, cu un mare şal pe umeri. Lîngă ea, Teofil, creatorul de schelete artificiale, cu un zîmbet pe chip, larg ca o pîlnie de obuz. Pricepui că fetele luaseră legătura prin *talkie-walkie,* şi în felul acesta scăpasem de tîrnuiala ce ni se pregătea.

— Sper că acum o să ne dai nişte explicaţii, bătrîne pisălog, îl luai repede pe Teofil, în timp ce-i strîngeam

mîna. E clar că eşti de-ai noştri. Sau vrei să faci pe ne-bunul în continuare ?...

— Tu crezi că eşti întreg la minte ? mi-o întoarse el. Să-i mulţumiţi mai bine copilei acesteia. Numai fiindcă ea m-a rugat am consimţit să vă ajut. E colaboratoarea mea cea mai

apropiată. Cu ajutorul ei, în curînci, visul meu de a trimite primul român în lună se va împlini. Am cerut-o în căsătorie şi ea a acceptat. După lansare va avea loc nunta. Sînteţi invitaţii noştri...

Mda? Va să zică aşa stăteau lucrurile !... Alidada ne privea fără să clipească. Eram calm, dar în sinea mea simţii un şoc interior mai năpraznic ca o lovitură de pumn... Şi iar îmi reveni acel imbold paradoxal care mă făcea să gîndesc în rime : ...,,0, seri debusolate, cer concav .... Şi ploaia de-anemone peste dune !... Reiterez în contratimp, suav... Mesaje longobarde scrise-n rune..."

— Barem aţi descoperit ceva pe insulă ? întreba lîngă mine Alidada.

— Tămîie ! spusei.

— Ba nu ! zise Raminagrobis. M-am uitat cu atenţie la cei doi cîini. Doberman Jim este fată ! Cu puţin noroc scăpăm de pretendentul Clotildei !

— Şi atenţie ! interveni Alidada. Doberman Aloisus nu există ! Mi-a comunicat acum cîteva minute Mirandolina prin radio ! Ucigaşul lui Ocoleanu nu poate fi în altă parte decît în tabăra cineaştilor deoarece ei au răpit amîndoi cîinii !

— Iar noi ne vom căsători imediat după lansare, insistă în mod inutil inventatorul batiscafului cu un zîm-bet tîmp, reuşind să mă indispună pentru tot restul zilei.

CAPITOLUL XVIII

Teofil arunca o piatra.

Intr-o amplă notă marginală, Mălai mare îmi atrage atenţia că am început să bat cîmpii !... Poftim vorbă !... **Dă** cit poate cu manda de biliard şi pe urmă tot el are pretenţii !... Zice : „Suflete, ai grijă că s-au încurcat borcanele. Nu se mai ştie care cu care şi nici după ce aleargă nefericiţii ăia, inclusiv noi. Iar cititorului nu-i dai nici o **şansă şi** îl laşi să aştepte, în zadar, soluţiile geniale, care, cum e şi firesc, n-au de unde să apară. Ex nihilo, nihil !...

tntîmplător părerea mea diferă de a lui, dar prefer sa hotărască alţii cine are dreptate şi cine nu. Pentru ju**decătorii** mai distraţi, consider totuşi că nu strică să fac **unele** precizări şi, în acest scop, am să apelez la Teofil, care 1-a cunoscut personal pe Enache Ocoleanu. Gînd la gînd cu bucurie, fiindcă şi proaspătul logodnic al Alidadei vrea să-mi spună ceva :

~- îmi pare bine că te văd, îmi şopteşte el confidenţial, după ce ne dăm mîna. Mi-a povestit Alidada că scrii o carte şi m-am gîndit că unele amănunte din viaţa mea ţi-ar putea fi de folos.

— Dar nu e vorba de o carte de psihiatrie...

— E de ajuns dacă zîmbesc sau trebuie să rîd în ho-hote ?... Credeam că vrei să ştii cum a fost ucis Enache Ocoleanu. Dar poate că am înţeles eu greşit şi problemele astea nu te interesează.

Ba mă interesau, şi încă în cel mai înalt grad, numai că interlocutorul meu se cam bosurnflase, şi pînă să-i recapăt încrederea, nişte izbituri puternice în peretele de metal al farfuriei zburătoare ne obligară să schimbăm, deocamdată, subiectul.

— Ciocăneşte cineva, zise Raminagrobis, specialist, după cum se ştie, cu problemele tehnice. De unde se dă drumul ?...

Inventatorul aparatului de zburat părea, el însuşi, nedumerit.

— Cine poate să fie ?... Nu aştept pe nimeni !... Şi, în plus, detest obiceiul unora de a ţi se băga în suflet, cînd cred ei de cuviinţă. Bunul simţ te obligă să dai un telefon, cel puţin cu o zi-două înainte...

Era un punct de vedere pe care Raminagrobis nu-l contrazise. Mai ales că dorea să afle cîteva detalii despre maşina zburătoare, chiar din gura constructorului ei. Ne cam îndepărtam de ceea ce mă interesa pe mine, dar nu voiam să bruschez lucrurile.

— Iniţial am vrut să realizez un batiscaf, preciza Teofil, cu care să cercetăm adîncurile mării. S-a produs însă o eroare de calcul, asta e versiunea oficială, şi maşina mea a început să plutească prin aer. Nu-i nimic, şi aşa e bine ! Din păcate nu se ridică decît la o sută-două de metri. Dacă reuşim să punem la punct şi combustibilul adecvat, o vom trimite în spaţiul cosmic ! O să vedeţi că primul român în lună va fi ocoleştean ! Am şi început antrenamentele cu cei selecţionaţi, iar costumele de supravieţuire sînt gata de mai multe zile. Problema numărul unu a rămas, cum vă spusei, combustibilul...

Interesant, extrem de interesant, numai că Alidada se vedea nevoită să pună capăt acestei discuţii ştiinţi-fico-fantastice. In hrubă e răcoare, ba chiar trage, iar

Genoveva s-a zgribulit de tot în costumul ei de baie de culoare portocalie. Să mergem mai la azăvadă şi să-i dăm să-mbrace o haină mai călduroasă... Bună idee ! Poate găseam şi o tărie, să ne pună sîngele în mişcare...

— Sau, în lipsă, spuse Teofil, cîte o dulceaţă de ! randafiri...

— Nu e acelaşi lucru. In orice caz, dacă e vorba de dulceaţă, pe mine să nu contezi !...

Părăsim încăperea subterană printr-un chepeng, în **li mp ce** în peretele de metal al farfuriei zburătoare izbi-**lurile** s-au înteţit. Gazda noastră pare că nici nu le aude. **Păşeşte** în frunte ca să ne arate drumul, cu Alidada de **luat,** amîndoi ţepeni şi solemni ca la o sfeştanie. Revăd **ramă** ruta cu incunabule şi cu luminări de ceară aprinse **in li i i de,** unde gîndeşte şi creează savantul. Pe mese au apărut stative cu eprubete, recipiente cu acizi fumegoşi **ra** duhurile din urciorul lui Aladin, iar de-a lungul zi-durilor o mulţime de bidoane cu un conţinut misterios* Paminagrobis îmi atrage atenţia asupra tapetului : sînt **lonniile** chimice repetate pe toţi pereţii, ba chiar şi pe **la van. în** timp ce fetele se duc să se schimbe, ne insta-lam **pe pat,** şi Teofil ne serveşte cu cîte o enormă porţie de dulceaţă, deşi pe mine îl rugasem să mă scutească. Profit do un moment de neatenţie şi golesc farfurioara sub **pernă.** Nu văd ce face Raminagrobis cu porţia lui dar **mă** îndoiesc că o înghite, fiindcă îl ştiu profilat pe mu* râturi, nu pe dulciuri. **- i**

Pînă vin doamnele, deschide Şedinţa Mălai mare, hai să lămurim o chestiune... Ce e cu acel fantastic proiect de căsătorie dintre tine şi Alidada ?... Dacă aţi vorbit se-* rios, înseamnă că starea sănătăţii voastre e deosebit de gravă.

— Am vorbit serios ! precizează Teofil. Ea nu mă iubeşte, dar mă admiră. Aşa mi-a spus.; Or eu simt nevoia să fiu admirat. Aşa că o s-o iau de **nevastă !**

— Tu o iubeşti ?

— O admir, ceea ce înseamnă mult mai mult. O voi ferma ca om după principiile mele de educaţie şi ea va fi moştenitoarea întregii mele averi.

— Mare pricopseală. O farfurie zburătoare şi nişte eprubete.

— Zău?... Ia priviţi în cutia asta!...

Scoate de sub pat o lădiţă de marmeladă, fără încuietoare fără nimic, în care |e găsesc cîteva zeci sau sute de monede de aur. După o estimaţie rapidă, acolo trebuie să fie marfă de zeci de mii !

— Averea lui Enache, săracul ! îl compătimeşte Teofil. Adevărată e vorba aia că nu-i pentru cine se pregăteşte... O s-o îmbrac pe Alidada ca pe o prinţesă.

— Cum au ajuns gologanii lui Ocoleanu la tine ? Nu cumva tu i-ai făcut de petrecanie ?...

— Ca să fiu sincer, nu pot să răspund nici da, nici nu. Judecînd după conştiinţa mea, care nu mă mustră defel, s-ar putea să nu fiu eu criminalul. Dar nu exclud nici ipoteza contrară ! !

Schimb o privire rapidă cu marele cunoscător al sufletului omenesc, apoi continuăm interogatoriul cu prudenţă, ca să nu speriem păsărică.

— Ia-o încet ! îl povăţuiesc eu cu o voce mieroasă. Uite, Raminagrobis e mai greu de cap, şi nici nu e la curent cu toate problemele... Deci, cum au ajuns banii ăştia la tine ?...

E o poveste lungă şi complicată, i-ar trebui ore întregi ca să ne-o povestească în toate amănuntele... Da, însă noi preferam o versiune ceva mai prescurtată. Pare o întîm-

plare într-adevăr pasionantă şi sîntem nerăbdători să o băgăm cît mai repede într-un roman. în care el, **Ten fi i**, va fi, bineînţeles, eroul principal ! ...Păi dacă aşa stau lucrurile, să încerce să ne istorisească pe scurt ce s-a petrecut în noaptea aceea a anului 1965, cînd Enache **Oco**leanu îi bătuse în fereastră...

— întîi nu l-am recunoscut, relată Teofil căutîndu si vorbele. Fusesem colegi de liceu, dar el era plecat de mai bine de cincisprezece ani din ţară, iar timpul petrecu!, in străinătate il schimbase complet... „Sînt urmărit !" au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus el atunci. „Ascunde undeva geamantanul ăsta ; e plin cu cocoşei ! Dacă mi se întîmplă ceva, îi dai Anetei jumătate iar restul e al tău ! Drept mulţumire că m-ai lăsat întotdeauna să copiez după tine la teze..." Mai făcea şi bancuri în situaţia in care se afla, dar aşa era el. în sfîrşit, am ascuns banii cum am ştiut mai bine, apoi am ieşit să-1 însoţesc pînă la debarcader, de unde urma să traverseze lacul cu o barcă. Era întuneric şi locurile păreau pustii. Credeam ca inamicii săi îi pierduseră urma, cînd un dine, mai precis un doberman, se năpusti asupra lui şi-1 trînti la pămînt. Carevasăzică îl vînaseră ca pe iepuri ! Am pus mina pe un băţ şi am început să lovesc în fiară. în timp re ne luptam cu animalul, urmăritorul lui Ocoleanu ajunse, şi el, la locul bătăliei şi scoase cuţitul. Ne tăvălirăm cîtva timp pe jos şi nici acum nu ştiu cum a ajuns cuţitul la mine. Probabil că îl scăpase celălalt din mînă. Am lovit orbeşte şi am auzit un geamăt. După care o lovitură în moalele capului m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa pentru cîteva minute. Cînd mi-am revenit, mă aflam întins lîngă cadavrul lui Enache, cu un cuţit, plin de sînge, în mînă ! Agresorul dispăruse cu cîine cu tot ! Dacă ar fi dat cineva peste mine în situaţia în care mă aflam, mi-ar fi fost imposibil să găsesc vreo justificare sau măcar vreo circumstanţă atenuantă. Iar cocoşeii pe care îi ascunsesem constituiau o probă suficientă ca să fiu

condamnat la ani grei de temniţă !... Un astfel de viitor nu mă ispitea, aşa că am luat în spinare cadavrul şi l-am ascuns în curtea sanatoriului, chiar în mauzoleul lui Valentinianus, aflat pe vremea aceea pe locul unde e acum garajul lui Ambrozie.

— Mărturisirea asta ar putea şi astăzi să-ţi aducă neplăceri. Iţi dai seama ?...

— Ascultă pînă la sfîrşit, nu mă mai întrerupe ! Uff, ce obicei nenorocit !... Acum doi ani, cînd s-a demolat mauzoleul lui Valentinianus, ca să-şi facă Ambrozie garaj, o băgasem pe mînecă. Cînd colo, sub piatra tombală nici urmă de schelet ! Să cad jos, şi mai multe nu ! Cineva îl şterpelise pe răposat, sau mai ştiu eu ce s-a întîmplat, dar, realitatea e că la ora asta nu mai există nici o probă materială împotriva mea. De-aia v-am şi spus povestea. Că doar n-oi fi nebun să mă dau legat, numai ca să de-^in personaj de roman !...

— Mai sînt şi cocoşeii care ar putea să te acuze !

— Nu te-ai uitat bine la ei. Sînt galbeni de pe vremea lui Valentinianus. Pot să spun că i-am găsit adineauri în curte. Pe cei transformaţi în bani i-am topit şi i-am vîndut unor dentişti sub formă de aur brut.

— Am impresia că eşti mai sănătos la cap decît mine şi decît Raminagrobis. Şi atunci cum de te-ai hotărît să te însori ?...

— Asta nu-mi explic nici eu !

In timp ce ne trata cu încă o porţie de dulceaţă de trandafiri, (pe care o vărsai, ca şi pe celelalte, sub pernă, cu discreţia-mi binecunoscută), Teofil ne dădu şi alte informaţii de o importanţă covîrşitoare... Expediţia pentru

recuperarea banilor îngropaţi fusese pusă la cale de trei inşi : Enache Ocoleanu, prietenul său, Fred, care urma să-i facă acoperirea şi să-1 ajute la transportarea banilor, si, ghiciţi cine ?... însuşi Sonny Boy, pe vremea aceea pescuitor în apă turbure, care finanţase călătoria şi participa, cu drepturi egale, la împărţirea prăzii. In timpul traversării Mediteranei, Enache se îmbătase şi vorbise cam mult de faţă cu ospătarul Roger şi cu mecanicul de serviciu, zis şi „Comandorul[44]. Ultimii doi bine cunoscuţi de Sonny Boy, întrucît mai făcuseră împreună şi alte afaceri dubioase. Mai aflase de bani, el, Teofil, şi, probabil, A neta, soţia lui Enache. Numai printre aceştia trebuia căutat asasinul !...

— Sonny Boy a venit acum în România, nu neapărat ca să facă filme. El vrea să vadă cine 1-a tras pe .sfoară, şi dacă mai e posibil să-şi ia partea. Dacă nu, să le plătească el celor care l-au fraierit. Comandorul a intrat imediat în solda lui. Roger e neutru şi asta o să-1 coste, iar pe nepoată-mea, Cleopatra, au îmbătat-o cu promisiuni şi îşi închipuie că o vor putea folosi împotriva mea. După ciocnirea de azi-noapte dintre submarin şi farfuria zburătoare, cred că nu miai e nici o nelămurire asupra forţelor care se înfruntă.

— Mda, zise Raminagrobis, ai vorbit ca un om mare. Şi ce garanţii avem că nu le potriveşti ?

— Cuvîntul meu de onoare — i-o-ntoarse Teofil pregătind o nouă porţie de dulceaţă.

Noroc că se întorceau fetele şi urma să plecăm fiecare pe la casele noastre. Date fiind noile elemente, lucrurile se mai lămureau. In orice caz, ţineam mult să cunosc şi părerea lui Niţă Cerebralul. Şi încă în cursul acestei după amiezi, dacă era posibil.

— Copii ! zise Genoveva intrînd zglobie în chiţimia savantului nostru, cine tot boncăne pe coridoarele astea lugubre ?... Parcă ar vrea să demoleze,casa ?

— Habar n-am ! zise Teofil. Să se ducă Gicu să vadă !...

— Care Gicu ?...

— Aoleu! l-am uitat închis în farfurie. El bate Mă scuzaţi numai două secunde !...

într-adevăr Gicu era cu scandalul. Intră în urma lui Teofil, abia mişcîndu-se din cauza costumului de supravieţuire, deosebit de cele ale cosmonauţilor, prin aceea că avea căpăţîna de formă cubică.

— Hai, maestre, că întîrzii de la cenaclu ! protestă el în timp ce se debarasa de echipament.

Golii dulceaţa sub pernă şi mă ridicai hotărît. In mine, omul cel mai prozaic de pe suprafaţa pămîntului, cum mă numea Mirandolina, se născuse un ciudat interes pentru poezie... „Peste-un lacăt îngropat, doarme-un greer împăiat..." De cîteva ore gîndeam numai în versuri şi eram nespus de îngrijorat. Raminagrobis, care mă urmărea de multă vreme cu coada ochiului, declară că mă însoţeşte. El spusese altfel : „nu te las singur pentru nimic în lume !" ...Spre surprinderea noastră, Teofil venea şi el cu noi. Pornirăm in corpore, dar nu trebuia să mergem mult fiindcă palatul Casei de Cultură era aproape. O clădire stil rococo-coadă, cu trei minarete fără geamuri printre care se foia o puzderie de porumbei violeţi, înăuntru mirosea a cafea prăjită şi a costume folclorice din regiunea Cîmpulung-Muscel. Încăperea unde se ţinea cenaclul era plină de fotolii şi de fum de ţigară. Din tavanul pictat în culori bleu şi roz, ca o cutie de bomboane fondante, ne surîdeau amoraşi fardaţi, care suflau în trîmbiţe subţiri o arie ce întîrzia să se audă. Maestrul

Tinichigiu, preşedintele cenaclului, prezida adunarea fe-librilor, grav oa un antreprenor de pompe funebre. La picioarele lui, definitiv cucerită, Ţoancă mică, tolănită pe o blană do leopard, întărea, cu devotament, aforismele emise din cînd în cînd de marele bard al Ocoleştiului.

Cînd intrarăm noi tocmai se discuta creaţia unor poeţi absenţi. Era execrabilă, iar indivizii nu aveau nici caracter ! Tn schimb toţi cei de faţă erau geniali şi binemeritau de la patrie salarii, pensii, iar, după moarte, mauzolee cît mai înalte în oraşele sau satele natale.

- Luaţi loc ! ne spuse preşedintele cînd ne băgă în seamă. Iubiţilor, iată doi autori de romane poliţiste : un profesionist şi un amator... Ştiţi, la noi genul acesta nu se practică. Ne interesează mai mult poezia filozofică... Dar, în orice caz, sînteţi bineveniţi !

Ne aşezarăm umili, care pe unde găsirăm loc. Gicu privea întunecat spre blana de leopard, dar nu putea să zică nimic fiindcă maestrul Tinichigiu îi era şef şi l-ar fi dat afară de la revistă. întrerupsesem o tînără copilă, cu un chip spălăcit ca o inscripţie ştearsă de ploi. De ce or apuca de poezie toate fetele urîte ?... Versurile ei sunau cam aşa : „...Orbecăind în plan imaginar... Prin mori de vînt şi străzi incendiate... Voi eşua, zadarnic, în prelate... In căutarea cheii de cleştar !..."

Poezia era genială, după părerea Maestrului. Forţă, sensibilitate, şi, mai ales, ambiguitate. Nimic clar, o ceaţă diafană în care cuvintele zboară singure, fără a li se impune legi. Bravo ! ţine-o aşa şi ai să ajungi departe .... Aplaudarăm,

după care Tinichigiu se întoarse către noi, întrebîndu-ne dacă am adus ceva de citit.

— Eu sînt şaradist şi autor de cuvinte încrucişate, zise Teofil. Dacă vă interesează am cîteva lucrări la mine... Dacă nu, o să mă uit prin revistele alea şi o să ascult !

22 1

■— Toate revistele noastre vă stau la dispoziţie, îl invită preşedintele. Dumneavoastră, maestre Raminagrobis ?... E imposibil, să nu faceţi şi poezii. Tot românul **e** născut poet...

— Nu zic că n-am făcut, dar am bunul simţ să nu **le** citesc şi altora ■!...

— Iată un motiv pentru care vă asigur de toată stima mea ! Maestrul Ionescu Nicolae, ce ne citeşte ? Sau şi dumneavoastră sînteţi modest ?...

— într-adevăr, modest sînt, mă umflai eu în pene, dar fiindcă poeziile mele, pe care le improvizez la orice oră din zi şi din noapte, sînt într-adevăr geniale, nu am să le trec sub tăcere ca maestrul Raminagrobis pe ale sale, ci am să confecţionez una chiar acum, pentru plăcerea noastră. Dedic versurile mele tuturor poeţilor din lume şi în special celor de faţă. Fiţi atenţi, deci, „Poetul" — ăsta e titlul :

Codobatură stelară sub a cerului placarde ! Microorganism dramatic cu miros de diamant ! Dacă vrei să vezi hîrtia sub penița ta cum arde, Să nu faci lombare graţii cu-al tău tors de elefant /...

O, pinacotecă vastă cu infernuri şi fîntîni! Otolaringologia n-o-ndopa cu rime date ! Lasă şi un pic de iarbă la sfîrşit de săptămîni Şi-un izvor de apă clară printre flori sofisticate !

Serafimi de clorofilă vin la ora întrebării Să-ţi aştearnă-n jurul frunţii un nimb cald, de antracit Treci la muncă, umbră veche, şi mai dă-l în paza mării Pe navigatorul care patrulează-n infinit /...

Aplauze răzleţe, scîrţîit de scaune... Confraţii îşi căutau argumente pe sub bănci sau prin buzunare... Tini-

chigiu privea bolta cu îngeraşi trompetişti. „E cam *apunachistă,* domnule !" izbucni el în cele din urmă. „Lipseşte vibraţia interioară ! Ehei, nu se poate trece uşor de la romane poliţiste la poezie !"... Teofil avea şi el părerea lui, că de asta ridicase două degete. Ca şara-dist, înţelesese tot ce voisem eu să spun... (Asta mă interesa şi pe mine...) „Poetul e o pasăre ce zboară prin scenografia iluzorie a cerului. E o fiinţă trecătoare dar preţioasă, cum e diamantul. Şi dacă vrea ca opera sa să fie incandescentă, să nu-şi irosească talentul în jocuri minore, atîta timp cît în torsul său de elefant bate o inimă uriaşă !..."

Bineînţeles că eu nici nu mă gîndisem la aşa ceva. Aş fi vrut să iau cuvîntul pentru a-i mulţumi, cînd un personaj nepoftit ne întrerupse petrecerea. Un tip cu figura ascunsă în gulerul ridicat, în care eu recunoscui, totuşi, pe falsul Narcis Smith, de fapt maestrul de balet al echipei de filmare. Se oprise în uşă şi ţinea îndreptat spre preşedintele cenaclului un pistol cu surdină. Maestrul Tinichigiu căzu în genunchi, profund îndurerat de perspectivele ce i se ofereau într-un viitor apropiat.

— Nu ştiu nimic ! gemu el. Pe copiii mei că sînt nevinovat S

— Lasă gura ! răcni intrusul. Unde e bestia de Teofil !...

Privii cu coada ochiului spre locul unde şezuse inventatorul batiscafului. Masa era goală ; probabil Teofil se băgase sub ea...

— Teofil e în spatele tău ! îl auzii pe Raminagrobis, spunînd, dar agresorul nostru nu făcu prostia să se întoarcă ci scoase o oglindă retrovizoare din buzunar. în acest moment covorul îi fugi de sub picioare. Pentru a doua oară în ziua aceea Raminagrobis aplică celebra lui

lovitură numită „bot de morun". Confiscai revolverul şi legai mîinile banditului cu cureaua de la pantaloni.

— Dacă nu-mi daţi drumul, gîfîi el, o să suferiţi cu toţii ! Casa de cultură este înconjurată !...

într-adevăr, de la geam vedeam postată la fiecare intrare, cîte o maşină neagră şi doi sau trei oameni care patrulau mestecînd chewing-gumuri. Teofil ieşi de sub masă. Avea o soluţie. Ne refugiarăm, cu prizonier cu tot, în camera unde era staţia de amplificare şi începurăm să citim versurile mele. După un sfert de oră bandiţii se în-muiară. Poezia îi înduioşase sau nu o suportau, nu ştiu exact, cert e că îi văzurăm ridicînd asediul şi pornind cu toată viteza într-o direcţie necunoscută. Iar prizonierul nostru reuşi să-şi rupă legăturile şi sări pe geam. Il urmărirăm multă vreme cum fugea şchiopătînd, fără a privi în urmă. Cînd îl pierdurăm din ochi, oprirăm difuzoarele şi ne luarăm la revedere unii de la alţii. Maestrul Tinichigiu îmi promise că poezia mea, care de fapt ne salvase, ya apărea în numărul viitor al *Cormoranului,* pe prima pagină... Om trăi şi om vedea !...

CAPITOLUL XIX

Nefericiri în dragoste

De la Casa de cultură plecai mahmur, cu sufletul ar-, găsit ca după o noapte de chef, cu toate că, poimîine, urmau să se împlinească trei zile de cînd hu mai pusesem strop de băutură pe buze ! In zadar căuta Raminagrobis să mă calmeze :

— Da, domnule, ai dreptate ! zicea el, e o combinaţie nefericită. Cred că e cel puţin patruzeci de ani diferenţă' între ei. Dar nu te mai agita atîta ! Genoveva a rămas cu. ea şi poate o determină să-şi schimbe hotărîrea...

Poate, dar cel mai mult mă indigna faptul că Alidada[1] era colaboratoarea mea de atîta vreme, o avusesem, în fiecare zi, în faţa ochilor şi nu riscasem nici cel mai mic apropo. Şi apare din senin cabotinul ăla, ce i-o fi spus nu pot să-mi dau seama, că dumneaei îi căzuse, ca o pară coaptă, în braţe ! Nu, n-am să înţeleg niciodată logica acestor fiinţe enigmatice !...

Mergeam în pas gimnastic spre casă, fiindcă pierdusem autobuzul, flancat de un Raminagrobis hămesit, care, din cauza cenaclului, sărise în stil folsbury peste masa de prînz, ceea ce la el echivala cu o catastrofă. In jurul nostru ziua se împuţina văzînd cu ochii. Nici nu băgarăm de seamă cînd deasupra capului luară foc catedrale de vată şi umărul nemuritor al Dianei apăru, lucind stins ca argintul. Se anunţa o seară grea, încărcată ca o puşcă de

Vînătoare. Nici tovarăşul meu nu era chiar atît de indiferent pe cît voia să pară ; îl auzeam mestecînd, fără încetare, o frază plină de oase, ca o coadă de peşte. Am fi sfîrşit prin a ne acuza unul pe altul de tîmpeniile Ali-dadei, dacă în marginea comunei nu ne-ar fi ajuns din urmă Gicu. Cu chitara-bas în bandulieră, nefericit şi ri-dicul, dorind din suflet să se confeseze cuiva, dar temîn-du-se să nu fie luat în rîs...

— Ţoancă mică a rămas să doarmă la o prietenă, ne informă el cu timiditate, deşi nimeni nu-i pusese vreo întrebare... Adoră poezia şi...

Tăcu brusc, dîndu-şi seama că nu-1 înţelegem.

— Profesore, zisei, te rog să nu mă baţi la cap cu chestii de-astea ! Nu mai vreau să fac pe confidentul tuturor nefericiţilor în dragoste ! Sînt într-un hal de nervi de-mi sare ţandăra din te miri ce ! Propun să vorbim despre fotbal ! Ori mai bine să ne spună Raminagrobis ce a înţeles el din poveştile iresponsabilului ăluia. Hai, maestre, for-ţeaz-o !

Tocmai se pregătea să ne împărtăşească concluziile la care ajunsese. Potrivit legilor severe ale logicii, relatarea lui Teofil putea fi adevărată sau falsă !... Asta ştiam noi şi fără să mai facem paradă de logică... Ca să te plimbi prin tot Ocoleştiul cu un cadavru în spinare, i se părea o treabă cam hazardată. Mult mai simplu ar fi fost dacă însuşi Teofil era asasinul iar crima s-ar fi petrecut chiar în curtea sanatoriului... Mda, tot ce se poate, deşi nu avem nici o probă ! Şi unde a dispărut scheletul lui Ocoleanu ?... Foarte simplu ! Intîi a încercat să i-1 plaseze lui Arhibald, cum că ar fi fost vorba de un om preistoric. Pe urmă, fiindcă directorul sanatoriului observase lipsa, 1-a adus înapoi şi a început să fabrice schelete artificiale.

In!re o sulă de schelete false, unul adevărat se strecoară
• ıı uşurinţă.

Cam macabră povestea asta, spusei eu, şl simt că i ıı ıı lf\-ji c trasă de păr. Tu ce zici, Gicule ?...

(V să zic ?... Teofil nu e capabil de asemenea' lapir. Il preocupă numai ştiinţa, şi, în special cucerirea • . » nio'iului. Adineauri cînd rni-am luat rămas bun de la
• I mi a spus : „Gicule, eşti gata ?"... Am înţeles că eu sînţ pi Intui ales pentru călătoria în cosmos a celei dintîi far-?.' Im n zburătoare de fabricaţie românească!... „Sînt gata,; Maestre !" — am răspuns, şi îmi dăduseră lacrimile. Ştiii « a uni pun viaţa în primejdie, dar nu-mi pasă. O fac pen-lin ştiinţă ! Aşa prost cum mă credeţi voi, şi caraghios, si I»h». Am vrut să-mi iau rămas bun de la Ţoancă mică, «lai ea mi-a rîs în nas şi a plecat cu monstrul de Tini-*
< hunii. O iert, fiindcă o iubesc. Cînd voi fi acolo sus pe luna, tot la ea o să mă gîndesc. O singură mîhnire am: i am propus lui Teofil să botezăm modulul cu numele ei insa nici n-a vrut să audă. Aparatul se va numi : *Gloria ()< ol c silului î* Poate că e mai bine aşa! Acum vă spui* adio ! înainte de lansare vreau să meditez mult în mijlocul naturii. Asupra năzuinţelor omeneşti. Uneori merită să le plătim chiar cu viaţa ! Adio !...

Plecă peste tarla ca un grenadir rănit... „Păşea tră-» gînd piciorul, încet, dar pe a lui faţă, plutea ca o lumină do glorie măreaţă !..." Mă rog, înghiţisem şi scena asta, dar eram liniştiţi. Pînă să trimitem noi pe cineva în luna o să mai dureze ; mă îndoiam mult că Gicu va mai fi în. formă la data aceea. Gîlgîia o nevoie de teatru în toate rapturile omeneşti, chiar şi în cele mai cumsecade ! Ştiam de mult că mă învîrtesc numai printre Hamleţi şi Ofclii, că orice semen al meu abia aşteaptă clipa în care să se poată umfla în pipotă ca să-şi debiteze rolişorul...

15* **12**

ÎDragoste, moarte, succes, nenorocire : tot atîtea prilejuri de a intra în marele rol al vieţii, de a simţi pentru o clipă privirile celorlalţi îndreptate asupra noastră... Tu ce părere ai, gînditorule ? Despre dragoste, de exemplu. Ce-i împinge pe oameni, unul în braţele altuia ? | — La ora asta, dacă nu te superi, îmi răspunse profundul cunoscător al sufletului omenesc, mi-e o foame de nu mai văd înaintea ochilor. Ofeliile se pot sinucide liniştite în preajma mea. Nu am să mişc nici măcar un deget ! Şi în cosmos pot pleca toţi candidaţii la sinucidere. INu am să-i împiedic. Mă preocupă dramele propriului *ineu* metabolism. Mai pe româneşte, visez un enorm ciolan pe varză, o cratiţă cu jumări de ouă amestecate cu slănină, o ciorbă de peşte plină de căpăţîni sau o tigaie cu frigărui, momite şi fudulii, sictirite în usturoi şi ardei verde, şi caiaflite cu vin de buturugă. Cu problemele metafizice te rog să revii la desert !

Ca om, îl înţelegeam perfect, dar la lista lui aş fi adăugat un cap de viţel copt în cocă şi o musaca de murături sau un ostropel de prepeliţă. N-aş fi refuzat nici un batalion de raci, iar vinul să mi se toarne întotdeauna *peste,* fiindcă am fobia paharului gol... Ce să spun, -frumoase exemple dădeam tinerei generaţii ! Iar Raminagrobis de mult renunţase să se mai ofere pe sine însuşi de exemplu, cînd avea întîlniri cu cititorii...

Intrarăm în şoseaua principală, umăr la umăr ca doi fraţi siamezi de vîrste apropiate. Lumina abia mai zvîc-nea ca^ o aripă de flutur şi, pe lîngă noi, în faetoane de sticlă, întunericul trecu de nicăieri spre oriunde.

— Ştii, bătrîne, că am început să fac versuri ?... îi ^mărturisii eu, pe neaşteptate, lui Raminagrobis.

Am observat, zise el. Să faci o baie fierbinte la «picioare, apoi bea un kilogram de vin fiert, cu mult piper

*$2**

şi scorţişoară... Acum însă, coboară din Parnas si spu-ne-mi ce vezi pe borna aia kilometrică ?...

Era chiar distinsul interlocutor de la cenaclu, individul care ne amenin̦ase cu pistolul, falsul agent al Interpolului, de fapt maestru de balet al echipei de filmare, îşi masa glezna şi gemea ca un viţeluş despărţit de mamă. în două minute ne aflam lîngă dînsul. Bineînţeles, ar fi vrut să o şteargă dar nu-1 lăsa piciorul scrîntit.

— E în regulă, spuse el oftînd. Cu ce vă pot servi ?

— Simţim o mare mîncărime de pumni şi numai tu poţi să ne vindeci, dacă ne dai răspunsurile cuvenite. Deci : numele, prenumele şi iniţiala tatălui?...

j

Se numea domnul Trepied, artist calificat. Angajat cu o jumătate de normă pentru diverse lovituri publicitare... Adică banditeşti !... Fie şi banditeşti, dacă ţineam neapărat să folosesc latina vulgară!... Bun! Ce urmăreau, şi de ce furaseră clinii ? Dar fără literatură că de ea eram sătul de la cenaclu... O să fie sincer fiindcă nu făcea nimic necinstit. Sonny Boy învîrtise mai de mult nişte afaceri cu doi băieţi care îl trăseseră pe sfoară : Fred şi Enache Ocoleanu ! Veniseră în România să ridice nişte bani îngropaţi şi după asta nu i-a mai văzut nimeni. Probabil că se tăiaseră între ei. Unul din băieţi avea doi cîini şi aceştia ar fi putut identifica, fie pe' supravieţuitor, fie locul unde a fost îngropat mortul, .fie unde au ascuns banii. Fiind vorba de o sumă imensă, nimeni nu putea rămîne indiferent. Doberman Aloisus, într-adevăr nu existase, fusese doar o vorbă, ca să nu se *gineasc㠖.* (Ultimul cuvînt îmi dovedea că Trepied nu vorbeşte o engleză prea cultă şi că educaţia lui a fost complet neglijată).

— In robot cine r. tras, şi de ce ?...

__ Chiar eu l-am împuşcat ! începuse să vă deschidă

capul şi să vorbească de cinematografie. Cred că nu e cin-

stit să foloseşti maşini în afacerile noastre. Cu un calculator ca ăla şi un prost e deştept. Şi atunci meseria noastră se duce de rîpă.

— Noroc că nu l-ai stricat prea rău că ţi-aş trînti o imputaţie să te usture ! Acum te las în pace fiindcă ai piciorul scrîntit şi mi-e milă să dau în tine. Lui Sonny Boy să-i spui că l-am băgat în categoria indivizilor periculoşi ! Sînt cu ochii pe el ! Să-şi termine filmul şi s-o întindă. De cocoşeii lui Ocoleanu avem noi nevoie. Poate trimitem o navă cosmică, românească, în lună. Că, din cauza unora ca de-alde voi, pînă acum nu ne-au prea ajuns banii. Hai, valea !

Raminagrobis, care e milos, deşi se înfurie cînd cineva observă acest lucru, opri un camion şi—1 rugă pe şofer să-1 ducă pe rănit pînă în oraş. Noi o luarăm tot pe jos, fiindcă Mălai mare zicea că a început să se îngraşe şi puţină mişcare nu-i strică. Mergînd, continuai să mă gîndesc la dragoste, la Gicu, la Alidada... Adorabilele noastre tovarăşe de viaţă erau foarte imprevizibile şi se pare că cel mai mult le supăra lipsa de atenţie a bărbatului iubit. Trebuia să recunosc în sinea mea că nici eu însumi nu excelam în această privinţă. Flori nu-i mai oferisem Mi-randolinei nu mai ţineam minte de cînd, vizitele pe la coconeturile ei mă plictiseau şi renunţasem, iar la meciurile de box, care erau pasiunea mea, nu voia ea să vină... Eram dator să găsesc o formulă ca să nu ne înstrăinăm cu totul. Deja, cu cinematografia asta, îşi luase unele libertăţi care nu-mi plăceau deloc. O să-i atrag atenţia în modul cel mai serios... Ba nu ! Parcă stabilisem să mă port cu duhul blîndeţii... Am să-i iau chiar acum o plantaţie întreagă de crizanteme, florile mele preferate, şi diseară, deşi sînt frînt de oboseală, o invit la cinematograf, şi apoi

230 la clubul oamenilor de ştiinţă unde se mănîncă cel mai bine.

Intrarăm în Malu-Mare tocmai în clipa în care sticloan-ţcle fluorescente de deasupra şoselei îşi aprindeau spirtul lor denaturat, în vîrful pilaştrilor cu jartiere de fontă. Din parc auzeam fanfara invalizilor cîntînd ca şi cum cineva ar fi dat de băutură la toată lumea. Un vînt uşor trecea în sens invers, în camioane mari, cu luminile stinse. Porţile vilei noastre erau date la perete. In faţa intrării staţionau vreo patru sau cinci maşini. Cine naiba să fie barosanii care mă vizitează la ora asta ?... Şi încă neanunţaţi, fără vreun telefon prealabil, cum avea pretenţia Teofil !... Nu mă părăsi, înţeleptule, ţine aproape, e imposibil ca tipii din maşini să nu încerce să mă fraierească...

Din fericire, lucrurile stăteau altfel. Micşunească se afla în hol, cu un maldăr de scrisori în faţă şi de-a lungul pereţilor erau înşiraţi vreo zece-cincisprezece indivizi necunoscuţi, care se scularâ în picioare la venirea noastră.

— Dă-mi voie să-ţi prezint delegaţia crescătorilor de cîini, zise prietena noastră. Alături, Societatea pentru protecţia animalelor, Comitetul pentru îmbunătăţirea raselor canine, Grupul de iniţiativă pentru ridicarea unui monument în amintirea Cîinelui Azor şi Liga Vegetarienilor.

— Bună seara, domnilor ! Dar ce s-a întîmplat, Cecilia ?...

Acum vreo două săptămîni, Raminagrobis scrisese un articol : „Csicolas, nu-ţi pierde încrederea în oameni !..." în care, adresîndu-se cititorilor pe un ton vibrant, simplu, plin de emoţie, aducea cazul lui Csicolas şi al Clotildei la cunoştinţa tuturor celor ce adăposteau în sufletele lor a scînteie de bunătate şi de înţelegere... ,,Te urmăresc cu ochii lor blînzi şi inteligenţi — scria Mălai mare — şi sînt gata, în orice clipă, să se arunce în foc pentru tine. Cîinele

Azor nu a putut supravieţui stăpînului său ! Ne^ păzesc averea şi se joacă cu copiii noştri, ferindu-i de primejdii. Stau noaptea în frig, se mulţumesc cu resturile de la masa noastră. Dacă nu vorbesc, credeţi că nu au simţire ?... Despărţită de Csicolas, căţeluşa Clotilda refuză să mai mă-nînce ! Viaţa ei e în primejdie ! Şi pentru ce ?... De ce să nu fie lăsată să trăiască alături de cel pe care îl iubeşte ? Alături de Csicolas, care, prin noi (el neştiind să vorbească) cere lumii întregi să-1 ajute !... Numai fiindcă oamenii au alte intenţii, şi fiindcă stăpînii au uitat că mai există şi sentimente nobile ?... Nu de mult, un cîine, dezamăgit de viaţa pe care i-o ofereau stăpînii, s-a aruncat pe fereastră !... Nu mai vrem ca animalele să se sinucidă din pricina nepăsării sau a tiraniei noastre ! Luptaţi pentru fericirea lui Csicolas şi a iubitei sale, Clotilda !"

Articolul, cu care eram totalmente de acord, apăruse în *Săptămîna* mi se pare, şi imediat, fusese reprodus în mai toate ziarele mari ale lumii. Numele lui Csicolas deveni celebru în lumea întreagă cu iuţeala fulgerului. Telefoanele şi telexurile zbîrnîiseră încontinuu în ultima săptămîna şi un Comitet de iniţiativă organizase un miting în favoarea celor doi îndrăgostiţi, chiar aici în Malu-Mare. Cei ce mă aşteptau în hol erau veniţi de la mari depărtări. Micşunească mă informă că mulţi alţii, printre care şi localnici, se aflau deja în piaţa oraşului unde se înălţase la repezeală o tribună. Un helicopter închiriat de la agricultură răspîndea pe întreg litoralul afişe redactate în principalele limbi ale globului, cerînd dreptate şi înţelegere pentru Csicolas. „Csicolas" devenise un cuvînt de ordine şi o lozincă. Comitetul de iniţiativă împărţise tuturor banderole şi insigne cu numele colaboratorului meu scris pe ele : *Csicolas !*

232

Nu aveam nevoie **de** alte îndemnuri, nici eu nici Raminagrobis.

— Domnilor ! luai **eu** cuvîntul în numele amîndorura, /un onoarea să vă salut ! Sînt al dumneavoastră ! Vă rog să ne daţi cîte o banderolă, mie şi prietenului meu ! Nea Dumitru să-1 aducă pe Csicolas ! Rabi, ia tu comanda pînă mă întorc. Vreau să o invităm **şi** pe Mirandolina dacă **nu** cumva a plecat în oraş.

înainte de a urca observai că Micşunească **e** cam palidă la faţă. O întrebai în şoaptă : ce nu merge ? Statul prea mult timp la soare nu **e** în nici un caz sănătos... De Fapt, alta era problema : Vicepreşedintele îi crea tot felul de situaţii neplăcute. De la un rînd de vreme, şi dimineaţa şi după masa, el, batal, la repetiţile baletului subacvatic. O **fi** găsit pe vreuna pe acolo, cine ştie !... Se putea să nu **i**'ic nimic, dar ea una cam începuse să se simtă de prisos... „Nu te ambala, dragă, că rezolvă nenea Pepsi şi cazul ăsta", o încurajai eu urcînd scările. Măi să fie, toată lumea e nefericită în dragoste astăzi !... **In** pragul dormitorului îmi dădui seama că uitasem să cumpăr crizanteme ! Cred că nici nu era sezonul lor acuma ! Intrai, fără crizanteme ! Viitoarea mea soţie tocmai se împodobea. Mai avea **o** pleoapă de dat cu verde şi pe urmă ieşea în oraş... **Ii** sărutai mîna (ca**-n** evul mediu) dar eram dator să**-i** atrag atenţia că nu avea o ţinută tocmai potrivită pentru un **mi**ting... Nici nu intenţiona să meargă la miting, era aşteptată la filmare ; tocmai se turna scena cînd soţia arheologului contemplă, cu uimire, monedele antice găsite pe fundul mării... Păcat că nu vine, o aşteptau delegaţi din toată lumea care îşi puteau închipui că **e** indiferentă, că nu are nici **o** sensibilitate, şi aşa mai departe... Mirandolina mă iprivi cu

atenţie, evident nemulţumită, ca şi cum atunci mă vedea pentru prima dată.

— Ştii ce, Pepsi, zise ea. Mă aflu la o răscruce a vieţii şi tu nu mă înţelegi. Am impresia că soarta lui Csicolas te interesează mai mult decît persoana mea. Nu mă plîng. Dar te-aş ruga să mă laşi liberă o vreme. Să mai reflectăm. Mă ţii din scurt ca şi cum aş fi iresponsabilă... „Nu fă aia, de ce te îmbraci aşa, unde ai fost ?..." E greu să trăieşti cînd îţi sînt supravegheate pînă şi cele mai mici gesturi.

Bine, dar felul acesta de a vedea lucrurile era copilăresc !... Ştia doar cît o iubesc, iar sfaturile mele nu-i voiau decît binele... Sfaturi şi iar sfaturi ! în schimb, nimic din ceea ce făcea ea nu era bine ! Acest fel de viaţă a început să o obosească. Ţinea la mine, evident, dar voia să reflecteze, să gîndească singură, fără sfaturi. Că doar avea şi ea o personalitate, ce dracu !...

Mă retrasei în vârfurile picioarelor, demn, profund îriîhnit, înclinîndu-mă adînc, cum văzusem într-o piesă cu domniţe frivole şi cu muşchetari înamoraţi... Era o zi neprielnică pentru persoanele înclinate spre romantism. Lămurit cu mine însumi, puteam să mă dărui, cu tot elanul, luptei pentru fericirea altora. In speţă a lui Csicolas !...

Mă aştepta în hol, cu ochii negri peste măsură de mari, ca şi cum ar fi fost drogat, emoţionat, conştient desigur 'de tot ceea ce se pusese la cale în favoarea lui. Nea Dumitru îl gătise cu o zgardă nouă şi îl ţinea în lesă, ca şi cum urmau să meargă împreună la o vînătoare de oameni. Nu mă aşteptam ca, la mine în casă, să existe vreo zgardă. Uram din tot sufletul acest cuvînt, tot aşa de mult ca şi obiectul indicat prin el. „Eşti nebun !" îi şoptii la ureche •majordomului. „Aruncă imediat porcăria aia de la gîtul lui Csicolas ! Cred că am să te dau afară pentru chestia asta !"

Nea Dumitru era turburat. Îmi mărturisi că acţionase fără să gîndească. Propriu-zis nu ştiuse ce face fiindcă nu se simţea nici el în apele lui... Dar ce naiba se mai întîmplase ?... De dimineaţă, coana Vela îi propusese să doarmă separaţi, de-acuin înainte. Cică sforăia prea rău şi dînsa, mai sensibilă, era nevoită să se perpelească mai toată noaptea... Asta era tot?... Da!... Să trăieşti o viaţă întreagă alături de o fiinţă, pentru ca la bătrîneţe să-ţi dea cu piciorul !... îi promisei că o să mă ocup şi de problema asta. „E un medicament — îl minţii eu — care te vindecă de sforăit în cel mult o săptămînă. Fă pe ofensatul cîteva zile, şi ai să vezi că tot ea o să vină să te roage să vă împăcaţi !"

După asta, porniräm cu Csicolas în frunte. Liga Vegetarienilor începu un cîntec necunoscut, şi parcă o ca-, valerie cu lănci şi pampoane se răspîndi pe uliţi. După cîteva clipe, refrenul, adică numele lui Csicolas pronunţat cu accent ciudat, fu reluat de toţi, majoritatea ne-ştiind ce înseamnă. In piaţă ne întîmpinară lanterne şi facle, care făceau să pălească argintăriile cerului. Preşedintele vegetarienilor începu un discurs plicticos despre modestie. începurăm să ne simţim mîndri şi generoşi. N-am fi părăsit poza eroică nici pentru a scăpa pe cineva de la moarte. Csicolas asculta totul, drept ca o stană de piatră. Nimeni nu ştia ce se petrece în inima lui. Apoi, ca la o comandă, marea de oameni se îndreptă spre locuinţa văduvei Ocoleanu. Iarăşi imnul acela cu cuvinte

ciudate, şi numele scîlcit al lui Csicolas, răsunînd straniu, ca o pasăre rătăcită pe meleagurile noastre... La locuinţa unde suferea "Clotilda era lumină. Asociaţia pensionarilor făcea de gardă la lumina unor petromaxuri.j

Strigarăm aproape o oră pînă să apară văduva. Obrazul ei din piatră ponce nu exprima nici un simţămînt omenesc... Ne făcu semn să plecăm. Ştia şi singură care îi este datoria...

— Gîndeşte-te la fericirea lor, strigă atunci un domn reprezentant al delegaţiei Crescătorilor de cîini, care călătorise o noapte întreagă cu trenul ca să poată pleda cauza lui Csicolas şi a Clotildei.

Urmă un vacarm şi o încrucişare de fascicule luminoase. Mă pomenii lălăind imnul Ligii Vegetarienilor deşi nu cunoşteam cuvintele. Şi ca mine mai erau şi alţii. Apoi, se făcu brusc tăcere, şi parcă un frig ne cuprinse inimile... In prispă apăruse Clotilda, abia ţinîndu-se pe picioare.

i — Hau ! rosti Csicolas cu glas înalt, ca şi cum s-ar fi adresat la stele.

; Ştiurăm că e cel mai frumos cuvînt de dragoste şi că ea îl înţelege. Orice am mai fi adăugat noi era de prisos. Stinserăm lămpile şi ramaserăm tăcuţi, în jurul casei, pînă la ziuă. In lumina dimineţii, Csicolas ne apăru alb, ca un cîine de gheaţă... Ah, cît aş fi dorit să fi fost şi ^Mirandolina de faţă !...

CAPITOLUL XX

Umblu cu machiaverlîcuri !

Pentru unii fusese o noapte ea toate nopţile. Gestionari incorecţi, de pildă, înainte de a adormi, torturaseră în gînd, ca de obicei, pe revizorii contabili cu care nu se putea sta de vorbă omeneşte... In capitala judeţului, la un şpriţ prelungit, oficialităţi sportive puseseră la cale competiţii cicliste care nu aveau să aibă loc niciodată !... Seduse de farmecul nopţii cîteva femei dezamăgite îşi amînară plecarea. Altele reveniră după o lungă absenţă... Pentru ambiţioşi, scopurile continuau să scuze mijloacele... Deşi orele treceau repede, o seamă de întrebări esenţiale nu fură puse cum trebuie, şi, din această cauză, îndrăgostiţii suferiră în tăcere... Merită să-i amintesc şi pe acei şefi de servicii care găsiră în somn soluţii menite să îmbunătăţească simţitor munca, cu toate că la deşteptare uitară complet soluţiile respective... In cercuri restrînse, sau chiar mai largi, se sărbătoriră zile onomastice, de naştere, sau cîştiguri la loz în plic... Membrii „Grupului de iniţiativă" dormiră pe plajă, încălţaţi ; ceilalţi se descurcară cum crezură de cuviinţă... Telefonista Angi fu probabil de serviciu, toată noaptea, dacă nu cumva era ziua ei liberă...

Cînd adunarea se sparse, pornii spre casă, dezamăgit, cu Csicolas alături. „Nu vă lăsaţi, fraţilor !ª ne strigă de departe preşedintele Ligii Vegetarienilor. Agitai şi eu

palmele deasupra capului : „Mii de mulţumiri şi sănătate la toată lumea ! Că belelele curg !"... In nici un caz nu ne vom da bătuţi, nu-i aşa, frate Csicolas ?... Colaboratorul meu era prea emoţionat ca să poată da un răpuns definitiv. Ne continuarăm drumul zdrobind sub picioare nenumăratele cutii de chibrituri aruncate de manifestanţi... Prin case începea

marea simfonie a chiuvetelor şi băieţii buni se îndreptau avizi spre robinetele salvatoare... In pragul vilei ne despărţirăm : Csicolas, care avea insomnie, se ducea pe plajă să se reculeagă privind marea, iar subsemnatul, deşi întors pe dos din cauza discuţiei avute cu Mirandolina, speram să dorm o oră-două că, dacă o ţineam tot în ritmul ăsta, începeam să prind muşte, ca pensionarii profesorului Ambrozie.

Intrai în clădire. Pe coridoare, prin aerul fumuriu ca un gaz de luptă, ecourile zilei trecute mai pluteau încă, asemenea unor meduze printr-un vapor scufundat. Din loja portarului, unde nea Dumitru fusese relegat, se auzea o arie gravă, cu multe apogiaturi. In camera Mirandolinei era lumină şi tranzistorul murmura în surdină „Melodia preferată". Să mă fi aşteptat pe mine pînă la <>ra asta ?... Crăpai uşa cu băgare de seamă. Iubita cea neascultătoare dormea ca un înger. Pe chipul ei destins nu se citea deloc umbra vreunei remuşcări. ...Ce gînduri ţi-or trece în clipa asta prin cap, privighetoare a vaniliilor mele ?.....Pepsi al tău, cu siguranţă că zace undeva,
într-o debara a memoriei. Sau e prezent, în cele mai frumoase vise, ca un cui în pantof ?!... Mă retrasei în vîrful picioarelor ca să n-o trezesc. Acum doi ani cînd o cunoscusem, avea tot obrazul ăsta destins de ingenuă. Nici nu arăta ca o fiinţă ce a absolvit facultatea cu 9,65 ! Părea o elevă de liceu rătăcită pe sălile sobrului institut de arheologie, mai ales că purta un sarafan bleu, de şcolăriţă.

Jin cauza preferinţei ei pentru astfel de veşminte, multă vreme colegii i-au zis : *Sarafan* /... ,,Lasă-mă să te privesc ! O, Sarafan !... Şi să-ţi spun că te iubesc ! O, Sarafan !" ...Aşa cînta un neisprăvit de laborant, un tip fără umor pe care l-am mutat foarte repede la Cluj sau la Timişoara, că prea îmi împuiase urechile. ...Ah, şi mai purta pe atunci, Sarafan, nişte pantofi cu cataramă, mici cît două călimări ...Şi era atît de ascultătoare şi de timidă !... Mai tîrziu, dăruise sarafanul şi pantofii unei floră rose ! Mi-am dat seama că fiecare dintre noi simte şi gîndeşte altfel. Am fugit după florăreasă şi am luat lucrurile înapoi. Ei nu i-am spus nimic. Să nu-şi închipuie că sînt sentimental !... Doamne fereşte !... Doar nu degeaba îmi spune : omul cel mai prozaic din lume !... Numai că sarafanul ca şi pantofii erau aproape noi... Moda rovine după un număr de ani, acest lucru e ştiinţificeşte stabilit... Şi aşa, am păstrat obiectele pînă acum... Cînd se vor purta din nou sarafane, o să-i fac o surpriză... Că, altminteri, eu ce nevoie aş avea să păstrez sarafanul ?...

Cu astfel de gînduri, somnul mi-a dispărut ca prin •farmec. E momentul să am un dialog serios cu Niţă Cerebralul, să vedem ce-i poate capul... Nu intenţionez să stau cu mîinile în sîn, să aştept resemnat loviturile scr-ţii !... O să lupt ca un turbat, dar să vedem cum !... în odaia pentagonală literele arabe de pe ziduri par urme de cari, iar heraclizii din covor continuă invazia dorică, de peste trei mii şi mai bine de ani. într-un fotoliu, zăresc picioarele extraordinar de lungi ale Micşunească, iar alături, Niţă, uitat în priză, sfîrîie uşor, cu toate ecranele aprinse. Ii bat la maşină toată povestea cu cinematografia, cu sarafanul, cu Csicolas, cu Alidada. O poveste fără cap şi coadă, cu amănunte care se repetă, cu lamentaţiuni şi invective, apoi retractez totul şi o iau de la început... Ce ne facem, Niţă ?... That is the question !...

— Şi eu l-am consultat mai adineauri, îmi spune consoarta Vicepreşedintelui care s-a trezit şi mă asistă... Şi ştii ce mi-a răspuns ?... Cică : ,,Cui pe cui se scoate !..."

—■ Bună idee ! Cam imorală dar... Iar la mine a ieşit : „încurcă-i, drace !" Sfaturile astea sînt de milioane, ai să vezi îndată. Dă-mi voie să-1 pup şi să-1 scot din priză. Iar tu, întinde-o şi te dichiseşte cum ştii mai bine. într-o jumătate de

oră să fii jos la peron. Astăzi vă plimb cu maşina, pe tine şi pe Raminagrobis !...

Peste Mălai mare vărsai o căldare de apă, că altfel ar fi trebuit să parlamentez două ceasuri. Ii ordonai să se echipeze, detei alarma şi la familia Iordan, şi, în timp ce nea Dumitru scotea Tragusta din garaj, făcui un duş şi mă bărbierii, calculînd toate loviturile ce urma să le dau în următoarele douăzeci şi patru de ore. Cînd coborîi în hol, majordomii mei mă aşteptau aliniaţi la dreapta şi-n adîncime, cum le ordonasem.

— Pe loc repaus ! le spusei.

Din acest moment începea, curăţenia generală ! Aşteptam musafiri simandicoşi şi doream ca totul să fie lună ! S-o cheme pe Lina la rufe şi la spălat geamurile.

— Dumneata, nea Dumitre, să-i ţii scara ca să n-avem accidente de muncă ! Răspunzi cu capul !

Asta era mişcarea număru unu, cea mai uşoară. Să ve-clem cum o să reziste coana Veta la concurenţă cu Lina, care era cu vreo zece ani mai tînără !... Intre timp îşi făcu apariţia şi Raminagrobis, şi după el, Micşuneasca. El cam opărit, dar dînsa, pusă la punct, pavoazată ca un tablou de Grigorescu, cobora scara cu un aer romantic, în contrast cu intenţiile belicoase pe care numai eu i le cunoşteam.

— Vezi că te caută Inspectorul la telefon, îmi spuse ca instalîndu-se în maşină. Mie n-a catadixit să-mi spună ce pofteşte !

Da, era chiar Mişu ! Foarte agitat, nervos... Acum o jumătate de oră sărise în aer o aripă a Sanatoriului de Aerofagie !... Da, sigur experienţele lui Teofil !... Mă sfătuia să mă reped şi s-o iau pe Alidada de-acolo... Nu, nu păţise nimic, nu erau nici morţi nici răniţi, atît doar că spiritele păreau cam agitate... Numai Narcis Smith fusese dat dispărut, dar el cam pleca noaptea din sanatoriu de la o vreme. In sfîrşit, să nu mai pierdem timpul !... Gata, Inspectore, în două secunde am şi pornit motorul !...

Renunţai la numărătoarea inversă. Tragusta sparse zidul sonic. Ieşirăm din oraş numai pe o roată. Indicatoarele de bord clipoceau ca sub o ploaie torenţială... Noroc că Micşuneasca nu era nevricoasă... Fîntînile din marginea drumului o luară la fugă peste cîmp... Iată şi fumul exploziei !... Ocoleşti, zero kilometri... încetinim... Maşini, pompieri, ambulanţe, oameni în uniformă... Un perete afumat... Forfotă... Vocea lui Ambrozie dînd ordine... In curtea Sanatoriului s-au instalat corturi... Un lanţ de oameni cu tichii pe cap îşi aruncă din mînă în mînă o pernă de latex... Piatra tombală de pe vremea lui Valentinianus a rămas intactă... La sosirea noastră sîntem salutaţi cu strigăte de veselie !... M-am înşelat ! Lumea se uită în vîrful unui copac, unde două fiinţe au fost aruncate de forţa exploziei... Sapristi ! unul e Narcis Smith, în pijama albastră cu dungi verzi... Şi alături, pe-o altă cracă, doctoriţa cu picioare vînjoase, căreia suflul pare să-i fi îndepărtat principalele piese vestimentare... O maşină roşie a pompierilor îi culege cu o scară extensibilă şi cei doi coboară din copac, ca-n Hurmuz, în aplauzele generale... Mă interesez de Alidada. E în ca-

mera ei, speriată... Teofil ?... La infirmerie. Din cauza exploziei a înghiţit periuţa de dinţi. Nimic grav, dar pînă o expulzează, trebuie luate o serie de măsuri...

— Perfect, zic eu, şi ochii îmi lucesc diabolic ca două lămpi cu acetilenă... Tu te duci la Alidada s-o îmbărbătezi, iar

tu îl pîndeşti pe Teofil. In nici un caz cei doi nu trebuie să se vadă.

Mă arunc din nou în maşină. Sînt mefistofelic şi nimeni nu observă acest lucru... „Incurcă-i, drace !" aşa a spus Niţă Cerebralul... O iau peste cîmp, spre tabăra lui Arhibald. I-a alarmat şi pe ei explozia, însă nu ştiu ce s-a-ntîmplat...

— Primul nume pe care 1-a rostit după ce s-a trezit din leşin, îi spun eu lui Arhibald, a fost numele tău ! Cred că i-ar face plăcere să te vadă, deşi nu ştiu ce o fi găsit la mutra ta impertinentă... Cu Cleopatra ce se mai aude ?...

— Ia mai lasă-mă în pace cu Cleopatra ! strigă el emoţionat. Dă-i drumul mai repede !...

Aşa, fiule ! Cu încrezutul ăsta îl contracarez pe Teofil ! Incurcă-i, drace !... Ajungem într-un minut, şi, fiindcă am pile la Micşuneasca, i se dă voie să vadă pacienta. A doua mutare a marelui maestru Pepsi !... Intru în trombă la infirmerie, unde Teofil e legat cu capul în jos ca să dea afară periuţa... „Ce face Alidada ?" mă întreabă el prin semne... Să n-aibă nici o grijă, Arhibald e lîngă ea ! I-a adus un braţ de crizanteme. Văzîndu-1, fata şi-a revenit complet... Datorită acestei veşti, Teofil reuşeşte să expulzeze obiectul străin pe care-1 înghiţise... Nu-1 mai ţin de vorbă. Părăsesc infirmeria şi mă lovesc nas în nas cu Cleopatra... Totul e în regulă, păpuşo, unchi-tău e bine. Dacă aştepţi puţin pe bancă o să-1 întîlneşti şi pe Arhibald. A fost primul care a sărit să vadă ce e cu

fosta lui logodnică... Ochii de farmazoană ai Cleopatrel capătă sclipiri ucigaşe... O las fiindcă într-un colţ l-am reperat pe maestrul Tinichigiu, venit după veşti pentru *Cormoranul albastru...* Ura, maestre ! Dă fuga că domnişoara Cleopatra nu se simte prea bine. Emoţia, ce vrei. Credea că a păţit ceva Teofil, şi... Bardul Ocoleştiului se repede ca o panteră... Mă întorc spre altă persoană cunoscută : Gicu ! A fost la infirmerie şi e fericit că savantul nu are nimic. Pare doar puţin demoralizat, lucru explicabil după şocul prin care a trecut. Dar a cerut creion şi hîrtie. „Dă Doamne să descopere combustibilul !" se roagă Gicu pios. „Nu mai pot să văd că alţii trimit tot felul de instrumente în cosmos, numai noi nu !..." îl opresc lîngă mine, fiindcă nerodul ăsta îmi e totuşi simpatic şi se dovedeşte curînd că am avut o inspiraţie genială. Domnişoara Ţoancă mică a apărut în curtea Sanatoriului şi întreabă pe toată lumea unde e maestrul Tinichigiu. Ii fac semn să vină sus, unde, primul lucru de care dă cu ochii este cuplul Cleopatra-Tinichigiu, într-un dialog mut, dar destul de elocvent pentru ea. îl împing pe Gicu, cu brutalitate înainte : „Dacă nu te bagi pe fir acuma, blegule, te cîrpesc de faţă cu toată lumea !"... A treia, a patra şi a cincea mutare a maestrului internaţional Peosi !... Dar staţi, că nu s-a terminat .... Apare profesorul Ambrozie, cu ochi rătăciţi de parcă ar fi înghiţit sulfat de magneziu, în loc de bicarbonat... îl dirijez intenţionat spre perechea Cleopatra-Tinichigiu, şi, bineînţeles, se lasă cu bătaie... „Şantajist ordinar, crezi că nu ştiu cine a scris anonimele alea ?" răcneşte Ambrozie... Şi dă-i, şi dă-i !... „Dar tu, i-ai luat lui Teofil ultimul gologan pe chestia cu scheletul !" ripostează bardul din Ocoleşti... Inspectorul, apărut ca din senin, îi desparte cu greutate... „Doctore", zice Mişu, „poţi să explici de ce

cinci din scheletele din hol sînt de cretă iar al şaselea e de oase adevărate ?..." Ambrozie lasă capul în pămînt. Profit de linişte şi mă urc pe o masă. Nu ştiu exact ce am să spun, dar contez pe geniul meu nativ şi pe inspiraţia de moment.

— Doamnelor şi domnilor, mă aud glăsuind, duminică la restaurantul „Epava" se va ţine concursul de frumuseţe : *Cea mai frumoasă fată de pe litoral!* Nu există limită de vîrstă ! Premiantele vor fi angajate în mod automat în filmul *Secretele Mării I* Totodată se vor acorda premii şi pentru cel mai interesant costum de plajă ! Toată lumea e invitată !

— O nimerişi ca nuca în perete, mă trage de mînecă Micşuneasca. Ce nevoie avem de încurcături dintr-as-tea ?...

Da, însă fanţii care se credeau fericiţi se posomorăsc ca la o comandă, simţind că, din nou, dulcineele scapă de sub privirile lor magnetice... E cazul să ne cărăm, că aici ani încurcat destul de bine lucrurile. Rămîne Mişu să-i ia la bani mărunţi pe cei ce au vorbit mai mult decît trebuie. Dau adunarea, dar cînd să mă urc în Tragustă, împreună cu Raminagrobis şi cu Micşuneasca, ni se aşează în drum însuşi cunoscutul constructor al primei farfurii zburătoare de fabricaţie românească...

— Care din voi a turnat dulceaţă în bidonul cu pa-*radimetilaminobenzaldehidă* ?... ne ia el din scurt... Tu nu, că ai stat pe pat şi ai vărsat-o sub pernă... Tu eşti ăla! ghiceşte Teofil întorcîndu-se spre Mălai mare.

„Acum o să-i dea cu ceva în cap" gîndesc eu într-o fracţiune de secundă, însă ciudatul inventator se repede şi-1 ia în braţe pe vinovat !

— Te felicit în numele ştiinţei ! murmură el printre

 lacrimi. Cu ajutorul combustibilului *Raminagrobis* voi trimite pe lună vehiculul proiectat de mine ....

Ne despărţim cu greutate, iar el rămîne multă vreme să fluture batista în urma noastră... Am mai văzut tipi atinşi de filoxeră, dar ca ăsta parcă nu... Totuşi Mălai mare a luat-o în serios, căci după cîteva minute îl aud regretînd că nu s-a ocupat mai temeinic de chimie cînd era mai tînăr. Cine ştie unde am fi ajuns astăzi cu descoperirile... Încep să fluier ca să-1 enervez şi o cotesc spre baza sportivă de pe malul lacului, spre bîrlogul Comandorului... ,,Unde ne tot plimbi ?" strigă Micşuneasca. Tac, şi fac pe misteriosul. Vreau, pur şi-simplu, să-i bag un fitil şi matelotului ăla răscopt pe care l-am cotonogit de două ori şi tot nu-şi bagă minţile în cap... îl găsesc, tîr-nosind mangalul la soare. Cînd mă vede trece imediat în gardă şi-şi strigă subalternii.

—» Stai jos ! îi ordon eu, azi nu ne batem. Am venit să-mi iau hainele şi să-ţi spun că ai încurcat-o ! Cred că ai auzit de explozia de la Sanatoriu ?...

— N-am nici un amestec în treaba aia.

— S-au găsit amprentele voastre de cînd v-aţi dus să furaţi cîinele. Miliţia presupune că tot voi aţi pus şi explozibilul. Sonny Boy a lucrat magistral, nu eşti de părere ?...

— Adică cum ?

— Păi da ! Pe tine te trimite să furi cîinele... un fleac pentru care mă îndoiesc că te-ai ales cu prea mulţi bani... şi intre timp, un om al lui pune bomba, avînd grijă să nu lase urme. Deştept lucrat, tehnică americană !... Şi măgăreaţa o să cadă pe tine ! Iar în chestia ailaltă, cu mortul, cînd o fi să ia urmele cu cîinii, aceştia or să tragă la tine, că de, cine le duce de mîncare în fiecare

dimineaţă!... Pentru toate chestiile astea, am şi făcut socoteala : te alegi cu opt ani, pe puţin !...

— O să spun şi eu ce ştiu, geme Comandorul disperat. Adică Roger pune laba pe gologanii mortului şi eu plătesc oalele sparte ?... Parcă eu nu ştiu că el era angajat să-i facă de petrecanie lui Ocoleanu, după ce ăla dezgropa banii ?,.. Şi

Aneta cunoaşte treaba asta !... Dar ia nu mă mai trage tu de limbă... Nu ştiu nimic, aia e !... la-ţi hainele şi te cară !...

— Văd că nu le-ai dat la călcat ! N-ai şapte ani de acasă, din cauza asta îţi merg toate lucrurile pe dos !...

Buun ! Deci pe Comandor îl asmuţisem împotriva lui Roger şi împotriva americanilor. Să vedem în continuare cum îi putem motoriza pe Roger... Peste vipuşca de asfalt a drumului Tragusta zboară ca o antilopă urmărită de pardosi... „Micşuneasco, tu eşti secretara mea astăzi ; sper că ai înregistrat totul !"... A înregistrat dar nu înţelege unde vreau să ajung... „Uite chiar aici, pe dreapta !" zic şi opresc în faţa Centrului de Răcoritoare... O hîrtie de zece lei zboară în buzunarul lui Maciste, care nici nu bănuieşte că tot noi l-am altoit cîndva... „Dumneavoastră ?..." ne ia de sus secretara cea trupeşă... Aici Raminagrobis e în elementul lui... „Păpuşo, vrem cu Roger, dar e a-ntîia că am dat peste tineu, zice dumnealui. „Organizăm un concurs de frumuseţe de la care tu nu poţi să lipseşti. Avem oamenii noştri în juriu, plus că şi Roger îţi poa^e da o mînă de ajutor .... Păi sigur că da, că şi ea cîte sacrificii nu făcuse pentru bunul mers al serviciului... Şi mai ştia şi o mulţime de lucruri nu tocmai curate... Plină de speranţe deşarte, îi scoase pe unii din biroul lui Roger ca Să ne bage pe noi...

— Ţi-am găsit cîinele, îl informez eu, dar nu-1 putem recupera deocamdată, fiindcă e păzit de baletiste

înarmate cu puşti cu aer comprimat. Americanul şi-a pus în gînd să te cureţe, pe chestia cu banii lui Ocoleanu. Comandorul s-a aliat cu el şi jură că tu ai dat atunci cu cuţitul...

— Dacă se pune astfel problema, n-or să afle niciodată unde e îngropată casa de bani ! Numai cîinele ar putea să-1 ducă acolo, dacă n-o fi uitat şi el după atî-ţia ani.

Bine gîndit ! Ca să punem mîna pe Doberman Jack, îl informăm noi, vom organiza un concurs de frumuseţe, sub patronajul lui. Baletistele de la film nu or să reziste tentaţiei şi vor slăbi paza. Atunci oamenii noştri or să Ture cîinii fără multă bătaie de cap. Una la mînă ! Şi, în afară de asta, toate fetele din Ocoleşti şi Malu-Mare, inclusiv Cleopatra şi Ţoancă mică, vor alerga la noi cu intervenţii. Preşedinte va fi soţul doamnei... adică al Mic-şunească... că are un aer mai grav. în felul acesta îl scoatem de sub influenţa nefastă a cinematografiei americane... Roger era incîntat... Băturăm palma şi el făcu cinste cu cîte un Kohinoor, pe care îl înghiţirăm strîm-bîndu-ne. îi pusei o vorbă bună şi secretarei... Lasă că ştia el... Atunci, la revedere

Micşuneasca nu părea prea satisfăcută de soluţia pe care o găsisem pentru reeducarea Vicepreşedintelui. Mă rog, o să ne mai sfătuim la masă... Dinspre bucătăria Redutei, venea un miros de sos *ravigote,* adică sos de muştar în care s-a adăugat tarhon, hasmaţuchi, pătrunjel, cozi de ceapă verde tăiate mărunt şi alte minuni... „La asalt !" strigai, dar o umbră ieşită din întunericul pergo-lei îmi tăie calea... Constant!... Cu un căţeluş cafeniu, frizat, în braţe...

— Am fost la manifestaţie aseară, spuse licheaua. Ui-tă-te la căţeluşa asta : o cheamă Gina ! Două sute de lei. Dacă nu e Clotilda, e bună şi Gina. Că seamănă ca două picături de apă ....

„Cui pe cui se scoate", spusese cîndva maestrul Niţă Cerebralul... Poate avea dreptate, însă mie nu-mi plăcea deloc substituirea asta... Era ceva necinstit, deşi Gina semăna

într-adevăr cu iubita lui Csicolas... „Nu mai fă pe deşteptul !" spuse Micşuneasca. „Să-1 lăsăm pe el să decidă !..." 11 strigarăm şi veni în fugă. Văzînd căţeluşa, ochii lui străluciră intens, o clipă, apoi redeveni indiferent. Nu uită să schiţeze un salut. Distant. Un fel de politeţă britanică. Gina începu să scîncească din senin. Ii era ruşine că fusese respinsă, totuşi, îl admira sincer pe acest romantic. Existau deci fiinţe ce nu pot fi înlocuite !... Parcă te ungea la inimă gîndul ăsta !... Micşuneasca duse batistuţa la nas... Apoi, marele Csicolas se înclină corect în faţa Ginei, şi dispăru visător printre rondurile cu trandafiri. Ramingrobis, care mustăcise tot timpul, se întoarse spre Constant :

— Numai tu puteai cloci una ca asta, canalie ! îl auzii spunînd. Dispari mai repede din faţa noastră, dacă nu vrei să-ţi dau cu ceva în cap .... Ei, al dracului !...

CAPITOLUL XXI

Atacul triremei

Venise rîndul ălora cu cinematografia ! Tocmai ne pregăteam să le facem o vizită, cînd apăru Inspectorul. Spilcuit, ca întotdeauna, cu o dungă la pantaloni ca briciul, lucid, destul de lucid, cu toate că, susţinea el, de două sau trei nopţi nu dormea decît pe apucate... ,,Ia cu sunătoare că-ţi trece" îl povăţuirăm noi... Nu, mersi, că era în timpul şi din cauza serviciului... „Dar o cafea de o sută de megawaţi, merge !..."

— Am terminat ancheta la Sanatoriu, relată el sorbind din ceaşcă. Un bidon cu *paradimetilaminobenzalde-hidă* a sărit în aer fiindcă s-a turnat în el dulceaţă de trandafiri ! Cunoaşteţi problema, nu ?... Două substanţe, inofensive dacă le iei separat, cînd se întîlnesc fac explozie !

— Aşa e şi în dragoste, Mişule ! remarcai eu într-o doară, ca să înviorez discuţia... Mergi liniştit pe stradă, din sensul opus îţi apare o tovarăşă şi, ţanc ! fisiunea s-a produs !...

— Nu ! Cred că Mişu a vrut mai curînd să filosofeze, interveni cu subtilitate Raminagrobis, tocmai el care de obicei adormea tun, cînd cineva venea cu probleme filosofice... **In** orice caz, la această oră, combustibilul *Raminagrobis* există, si, graţie lui, poate trimitem pe unul de-ai noştri în Cosmos.

Ei da, sigur ; şi chiar dacă problema nu se rezolva acum, rămîne ipoteza, măcar ca o vorbă sortită să ne mai descreţească frunţile. Şi nu înseamnă că, mai tîrziu, nu avem dreptul să mai încercăm o dată...

— Să vedem ce alte rezultate ale anchetei ne mai aduci ?...

Colecţia de la Casa de Cultură a revistei *Cormoranul albastru* era făcută ferfeniţă ! Cineva se distrase ciopîr-ţind-o ca pe tăieţei. Pînă la urmă, maestrul Tinichigiu recunoscuse că el e autorul anonimelor ! Pretindea însă că a fost îndemnat la aceasta de profesorul Ambrozie, în scopuri publicitare... „Ca să atragem atenţia, cică, asupra oraşului nostru. Prea neau luat toţi de fraieri!..." Cam ciudate concepţii în gura unor

oameni de cultură pentru care modestia cată să fie suprema podoabă !...

— Te rog să termini cu aiurelile astea ! mă interpelă Raminagrobis. Dacă te-aude cineva, zice că te-ai prostit la bătrîneţe !... Inspectore, da'. Ambrozie cum motivează instigaţiile sale ?... Sau nu l-ai întrebat ?...

Cum să nu-1 întrebe !... Directorul sanatoriului, pur şi simplu, îl luase pe „nu ştiu" în braţe ! Crezuse că scheletul e artificial, ca orice exponat. Cum o fi apărut unul adevărat, la ei în sanatoriu, să-1 scuzăm, dar el, unul, habar nu avea !... „Şi te pomeneşti că tu ai luat de bun ce spune !..." Aiurea ! O pusese imediat pe Luminitza, care era frenologă, să compare craniul cu fotografia luată de mine din albumul Anetei Ocoleanu...

-----Ei bine..., ridică Inspectorul vocea (părînd că se bucură dinainte de efectul pe care-1 va produce) ...craniul nu este al lui Enache Ocoleanu !

Deci lovitură de teatru sută la sută !... Bravo, Mişule ! Ne-ai făcut *marţ!* Teofil ce declară?... Teofil?!... Nu se mai înţelege nimeni cu el ! Recită tot timpul : „Porni lu-

rrălărul... creşteau... în cer a lui aripe..." Inspectorul îl întorsese, personal, pe toate feţele, dar nu izbutise să al Ir nimic interesant. Teofil avea certificat medical, ora în regulă. Legea nu permite să insişti prea mult. Vorba cin tecului : „Asta e vacanţa, asta e !..."

— Deci, Mişule, tu vei fi ocupat în continuare cu an cheta?... Că noi ne planificasem o vizită pe platourile de filmare...

— Duceţi-vă, însă discreţie, amabilitate, diplomaţie ..

— Am încercat şi eu să-i explic, spuse Raminagrobis dar... (îşi declina orice răspundere).

— Te rog *lui* să-i atragi atenţia, că nu eu umblu cu o mandă de biliard la mine. Şi mai dă şi orbeşte ! Fraţi, duşmani, la el nu contează !.,.

— Fac totuşi apel la întreaga voastră putere de judecată ! Sau, mai bine, luaţi-o şi pe Cecilia ! Cu o femeie de faţă o să vă vină mai greu să vă daţi în stambă... Nu uitaţi că n-avem nici o probă !...

Bea-ţi, domne, cafeaua, şi lasă-ne-n pace !... Sfaturi şi iar sfaturi !... Avea şi Mirandolina puţintică dreptate !... In sfîrşit, acum puteam merge, căci apăruse şi Micşuneasca. Elegantă, sobră, într-o rochie albă cu dungi argintii, *midi;* pălărie tot albă, cu boruri foarte mari ; mănuşi argintii pînă la cot; sandale cu toc înalt pe piciorul gol... Raminagrobis plescăi din buze. Exigenţele sale estetice păreau satisfăcute.

— Numai cîteva clipe vă rog să mai aşteptăm, ne spuse prietena noastră, să vină nea Dumitru cu curcanii!!

Asta ce naiba mai era ? !... Văzusem cu toţii că de vreo săptămînă Micşuneasca corconeşte doi curcani, cei mai îngîmfaţi din menajeria coanei Veta, dar nu ştiam ce intenţii are. Cînd apăru majordomul cu ei, ne lămurirăm. Li se făcuse un harnaşament special, şi Micşuneasca urma

să-i ducă în lesă ca pe nişte ogari ! O îngrămădirăm pe bancheta din spate cu curcani cu tot şi-i dădurăm drumul... „Colosal, colosal !" repeta întruna Mălai mare, iar Cecilia nu mai putea de bucurie. „Mă ascultă ca doi mieluşei" se lăuda ea. „Dacă vreţi, îi pun să facă şi *glu-glu!"...* Nu acum ; după ce ne-om da jos din maşină !...

Cu un viraj la stînga intrarăm pe tarlaua din spatele cimitirului. Printre barăcile cenuşii apăruseră şi alte construcţii, fragmente de clădiri din toate epocile, din butaforie. Chiar la intrarea din şosea, se vedea un zid de

cetate, pentru stăpînirea căruia două populaţii necunoscute, probabil *mirmidoni* şi *jeacieni,* purtau o luptă pe viaţă şi pe moarte. Mai departe se zărea un minaret în flăcări, o schelă petrolieră şi un prepeleac acoperit cu stuf. O caravană de căruţe cu coviltire portocalii, de loi-trele cărora erau agăţate coroane funerare, trecu, în ritmul unui marş funebru. încercarăm să înaintăm cu Tragusta, prin această mare de oameni şi căruţe, dar cineva ne făcu semn... Persoanele străine nu aveau acces la ora aia ! Se turna marea scenă : *Atacul triremei,* şi Sonny Boy se făcea foc dacă-1 deranjai de la lucru !... Dacă-i aşa, o să ne deghizăm şi noi, cum a făcut toată lumea ! Alături, într-o baracă mare, pe care scria : *Recuzita,* puteam găsi tot ce ne pofteşte inima. O lăsarăm pe Cecilia în maşină şi intrarăm înăuntru.

După zece minute un grup bizar înainta în urma coloanei de căruţe funerare : în mijloc, Micşuneasca cu cei doi curcani înfoiaţi la maximum, parcă îi umflase cineva cu pompa de bicicletă ; în dreapta ei Mălai mare, într-o splendidă uniformă de general al războiului de secesiune, închisă la gît, cu epoleţi franjuraţi şi cu cel puţin treizeci de decoraţii pe piept ; şi, în stînga, eu, cu un burnus de tuareg care mă învăluia din cap pînă în picioare şi cu un

enorm eufoniu — cel mai mare instrument de suflat ce poate exista într-o fanfară militară — în bandulieră ! Raminagrobis ducea în mînă un frumos drapel, negru cu roşu, cu deviza : *Mens sana in corpore sano* scrisă în caractere gotice, iar eu îmi completasem ţinuta cu o pereche de ochelari negri şi cu un baston de orb. In acest travesti mai mult ca sigur că vom avea cale deschisă ! Nu era un drum prea plăcut, mai ales că printre căruţe năvălise o turmă de berbeci dirijată prin interjecţii enigmatice de ciobani aferaţi, cu cojoace pînă în pămînt, părînd oameni de zăpadă rătăciţi prin mulţime. Din fericire, serviciul de ordine dirija coloana pe altă alee şi după asta ne pomenirăm înaintînd în mijlocul unei procesiuni din Noua Guinee, un cîrd de oameni tatuaţi, care invocau ploaia. Fiindcă eram cu Micşuneasca ni se acordă un interval respectuos. Ajunserăm, solemni, la malul lacului, în faţa unei trireme naufragiate. In vîrful singurului catarg, flutura drapelul negru, cu cap de mort, al piraţilor!... Mai departe, pe apă, o mulţime de pirogi cu oameni ce intonau un imn barbar, în care se repeta pînă la obsesie silaba *„ka",* cu „k" de la kilogram. Pe o plută din lemn de *balsa* se legănau vreo şapte sau opt sirene, cu cozi verzi pline de solzi, preocupate să lanseze pe apă dovleci uriaşi, cu cîte o luminare aprinsă înfiptă la mijloc. Din-tr-un mirador format din traverse de fier, auzeam, la megafon, glasul lui Sonny Boy dînd ordine. „Motor !" strigă realizatorul filmului, imediat ce grupul nostru pă-trunse în piaţeta improvizată, unde o ghilotină, de şapte sau opt metri, decapita fără încetare manechine de zegras, îmbrăcate ca nişte aristocraţi. „Motor !" strigase Sonny Boy, dar curcanii se speriară. începură să cloncăne : „Glu-glu !" şi toată lumea întoarse capetele spre noi. „Transfo-cator, pe toţi dracii !" se strigă din mirador, cu o voce

excitată... Poate le stricam o scenă importantă, mă gîndii eu într-o străfulgerare de-o clipă. Paminagrobis mergea însă falnic, fluturînd praporul şi regretînd, desigur, în sinea lui, că n-a luat şi un cal de la recuzită. Trecurăm pe lîngă un eşafod în repauz, unde călăii împărţeau frăţeşte cu condamnaţii o sticlă de sunătoare. La vederea noastră făcură ochii mari ! Printre cîteva şiruri de ieniceri prosternaţi în ţărînă, la chemarea muezinului, năvăliră spre noi o puzderie de operatori cu camere portabile, filmîndu-ne în *zoom,* sau mai clar, un fel de travelling optic, din mînă. Şi macaraua începu

să fîlfîie pe deasupra !... Mă bucurai mult cînd îmi dădui seama că americanii folosesc sistemul *„transtrav",* procedeu inventat de un tînăr cineast român, pe care ţin să-1 felicit cu această ocazie. ,,La abordaj !" strigă Raminagrobis cu o voce ascuţită. Ne urcarăm numai noi doi pe bordul triremei pe nişte scări de frînghie ;' Cecilia rămase pe plajă, să păzească curcanii. Sus, printre parîme şi cabestane se da o luptă acerbă între sirenele cu cozi verzui şi o ceată de haidamaci, conduşi de un eunuc respingător, gras şi cu craniul bărbierit proaspăt, în care îl recunoscui pe Vicepreşedinte. Şeful piraţilor era însă vedeta americană Fred Flinstone, în situaţia de faţă un corsar fără scrupule, cu mîinile pătate de sîngele călătorilor şi marinarilor paşnici, ucişi pentru a fi jefuiţi. In faţa lui' fusese adusă ducesa — sau ce naiba era — cu hainele sfîşiate. Mirandolina!.:. Un rînjet diabolic apăru pe obrazul corsarului. Un gest, şi sceleraţii care o păzeau îi sfîşiară corsajul, rîzînd cu grosolănie !... De două ori mă împiedicai în costumul de tuareg, asta însă nu-i scuti pe călăi de un salt peste bord, neprevăzut în scenariu. Cu celebra sa lovitură „bot de morun", Raminagrobis îl aruncă pe Fred dincolo de bastin-gaj, pe plajă, unde, speriat de curcanii Micşuneascăi, o

lua la fugă înspre minaretul cuprins de flăcări... Din cală năvăleau acum gladiatorii făcuţi prizonieri care, în mod inexplicabil, pactizau cu propriii lor duşmani. Vicepreşedintele fu luat prizonier de sirene, şi abia reuşii să-1 eliberez, zgîriat şi plin de muşcături. Viperele alea — dracu să le ia ! — practicau canibalismul !... între timp, cu un iatagan ridicat de jos, Raminagrobis, mare amator de gesturi simbolice, tăie funia drapelului cu cap de mort... „Transfocator, tîmpiţilor!" zbiera Sonny Boy întruna. Macaraua se afla acum deasupra bordului. Coborîrăm, ducînd în spinare : eu pe Mirandolina, Mălai mare pe Vicepreşedinte. Micşuneasca ne aştepta pe plaja argintie, neclintită ca o zeiţă a nisipurilor, cu cei doi curcani în lesă... „Glu-glu !"... (Eram bineveniţi, dar să vedem acum pe unde scoatem cămaşa...) Le stricasem scena şi era de presupus că o să ne alegem cu cîteva vînătăi zdravene... „Ia să văd la ce e bună manda ta de biliard !" îi strigai colaboratorului meu, văzînd că armata de paparazzi vine înspre noi, bîzîind ca bondarii, din aparatele lor de filmat!... Ne aşezarăm spate în spate, ca la Mărăşeşti, dar sunetul unui mare clopot nevăzut făcu ca toată suflarea să încremenească. „Pauza de masă !" urlă o voce din vîrful miradorului. Toată figuraţia se trînti în iarbă, fiecare pe locul unde se afla, şi-şi scoaseră pacheţelele cu mîncare. Temîndu-se de gura noastră, Vicepreşedintele şi Mirandolina dispărură printre ceilalţi figuranţi. Macaraua ateriza, undeva la umbră şi un glas metalic ne făcu atenţi : „Aia cu curcanii ! Veniţi imediat la regie !..." Fiindcă nu o puteam întinde pe nicăieri, ne resemnarăm. Sonny Boy aştepta la o masă plină de hîrtii ; cînd ne văzu ne ieşi în întimpinare dînd dovadă de o veselie nefirească:

25 5

—. Bravo ! ne strigă el. Aţi fost formidabili ! Sînteţi angajaţi, toţi trei, în figuraţia specială, cu cîte o sută de dolari pe zi.

— Mai avem şi noi treburile noastre !

— Atunci două sute, şi să nu mai vorbim ! Dar veţi păstra aceste travestiuri pe tot timpul filmării. Curcanii vor fi hrăniţi, pe cheltuiala studioului, numai ***ru*** miez de nucă, sau cu ce le place lor mai mult.

— Noi venisem pentru afaceri...

— Atunci să stăm la masă ! Am zece consilieri juridici, fiecare cu cîte un contract în alb la el. Despre ce e vorba ?

Evident ne tenta să jucăm în filmul *Secretele Mării* dar nu cunoşteam scenariul !... Nu era nici o nenorocire fiindcă nici el nu-1 cunoştea ! Filma dimineaţa ce visa seara !... Totuşi, amestecătura asta de gladiatori, haiduci, corsari, sirene, piei roşii ?... Viaţa însăşi era, după Sonny Boy, o treabă foarte încurcată. Eroii săi, personaje din zilele noastre, aveau şi o viaţă imaginară care se împletea cu cea reală. Orice om cînd merge, de exemplu, pe stradă, se gîndeşte la cu totul altceva decît la oamenii şi la casele pe lîngă care trece. Este deci actor în două filme, sau în două moduri de a exista : unul, să-i zicem, real, altul imaginat !... Concepţii cam trăsnite dar, în artă, păreau suportabile...

— Păi dacă e aşa, se lumină Raminagrobis, atunci dă-mi voie să observ că lipseşte proiectarea într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat. Ţi-aş propune ca, în timp ce trirema e atacată de sirene, o rachetă spaţială şă fie lansată de undeva din apropiere !

Sonny Boy semnă în tăcere un cec de o mie de dolari şi i-1 întinse... Pentru idee !... Acest gest prietenos stimula extrem de mult inteligenţa creatoare a lui Mălai mare.

256

— Tot noi vă facem rost **şi** de racheta respectivă ! preciza el. E unul, Teofil, care tocmai construieşte aşa **ceva !**

Dar Sonny Boy nici nu voia să audă de numele de Teofil !

— El 1-a ucis pe cel mai bun prieten al meu ! declară cineastul american ştergîndu**-şi** o lacrimă. Pe Enache Ocoleanu ! Unul din scopurile pentru care am venit aici este şi acela de a-1 răzbuna. E)upă ce strîng toate probele necesare, îl voi da pe ucigaş pe mîna justiţiei !

îl informărăm că problema se află în studiul organelor noastre de cercetare, **şi** că, deocamdată, s-a stabilit că scheletul presupus a fi al lui Enache e, în realitate, al unei alte persoane, încă neidentificată.

— Să mă fi tras pe sfoară Enache ?... se scarpină în cap regizorul. Atunci şi nevastă-sa a minţit cînd mi-a scris că e mort ! i-am trimis imediat banii pe care Ocoleanu îi avea băgaţi în casa mea de filme !... Ce necinstiţi !

— In orice caz, Teofil nu e vinovat ! Poţi trata cu elî O să-ţi servim de intermediari. El nu pierde nimic, şi tu o să ai o farfurie zburătoare în film. E clar ?...

Era clar ! Propunerea îi surîdea. Se mai lăsă cu nişte dolari şi Raminagrobis, dezlănţuit, îi băgă pe gît şi scheletele confecţionate de pensionarii Sanatoriului de Aero-fagie ! Numai maşina de împrăştiat frunzele, inventată tot de Teofil, nu vru să o achiziţioneze.

— Te rog însă, să fii atent, de-acum încolo, îl avertizai eu, că Roger şi cu Comandorul te sapă. In primul rînd că te bîrfesc pe unde apucă. Cică i-ai fi plătit să-1 cureţe pe Ocoleanu, pentru ca banii dezgropaţi să-ţi rămînă numai ţie. .

— Minte l

— Să sperăm ! Pe de altă parte, profesorul Ambrozie îl şantajează pe Teofil nu ştiu cu ce, şi presupun că ar vrea să se dea el drept inventatorul farfuriei zburătoare. Ambiţii, ce vrei, s-au mai văzut oameni d-ăştia!...

Sonny Boy îmi dădu dreptate. Cunoştea viaţa, trecuse şi el prin multe... Tocmai fiindcă simţisem lucrul acesta, veneam cu o rugăminte : să ne dea ajutor să organizăm un concurs de frumuseţe pe litoral. Primele trei, sau zece, clasate, să fie angajate la film ! O. K. ?... Nu vedea nimic rău în asta, dar noi ce cîştigam ?... Scoteam de sub influenţa unor indivizi fără scrupule, cîteva fete nevinovate, care, din dorinţa de a parveni, erau în stare să treacă peste orice criterii morale şi educative...

— Dacă voi credeţi că acesta e cel mai bun mijloc, spuse regizorul clătinînd din cap, eu nu mai zic nimic. Fie !...

— Stai puţin ! interveni Micşuneasca, că uităm ce e mai important. Preşedintele juriului o să fie soţul meu, care în film face pe eunucul, iar în culise îşi dă aere de cocoşel. Te rog să renunţi în mod elegant la serviciile lui...

—• Iar logodnica mea, tovarăşa Mirandolina, adăugai eu, de cînd cu filmul nu mai are casă, nu mai are masă. Eu sînt un tip puţin cam demodat : îmi place să am o nevastă mai de interior... Aşa că dă-i papucii !... Discret, elegant... dacă mă iubeşti ! Iar eu am să-ţi fac figuraţie pe gratis. Şi nu pretind comision nici pentru afacerile despre care am vorbit.

Sonny Boy promise tot ce voiam noi ; după asta ne luarăm rămas bun, fără să mai dăm ochi cu Mirandolina sau cu Vicepreşedintele.

— Aveţi dreptate, repetă regizorul american la despărţire, îmi trebuie în final o explozie grandioasă. O rampă de lansare sau un vulcan care erupe.

258

No îngrămădirăm în Tragustă, cu curcani cu tot. Pe platoul de filmare pauza se terminase, iar populaţia aceea pestriţă îşi reluă frămîntarea sterilă din jurul machetelor de butaforie. Coloana de căruţe cu coviltire portocalii începu să se mişte iar, ca o rîmă imensă, printre mirmidonii care aruncau hîrtiile de la gustări la gunoi... (Mustit vorbind, urîtă festă le jucam prietenilor noştri! Dacă Mirandolina sau Vicele aflau că am pus o vorbă bună împotriva destinului lor cinematografic, n-aveau să ne ierte niciodată...

— Pe unul am să-1 botez Relu şi pe celălalt Nelu, ne mărturisi Micşuneasca, în timp ce-şi hrănea odraslele cu jniez de nucă.

— Mă gîndeam la altceva, şopti marele Raminagrobis privind suprafaţa albăstruie a lacului. Dacă adaptez maşina de împrăştiat frunzele la Tragustă, iese un automobil amfibie de toată frumuseţea...

Fiecare cu gîndurile lui ! Eram unul lîngă altul şi totuşi parcă am fi fost la mii de kilometri !... Puţin le păsa de frămîntările mele sufleteşti ! Era de aşteptat ca Mirandolina să sufere mult cînd va fi concediată, şi, cinstit vorbind, nu merita soarta asta !... Sarafan ! sper că nu mă vei urî atunci cînd ai să afli că eu sînt vinovatul... Trebuia să-ţi fac rău !... Spre binele tău ! Cam paradoxală idee şi undeva simt că nu e adevărată !... Drept ispăşire, chiar în seara asta îţi voi face cadou o mare plantaţie de crizanteme !...

Intrarăm în Malu-Mare tîrînd după noi o întreagă artilerie de ecouri înfundate. Umbrele statuilor de paiantă din grădina publică se schimbau între ele, ca santinelele în post. Curcanii Micşuneascăi începuseră să glugluie, dar eu mă simţeam ca un intrigant josnic dintr-o piesă cu baroni decavaţi şi cu artiste nefericite care îşi dăruiesc

259

bijuteriile pentru opere de binefacere... **In** jurul viteazului sergent de bronz din mijlocul oraşului, vîntul hărtănea fără milă un exemplar din *Cormoranul albastru* ...La picioarele lui, jumătăţile de cai şi de oşteni din basoreliefuri se smuceau zadarnic să scape şi să se ducă undeva la umbră... Şi tocmai

în clipa în care eram dispus să mă declar aproximativ fericit, o detunătură imensă se auzi dinspre Ocoleşti, cerul se umplu de fum şi o flacără teribilă despică tăriile în două... Văzduhul se umplu de păsări ameţite, vasele se clătinară în larg... Oprirăm Tragusta şi ne uitarăm unul la altul :

— Pariez că imbecilul ăla a dat drumul în cosmos la rachetă ! Dacă sînt victime, o să înfunde puşcăria !...

— Dar dacă ajunge în lună, zise Mălai mare visător, gloria îi e asigurată pe vecie. A lui şi a combustibilului care îmi poartă numele !...

CAPITOLUL XXII

Din cosmos se aud versuri..

Începu să plouă din senin cu burateci decoloraţi, ori cu frunze de salcâm pipernicite. Era greu să ghiceşti, din goana maşinii, ce anume sînt aripioarele alea străvezii ce se izbeau în geamuri cu un foşnet uşor de hîrtie creponată... Ca să fiu sincer, la un moment dat crezui că peste noi s-a abătut o mare invazie de lăcuste venite din neant; istoria mai înregistrase astfel de calamităţi. Foarte curînd ne lămurirăm cu toţii. Elxplozia sfîşiase echilibrul atmosferic, şi norii ce pluteau liniştiţi ca nişte iceberguri, fuseseră proiectaţi într-un zbenghi uriaş, perpendicular pe Calea lactee sau poate chiar paralel cu aceasta.

— Numai să nu fi păţit ceva Alidada î gîndi$_{ţ}$ pentru toţi, cu voce tare, Micşuneasca, încercînd să pună în funcţie aparatul de radio portativ.

Să fi fost prea multă electricitate în aer, sau cine ştie ce alte reacţii se vor fi produs în urma experienţei lui Teofil, cert e că, pînă acasă, prietena noastră nu reuşi să intre în legătură cu Sanatoriul ! Şi peste toate aceste mizerii, cum intrarăm în curte, se declanşa o ploaie torenţială, cu picături cît bobul de orez ce se pulverizau de parbriz ca nişte lacrimi bata vice. Ne năpustirăm în holul Redutei, cu curcani cu tot, grămadă pe telefoane. Aici, pe fir, totul era normal : ori suna a linie ocupată, ori, după ce auzeai „alo" ! la capătul celalalt, îţi venea tonul .... „Ia

daţi-vă la o parte, că am eu o pilă la centrala din Ocoleşti !..." Angi !... Angi s-ar fi aruncat şi-n foc pentru mine, deşi o trăsesem pe sfoară cu invitaţia la restaurant... Parcă o şi auzeam : „Tu eşti, victimo ?...' S-o fi trăzvit de tot şpriţul ăla!..." Mă rog, mă descurcam eu într-un fel sau într-altul... O pofteam la concursul de frumuseţe, îi dădeam unele speranţe, găseam ceva ca să mă servească în continuare, plină ele entuziasm şi abnegaţie... îmi fu însă imposibil să prind Ocoleştiul, deşi sucii telefonul ăla pînă îl înfierbîntai de tot ; abia îl mai puteam ţine în mînă ! Tot Micşuneasca ne scoase din încurcătură cu jucărioara ei portativă... „Aici Ariadna !"... răsunară în eter, apelurile sale stăruitoare... „Diana, Venus, Minerva... Treceţi pe recepţie !..." Iţi venea să şi zîmbeşti auzind-o, dar, iată că, după mai multe încercări infructuoase, aparatul începu să zbîrnîie :

„Aici Minerva !" se auzi glasul cristalin al viitoarei mele soţii. „Tu eşti, tanti ?..." — „Eu sînt ! La tine acolo e totul în

regulă ?..." — „Aproape. Numai că, din cauza scandalului făcut de voi, ne-a dat afară de la filmare, pe mine şi pe Vicepreşedinte ! Vă foarte mulţumesc !" — ,,Te aşteptăm acasă ! Pepsi e foarte îngrijorat !" „O fi, dar sînt cu Fred, la *Epava,* la un lichior de ştevie. A ţinut mult să mă încurajeze în aceste clipe grele prin care trec. Ce-ar fi să vii şi tu ?..." — „Mai bine spune-mi dacă ai observat unele fenomene atmosferice neobişnuite ?..." „Ah, da ! Un val cît casa a zguduit adineauri circiuma lui Papastratos. Dar adevărata furtună o să se declanşeze cînd voi veni eu acasă ! Ceau !..."

Poftim, tot ea făcea pe supărata !... Aceeaşi tactică, arhicunoscută !... „Treci mai departe, Cecilio ! N-avem timp de fartiţii, acuma !... încearcă s-o prinzi pe Alidada !"

262

„Ariadna dr.agă, sînt Diana şi te caut de o oră ![u] — „Da, păsărico, spune ce s-a întîmplat ! Eşti sănătoasă, ce lac ceilalţi ?...« — „Tanti, azi la ora 18,15 GMT, după crasul meu, o rachetă românească avînd la bord pe profesorul Gicu C. Niculescu, a fost lansată în cosmos". - - „Aţi înnebunit ? Dacă moare omul ăla acolo ?..." — „A dat declaraţie că nu are nici o pretenţie şi că lasă chi-lara-bas, moştenire, domnişoarei Ţoancă mică. La ora aceasta racheta *Gloria Ocoleştiului* cine ştie pe unde s-o afla, căci am pierdut legătura radio cu ea, chiar din clipa decolării. Un pas mic pentru omenire, spune Teofil, un salt enorm, însă, pentru fiii Ocoleştiului !" — „Dacă ră-mîne pe orbită cum îi mai daţi jos, deştepţilor ?..." — ,,Teofil e convins că se va găsi şi pentru asta o soluţie. El zice că geniul omenesc nu cunoaşte limite...[44] „Aţi încurcat lucrurile de tot, şi o să vă pomeniţi la miliţie. Aii, în fond tu n-ai nici un amestec. Vino repede acasă şi lasă-1 pe Teofil să se descurce singur !" — „Să vreau să-1 părăsesc, mi-ar fi imposibil. In clipa de faţă Sanatoriul e în-conjurat. Suflul a distrus multe acoperişuri, şi oamenii vor să ne linşeze !" — „Baricadaţi-vă bine şi daţi telefon la Comisariat 1" — „Au tăiat firele telefonice ! Iar în această clipă au început să izbească în poartă cu nişte dulapi. Pentru orice eventualitate, vă spun adio !..." — „Ei, pe dracu ! — izbucnii eu — rezistaţi că venim să vă scoatem de-acolo ! îngrămădiţi toate mobilele la uşă şi nu desperaţi ! Terminat mesajul

Lucru ciudat la mine, o dată cu problema nu-mi venise în cap şi soluţia cea mai bună. Probabil, zic eu, eram foarte emoţionat... O să găsesc ceva, din mers... Sau poate ai tu, vreo idee, tanti!... că parcă aşa îţi zic fetele ?.~ ,,St, linişte, că a intrat Genoveva pe fir"...

„Aici Venus !" se auzi de dincolo... „Ariadna, la baza sportivă se petrec lucruri ciudate... O rafală de vînt a

263

aruncat toate corturile peste gardul cimitirului ! Nimeni n-are curaj să le ia înapoi. Comandorul şi cu banda lui zac beţi în cabina comandantului bazei, şi eu, una, nu mă duc să-i scol, pentru nimic în lume..."

— Dă fuga şi scoate Tragustă ! îi ordon lui Raminagrobis. Ia la tine şi manda de biliard... Da, Genoveva, te aud perfect. Zi-i înainte ....

Pe scurt, explozia dăduse naştere la tot felul de fenomene neobişnuite. Undeva se rupseseră, probabil, zăgazurile cerului, căci o ploaie cu averse ameninţa să inunde ştrandul. Nisipul căpăiase o culoare violetă şi valurile aruncau la ţărm peşti morţi şi crengi carbonizate. Un miros sinistru de dulceaţă de trandafiri umpluse aerul iar din înaltul cerului cădeau întruna păsări cu penele arse.

— Gata ! o oprii eu ştiind că are boală să facă lungi descrieri de natură. Pune mîna pe barca cu motor a Co-mandorului şi aşteaptă-ne la stăvilar. ----------

Pe Micşuneasca o lăsarăm să ţină legătura prin radio cu asediaţii şi să le comunice planul nostru, iar eu şi cu Mălai mare sărirăm în Tragustă şi-i deterăm bătaie. De sus curgea cu nemiluita. Inundaţia înecase rigolele iar oamenii surprinşi pe stradă se adunau prin ganguri, înju-rînd. Tragustă înainta vitejeşte, cu apa pînă la butucul roţii.

— Să nu uităm maşina de împrăştiat frunzele, zise Raminagrobis. Eşti de acord că un automobil amfifoie ne-ar fi prins bine în cazul de faţă... Şi nici nu e prea mult de lucru. Mi-e necaz că nu m-am gîndit mai de mult la treaba asta !

N-aveam timp să mă ocup şi de probleme tehnice, mai ales că întunericul se lăsă pe neaşteptate. Mai era destul pînă la telejurnalul de seară dar lumina zilei dispăru din cauza unui nor imens de funingine, străbătut în toate

r.rnsurile de fulgere violacee. De cîteva ori rafale puternice plimbară maşina noastră de la o margine la alta a şoselei. Cu chiu cu vai ajunserăm la capătul stăvilarului unde ne aştepta Genoveva. Raminagrobis, deşi nu e superstiţios, ţinuse degetele *amanet,* şi avea să pretindă, multă vreme de la această întîmplare, că vraja (pe care o deţinea de la un bătrîn şef de trib) îşi dovedise întreaga ci eficacitate !... Să fim serioşi!... Parcai Tragusta pe un ţurţudan din apropierea lacului, luînd precauţiunea de a o ancora puternic cu un cablu, ca să n-o ia valurile dacă vor ajunge şi acolo... Pînă să ne îmbarcăm, lacul se umflase ca o oală în care fierbe laptele... Malacoavele de răchită uitate pe plajă de administratorii inconştienţi se clătinară uşor, apoi o luară şovăind spre mijlocul lacului. Trecurăm pe lîngă ele cu o strîngere de inimă, ştiind că nu le puteam fi de nici un ajutor. Cînd ajunserăm în dreptul insuliţei sfîntul Valentin, auzirăm strigăte de ajutor şi imediat pe malul american se aprinseră reflectoarele !... Era, ce-i drept, altă viaţă, fiindcă în felul acesta ne mai puteam da şi noi seama de ceea ce se petrece în restul lumii... „Apocaliptic !" îl auzii mormăind pe Raminagrobis. „Pur şi simplu, apocaliptic !..." într-adevăr, întreg platoul de filmare fusese răvăşit de explozie. Toate trei barăcile erau la pămînt, iar unul din acoperişurile de carton gudronat, aprins de la vreo seînteie întîmplătoare, zhura, purtat de vînt, pe deasupra şoselei în direcţia nord sau sud... Un val uriaş, pe care noi însă nu-1 văzusem, aruncase pirogile pe plajă, unde le zărirăm, în lumina reflectoarelor, culcate pe o rînă şi pline de dublu silicat de aluminiu hidratat, ca nişte scoici monstruoase, din era terţiară... în schimb, căruţele cu coviltire portocalii fuseseră azvîrlite în apă, în direcţia insuliţei şi se scufundau, una cîte una, cu mari ghiorţăituri şi bolboroace. Rămîneau

la suprafaţă, prin nu ştiu ce minune, doar coroanele funerare, ca să indice cu precizie locul naufragiului... Oamenii lui Sonny Boy se adunaseră pe mal, într-un grup compact, sumbru şi agitat. Jumătatea din triremă, împodobită cu ghirlande de staniol, scăpată din cabestane, se îndrepta, tot înghiţind la apă, către larg urmărită de pluta cu sirene verzi, şi de o mulţime de dovleci ce pluteau în jurul ei, ca nişte căpăţîni tăiate... Trecurăm prin mijlocul dezastrului ca o pasăre a furtunilor, în timp ce oamenii de pe mal ne strigau cuvinte de încurajare, sau poate dimpotrivă... Cînd ajunserăm la locul unde se afla deschizătura secretă, Genoveva reuşi să prindă din nou legătura cu cei asediaţi. Situaţia era gravă : atacatorii pătrunseseră în clădire, ocupînd parterul. O gloată de zurbagii, înarmaţi cu ciomege şi ştacheţi smulşi din gard, striga fără încetare : „Moarte lui Teofil!"... Savantul, împreună

cu Alidada, reuşise să se baricadeze, într-o încăpere de la demisol, folosită, din cînd în cînd, drept morgă (dar numai atunci cînd era cazul !) Ar fi rezistat aici multă vreme, căci uşa era de fier, dar inundaţia nu-i ocolise şi în clipa de faţă se aflau în apă pînă la genunchi.

— Căutaţi să pătrundeţi în gangul subteran şi să deschideţi grilajul ! le ordonai eu. Altfel nu văd cum o să vă putem scoate din ghearele ălora.

— Şi ia şi maşina de împrăştiat frunzele ! strigă Raminagrobis în aparat peste umărul meu.

Cu toată plăcerea ne-ar fi servit, dar la uşa prosec-turei vociferau cel puţin cincizeci de inşi. „Şi apa creşte, preciza Teofil, i-a ajuns Alidadei pînă aproape de mijloc !..."

— Bine ! zisei. Adică, e prost al dracului ! Suiţi-vă şi voi pe ceva că sosim imediat la faţa locului*

O lăsarăm pe Genoveva să păzească barca şi ne îndreptarăm în fugă spre clădirea sanatoriului, din direcţia '•areia se şi auzea vacarmul. înainte de a intra în curte no ridicarăm gulerele iar Raminagrobis îmi arătă degetele încălecate, adică pusese din nou în funcţie vraja învăţată de la bătrînul şef de trib. Datorită ei, sau din cine ştie ce alte motive nimeni nu ne luă în seamă. Cunoşteam întrucîtva locurile, fiindcă, nu de mult, fusesem ţinut prizonier în aceste beciuri, aşa că îmi amintii de ferestruica spălătorului pe unde izbutisem să evadez. :>a cam multă apă înăuntru şi n-am fi avut nici un spor, dacă Raminagrobis, spirit prin excelenţă tehnic, nu şi-ar fi amintit că inventatorul farfuriei zburătoare (sau rachetă, ce o fi fost) crease şi un număr oarecare de costume de supravieţuire destinate cercetării planetelor necunoscute, lipsite de atmosferă. Ne repezirăm în atelierul de ergoterapie de lîngă garaj, rămas ca prin minune în picioare, şi găsirăm imediat marfa de care aveam nevoie, îmbrăcarăm la iuţeală cîte un costum, şi mai luarăm două în spinare, pentru cei doi asediaţi. Afară continua să-i toarne cu nemiluita. Sărirăm pe geamul spălătoriei şi închiserăm fereastra. Nu mai era decît un metru pînă la tavan dar noi puteam umbla şi pe sub apă, şi Raminagrobis profită de acest avantaj ca să deschidă toate robinetele, înţelesei unde ţintea, îi făcui semn că sînt de acord, apoi o luarăm spre morgă, mergînd aplecat, ca să nu ne vadă cineva eăpăţînile de metal ale costumelor de supravieţuire... După cum era de aşteptat, coridorul din faţa morgăi fusese părăsit de atacatori. Rămăseseră doar vreo cîţiva în capătul scării, cu făclii aprinse în mîini, aşteptînd să crească şi mai mult apa şi strigînd întruna : „Moarte lui Teofil !"... Ajunşi în dreptul uşii băturăm

în felul convenit prin *talkie-walkie,* şi, cu mare greutate, Teofil ne deschise.

— Dacă vă mai vînturaţi mult, vedeam pe dracu şi eu şi Alidada ! grohăi el călcînd apa.

îi ajutarăm să îmbrace costumele şi pericolul înceta de a mai fi iminent... „Bodaproste" ne comunică Teofil folosind alfabetul surdomuţilor, pe care îl cunoştea la perfecţie... Sper că toată lumea ştie precis ce avem de făcut, dar dacă e nevoie sînt gata să repet... Nu, nu avem vreme de discursuri ! Hai să-i dăm bătaie .... Descinserăm din nou, cu forţe unite, uşa metalică şi pornirăm în monom, pe fundul coridorului

invadat de apă. Cînd trecurăm prin dreptul călăilor, aceştia, observînd mişcarea, începură să urle şi să arunce cu făcliile aprinse după noi... Ne văzurăm de drum, ştiind că furia lor nu ne poate atinge. în sfîrşit, Teofil deschise trapa spre coridorul subteran. Tot puhoiul izbucni înăuntru, tîrîndu-ne cu el. Avusesem, din fericire, prevederea să ne ţinem de mînă, aşa că ne regăsirăm împreună pe fundul tunelului, în acel moment cufundat în întuneric. Deasupra capetelor noastre, pe plafonul de ciment, se auzeau bocanci cu ţinte : zece, cincizeci, o sută !... „V-am pupat de la distanţă !"... Mai rostisem vorbele astea tot aici, într-o împrejurare asemănătoare, deci era adevărat că istoria se cam repetă... Pornirăm în jos, după ce Teofil învîrtise alte manete ca să deschidă grilajul de fier, şi, în cîteva minute, ne aflam pe fundul lacului, de unde urcarăm la suprafaţă, ajutîndu-ne unul pe altul.

— Hai mai repede ! ne alertă Genoveva. Aud un mare vuiet venind încoace. Mai ştie cineva de intrarea secretă ?

Numai colaboratorii cei mai apropiaţi, dar aceştia n-ar fi suflat o vorbă nici dacă i-ai fi pus la cazne. însă Teofil ştia cine e capul răutăţilor : profesorul Ambrozie ! Nu voia să scape prada din mînă...

2G8

— Adică cum : prada ?... vru să ştie Mălai mare. Fă-ne să înţelegem...

— Nu e momentul acum ! Daţi drumul la motor mai repede !...

Litoralul dinspre Ocoleşti se umpluse de făclii, ca la o retragere cu torţe. Mulţi dintre următori, deja udaţi de ploaia care cădea în neştire, intraseră în lac pînă la brîu încereînd să se agate, cu mîinile, de barca în care no aflam. O artilerie de pietre şi de seînduri rupte din debarcader se abătu asupra noastră. Din fericire, motorul începu să păcăne şi, descriind o graţioasă volută în dreptul malului, ne îndreptarăm spre locul unde ne aştepta, pilită în bălării, Tragustă. O dată cu noi, o întreagă flotilă se desprinse de ţărm, încereînd să ne ajungă din urmă, sau să ne taie calea. Reflectoarele de pe malul cineaştilor fuseseră stinse dar funinginea continua să cadă din cer, o dată cu aversele de ploaie. Nu se mai vedea om cu om, respiram un aer greţos, mirosind a guta-percă roşie sau a becuri de 60 de waţi, totuşi buna dispoziţie domnea la bord, căci, pe neaşteptate, Teofil dădu drumul la un cîntec în care se preamăreau virtuţile marinarilor de cursă lungă, porniţi, în toiul iernii, la vînă-toare de balene... Pe acest moment muzical, fu cît pe-aci să ne izbim de trirema de butaforie ce naviga în întuneric, cu focurile stinse, părăsită de toţi marinarii ei de operetă... Şi nici măcar căpitanul nu rămăsese la bord, să piară o dată cu vasul, după o frumoasă tradiţie !...

— Copii ! remarcă Raminagrobis imediat ce ajunserăm la mal, să ştiţi că avansul nostru nici nu e chiar aşa de mare ! Aud de pe acum motoarele cîtorva din bărcile care ne-au urmărit... N-o să avem timp să lepădăm costumele astea incomode.

269

Pînă la urmă tot el găsi soluţia. Înţepeni bine cîrma ambarcaţiunii şterpelite de Genoveva de la baza sportivă şi, dirijînd-o către malul americanilor, îi dădu drumul singură, de-a-curmezişul lacului.

— O să se ia la bătaie între ei, chicoti Teofil, mare amator de farse sinistre. Acum, hai la miliţie !

Tragusta era plină de apă ca o lingură de supă. Furăm nevoiţi s-o înclinăm pe o parte ca să o golim şi după asta motorul începu să fîlfîie... Intre timp, pe platoul de filmare se şi produsese coliziunea ! Intîi se aprinseră reflectoarele, apoi

văzurăm fasciculele luminoase descriind mişcări dezordonate pe cerul funinginos, şi, în cele din urmă, unul din ele crăpă, aruncînd, cu un ultim efort, o imensă jerbă de scîntei albastre... Tragusta porni în sfîrşit, clefăind cu pingelele ei de cauciuc prin magiunul de cernoziom amestecat cu gunoaie şi cu mici insecte înecate. Mai mult împingînd-o din urmă ajunserăm la banda de asfalt a şoselei, complet ascunsă, în acel moment, sub apă.

— Să vezi ce amfibie extraordinară o sa ai mîine, îmi şopti Raminagrobis, arătîndu-mi un aparat ciudat, pe care **îl** cărase tot timpul în spate.

Cînd îi intra lui ceva în cap, nu-1 puteai face cu nici un chip să renunţe. Nu uitase, deci, să ia şi maşina de împrăştiat frunze ! Bravo, domnule ....

Acum ploaia, deşi continuă să cadă cu insistenţă, a rămas undeva în planul doi al conştiinţei noastre. Ne aflăm de o jumătate de oră în vilă, avem haine uscate pe noi şi nu am făcut, nici unul, economie de sunătoare. Ba Alidada avea pretenţia să ne ofere şi o gustare substanţială, cînd nea Dumitru pătrunse în sufragerie, şiroind de apă

— O mulţime de oameni au năvălit în curte, ne spuse el ştergîndu-şi obrazul. Nu ştiu ce vor, dar par a avea intenţii nu tocmai prietenoase. Ce facem !...

Teofil se năpusti la aparatul de radio învîrtind ca un disperat butoanele, în timp ce noi, cei din casă, ieşirăm pe terasă, cu cîte o umbrelă în mîini, încercînd să potolim furia celor pe care experienţa savantului îi păgubise... Cînd ne văzu, lumea izbucni în urlete duşmănoase... „Moarte lui Teofil !" strigau ei fără încetare, şi eram sigur că undeva, în mulţime, se găsea şi profesorul Ambrozie, dirijîndu-i, de fapt, pe răzvrătiţi...

Începuseră să arunce şi cu pietre, cînd, la un moment dat, luminile din casă se aprinseră, şi alături de noi, cu capul gol în ploaie, apăru Teofil, radiind de fericire... „Moarte lui Teofil " vru să strige unul, alţii însă îl ţîs-tuiră. Teofil ridicase mîna :

— Lăsaţi vorba acolo, imbecililor ! rosti el fără să ridice tonul, şi ascultaţi primul mesaj din spaţiul interplanetar al profesorului Gicu C. Niculescu !!

„Trimit de aici, din cosmos — se auzea, în aparatul dat la maximum, glasul lui Gicu — un salut fierbinte tuturor compatrioţilor mei. Modulul lunar *Gloria Ocoleştiului* se află la mare înălţime, nu ştiu la cît, că nid un aparat nu funcţionează la bord. Mă bucur că sînt primul astronaut roman, bă mulţumim cu toţii genialului Teofil !■

— Trăiască Teofil ! strigă mulţimea de-afară arun-cînd în sus pălăriile udate de ploaie.

„Permiteţi-mi să salut — spunea în continuare Gicu — şi pe logodnica mea, domnişoara Ţoancă mică, o distinsă interpretă de muzică uşoară, căreia, acum o jumătate de oră i-am compus o poezie. Prima poezie cosmică din lume ! Vă rog s-o ascultaţi :

Adio, scumpo, liai la revedere
Căci m-am cărăbănit puţin de tot, pe lună
Să nu-mi jaci mutre la înapoiere
Şi pregăteşte o haleală bună.
Mă luau de fraier toţi, ţi-aduci aminte
Dar după ce va reveni din stele,
Măndelovici, o forţă fi-va de-azi-nainte

Şi or să iasă şi ceva lovele !
Şi voi aşterne astre luminoase
în calea şanurilor tale grandioase !...

CAPITOLUL XXIII

Guguştiuc în zâri albastre..

Urmă o săptămînă buimacă, plină de procesiuni zgomotoase şi de întruniri fulger pe la colţuri de străzi, cu care ocazie ieşiră din anonimat o mulţime de oratori, necunoscuţi pînă la acea întîmplare. Noaptea, la lumina turbure a unor făclii fumegoase, coruri de fecioare despletite intonau fără răgaz, cu priviri extatice, toate melodiile de muzică uşoară compuse, înainte de lansarea lui în cosmos, de profesorul Gicu C. Niculescu, primul astronaut român. Litoralul se umplu de afişe şi placarde : localnicii exultau, iar pleziriştilor nu le trebui prea mult ca să se alăture noului val. In timp ce fanfara invalizilor executa de dimineaţă pînă seara, în grădina publică : *Pe o piaţă persană* de Ketelby (nu ştiu de ce se opriseră tocmai la acest marş), cofetăriile scoaseră mese lungi pe trotuar, unde vindeau, în felii uriaşe, tortul *Cosmonaut,* cu stafide şi fistic, creat în cinstea evenimentului. Chiar în noaptea lansării,, se constituiseră în curtea Redutei cluburi de tineret, care îşi aleseseră ca idol pe distinsul explorator al spaţiilor intersiderale. Aceşti exaltaţi, sau *fani* cum li se spunea într-un limbaj mai cult, jurară să nu se mai bărbierească şi să nu se mai spele pînă la întoarcerea lui Gicu pe Terra. Alţii, dimpotrivă, mai duri, se bărbieriră în cap şi încălţară cizme de cauciuc, ţinută ce exprima mai bine

— după părerea lor — sentimentele de mîndrie de care erau animaţi. Un comitet suprem se constitui, avînd drept scop organizarea solemnităţilor ce se vor desfăşura atunci cînd vehiculul spaţial *Gloria Ocoleştiului* se va înapoia din expediţie. E de la sine înţeles că locuitorii din Malu Mare, aflaţi într-o tradiţională şi permanentă înfruntare cu vecinii lor din Ocoleşti, încercau, în sinea lor, şi o oarecare strîngere de inimă, dar, pînă la urmă, ca buni români, ştiură să treacă peste micile pasiuni locale.

Ploaia nu ţinuse mult ; funinginea dispăruse, şi ea, o dată cu ivirea zorilor. In vila Reduta nimeni nu dormise în noaptea aia. Nici nu ar fi fost cu putinţă, deoarece la numai o jumătate de oră de la aflarea evenimentului, curtea îmi fu invadată de ziarişti şi de care de reportaj. Rondurile mele, cu trandafiri şi săpunele, fură strivite fără milă. Se instalară la iuţeală telefoane portative ba ş.i o centrală, deservită chiar de Angi în persoană (deşi avea liber în ziua aceea...) „Mă bucur că te văd, păpuşo !... multă discreţie... şi n-am uitat problema discutată..." „Bine, bine, escroc sentimental ce eşti !...[Ci] Ca să nu-mi distrugă casa, îi îngrămădii pe toţi în holul de jos, şi, în scurtă vreme, atmosfera de-acolo deveni irespirabilă din cauza trabucelor pe care le trăgeau în piept. Sus, în camera pentagonală, Teofil sta în permanenţă călare pe aparatul de radio. Gicu transmitea cam din jumătate în jumătate de oră, iar noi, ceilalţi, aveam mult de lucru cu redactarea comunicatelor pentru presă. In tot acest timp, Alidada făcea, cu mult devotament, cafele foarte tari, şi, tot cu devotament, schimba compresele cu apă rece de pe fruntea genială a lui Teofil...

„Nu ştiu nici la ce altitudine mă aflu — spunea Gicu — nici ce temperatură e afară. Pe geamul hubloului s-a aşternut un strat gros de funingine, aşa că, practic, nu văd

n'nr'c ! Bănuiesc însă că, în dreapta şi în stînga mea, ste-curg pe măsură ce mă apropii de lună. Dar voi ajum,*-' v.codata acolo?... N-are importanţă! Cineva trebuia ni:-eapă şi acela sînt eu ! Dacă nu reuşesc, mă vor urm.; ii'ii ! Acum zece minute am compus un nou clntec, dedicat, ca întreaga mea activitate artistică şi ştiinţifică, domnişoarei Ţoancă mică...".

— Dâ-i drumul, Gicule ! spuse Teofil, făcîndu-mi v.emn să pregătesc magnetofonul. Sîntem pe recepţie. Păcat că nu ţi-ai luat şi chitara cu tine...

Cîntecul se numea „Guguştiucul". „Guguştiuc în zări aîbastre... Zbori spre infinit... Ochii tăi ca două astre... M a u înnebunit !..." Şi un refren cam în genul ăsta : „Ra-bi-di-ron... pon-ton-ton... biribiribon !..." Specialiştii de muzică *op, pop, top* şi *hop* căzură în extaz, alegîndu-se cu fracturi grave. Cu melodia „Guguştiucul" începea o nouă er-i în istoria muzicii moderne ! Formaţia condusă pînă atunci de Gicu îşi schimbă denumirea din *The Inconstients,* (complet greşită din toate punctele de vedere) în *The Fcinaiics,* tot în pseudoengleză, fiindcă aşa era moda : să suferi pe englezeşte !... Vechile şi frumoasele helance violete cu *„J am the boss 1"* dispărură, fiind înlocuite cu altele portocalii, pe care sta scris : *Gicu's Fan,* adică : „Admirator al lui Gicu". Avură loc şi cîteva ciocniri între „lăţoşi'4 şi „tunşi", pe chestiuni de principiu. Pînă la urmă lăţoşii învinseră deoarece erau superiori numericeşte, iar clipa victoriei fu sărbătorită printr-un mare marş triumfal, de-a lungul plajei, toată lumea în picioarele goale, în semn de dispreţ pentru prejudecăţile burgheze. Cu acest prilej se strigară tot felul de sloganuri ce rezumau convingerile artistice şi mondiale ale lăţoşilor : „Jos babalîcii !"... „Să dea gologanii încoa !"... „Fac ce vreau !"... „Ce bună-ziua,

ce chestii !"... „Bărboşi şi fericiţii"... „Trăiască Gicu, singurul om cu picioarele pe pămînt!"... „Sînteţi în aer, bo-şorogilor ! V-am lăsat cu ochii în soare !..."

îmi amintesc că încercasem să aţipesc într-un fotoliu, fără însă a izbuti. Toată lumea trăgea de mine, dar nu acest lucru mă împiedica să dorm. Mirandolina nu se întorsese acasă ! Din pricina aceasta eram neliniştit, cu toate că nu lăsam să se vadă. In lipsa ei mă simţeam oleaginos şi isteric, îmi sărea ţandăra din te miri ce, totul mirosea, totul era de-a-ndoaselea, iar paharul cu sunătoare, cea mai bună sunătoare de pe litoral ! căpătase, parcă, gust de mujdei şi de clanţă de alamă, mucegăită... în fond, îmi ziceam în sinea mea, e majoră, vaccinată (numai armata n-a făcut-o). Poate să se dea şi peste cap ! Iar eu sînt un caraghios că mă frămînt atîta ! E cu Fred, să-i poarte el de grijă !... Dar ce te faci cu derbedeii ăia de la *Epava,* care bîntuie străzile ?... Sînt dator, ca gazdă, să intervin cu toată autoritatea !... O să dau o fugă pînă acolo cu Tragustă, şi o iau pe sus, indiferent ce-o zice dumneaei...

In holul cel mare de la parter era tocmai un moment de relaxare. Corespondenţii de presă făcuseră rost de gustări şi cafele şi se alimentau cu înverşunare, în aşteptarea următorului comunicat în legătură cu misiunea G. O. (Gloria Ocoleştiului). Intr-un colţ, lîngă centrala telefonică portativă, Angi, aflată deocamdată în recreaţie, mesteca, în mod distins, un sandviş cu brînză, în compania cîtorva admiratori, printre care Vicepreşedintele !... în alt colţ, Raminagrobis răsfoia

presa cu o mină blazată. Cînd mă văzu îmi făcu semn să mă dau mai aproape, să-mi spună ceva.

— Habar n-aveau că la lansare s-a folosit Combustibilul Raminagrobis ! mă informă el cu amărăciune. Ce fel de reporteri or fi ăştia ?...

Mă cam grăbeam, dar considerai că pot pierde două sau trei minute ca să arunc o privire prin ziarele proaspete... Pe prima pagină, trona poza lui Gicu, o poză fă-cută în Cişmigiu, pe vremea stagiului militar, că alta mai recentă nu găsiseră. La acelaşi nivel, întîlneai mutra lui Teofil, surîzînd cu şiretenie în barba lui de satir bătrîn, ca unul care îşi văzuse visul cu ochii, păcălind pe toată lumea. Ţoancă mică era prezentă, cu cîte şapte, opt fotografii în fiecare ziar, toate în costum de baie, (dăduse şi ea de care avusese !), iar sub ele scria : Iubita cosmonautului !... Publicaţiile locale, *Cormoranul albastru* şi *Pa-rima,* consemnau, şi ele, in extenso, evenimentul, dînd ample informaţii biografice despre personajele principale, prezentînd interviuri cu vecini şi prieteni, ba chiar şi o fotografie de milioane : Gicu în clasa a treia primară, cu coroniţă pe cap, premiat la un concurs de şarade şi ghicitori populare !... Deşi grăbit, remarcai totuşi că atitudinea celor două ziare e diametral opusă. Astfel, *Cormoranul albastru,* într-un articol intitulat : *Coordonatele geniului,* semnat de profesor doctor docent Ambrozie, amintea cu perfidie., la modul laudativ, că savantul Teofil, omul atît de celebru astăzi, fusese ani de zile pensionarul Sanatoriului de Aerofagie. „Numai realizarea scopului propus", spunea autorul articolului, „poate acredita astfel de experienţe, spectaculoase, e drept, dar extrem de hazardate ! [u]. Tot în *Cormoranul,* la rubrica *Miscelanea,* un oarecare *Nobody* ridiculiza intenţia unor personalităţi din Malu Mare, printre care aşa-numitul Roger, şeful comerţului cu răcoritoare, de a organiza un concurs de frumuseţe, de costume şi aşa mai departe... „Cunoscîndu-1 pe individ", spunea *Nobody,* „ne dăm seama ce intenţii se ascund sub această lăudabilă iniţiativă... Şi sîntem în posesia unor dovezi irefutabile, cum că sforile le trage sinistrul indi**vîd,** totalmente lipsit de talent, care în coloanele plictisitoarei *Parîma* semnează sub pseudonimul *Ignotus !"...* Ziarul *Parîma* nu rămînea dator cu laudele şi insinuările. La *Ultima oră, Ignotus* ridica în slăvile cerului prima rachetă cosmică românească, dar, zicea el... „rechinii din Ocoleşti turbează de furie că savantul Teofil, o glorie a întregii omeniri, a scăpat de sub scandaloasa lor curatelă care aducea foarte bine cu un şantaj". Atacurile josnice ale lui *Nobody* de la *Cormoranul* erau puse pe seama lipsei sale de scrupule, iar textul din *Miscelanea* era considerat „agramat"...

— Incurcă-i, drace ! zisei în sinea mea. Poate se iau la bătaie...

Apoi îl zării pe Vice, care o înghesuia pe Angi în aşa hal, că sărmanei fete îi era practic imposibil să-şi exercite atribuţiunile de serviciu în cele mai perfecte condiţiuni... „Vice ! îi strigai, mai las-o şi vino încoace."

— Asta e neam-prostie ! îmi reproşa el indispus, apropiindu-se. Ai văzut bine că vorbeam cu cineva ! Ce naiba, nu se mai ţine cont deloc de cei şapte ani de-acasă ?...

— Te rog să mă scuzi, dar în curînd va avea loc un concurs de frumuseţe pe litoral şi cineva te-a propus pe tine ca preşedinte al juriului. Nimeni nu te opreşte să o pofteşti şi pe Angi, dacă apreciezi că întruneşte parametrii necesari.

Ochii Vicepreşedintelui sclipiră ca două brichete aprinse în aceeaşi clipă. Luă totuşi o mutră severă, deci intenţiona să joace teatru, chiar faţă de mine, care .îi voiam binele !...

— Aş fi vrut să recitesc zilele astea „Critica raţiunii pure", îmi mărturisi el prefăcîndu-se că şovăie. Nu ştiu dacă ai auzit de ea... Dar dacă e vorba de o sarcină obşli-.iscă... Trebuie să mă supun; numai aşa putem merge iiiiute !... Şi e

adevărat că puţini din tînăra generaţie mai cunosc canoanele estetice, considerate, pînă nu de ini;it, sfinte !

Ştiam că eşti omul datoriei. De aia te-am şi propus! — Tu ?... In sfîrşit, am zis da, da rămîne ! Jur să fiu obiectiv ! Atît cît e omeneşte posibil !

— Cecilia o să te ajute, în calitate de secretară !

îşi dădu seama că picase într-o cursă. încercă să pareze... Parcă nu e prea corect ca în juriu să fie doi din aceeaşi familie... Păi, nici preşedintele, nici secretara nu votau... Atunci era în regulă... Credeam că o să se resemneze. Mă aşteptam să piardă ca un mare jucător : cu fruntea sus şi pumnul strîns. Cînd colo, se grăbi să-mi plătească ceea ce probabil numea, în sinea lui, „maşinaţiile mele psrfide[44].

— Se potriveşte bine, spuse el, în felul acesta poate o împiedic pe Mirandolina să facă vreo greşeală.

Habar n-aveam despre ce e vorba !... Prefăcîndu-se foarte reticent, Vicepreşedintele mă informă că logodnica mea îşi manifestase intenţia de a participa la concursul pentru cel mai reuşit costum de plajă. Ei şi, nu vedeam nimic rău în asta !... Da, însă costumul ales era o aluniţă de catifea pe şoldul sting... Atîta tot ?... Da ! Americanii găsiseră ideea excelentă şi o cumpăraseră imediat pentru filmul lor. Iar Mirandolina primise un nou angajament, mult mai avantajos decît primul...

— Sper că n-ai să permiţi astfel de chestii ! Respinge-o la preselecţie ! Pentru depăşire de vîrstă !

— Nu e nici o limită. Aşa scrie pe toţi pereţii !

— Găseşte ceva ! Iţi promit că Cecilia va renunţa la funcţia de secretară. Va rămîne acasă la gura sobei, să-ţi împletească un pulover, dacă ăsta e, pentru tine, tipul ideal de nevastă ! (La nevoie eram hotărît să o închid pe Mirandolina într-un dulap !).

— S-a făcut ! E cu limită de vîrstă, deci ! 25 sau 26 ?...

— Pune 24 ca să fim mai siguri !...

Ne urcarăm vijelioşi în Tragustă. Trăiască sfînta complicitate a bărbaţilor ! Ce multe probleme delicate se rezolvau, în felul acesta, pe tăcute !... Şi tot eu sînt dator cu sunătoare. Vice, să fim înţeleşi ! Acum hai să recuperăm oaia cea pierdută !...

Să tot fi fost ora şapte, dacă nu opt. *Gloria Ocoleş-tiului* se apropia de lună, încet dar sigur !... Străzile oraşului erau pline de oameni care nu dormiseră toată noaptea aşteptînd comunicatele. în grădina publică ni se păru că vîntul mînă un cîrd imens de gîşte cenuşii ; erau ediţiile speciale aruncate la coş ! Cerul se mai potolise, doar spre Ocoleşti mai ameninţau cîţiva nori hipertrofici. Trecurăm în goană prin centrul invadat de afişe multicolore... „Cea mai frumoasă fată a litoralului !" scria pe ele. Roger făcuse treabă bună, se vedea că se pricepe la publicitate. Mîine sau poimîine, misiunea G.O. va trece pe planul al doilea, căci nimic şi nimeni nu poate cuceri interesul publicului pentru totdeauna... Acum, telefoanele zbîrnîiau pe întreg globul. Mîine vor fi mai potolite... Pe stîlpul de telegraf din faţa oficiului poştal, zării din fugă o pasăre ce semăna cu o ciocănitoare. Ai fi jurat că bate un telex cu o destinaţie necunoscută, dar tot în legătură cu această întîmplare de pomină... Nu-i spusei nimic Vicepreşedintelui, ca să n-am vorbe... Rulai mai departe spre *Epava...* Plaja era plină de lăţoşi buimaci, care făcuseră noapte mare. De cîteva ori trebui să cobor pentru a-i lua la goană pe cei ce adormiseră de-a curmezişul şoselei naţionale. Iată şi localul

de perdiţie unde îşi petrecuse viitoarea mea soţie noaptea. Urcarăm puntea

cu paşi de pisică siameză... Ora şapte sau opt şi înăuntru lume-iuminată ! Toţi, cocoşaţi pe tranzistoare, fumînd l'ară întreruperi, împărtăşindu-se, fără reţineri,-din excelentul lichior lansat de Papastratos. După o inspiraţie a Vicepreşedintelui coborîrăm mai întîi în cală unde viciul era mai mare... Erau toţi pe valuri. In pereţii de lemn di pocea apa întunecoasă a Pontului Euxin, iar pe o estradă de lemn, o puştoaică răguşită, cu rochia pe trei sferturi lipsă, cînta o arie celebră,' „Guguştiucul"... „Gu-e.uştiuc în zări albastre... Zbori spre infinit..." Era o atmosferă de infern, dar se părea că tunşii fuzionaseră cu hdoşii... Ai noştri însă nicăieri. Părăsirăm cala, în timp ce o voce necunoscută striga : „Jos bâbalîcii !... V-am lăsat cu ochii în soare !..."

— Hai, Vice, mai repede, lasă mutra asta ! Peste douăzeci de ani ei vor fi bâbalîcii ! Acuma reculege-te, că am nevoie de un martor obiectiv. Hai să intrăm în cabinele astea de sub dunetă !...

La masa cea mai abjectă se lăfăiau trei suflete în ceaţă : Sonny Boy, vedeta masculină Fred Flinstone, şi dulcea şi diafana Mirandolina, femeia visurilor mele !... Nu păreau chercheliţi ! Luarăm loc alături, fără să cerem voie şi fără să dăm bună-ziua. Mă simţeam ca un bădăran calificat, capabil de cele mai mari grosolănii. Pentru început dădui duşcă ţoiul Mirandolinei în timp ce Vicepreşedintele făcea •acelaşi lucru cu dozele cineaştilor americani !...

— Deci tu o consolai pe nevastă-mea ! începui eu discuţia cu o voce răguşită adresînd prima întrebare actorului american... Boom !... Hai noroc pe chestia asta !...

— Te rog să nu te bagi ! protestă Mirandolina.

— Din spirit de colegialitate, ţinu să precizeze celebrul Fred Flinstone cu o voce nesigură.

— Aşa gîndeam şi eu !... Ascultă, Fred, am citit în ziare că ai cei mai frumoşi dinţi naturali de pe continentul american ! E pe cinstite, sau e un fals publicitar, ca de obicei?...

Erau naturali, aşa susţinea Flinstone !... Bine ! Atunci să-şi noteze adresa asta : doctor Petrişor Cornaciu, cel mai mare medic stomatolog din Constanţa, strada Luminiscen-ţei, numărul 26.

— Te duci la el şi-i spui ca eu te-am trimis. O să-ţi execute proteza înaintea altora. Mi-e prieten.

— Potoleşte-te ! interveni Sonny Boy. Cinematografia are legile ei, iar prietenia dintre cei doi e pură, sublimă, de o înaltă moralitate.

Lăsai să răsune din încăperea de sub dunetă rîsul mefistofelic din opera „Faust" de Gounod ! Ca să dreagă vi mai bine busuoicul, canalia de Sonny Boy îmi împinse cu discreţie un cec... ,,Umflă gologanii mai repede pînă nu-ţi. dau alţii. Ce, îţi strică un concediu la munte, de unul singur"... Aruncai cecul pe masă cu un gest obosit. Mai trăsei o duşcă pendelete, prefăcîndu-mă că judec. Jucam teatru, dar în sinea mea fierbeam ca un boiler...

— Pusy, tu auzi ce zic ăştia ? o întrebai în primul rînd pe marea actriţă. Cică să mă duc la munte, iar tu să apari pe ecran înveşmântată doar într-o aluniţă ! Plătesc gras pentru asta : cinci bătrîne !...

Vorbeam liniştit, apoi cu un gest fulgerător îl apucai pe Sonny Boy de ceafă, îndesîndu-i într-o nară cecul de cinci mii de dolari pe care mi-1 oferise... „Să nu te amesteci !" strigase Mirandolina... „Ba o să mă amestec... Nu vezi, scumpo, că indivizii se ocupă cu comerţul de carne vie ? La noi e interzis, şi aveam impresia că tu ai altă vocaţie..."

— Dă-i dracu pe golanii ăştia ! insistai eu, pocnindu-l cu sticla pe marele Fred Flinstone, care sărise în ajutorul regizorului-

Urmă' o învălmăşeală generală, fiindcă nici Vicepreşedintele nu putea sta cu mîinile în sîn. 1-1 pasai imediat pe Sonny Boy, întrucîtpe mine mă inspira mai mult Fred... Aşa... un *fals la arşice...* (nu dau niciodată cu spiţul din considerente umanitare)... apoi un genunchi plin de oase în regiunea cu care zîmbea admiratoarelor sale... un-doi la figură... acum arăta ca Frazier după meciul cu Cassius (May... ce-i drept, încasez şi eu o sticlă cu sunătoare în cap şi douăzeci de picioare în burtă, dar eu nu sînt idolul femeilor şi nici nu joc în vreun film... „Bestie !" strigă Mirandolina, apucîndu-mi braţul... Nu-mi place să mă ţină cineva de la mînă' cînd lucrez, aşa că sînt nevoit să-i rad şi ei un dos de labă... (Am regretat mult gestul ăsta şi n-am fost iertat niciodată)... Ceilalţi doi făcuseră pace. Ne priveau cu sete... Cînd nu mai rămase nici o mobilă întreagă, mă oprii gîndind că cinematografia pierdea în persoana lui Fred pe unul din actorii cei mai iubiţi de public... Mă săturasem de păruială. Şi, să fie clar, numai silit mă băgăm în chestii de-astea .... Mă pregăteam s-o arunc pe Mirandolina pe un umăr şi s-o readuc la domiciliul conjugal, cînd Vicepreşedintele şi Sonny Boy izbucniră în aplauze.

— O nouă stea s-a născut aici ! rosti sentenţios Sonny Boy. De talie internaţională ! Să vină cu sunătoarea! Vagoane ....

Pocniră nişte uşi, paşi duduiră pe scări şi o mulţime de indivizi necunoscuţi năvăliră în cabină, felicitîndu-mă ! După ei, Papastratos, cu o navetă cu lichior de ştevie în dreapta, şi cu una de sunătoare în stînga. (Sau le ţinea invers, nu-mi mai amintesc bine)... Şi, hop ! Mirandolina mi se aruncă în braţe.

— N-am să te iert niciodată, bestie ! îmi şopti ea tandră. Ai fost magistral ! Ai cinematografia în sînge î

înţelesei că, de la un vizor practicat în perete, se filmase tot timpul şi că fusesem păcălit, cu bună ştiinţă, de cei mai buni prieteni... Prieteni falşi, vînduţi, trădători !...

— Nu regret decît că l-am cotonogit de pomană pe nevinovatul ăsta, ie spusei eu, ridicîndu-mă să plec. Aiurusum !...

Nu era însă nici o nenorocire, ţinuse regizorul să mă asigure. Cu suma luată pentru secvenţa respectivă, Fred îşi putea cumpăra un vapor de mărime mijlocie... „Deci, la voi, omul nu contează, bă ?..."

Pornii către ieşire cu Mirandolina de braţ, cînd cineva ne strigă să stăm locului, că scîrţîia podeaua şi nu se poate auzi bine comunicatul din cosmos !... Nu era nimic nou : *Gloria Ocoleştiului* îşi continua cursa printre astre, dar Gicu, inspirat, ţinea să ocupe întreg universul cu poezii dedicate incomparabilei Ţoancă mică... „Tu n-ai fi în stare de aşa ceva ! u mă ciupi Mirandolina de braţ... „Ba da, scumpo, îţi jur pe ce vrei tu !..." în sfîrşit plecarăm, în timp ce lăţoşii reluau (pentru a cîta oară) cînte-cul preferat al proaspătului cosmonaut : „Guguştiuc în zări albastre... Zbori spre infinit... Ochii tăi ca două astre... M-au înnebunit !..."

CAPITOLUL XXIV

Răpiri de fiinţe nevinovate

Una din marile plăceri ale vieţii mele e să mi se servească micul dejun la pat ! Ouă cu şuncă, unt, dulceaţă de căpşuni, una sau două ceşti de cafea neagră, fie#>inte... Intr-o existenţă anterioară trebuie să fi fost vreun maharajah, sau cel puţin paşă, dacă am astfel de pretenţii ! Ce-i drept, pînă acum nimeni nu m-a răsfăţat a-;a cum mi-aş fi dorit. Mai demult, îi povestisem Miiandolinei visurile mele, dar ea n-a tras învăţămintele scontate. Nici cererea în căsătorie nu i-a inspirat acele mici atenţii prin care o soţie de tip clasic izbuteşte să cîştige bunăvoinţa domnului şi stăpînului inimii sale !... Continui, aşadar, să-mi spăl singur cămăşile şi să mănînc în sufragerie. Nu am renunţat însă la ideea de a-mi educa viitoarea soţie în sensul dorit de mine. Pentru a-i da un exemplu grăitor, în fiecare dimineaţă îi duc doamnei contese masa la pat ! In felul acesta lucrez direct asupra subconştientului ei, îi creez un complex de devotament şi reciprocitate, şi, pînă la urmă, cu răbdare şi perseverenţă diabolică, sper că voi izbuti să inversez rolurile ! Evident, mai e destul pînă atunci...

— Cafeaua e prea fierbinte, scumpule ! îmi reproşează ca deseori, stînd în capul oaselor, înconjurată de perne, înveşmîntată în camizolul ei roz, foarte *shocking...* Iar pîinişoarele nu sînt destul de proaspete !...

285

Mă prefac că sufăr intens şi mă stăpînesc să nu-î torn dulceaţa de căpşuni în răscroiala camizolului ! Asta ar însemna prăbuşirea întregii mele munci educative ! îmi propun însă ca, atunci cînd se vor inversa rolurile, să fac toate mofturile posibile şi să mă răzgîi ca un demon.

Cinstit vorbind, din punctul meu de vedere, problemele majore s-au cam aranjat, mai de la sine, mai cu ajutorul tuturor. Viitoarea mea soţie a renunţat la concursul de frumuseţe, fiindcă... „am stat prea mult la soare şi mi se jupoaie pielea", povesteşte dumneaei oricui are timp s-o creadă... în schimb, am aranjat să fie numită secretara concursului, cu misiunea secretă de a sta tot timpul cu ochii pe Vicepreşedinte, şi de a-i strica ploile. La filmare mai merse vreo două zile, împreună cu echipa noastră, pe urmă renunţă deoarece căzuse pe planul al doilea, şi nu putea suporta acest lucru, în locul ci se ridicase Micşunească şi curcanii ei, o apariţie de zile mari după cum declara Sonny Boy într-un interviu acor-dar ziarului local *Parima:* „Sînt fericit că eu am descoperit-o" spunea cineastul american. „Are ceva din Mae West, plus sensibilitatea lui Ingrid Bergman. îmbinarea acestor calităţi dă un efect covîrşitor. Cred că vom cuceri cu uşurinţă sufragiile spectatorilor de pe toate latitudinile globului !"... Mie personal îmi părea cam nefirească exaltarea regizorului, fiindcă Cecilia nu făcea, de fapt, decît să schimbe toată ziua la costume, sub directa îndrumare a lui Sonny Boy. Vicepreşedintele, deşi foarte ocupat cu concursul, strîmbă din nas cînd citi interviul, îl deranja în special cuvîntul *descoperit...* „Noi ştiam înaintea lui cît talent are Cecilia, nu, Pepsi ?" îmi zise el într-o seară, privindu-mă cu sfială (întrucît nici conştiinţa lui nu era curată...). Totuşi îl sfătuiam să umble

pe note, că dincolo, pe platouri, am să lupt, personal, pentru salvgardarea reputaţiei sale şi a drepturilor sale legitime.

După această discuţie îl lăsai, plin de întrebări ca o traistă cu undiţe de pescuit... Aveam şi eu treburile mele. Devenisem mare vedetă, aşa ziceau ăia ! Nu ştiu nici acum ce trebuie să facă o mare vedetă, eu împărţeam la pumni cît era ziua de mare, avînd nobila misiune să-i las laţi pe toţi cascadorii trimişi de regia de studio. Cred că mă achitam cu conştiinciozitate de această sarcină. Umblam toată ziua ca un bezmetic printre palatele de butaforie care fuseseră refăcute în grabă, înveşmîntat în marele meu burnus alb, gata în orice clipă de atac sau de apărare. Nu mi se vedea faţa şi n-aveam de spus nici un cuvînt, dar mare vedetă eram. Ca Raquel Welch, care era star înainte de a face vreun film, şi a rămas *star* şi după ce lumea a văzut că e goală nu numai pe dinafară ci şi pe dinăuntru !... Se lucra în draci deşi nimeni nu cunoştea scenariul. îl uitaseră în America, la ei, acolo, şi Sonny Boy nu simţea nevoia să trimită pe cineva să i-1 aducă. Mai cunoscusem şi alţi regizori care nu dădeau doi bani pe scenariu. îl considerau necesar numai ca să aibă pe ce da vina dacă filmul ieşea prost... In sfîrşit, după ce auzeam şi eu în dreapta şi-n stînga, părea că eu sînt fiul unui cardinal şi al unei femei pierdute, furat de vizigoţi şi salvat de nişte extraterestri, care opriseră pe pămînt ca să-şi repare nava avariată. Un vizigot (rol jucat de Raminagrobis în costum de general de secesiune) dăduse drumul din greşeală la nava cosmică şi extraterestrii, socotindu-mă complice, se pregăteau să mă ucidă chiar în arena construită de vizigoţi. Intervenea Micşuneasca şi, printr-un dans lasciv, reuşea să amîne execuţia. Tocmai în seara cînd şeful extraterestrilor (rol jucat de Fred Flinstone cu chipul bandajat) o aştepta în

grotă la el, ca să-i comunice ultima decizie, eu izbutisem să evadez, tîrînd-o şi pe Micşuneasca, rănită, după mine. A fost cea mai grea scenă din cariera mea cinematografică, întrueît Cecilia nu e o slăbătură, Raminagrobis poate să confirme, şi eîntăreşte pe puţin şaptezeci de kilograme. Acum, că am trecut şi de scena asta, ni s-a dat repaus şi, mai departe, nimeni nu ştie ce se va mai întîmpla.

Să nu uit să amintesc că, în ceea ce priveşte elucidarea tuturor misterelor povestite aici, cunoscutul om de ştiinţă Raminagrobis a avut un rol hotărîtor. (Fraza se potriveşte ca nuca în perete, dar o inserez ca să nu mă cert cu personajul principal, distins şi săritor amic, în compania căruia mai am de dat nişte bătălii pentru apărarea imprudentelor noastre logodnice şi colaboratoare).

,,Sosi şi ziua cea de-asalt!" cum scrie în „Peneş Curcanul". In jurul orei douăsprezece urma să aibă loc concursul nostru, pentru alegerea celui mai interesant costum de plajă şi al celei mai frumoase fete de pe litoral !... Participau şi Cleopatra, şi Ţoancă mică, şi Angi. Nici secretara lui Roger nu fusese uitată. „Obiectivitate, aceasta este deviza noastră !" repeta Vicepreşedintele de cîte ori vreun reporter venea să-i ceară relaţii. Din grupul nostru se înscrisese numai Genoveva, bineînţeles cu asentimentul lui Raminagrobis, care le face întotdeauna pe dos, voind să demonstreze că e un filozof, un om cu totul deosebit de ceilalţi muritori !... Mă rog, eu unul rămîn tot la ce am apucat din bătrîni !... M-am sculat devreme, fiindcă astăzi am multe de făcut. O dimineaţă serenă, cu reflexe verzui, inundă străzile cu un miros de infuzie de mentă. Soarele a scăpat de curînd din saramură şi se înalţă, înfoindu-se ca un balon captiv, deasupra oraşului. Deschid geamurile larg şi mă apuc să pregătesc

micul dejun pentru Mirandolina, care mai doarme încă. Am o listă cu cantităţi şi temperaturi, dar nu e uşor ceea oo fac, mai ales de cînd s-a introdus alimentaţia pe

puncte. Noroc că am găsit cîntar farmaceutic !... Mă învîrtosc prin bucătărie, bombănind. Recunosc, în sinea mea, că asta nu e treabă de bărbat ! Dar şi cînd mi-o veni mie apa la moară !...

In timp ce apa fierbe, pun tranzistorul pe postul local, ca să mai aflu veşti despre profesorul Gicu C. Niculescu. Voga expediţiei în cosmos a trecut de mult, ziariştii şi carele de reportaj au părăsit curtea Redutei încă de la începutul săptămînii, totuşi comunicate se dau dui oră în oră. De ieri, *Gloria Ocoleştiului* a început să coboare sau să urce, iată două verbe care, în spaţiul interstelar, nu mai au acelaşi sens ca pe Terra. Teofil pretinde că în două sau trei zile va avea loc aselenizarea. Ieri, într-un vibrant mesaj la staţia de radioficare locală, s-a adresat întregii omeniri cerînd tuturor să ţină pumnii strînşi pentru viteazul explorator. Ultimul raport al lui Gicu era foarte optimist : „Continui să nu văd nimic priri hublou" zicea el, „dar nu e nici o nenorocire, fiindcă în naveta cu apă minerală, am găsit o sticlă de sunătoare. Mulţumesc pentru atenţie celui care a pus-o aici „Gicule, intervenise Teofil, lasă sunătoarea şi încearcă să faci cîteva observaţii ştiinţifice, că ne rîde lumea ! Nu te-am trimis în cosmos ca să îi tragi cu băutura !..." „Nu mă mai bate la cap 1" fredonase Gicu acompaniindu-se cu un pieptene şi cu o foiţă.

După spusele specialiştilor, pînă în prezent modulul lunar *Gloria Ocolestiului.se* comportase destul de ciudat, Aparatele de bord nu funcţionau, nu se ştia la ce altitun dine a ajuns, iar cosmonautul nu vedea'nimic în afară. Nici marile observatoare astronomice din lume nu-i semnalau prezenţa în vreun punct al hărţii cereşti, deşi îl

căutau zi şi noapte, cu cele mai moderne aparate... „Nu mai există obiectivitate în ştiinţă" declarase Teofil presei, cu destulă amărăciune. Nici să nu-i spunem lui Gicu. Ar fi mîhnit să afle că tipii de la Houston nu sînt în stare să treacă peste micile invidii profesionale şi că au organizat în jurul *Gloriei Ocoleştiului o* adevărată conspiraţie a tăcerii. Da, presa, radioul, cinematografia,, sînt în mîinile lor, dar, cu toate că sîntem ignoraţi, existăm şi plutim deasupra tuturor meschinăriilor omeneşti !...

Prin geamul deschis îl văd pe romanticul Csicolas, matinal ca întotdeauna, îndreptîndu-se spre plajă cu o bucată mare de ciolan în gură. Reacţie cam paradoxală pentru un nefericit în dragoste cum este el !... **Il** las în plata Domnului şi înşfac tava. Mirandolina a făcut ochi şi mă aşteaptă. Am întîrziat cinci minute dar nu face caz pentru atîta lucru. Ziua care începe nu este nici pentru ea lipsită de probleme.

— Pe cine premiem ? mă întreabă, vădit preocupată. Din cele care s-au înscris, nici una nu mi se pare prea arătoasă...

— Juriul o să decidă, nu ? Deviza noastră e : Obiectivitate, şi atîta tot !

— Niciodată nu aud o vorbă ca lumea de la tine ! Am impresia că înadins îmi dai replicile astea în doi peri.

— Da, scumpo ! Aşa e cum zici tu ! Acum am răspuns bine ?...

Nu, nu e bine, dar **n**-are timp de discuţii fiindcă trebuie să se îmbrace. Ne întîlnim **la** *Epava,* pe **la** unsprezece jumătate. Crede că cel mai bun lucru ar fi să o scoată pe Genoveva pe locul întîi. **In** sfîrşit, o să vadă ea !...

în coridor, dau peste Raminagrobis. Un Raminagrobis neguros, cu o cută adîncă între sprîncene.

— Nu ai văzut-o cumva pe Genoveva? mă întreabă el. A plecat ieri în oraş şi de atunci nu mai ştiu nimic i Nici în cameră la ea nu e !...

— Aşa păţeşti cînd faci pe filozoful! Caut-o ! Ai noştri vor să-i dea ei premiul întîi ! Nu ştiu cum or să facă...

— Mai bine o închideam în baie, cum mă hotărîsem aseară !

Aveam prilejul de a-i da îndrumări complete de felul cum trebuie să te porţi cu femeile, dar coana Veta îmi răpi această bucurie.

— Vă aşteaptă domnu Mişu în hol, spuse administratoarea. E cu Ocoleanca a bătrînă. Ce s-o mai fi întîm-plat ?

— De unde să ştiu eu ?

— Baba pufneşte tot timpul !

Coborîrăm împreună cîteva trepte. Cu Ocoleanca mă descurcam eu dar să ne spună, dacă ştie, unde e Genoveva... Nici dumneaei n-o văzuse de ieri. O întîlnise cînd urca scările, dar a uitat s-o întrebe fiindcă avea şi ea destule pe cap. în special neghiobiile ălui bătrîn !

— Care bătrîn ? Ce neghiobii ?...

Da, domnul Dumitru Iordan, soţ legitim, schimbă în fiecare zi cămăşile, şi şi-a făcut mustaţa cu drotul ! Da-că-1 întrebi ce i-a venit zice că lui o viaţă întreagă i-^a plăcut să fie elegant, dar că nevasta a preferat să-1 ţină cu pantalonii cîrpiţi. Ei, şi acum, de cînd e cavaler, poate să se dichisească şi el după pofta inimii.

— Cum adică : „de cînd e cavaler ?..."

— Păcatele lui ! I-am aşternut să doarmă separai, fiindcă sforăie. Dar ăsta nu e un motiv să-i dea toată ziua tîrcoale nerușinatei ăleia... Linei, de !... Au spălat pînă acum de şapte ori geamurile de la etaj, şi de două ori pe cele de la parter.

29
H

— In fond te deranjează chiar aşa de mult sforăitul lui ?...

— Cînd sînt obosită nici nu-1 aud. Dar dacă o mai ţine aşa, îl chem şi eu pe moş Nicolaie dogarul să ne repare butoaiele...

— Mai bine să-mi elibereze camera, că vreau să fac acolo un laborator fotografic. Şi Lina, dacă a terminat, s-o plătim şi să plece.

O, complicate suflete omeneşti şi voi furtuni într-un pahar cu apă î Din senin se nasc şi pier într-o clipă, în marea iluzie a existenţei şi a nefiinţei ! Parcă văd că şi Occlsanca vine cu cine ştie ce tîmpenii...

— Nu, tovarăşe ! N-am venit la dumneata ca să mă plimb, vociferează baba de cum mă vede.' Clotilda a dispărut şi numai voi aţi furat-o !... Inspectore, fă-ţi datoria î...

Mă uit la Mişu ca la felul trei, dar el e inflexibil, incoruptibil, dura lex.

— Dacă nu ne laşi să căutăm căţeluşa furată, dumneaei e hotărîtă să meargă pînă la tribunalul suprem.

— Mă îndoiesc că înalta instituţie o să vă rezolve vouă toate fleacurile. Scotoceşte cît pofteşti, Mişule ! Iţi jur că nu ştiu nimic şi că, de ieri, nici unul dintre ai noştri n-a părăsit vila. în afară de Vice, care a avut Ş3dinţă cu juriul. După ce terminaţi vă aştept la o sunătoare. Sau la un şerbet dacă doamna nu bea.

— Ba beau ! zise Ocoleanca. Dar numai după ce mă conving că sărmana mea Clotilda nu e reţinută cu iforţa !

— Numai forţa dragostei ar putea-o aduce aici ! La dumneata e sechestrată, coană mare, nu la noi ! Şi, ori-cît ne-ai bănui, Csicolas rămîne în continuare cel mai serios pretendent pentru Clotilda. Mai ales că, după cît

am auzit, Doberman Jack şi-a găsit altă pereche... Daţi-I zor, că am pus sunătoarea îa rece.

Ca să le dovedesc buna noastră credinţă le dădui ca însoţitor chiar pe Csicolas. Acesta dormita pe o grămadă de pietre, probabil după ce ingurgitase ciolanul. Nu avea mutră de fiinţă nefericită, ci clipea din ochi, cu şiretenie, ca şi cum ar fi fost pilit ! Dacă nu i-aş fi cunoscut înal-tele-i principii morale, mai că aş fi zis că şi-a găsit alta l

In timp ce scotoceau casa, mă sună Teofil.

— Aş vrea să-i comunic ceva Alidadei, spuse el. A plecat aseară să cumpere timbre din oraş şi nu ştiu dacă mi-a pus şi mie scrisorile la cutie.

— Domnişoara nu e în cameră, mă informă coana Veta. Adineauri am făcut curat. Nici n-a dormit acasă.

— Bătrîne, nu e aici ! îi strigai eu cu veselie în telefon. Şi-o fi găsit vreunul mai tînăr.

— Dacă n-or fi răpit-o cumva duşmanii mei de moarte. Nu mai rîde ca un imbecil şi caut-o t

— Am înţeles, să trăiţi ! Cu cosmosul ce se mai aude?...

— S-ar zice că totul merge bine, dar undeva, aşa, am o presimţire... Azi noapte am visat o alee de plopi şi nişte coropişniţe urcînd pe o coromîslă... Nu ştiu ce înseamnă dar s-ar putea să fie un semn rău...

— Ce fel de savant eşti tu, dacă mai crezi în chestiile astea ?!...

—.'Ei, savant!... Ştiu că nu ştiu nimic, vorba ăluia! Altminteri n-am de ce să mă plîng. Gicu îmi dă veşti bune. Am făcut o greşeală. Din cele două navete cu apă minerală pe care i le-am pus în capsulă, una e cu sunătoare. El se bucură, dar în curînd o să ducă lipsă de apă.

— Asta înseamnă că zilele lui sînt numărate. O să dai de dracu !...

— Sper să găsească apă pe lună ! Şi mai e ceva în neregulă : fermoarul de la costumul de supravieţuire nu mai funcţionează deloc ! S-a blocat, pur şi simplu !

— Adică nu mai poate să-1 închidă ?...

■— Nu ! Nu-1 mai poate deschide !

Iţi venea să şi rîzi, deşi drama plutea în aer ! Prima noastră expediţie spaţială urma să aibă, oare, un dezno-dămînt tragic ?... Teofil mă asigură că deocamdată toate aceste neplăceri erau suportabile. în loc de apă, Gicu o să bea sunătoare, iar în ceea ce priveşte fermoarul...

— Bine că n-a rămas deschis, oftă savantul. Propun însă să trecem peste acest amănunt. Caut-o pe Aii ! S-o fi dus cu arheologul ăla ?... Ce zici ?...

Să căutăm. îl lansai imediat pe Raminagrobis în căutarea Genovevei. între timp se întoarse Ocoleanca şi echipa ei de şoc. Nu găsiseră nimic, cum era şi norma). Oferii sunătoare, şi-i spusei Inspectorului să dea de urma Alidadei că eu şi Mirandolina eram datori să vedem cum se desfăşoară concursul.

— E un linguşitor, Csicolas ăsta al tău, îmi spuse coana mare la despărţire. Ne-a arătat toată casa cu gesturi de mare senior.

— E un d'Artois, ramură bretonă !

— îmi place de el ! Deşi pare niţel cam într-o ureche. ■— Aşa e orice îndrăgostit !

în sfîrşit, după plecarea lor, puturăm să ne vedem şi de ale noastre. Plecarăm repede ca să nu ne mai prindă alţii, cu fel şi fel de probleme şi găsirăm, pe plajă, la *Epava,* lume multă, tineret fericit, tichii albe, o masă cu momîi serioase şi un batalion de fete frumoase, toate în costume de baie. Sarcina Vicepreşedintelui şi a colegilor

•..ii nu ora uşoară. Se făcu apelul, dar cîteva din favori-h'lc concursului lipseau : Cleopatra, Ţoancă mică şi secre-l.ua lui Roger. Nu era lucru curat. Cînd să înceapă lucra i i lo cineva îl chemă pe Vice la telefon. Se întoarse după trei minute, galben la faţă, şi-mi făcu semn să mă «Iau mai aproape că are să-mi spună ceva.

- Nişte indivizi au răpit-o pe Cecilia ! îmi şopti el la ureche. Zice că dacă nu-i dăm Cleopatrei premiul întîi, o curăţă.

— Şi ce mai aştepţi ?...

— Păi, Cleopatra nu s-a prezentat !

Era o problemă gravă. Mă hotărîi urgent să-i iau urma Micşunească şi să-i anihilez pe răpitori. Mirandolina prinsese mişcarea şi mă aştepta în Tragusta. Astfel de procedee o indignau şi ţinea mult să ia parte la urmărire, li sugerai Vicelui să o aleagă pe Angi şi pornirăm spre platourile de filmare, unde ştiam că prietena noastră fusese chemată în cursul dimineţii. Abia la ieşirea din Malu-Mare îmi dădui seama că n-am nici o armă. Era mult prea tîrziu. O maşină neagră ieşise dintr-un drumeag lateral şi ne bara drumul. O ambuscadă ! încercai să dau înapoi dar altă maşină îmi bloca retragerea ! Din şanţ apărură capete, indivizi mascaţi, cu obiecte contondente în mîini. Pusei mîna pe levier, hotărît să-mi apăr scump pielea. Dar tactica atacatorilor era alta. Cînd mă văzură jos din maşină, cineva dete cu piatra. Răsună un mare acord de orgă. O simfonie colorată în ciclamen şi albastru de cobalt... Şi ploi de anemone peste dune... Reiterez în contratimp, suav... Mesaje longobarde scri-se-n rune...

*

Mă deştept în pioneze. O cameră albă prin atmosfera căreia plutesc mii şi mii de pioneze. O uşă se deschide

tăcut şi o tînără în alb îmi aduce la pat micul dejun !... Visul meu din toate timpurile!... Privesc tava printre pioneze,.. In farfurii, în ceşcuţe, aceleaşi mici insecte de metal, cu spinările lor rotunde şi cu un ţumburuş gata să te percuteze... Pioneze, veşnic pioneze... Dau să arunc cît colo tava, cînd în încăpere îşi face apariţia Inspectorul,-, întovărăşit de doctoriţa cu picioare vînjoase.

— Concursul a fost un fiasco total, îmi spune Mişu. S-au produs douăzeci şi şapte .de răpiri, în scopul de a influenţa juriul. Printre răpite se numără următoarele : Micşuneasca, Mirandolina, Genoveva, Cleopatra, Ţoancă mică, Alidada...

— Pînă vorbiţi, mă duc alături să-i schimb pansamentul lui Fred, spune doctoriţa.

Ii făcui semn lui Mişu să ia pionezele de pe pat. Nu aveam timp de zăcere. Cîteva piramidoane o să fie de a-juns ! Mă îmbrăcai ajutat de Inspector şi plecarăm după Luminitza, ca să mă scoată din inventar. Dar în cabinet ne aştepta altă surpriză. Fred zăcea pe masa cu cîrje de metal, cu un tampon de cloroform la nas ! Luminitza dispăruse ! După scaunele răsturnate, reieşea că a avut loc o luptă ! Mă uitai la Mişu : cînd să zicem şi noi boda-proste, alte probleme, alte greutăţi...

Plecarăm tăcuţi, încereînd să raţionăm. In ceea ce mă privea, îmi simţeam capul plin de pioneze, de roţi dinţate, de şpan, de fermoare ruginite... Dar Gicu ?... O fi reuşit, oare, să deschidă fermoarul ?.,.

CAPITOLUL XXV

Un român în luna

„Se-aude în margini de tîrg... Un bangăt puternic de armă !..." Speriate de zgomot, pisicile oraşului se ascund în lună... De la fereastra camerei pentagonale, inspectez, pentru a suta oară, împrejurimile, pînă departe. Printre tacîmurile cerului pluteşte o mare pasăre singuratică, tăcută ca -o monogramă... La ora asta, echipele trimise de Mişu controlează întreg litoralul, după un plan bine chibzuit. în orice clipă telefonul ne poate aduce o informaţie care să ne pună pe urmele iubitelor noastre, dispărute. Sîntem pe cai mari, şi eu, şi Raminagrobis, şi Vicepreşedintele. Teofil mai puţin : pe el pare să-1 preocupe mai mult evoluţia modulului lunar *Gloria Ocoleştiului,* decît soarta aceleia care era să-i fie soţie ! Sînt fel şi fel de oameni, n-ai ce să le faci !... Mălai mare, nervos şi el, mestecă întruna chewing-gumul lui preferat, cu sulfină. Acum cîteva minute ne-a înmînat solemn cîte o mandă de biliard, după părerea lui, arma ideală, atit pentru atac cit şi pentru apărare. Pe a mea o strecor sub haină cu un aer fioros. Dacă pun gheara pe ăl de-a răpit-o pe blinda şi emotiva mea Mirandolina îl bat numai în gură, ca pe coasă !... Pînă să-mi văd visul cu ochii, calc în picioare, cu furie, veşnica întoarcere a he-raclizilor. Vicepreşedintele, vădit debusolat, a scos o pereche de cărţi din buzunar şi încearcă să afle îa acest

mod căile de rezolvare în problemele ce ne preocupă... Observ că şi Csicolas e printre noi, cu toate că ora e înaintată. Circulă pe sub mobile, cu un aer enigmatic, dar de cîteva ori îl surprind căscînd. S-ar zice că discuţiile noastre îl plictisesc şi, într-un fel, îi dau dreptate : vorbă multă, sărăcia omului... Teofil, spirit prin excelenţă tehnic, se încăpăţînează să soluţioneze misterul celor douăzeci şi şapte de răpiri, cu ajutorul calculatorului electronic adus de Mişu. Dar Măria Sa Niţă Cerebralul a devenit un pedant şi un îngîmfat. Răspunde prin generalităţi, folosind nenumărate citate latineşti pe care, de-al dracului ce e, omite întotdeauna să le traducă. Mă şi văd scoţîn-du-1 din priză sau retrogradîndu-1 pe post de frigider în bucătăria coanei Veta !... Cînd nu mai pot suporta atmosfera ies pe balcon să trag o duşcă de aer curat. Jos, în tapiseriile de troscot, greieri clandestini ronţăie, fără încetare, bijuterii pierdute... „Unde-o fi la ora asta, fata cu fular de sticlă ?..." Toată după-amiaza am alergat, după ea, cu Tragusta, prin toate coclaurile, şi nimic, nici o urmă !... Nici Inspectorul nu pare să fi avut mai mult noroc. îl bănuiesc, rătăcind pe o pistă falsă, pe undeva pe la Vadul Oii, percheziţionînd maşini suspecte, care, pînă la urmă, se dovedesc a fi în perfectă regulă.

Probabil că vorbesc singur, fiindcă prietenii mei au întors faţa către mine şi mă privesc întrebător... Ei, da, trebuie să facem ceva, nu să clocim toată noaptea vorbele de spirit ieşite din noptiera lui Niţă !... Stai, că tocmai zicea ceva interesant .... Pe banda maşinii de scris, apare, bineînţeles, o nouă deşteptăciune pe latineşte : *Cui prodest* Te pomeneşti că îşi bate şi joc de noi !... O sticlă de sunătoare zboară spre ecranele de sticlă ale lui Niţă Cerebralul însă Raminagrobis, fost portar de talie mondială, interceptează proiectilul din aer, depunîndu-

298 apoi, cu multă grijă şi gingăşie, în imediata sa apropiere. Cîteva clipe de panică în care aparatul funcţionează pe cont propriu. In astfel de situaţii, ca să nu fie nerentabil, dă buletinul meteorologic : „Timpul cald pînă la potrivit. Cerul senin, cu înnorări parţiale în jumătatea de vest a ţării".

— La Ploieşti, Doamne ! se roagă Vicepreşedintele. Vă daţi seama că o ploaie ar şterge toate urmele ?...

De fapt, singurul care s-a obosit să studieze urmele lăsate de răpitori a fost Narcis Smith, reprezentantul Interpolului. Chemat la dispensar, a sosit în zece minute cu sufletul la gură. Cîteva lacrimi i-au inundat mustaţa-i sîrmoasă, în tirnp ce i se relata dispariţia Luminitzei, apoi, reculegîndu-se, începuse să cerceteze încăperea cu ajutorul unei lupe.

— Mă iubea sincer, ne măturisise el după o jumătate de oră, îndreptîndu-se din şale şi făcînd cîteva genofle-xiuni. Se pare însă că faţă de Fred avea o atracţie morbidă din cauza celebrităţii acestuia. Eu unul o înţeleg !

Ar fi putut ajunge la asemenea concluzii şi fără ajutorul lupei. Tăcui, căci eram curios să cunosc modul de a raţiona al unui american mijlociu... Vulpoiul din Minesotia nu se încurca în socoteli complicate. El ştia precis că duşmanul său principal e bestia de Trepied, individul care nu şovăise să-i trimită o maşină infernală într-un salam de Sibiu. Dar il bănuia şi pe Fred de complicitate, deoarece cioburile de la fereastra dispensarului căzuseră în stradă, deci geamul fusese spart de cineva dinăuntru.

— îi bag în ambulanţă pe amîndoi, precizase el, şi-i bat cap în cap, pînă mi-o scot pe Luminitza, din pămînt din iarbă verde. Dacă m-am înşelat în privinţa lui Fred, o să-mi cer scuze, şi gata !...

29 9

Inspectorul îi atrăsese în modul cel mai serios atenţia că legile ţării noastre nu permit o astfel de procedură. Nu era totuşi un impediment pentru agentul Interpolului. Din moment ce toţi împricinaţii erau cetăţeni străini, o să le aplice legile pe care le ştie el, şi e convins că treburile or să iasă bine. (Nici noi nu intenţionam să ne purtăm cu mănuşi, dar, cunoscîndu-1 bine pe Mişu, nu ne grăbim să-1 încurajăm făţiş pe ilustrul Narcis Smith.)

Porniseră, deci, în urmărirea vînatului numai cei doi detectivi de talie mondială. Noi ăştilalţi, amatorii, constituiam o echipă de şoc, gata să intervenim la cel mai mic apel telefonic. Jumătate de noapte trecuse fără nici un rezultat. Din balconul în care ieşeam deseori se zăreau licăririle antenelor de la punctele de control instalate de Mişu. De enervat ce eram începui să-mi amintesc versuri pe care nu le învăţasem, niciodată. Ale unui mare poet, de data aceasta... „în întunericul fără martori... Se liniştesc păsări, sînge, ţară... Şi aventuri în care veşnic recazi..."

în clipa asta sună telefonul !;.. Vicepreşedintele îngheţă cu un şeptar de treflă în aer, eu alunecai pe covor, Teofil ne făcu semn să nu-1 întrerupem că e în legătură cu cosmosul. Raminagrobis fu cel care ridică receptorul.

— Alo, victimo ! răsună vocea lui Angi... Cînd dai şpriţul ăla ?...

Mălai mare îmi pasă, cu discreţie, aparatul.

— Oricînd, spusei. Pot să-1 torn chiar acum în pahare?

— Nu, că sînt de serviciu ! Şi trebuie să-ţi transmit un mesaj telefonat... Notează pe ceva : „Pepsi, iubitule, sînt prizoniera văduvei Ocoleanu. M-a închis în pod şi mi-a luat scara. Vino repede prin spatele casei să mă eliberezi. A ta pe vecie, Mirandolina !"

De pe balcon sării direct în Tragusta. (Aşa vine vorba!) Nea Dumitru, care făcea şi el noapte mare, îmi aduse scara de la rufe. Pornii în trombă pe străzile pustii. Intr-o clipă văzduhul fu doldora de păsări absente. Le auzeam numai aripile. Un supermagazin se scurse prin dreapta, ca un şuvoi de cositor topit. O clipă vitrinele lui îmi arătară un film cu hamleti de tergal; un striptease decent, fără persoană ; şi un superb tablou â la Guernica, în geamul tăcut al unei măcelării pline de Centauri şi Lapiţi înjunghiaţi... N-aveam treabă cu chestii de-asteâ !... Am intrat în uliţa unde stă Ocoleanca ! Stop scurt, pe dreapta, la întuneric! Umflă scara, băiete, şi aleargă s-o salvezi pe scumpa Dulcinee din Toboso, fiinţa căreia în fiecare dimineaţă îi duci micul dejun la pat, în scopuri educative. Poate, de mîine, drept recunoştinţă, o să-ţi propună să schimbaţi rolurile !... Sar gardul prin spate, cum mi-a spus. încă puţin şi EA va fi în braţele mele ocrotitoare ! Uite şi gura podului şi, în chenarul ei, o umbră albă care îmi face semn cu mîna. Urc cu grăbire, ca în celebra scenă din Cyrano de Bergerac („Sus, iute, animal !" Act III, scena X) şi primesc în braţe o plăcută povară. Dar nu e Mirandolina, ci Cleopatra înveş'mîntată pînă în călcîie într-un strai de noapte diafan şi cu părul lăsat pe umeri. Iată-mă şi răpitor de minore ! Iar dacă mă află viitoarea soţie, s-a dus cu- liniştea căminului nostru mic şi drag. Dau s-o las jos, dar vicleana mi se agaţă de gît.

__ Tanti m-a-nchis, se miorlăie ea, dar, zău, că nu are dreptate ! N-am făcut nimic rău, îţi jur ! Vreau să devin artistă, atîta tot. Ce vezi rău în asta?...

__ De ce păcăleşti oamenii la telefon ? Ştii că nu e frumos ?...

__ Dar e aşa de romantic. îmi plac oamenii romantici! Şi tu eşti romantic !... Ia spune o poezie !...

Asta-mi mai lipsea ! Pornii printre răzoare, cu scara de rufe sub braţ şi cu Cleopatra în cîrcă. Din toate versurile învăţate în liceu nu-mi mai aminteam decît : In nova fert animus mutatas dicere formas... fiindcă fusesem corigent în anul acela la latină, dar mă îndoiam că nepoata babei Ocoleanu ar putea să guste, la acea oră, arta compatriotului nostru Ovidiu. Mai curînd s-ar fi potrivit ceva â la : „In pădurea de Sabine... Zace-un purice rănit... Iar un bou în colivie... Cîntă legănat de vînt..." Noroc că Tragustă e aproape ! Fata a început să dîrdîie. O înfăşor în prelata maşinii, ca să n-o mai văd cum se chinuie şi continui să nu ştiu ce să fac.

— Mergem la tine, mă sfătuieşte ea. O să dorm cu Genoveva sau cu Micşunească, dacă nu au fost şi ele răpite. Şi mîine dimineaţă îmi dau ele ceva să îmbrac.

— Din păcate, în vilă nu am rămas decît noi, bărbaţii. Pe noi nu ne răpeşte nici dracu.

— Nu-i nimic, o să mă găzduiască coana Veta. La tanti nu mă mai întorc în nici un caz. Vrea să-mi distrugă cariera cinematografică.

De voie, de nevoie, făcui precum îmi spusese dumneaei. Deşteaptă fiinţă, domnule ! Dacă nici asta nu ajunge departe, înseamnă că în viaţă e foarte greu să răzbeşti. Bineînţeles că tot eu trebuie să-o urc scările, deoarece văduva Ocoleanu, ca să fie mai sigură, îi confis-case şi pantofii. Intrarea noastră produse senzaţie în camera cu versete din Coran pe pereţi. Csicolas făcu cîţiva paşi în întîmpinarea ei şi o salută cu multă stimă şi con-sideraţiune. Văzîndu-1 pe Teofil, frageda povară se dete jos din braţele-mi vînjoase şi se aruncă în ale savantului, îmi părea bine că e şi el aici, fiindcă în felul acesta convenienţele erau salvate. Urmă apoi o mică învălmăşeală, fiindcă Raminagrobis adusese un halat roz, iar Vicepreşe-

 dintele unul bleu şi nişte botoşei. Cîştigară halatul roz şi botoşeii, numai în felul acesta cei doi încetară să-şi mai arunce priviri ucigătoare. In lipsă de altceva, eu îi oferii un

pahar mare de sunătoare, pe care dînsa îl dădu peste cap, după ce mai întîi ceru permisiunea unchiului.

— St ! Linişte !... ordonă Teofil ! Sînt în legătură cu cosmosul !

Intrucît şi pe Cleopatra părea că o interesează aventura profesorului Gicu C. Niculescu, ne îngrămădirăm cu toţii în jurul aparatului de radio.

„Bon giorno a tutti" spunea viteazul pilot al modulului lunar *Gloria Ocoleştiului.* „Vă salut cu frenezie de pe solul lunar ! Nu ştiu cît e ora, că maestrul Teofil nu s-a învrednicit să-mi pună în cabină nici măcar un ceas deşteptător. Data viitoare am să inspectez, personal, toate amănuntele. Nu mă mai las în grija altora că văd că nu e bine !..."

— Lasă chestiile astea şi spune-ne cum a fost cu aselenizarea !

— Potrivit. Ba chiar bine. Eram în aer, pluteam, şi deodată simt că sînt atras de ceva. Bun, zic, aselenizez !... Mi-am prins centura de siguranţă, am tras o duşcă de sunătoare („ultima poate !" am gîndit eu în acele clipe dramatice) şi, pentru orice eventualitate, am recitat prima strofă din : înger, îngeraşul meu. Cum ştiţi, nu vedeam nimic fiindcă geamul hubloului era plin de funingine. Speram însă în steaua mea. norocoasă, aceeaşi stea care a făcut ca s-o întîlnesc pe Ţoancă mică, şi să mă îndrăgostesc de ea... Sper că înregistraţi totul, nu ?...

— Nu fi cabotin ! Sigur că înregistrăm ! Vrem amănunte tehnice !

— He, he ! Nu ştiu dacă o să-i convină lui Teofil... Mă rog, aparatul are multe lipsuri. A fost o minune că am

ajuns în lună. După cîteva ore de cădere, m-am izbit de nişte stînci. Nu a fost un şoc prea puternic, fiindcă pusesem în funcţie retrorachetele de coborîre, dar geamul hubloului s-a spart... De ce n-ai pus un geam incasabil, Teofil ! Ce dracu, de toate trebuie să am eu grijă ?...

— Nu mai fă pe deşteptul, zi-i mai departe !

— Bine. Afară e un peisaj cu stînci albe. Nici un pi\ de vegetaţie. Un praf alb pluteşte în jurul capsulei. Nu simt frig deşi noaptea, pe lună termometrul ar trebui să arate aproape de zero absolut. Nu-mi dau seama dacă atmosfera e respirabilă...

— Aprinde un chibrit ! Dacă arde înseamnă că există oxigen în aer.

Cîteva minute de tăcere. (Sus, acolo, Gicu, singur în imensitatea nopţii, aprindea chibrite, la sugestia centrului de comandă de pe Terra.)

— Uf, chibritele astea ! se auzi din nou vocea cosmonautului nostru. Trebuie să scaperi douăzeci ca să se aprindă unul... Fraţilor, arde ! Pe lună e aer !

— Ura ! Atunci încearcă să ieşi din cabină. Ai rezolvat problema cu fermoarul ?...

— Parţial. Dar fermoarul continuă să fie înţepenit.

— Şi ?...

—. Şi nimic ! Acum însă, dacă am atmosferă pe lună o să tai costumul cu un briceag. Sau te pomeneşti că nici briceag nu mi-ai pus în trusă ?

— Taie-1 cu o bucată din geamul spart, îl povăţui Raminagrobis.

— Ura, Ram ! Pregăteşte-te să-mi scrii impresiile de pe lună. Te iau coautor !... Na, că acum nu pot desface centura de siguranţă !

— Pe asta, tu singur ai confecţionat-o, recunoşti ? zise Teofil.

— Ia te rog! Măsoară-ţi cuvintele!... Atenţie! Un amănunt extraordinar :în acest moment o pasăre trece în zbor lent pe deasupra capsulei. Seamănă cu mierla de pîrîu, dar e puţin mai mare, sau mai mică, noaptea e greu să precizezi. In virtutea dreptului primului descoperitor, pasărea se va numi *Ţoanca parva selenis!...* în sfîrşit, am reuşit să desfac centura. îmi permiteţi să închin un pahar în cinstea aterizării mele pe lună.?...

— Să trăieşti ! Dar las-o mai încet cu băutura !

— Am mai auzit vorba asta !... Văd că acum şi fermoarul merge. L-am uns cu o bucată de costiţă pe fasole şi s-a desţepenit. Totul e să ai idei. Mda, aerul e acceptabil. Mult praf, cum v-am povestit, parcă aş fi într-o. carieră de calcar. Mai departe văd gropi dreptunghiulare. Am să încerc, cînd voi ieşi din capsulă, să le studiez...

— Dar cu prudenţă, Gicule ! Cu prudenţă.

— Cu prudenţă, fără prudenţă, mi-e că o să rămîn în cabină fiindcă şi uşa e înţepenită !

— Şi probabil tot eu sînt de vină ! ironiza Teofil. Dar cînd ai intrat în modul, a funcţionat, recunoşti ?...

— Acum ce fac ?... Aer am, mîncare e destulă, apă ioc, sunătoare la discreţie...

— O să trimitem după tine o expediţie de salvare ! Pînă soseşte tu fă cercetări şi ia probe din solul lunar, dacă poţi scoate mîna pe fereastră. Vezi cum te descurci ! Nu aştepta să-ţi dăm totul mură-n gură !

Incheiarăm aici convorbirea noastră cu luna. Era foarte interesant, dar bine că se terminase. Alte probleme, mai actuale, mai acute aş zice, ne frămîntau în aceste clipe. Recuperarea consoartelor răpite, cazarea în cele mai perfecte condiţiuni a tinerei noastre refugiate... Dar duduia nu se dădea dusă. Se simţea, bine între atîţia cavaleri demodaţi care se luau la întrecere să-i facă viaţa

mai plăcută. Toţi ceilalţi, în afară de mine, se distrau enorm, cînd ea povestea, pentru a nu ştiu cita cară, cum o salvasem. Dar, cu fiecare repovestire, rolul meu scădea în intensitate. Din cavalerul care asedia o cetate pentru a elibera o jună domniţă, devenii un fel de Groucho Marx care alunecă întruna pe coji de banane, sau cade în hîrdaie cu apă de la etajul patru. Asta mă făcu să ascult cu mai multă obiectivitate relatările preopinentei şi să fiu în măsură a pune la rîndul meu unele întrebări.

— Hă, hă, rîsei eu lugubru. Mă făcuşi să zîmbesc ! Cum ţi-o fi venit în gînd să-mi trimiţi un mesaj în numele Mirandolinei ?...

— Dacă spuneam că sînt eu, n-ai fi venit !

— Şi: ele unde ai ştiut că Mirandolina a fost răpită ? Tanti-ta te-a închis în pod de ieri dimineaţă... Nu aveai cum să afli, doar dacă eşti complice la treaba asta !

începu să se bîlbîie, vădit încurcată. Raminagrobis îmi arătă obrazul... Ce erau manierele astea ?... Hai, fata tatii, zicea Teofil, spune-i tu dumnealui că se înşeală, dacă îşi închipuie că nu sîntem cinstiţi...

— Te rog să mă scuzi, dar în numele legii eşti arestată !

Săriră toţi cu gura pe mine, dar numai un for superior sau o instanţă judecătorească ar fi putut să mă oblige să-mi schimb hotărîrea... Reuşisem să indispun p? toa'că lumea. Ei şi ?... Cleopatra sughiţa într-un fotoliu, şi toţi corbii bătrîni se grămădiseră în jurul ei cu pahare de apă şi de sunătoare în mînă. Nimeni nu luă în seamă telefonul cînd acesta începu din nou să sune.

— Aici, Constant î Fii atent ! Pescuiam nişte calcan pe lîngă circiuma lui Papastratos, cînd o mînă de femeie a aruncat, printr-un hublou, o sticlă de lichior de ştevie.

— S-o bei sănătos ! Lasă-mă în pace că avem altele pe cap !

— Sticla era goală. Am spart-o şi înăuntru am găsît următorul mesaj... Dar dacă te plictisesc mai bine ne oprim aici şi-ţi spun noapte bună !

— Termină cu suspensurile astea idioate ! Citeşte maî repede mesajul !

— Să vezi că aici e cam întuneric...

— Cu cinci sute se mai luminează ?...

— Mai pune cinci !

— Să nu ţi se ardă priza 1 In sfîrşit, fie ! Citeşte !

— „Răpită de necunoscuţi ! M-au închis în cală la *Ejxiva.* Nu ştiu ce vor de la mine ! Ajutoor 1 Mirandolina"... Şi mai jos adresa ta.

— Bine ! Acum închide că mă grăbesc !

In clipa următoare sună din nou. Mă pregăteam să-1 reped cînd îmi dădui seama că la capătul firului e altă persoană !.'.. Narcis Smith !... Se afla într-o situaţie disperată şi-mi cerea ajutor... Ce s-a întîmplat, maestre ?... S-a-ntîmplat că în loc să-1 lege el pe Trepied, îl legase Trepied pe el. Noroc că Luminitza e alături ! Legată şi ea, dar sănătoasă tun şi în plus, răpitorul a tratat-o cu cel mai profund respect. Să vin să-1 eliberez dar să nu mai spun la nimeni. Hotel Paradis, camera 307... Nu înţelegeam totuşi cum telefonează dacă e legat... Păi, Luminitza ţinea telefonul, cum putea şi ea, săraca, iar el formase numărul meu cu un creion ţinut între dinţi._ A.sta da, tehnică de Interpol !...

— Cu cine vorbeai? mă întrerupse Inspectorul intrînd.

— întreb şi eu pe toată lumea. Că tu nu prea cred că ai noutăţi.

Mişu zîmbi, un zîmbet hieroglific, ezoteric, straniu ca un monoverb cu incastru. Se întoarse spre Teofil.

— Domnilor ! zise el, daţi-mi voie să vi-1 prezint pe Enache Ocoleanu !... Lovitură de trăznet, nu ?... Răbdare,

urmează al doilea şoc : Enache Ocoleanu, în numele legii eşti arestat!

— E o neînţelegere ! protestă constructorul primei rachete româneşti. Doar mă ştiţi...

— Să intre profesorul Ambrozie !

Teofil şi Ambrozie fuseseră prieteni. Dar Teofil încerca mereu să-1 tragă pe sfoară pe doctor, prezentîndu-se ca singur inventator al farfuriei zburătoare. Ambrozie nu putea suporta aceasta. Dăduse pe faţă adevărata identitate a lui Teofil, recunoscînd că, el personal, cu ani în urmă, îi făcuse o operaţie de chirurgie facială şi-1 înregistrase printre pensionarii Sanatpriului de Aerofagie. Tot ce povestise pînă acum Enache, erau basme... Teofil sau Enache asculta cu capul plecat, fără a da vreo dezminţire. Pe acest moment de surpriză aparatul de radio începu, să piuie. Fiindcă savantul nu se grăbea să treacă pe recepţie, Raminagrobis îşi puse căştile...

— Veşti din cosmos, anunţă el adresîndu-se în special lui Teofil. Ai ceva de transmis lui Gicu ?...

— A început să-mi calce pe nervi, individul ăsta^ Să mă caute mîine dimineaţă, între nouă şi zece... Dacă n-oi fi la pîrnaie !

CAPITOLUL XXVI»

Femei, femei pe toate drumurile !

Raminagrobis ne făcu semn să tăcem dracului din gură ! Nici cînd ne aflam în legătură directă cu cosmosul nu eram capabili să păstrăm, cîteva clipe, linişte ?...

— Alo ! hîrîia Gicu în aparate, adineauri, făcîndu-mi inventarul, am constatat că mai am doar două sticle de sunătoare. Unde e cretinul de Teofil ? Numai încurcături mi-a făcut ! Trebuia să pună apa în containere de plastic !

Teofil, alias Enache Ocoleanu, semnală pe muteşte că nu doreşte să participe la discuţie. *Pur* şi simplu nu se afla de faţă ! Fusese arestat !... Aşa că, să se descurce fiecare cum poate...

— Gicule, încercă Mălai mare s-o dreagă, Teofil a plecat să construiască racheta de salvare. într-o lună-două o gata. Dacă raţionalizezi băutura care ţi-a mai rămas, sper să ieşi la socoteală.

— Cum s-o raţionalizez ? Cîte o sticlă pe lună ?... V-aţi prostit cu toţii acolo, pe pămînt ?

— Ştii foarte bine că prea mult alcool nu e sănătos. Iar dacă plouă, să ai cîteva troace pregătite din vreme.

— Dumnezeu cu mila ! Daţi-i bătaie cu racheta următoare ! Iar lui Teofil îi promit o chelfăneală, cînd m-oi întoarce, să mă ţină minte !

Era clar pentru toţi, în afară de Inspector, că, în aceste împrejurări dramatice, arestarea lui Teofil nu are nici o raţiune. Dacă îl închideau, cine să mai ţină legătura cu cosmosul şi cine să pregătească expediţia de recuperare a viteazului cosmonaut ? Poate profesorul Ambrozie ?... Nu, că şi el e arestat !... Ha ! asta e bună ! Vrei să-ţi zică lumea Cap Pătrat, Inspectore ?...

— Vă atrag atenţia că sînt în exerciţiul funcţiunii şi că glumele voastre ieftine ar putea să vă coste foarte scump.

— O să dăm toţi declaraţii că tu ai început !

Teofil bătu cu pumnul în masă, cerînd linişte ! Ne depărtam de subiect şi asta începea să-1 enerveze. Fusese arestat („foarte bine, Inspectore, nota zece ; într-adevăr, eu sînt Enache Ocoleanu ![cc]) dar, dacă nu era prea indiscret, dorea să ştie ce acuzaţii i se aduc.

— Şi pe mine m-ai făcut curios, mărturisi profesorul doctor docent Ambrozie. Mai ales că mă aflu într-o si-t u a 1**1** e as e m ă n ă t o a r e.

Inspectorul putea răspunde pe loc, sau avea dreptul să ceară asistenţa unui avocat. Puţin îmi pă^a cum va proceda în continuare. Eu ştiam una şi bună : Mirandolina are nevoie de ajutor, deci, datoria mea e să alerg cît mai repede, pentru a o secate din încurcătură. Dar nu mă.răbda inima,nici să stau pasiv cînd un prieten ca Mişu comite gafă după gafă.

— Fii atent, Ness, că ne facem de băcănie pe plan mondial ! Mai. bine dă-le cîte-o foaie de hîrtie şi ţine-i aici pînă-or scrie, pe cinstite, tot ce ştiu. Pentru marele public şi pentru presă, ei sînt invitaţii mei la o piatră sau la o partidă de tabinet.

— Mai bine să zicem că aveţi un cerc filatelic. E mai educativ.

— Rămîne la aprecierea ta. Şotron, marocco, de-a v-aţi ascunselea... Tot ce pofteşti !

Fiindcă n-aveam prea mult timp de pierdut, stabilirăm la repezeală următorul plan de bătaie : arestaţii ră-mîn în vilă să dea declaraţii, sub stricta supraveghere a lui Raminagrobis şi a Vicepreşedintelui... „N-am s-o scap nici o secundă din ochi pe această fiinţă", ne promisese Mălai mare, solemn, referindu-se la Cleopatra şi ne dădurăm seama că poate fi

crezut pe cuvînt. Mişu da o fugă să-1 elibereze pe Narcis Smith ; era o datorie de colegialitate, iar eu ţineam s-o recuperez personal pe Mirandolina, singur, fără ajutorul nimănui. După care ne înţeleserăm să trec pe la hotel Paradis, să-i îmbarc pe Inspector şi pe clienţii lui, apoi să revenim cu toţii la vilă.

Şi iată-mă, din nou, singur în mijlocul acestui ocean negru do aer, în căutarea statuii tale chryselefantine, o, Sarafan !... Intr-altă noapte, mult mai veche, mi se năzărise că te-am văzut plutind printre ferigi înalte : o lebădă de fum răzleţită din cortegiul nepăsătorului zeu al dimineţii. Chemarea mea îngrozise atunci reptilele uriaşe ce bîntuiau pădurile ; pornisem spre tine, crunt, doborînd cu toporul de silex, toţi copacii care-mi ieşeau în cale. Şi-n locul unde speram să te întîlnesc găsisem doar un petec de zăpadă, ca o pulbere venită de departe, din astre... Şi mai lăsai un mileniu sau două să treacă... Apoi, pe crupa calului meu sălbatic, ai călătorit, o, Sarafan ! cu acelaşi surîs care şi astăzi mă-nfurie, în mijlocul hoardelor zgomotoase, de-a curmezişul unor continente ciudate, prin care, fără mine, te-ai fi rătăcit... Intr-altă epocă, am trecut Hellespontul înot, ca un naiv ce sînt, sperînd că-mi vei aprinde o torţă... Ai fost vestală, împărătească şi chiar hoaţă ! Te-am salvat cu regularitate de la moarte, dar întotdeauna mi-ai ascuns ceva. Ca mulţi alţi tova-

răşi de suferinţă, m-am încăpăţînat să cunosc şi obrazul nevăzut al lunii... Pe care nici acum nu îl ştiu. In timpul Directoratului, într-o dimineaţă însorită, ne-am întîlnit o clipă pe treptele eşafodului. Purtai perucă pudrată ca toate marchizele şi păreai atît de frivolă încît am fost sigur că vei fi graţiată. Călăul te strigase : Mirandolina ! nume de operetă, şi tot poporul aplaudase ca la teatru. In sinea mea însă, eu te numesc altfel, cu un cuvînt încă nerostit care înseamnă constelaţie, sau arbore, sau rîu... un nume de popor barbar sau de pasăre migratoare, nume de zeu şi de şarpe, de sclav care prepară otrăvuri, de ţară îndepărtată ori de buruiană care . vindecă sau ucide... Ar trebui, pentru a te chema, să inventez acel cuvînt care exprimă nelinişteа şi speranţa, depărtarea, dorinţa de a visa, gol, în soare, pe creasta unui munte, sau de a te azvîrli în• abisuri... Sau vorba care evocă lucruri strălucitoare, balsamuri, ceremonii străvechi, sau cîntece într-o limbă necunoscută...

îmi pipăii sub surtuc manda de biliard dăruită de Ra-minagrobis. O, Sarafan ! dacă n-ai văzut pînă acum oameni căpiaţi, astăzi nea Pepsi îţi va oferi cu duiumul, pe tipsie !... In cinstea ta, cea mai frumoasă şi mai nebună dintre fete !... Nefericiţii tăi răpitori, pe care am ajuns să-i compătimesc, sînt în aer ! îmi propun să bat la ei ca la fasole, pînă şi-or uita şi anul recrutării, iniţiala tatălui sau chiar limba maternă şi vor începe să gîndească în esperanto sau, mai rău, în alfabetul Braille sau Panai-tescu !... Am mînă liberă căci pe Mişu l-am paraşutat, fără să opresc, cu o frînă puternică, drept în poartă la Paradis !... O clipă rînjesc, bineînţeles sinistru, apoi ambreiez concentrat, ca sub imperiul unei crampe, neexcluzînd posibilitatea decolării... Abia la vreun kilometru de ţintă micşorez alura.

312

Pe plajă, spre *Epava,* s-au aprins zeci şi chiar sute de focuri. In jurul unor pirostrii sub care ard grămezi de alge putrede, cu miros de iodoform, se foiesc o mulţime de personaje hirsute. Aşa trebuie să fi arătat cîndva un popas de noapte al iazigilor sau al roxolanilor !... Minus tranzistoarele şi muzica asta epileptogenă !... Deasupra focurilor, în ceaune dubioase, se clocesc mămăligi impure sau poate acele unguenturi satanice cu ajutorul cărora vrăjitoarele capătă darul levitaţiei... Apariţia mea stîr-neşte un val de suspiciune

în tot cîmpul. Sutele de *comaţi* se ridică de pe cuibare şi converg către locul unde e ancorată *Epava.* în faţa pasarelei, un grup compact mă întîmpină intonînd un marş ridicol. Ceva â la : „du-1, du-1, du-1... că de viaţă e sătul !..."

Nu ştiu cum am să procedez înconjurat de atîţia. Nădejdea mi-c îr\ manda de sub haină şi-n steaua mea polară, din nefericire atît de depărtată uneori. La bar, o asa-zisă doamnă Papastratos mă tratează cu un lichior de ştevie belaliu, în diluţie evidentă cu *aqua ponţi euxini...* „Dar prietenul meu din copilărie, Făsănete, unde o, stimată doamnă ?..." Numitul Făsănete are probleme în cală. Jos e cu program, cîntă una, nu ştie nici dumneaei de unde o aduseseră... Păi atunci să mergem şi noi ! Pîş-pîş... dau zece lei şi intru...

Sala e tixită. Şmecherul de Papastratos (uite-1 şi pe el la bar !) a pus să se monteze chiar în flancul fostului car-gobot un imens geam de sticlă, prin care vezi, ca într-o dioramă, viaţa de noapte a mării. în faţa vitrinei, suită pe un butoi, prietena noastră Ţoancă mică, reia, pentru a nu ştiu cîta oară, melodiile de mare succes compuse de Gicu, înainte şi după plecarea lui în cosmos : Eşti cea mai cea, Guguştiucul, sau Nu mă mai bate la cap. După părerea mea, fata e îmbrăcată cam echivoc. Pantofi orto-

pedici de sticlă, brăţări pînă la cot şi, pe cap, o cochilie de melc, spiralată, tot de sticlă, în vîrf cu o steluţă rubinie. Asta n-ar fi nimic, dacă rochia artistei n-ar fi formată din coaie de mărci poştale, din care oricine poate să cumpere cît doreşte ! Printre mese, vînzătoare nostime distribuie cui vrea şi cui nu vrea, contra cost, bineînţeles, cărţi poştale reprezentîndu-1 pe Gicu la braţ cu Ţoancă mică, toate cu un autograf al susnumitei. Afacere excelent pusă la cale de Făsănete, care toarce ca un motan blînd, în spatele contoarului. Dar rochia interpretei ajunge repede la mai puţin de jumătate. Mă întreb dacă Gicu ar fi fericit văzînd spectacolul, şi, fiindcă tot mă aflu lîngă contoar, întrerup lumina, după ce am reperat bine locul unde se află butoiul. Vacarm, scaune trîntite, în fond pe lăţoşi îi amuză... Mă strecor pe sub mese răs-turnînd tot ce-mi iese în cale. Brrum-bun : butoiul !... Apuc un pantof de sticlă, apoi restul, şi mă cărăbănesc cu prada pe la ieşirea din scenă. Timbrele se pierd pe drum cu acest prilej dar tragedia nu e mare, fiindcă prietena noastră poartă pe dedesubt un foarte sobru costum de baie, (două piese, ajurat) care nici măcar nu se vede din cauza întunericului. Pînă să ghicească cine sînt şi ce vreau, fata îmi şi trînteşte doi pumni în cap, iar după ce-i povestesc că am venit să o salvez, îmi mai trage vreo doi, mai puternici... într-adevăr, fusese răpită de *fanii* lui Gicu, pentru a o ţine departe de tentaţiile vieţii mondene, măcar pînă la revenirea iubitului ei pe pămînt ! Da, aruncase sticla, în numele Mirandolinei, fiindcă mă considera cel mai fraier şi mai săritor tip de pe litoral... (Habar n-avea dumneaei ce fiară zăcea în mine...) Ei, şi pe bord lucrurile se schimbaseră. O tratau ca pe o regină, o rugau în genunchi să le cînte, pe urmă venise şi

Papastratos cu mărcile şi cu cărţile poştale... Ce rost avea să mai plece : cîştiga bani şi era şi fericită !...

— Şi, acum, eu ce fac ? Că lăţoşii or să mă sfîşie cînd se va aprinde lumina. Cum i-or răbda nevestele cu părul ăla pe faţă, nu ştiu !

— Nu e chiar aşa de... In fond, habar n-am. Gicu e ras !

In timp ce şuşoteam, îmbrăcai repede o rochie din garderoba zărită la flacăra chibritului, şi-mi trîntii o perucă cît toate zilele pe cap. Speram să mă pot strecura, sub această deghizare, profitînd mai ales de avantajul întunericului. Cînd colo, un deştept se gîndi să umble la contoar şi cala fu inundată de lumină. Mă înşelasem scontînd pe travestiul meu : eram o apariţie prea senzaţională ca să pot trece neobservat. Imediat mă urcară pe butoi şi trebui .să cînt : ,,Guguştiuc în zări albastre... Zbori spre infinit... Ochii tăi ca două astre... M-au înnebunit !..." Se potrivea bine că nici voce nu prea aveam. In timpul acestui spectacol de gală, geamul cu irizări verzui fu populat de o întreagă pleiadă de peşti exoftalmici şi de fragile noctiluce. De la contoarul său, Papastratos mă acompania bătînd tactul... Măgarul ! O să-1 iau la întrebări, mîine-poimîine, să vedem ce justificări îmi aduce !... Pînă la urmă, dădui drumul la voce spre marea bucurie a bărboşilor care se distrau de minune. în cală izbucniră salve de aplauze şi Ţoancă mică, prin cuvinte iscusite, reuşi să-mi obţină graţierea. Onorata asistenţă mă ridică pe braţe, cei care aveau bliţuri mă imortalizară, în sfîrşit, fui purtat în triumf pînă la maşină şi îmbarcat împreună cu trei recipiente pline cu impurităţi, cu miros pestilenţial. Apoi mă scoaseră în şosea şi-mi dădură vînt spre Malu-Mare.

i

31 5

Zîmbisem tot timpul, cu stoicism, căutînd să înregistrez în memorie chipurile agresorilor, în vederea unei neîntîrzrate răzbunări diabolice. Cînd mă lăsară din mînă, cargobotul lui Papastratos rămăsese mult în urmă. Pe plaja invadată de pirostrii, focurile se mai împuţinaseră. Şi parcă venea şi o ceaţă uşoară dinspre tabăra cineaştilor. Era cazul să scot de pe mine hainele de femeie şi peruca. Nu puteam intra în oraş în halul în care mă găseam. Dar cînd deschisei portiera să cobor, un curcan cît toate zilele, răsărit direct din întuneric, mi se aruncă în braţe, iar un al doilea intră în maşină, instalîndu-se definitiv pe locul mortului. Dintr-un tufiş apropiat mă strigă o voce de femeie, bineînţeles a Micşunească !

— Nu mă luaţi şi pe mine pînă la Malu-Mare, duduie ?...

— Ba da, copila mea ! răspunsei subţiindu-mi vocea. Poţi să urci cu curcani cu tot. Dar, de cu noapte ai pornit la tîrg astăzi !

— Nu fă pe idiotul că am recunoscut maşina !

„Pe drumul de costişe, ce duce la Vaslui", Cecilia se întorcea spre casă, pe jos, singură în toiul nopţii şi foarte dezamăgită. Nu, n-o răpise nimeni. Sony Boy, inflamat peste poate din cauza talentului şi autenticităţii cu care consoarta Vicepreşedintelui îşi interpreta rolul, o ceruse americăneşte de nevastă, apoi o închisese, douăzeci şi patru de ore, într-o baracă, pentru a-i da timp de gîndire...

— O clipă am avut tentaţia unei alte existenţe, se smiorcăi ea, tamponîndu-şi nasul pe întuneric. Spectacole de gală, interviuri, - recepţii ! Aş fi putut fi o mare actriţă, ca nevastă de regizor. (Căci ai observat, sper, că toate şi-au luat cîte un bătrînel care le face filme). Ah, să ai o baie de zece pe zece, Pepsi, e un vis !...

— Şi cu una mai modestă am avut impresia că eşti destul de curată !

— Ai un umor foarte vesel... Şi, ce mai voiam să-ţi spun... Da, să ştii că Sonny Boy s-a purtat foarte corect. Sobru în gesturi 'şi expresii, un adevărat gentleman!

— Zi-i regizor şi pace !

— Dar lui Răducu o să-i spun că m-a oprit cu forţa.

Vicepreşedintele, care avea două nume, era *Răducu,* cînd dumneaei călca în străchini, şi *Sile* cînd trebuia certat pentru păcatele sale.

— Nu e rea ideea, zisei. Dar în felul acesta o să te am la mînă şi dne ştie ce pretenţii o să formulez...

— Ar trebui să te cam grăbeşti. Dar tu eşti un bleg...

Deci toată lumea pare să ignore forţele mele latente !... Sînt diabolic, i-am indus pe toţi în eroare! în ce scop, nu ştiu, dar o dată şi-o dată se va vedea !... Arunc peruca şi rochia împrumutată şi mă proptesc în accelerator... Noapte, stele, curcani şi femei, femei pe toate drumurile !... Micşunească vorbeşte întruna. Fleacuri, lucruri indiferente, orice, numai să nu tacă... îmi dau seama că e stingherită, că a renunţat pentru totdeauna la nişte vechi iluzii, şi că a apărut în viaţa ei încă un colţişor în care trebuie s-o crezi pe cuvînt !... „Nu puteam lăsa fetele să încheie singure .bilanţul", mi se spovedise ea, nesperînd să o cred... Femei şi probleme !... Şi în faţa hotelului Paradis e una : Luminitza !... O dor încă încheieturile mîinii, căci a fost legată prea strîns, dar chipul ei radiază de fericire. Alături Inspectorul, grav ca un om care şi-a făcut datoria şi aşteaptă să fie decorat. Narcis Smith s-a dus după ambulanţă. De cînd cu explozia de la Sanatoriul de Aerofagie şi-a luat calabalîcui şi, cu permisiunea Luminitzei, s-a instalat definitiv în ambulanţa dispensarului. Gurile rele spun că seara, după

ce dînsa iese de la serviciu, ambulanţa părăseşte locul de garare şi se îndreaptă spre peisaje mai romantice, unde stă pînă în zorii zilei.

— Ştiaţi că Narcis e văr cu Stan Smith ? ne întreabă doctoriţa cu picioare vînjoase. Au şi jucat împreună, cînd Stan urma încă la grădiniţă. Pe vremea aia nu era cine ştie ce de capul lui.

— Dar cu dumneata ce-a avut, cocoană, de te-au răpit ? întreb eu într-o pauză. Şi cine a făcut treaba asta ?

Trepied, duşmanul de moarte al lui Narcis, voise să-1 lovească pe agentul Interpolului, tocmai în ceea ce acesta avea mai scump. Aha, deci tot probleme cardiace !... Ce spuneam eu : femei probleme !... Unele se rezolvau, altele nu... Enigma *Sarafan* plutea încă învăluită în ceţuri. Era şi vina mea, cred, fiindcă luptam pe toate fronturile, numai pe al meu nu. Iar în noaptea ce trecuse nu izbutisem decît să mă fac de rîs !...

In sfîrşit, după zece minute, ambulanţa lui Narcis O ia la dreapta şi Tragustă la stînga. Pînă la poarta Redutei Inspectorul discută cu Micşunească despre timpul probabil de mîine... Nu mă pot opri să nu admir prin oglinda retrovizoare freza lui Mişu. Fantastic tip, domnule : tact, discreţie, nu a pus nici o întrebare nelalocul ei. Cînd intrăm în camera cu versete arabe, Micşunească pare mai sigură pe sine. Oferă un obraz pur Vicepreşedintelui, spre a fi sărutat cu tandreţe şi condescendenţă. Răducu e fericit, nedumerit şi duhneşte a sunătoare de la o poştă. La cele două capete ale mesei rotunde din mijlocul camerei, Enache Ocoleanu şi doctorul Ambrozie par să se fi luat la întrecerecare scrie mai repede un roman. Amîn-doi au în faţă cîte douăzeci de coaie scrise şi n-au ajuns nici la jumătate ! Lipsesc din încăpere Cleopatra şi vulpoiul pestriţ de Raminagrobis !

— A ! îşi aminteşte Vicele, păi fata nu mai putea de somn. E obişnuită să se culce de la nouă seara ; chiar medicii i-au recomandat acest lucru. I s-a pregătit o cameră şi Raminagrobis face de santinelă în faţa uşii, ca să nu evadeze. El s-a oferit voluntar !... Aoleo ! şi eu care trebuia să-1 schimb de-acum două ore !...

Micşunească îl convinge că nu s-a-ntîmplat nici o ne-norocire, şi-i prepară o cafea tare. A luat din nou comanda ! La mine priveşte cu seninătate ca şi cum nu mi-ar fi făcut, nicicînd, nici o confidenţă !... Femei, probleme ?... Poate ! Dar pe cele mai multe şi le rezolvă ele singure !... Că dacă s-ar lăsa în grija noastră... Aţipesc, cugetînd (e un obicei pe care-1 am din tinereţe). pînă cînd un cocoş, isteric ca o trîmbiţă, se crede autorizat să despartă lumina de întuneric. In camera cu veioze aprinse, parcă s-a aşternut un mucegai albicios peste toate lucrurile. Cei doi arestaţi scriu întruna, înverşunaţi, sub privirile topite ale lui Mişu, care e chior de somn. Vicele şi consoarta au dat bir cu fugiţii. Nici Raminagrobis nu e cu noi. îşi face datoria fără să crîcnească, aşa cum l-am cunoscut o viaţă întreagă...

Cînd telefonul sună sînt primul care sar în picioare, cuprins de remuşcări. Eu dorm şi Mirandolina suferă !... Dar m-am înşeiat : nu e telefonul ci staţia de radio prin care centrul de comandă de pe Terra ţine legătură cu misiunea cosmică *Gloria Ocoleştiului.*

— Ce noutăţi ai, Gicule ? Ai izbutit să ieşi din capsulă ?

— încă nu ! Cînd or veni să mă salveze să ia şi un topor la ei. Sau o pînză de bonfaier... Dar sînt alte veşti mai grozave. Acum cinci minute, că d-aia v-am sunat, la vreo cîteva sute de metri de fereastră a apărut o fiinţă omenească ! Un humanoid ! După ce s-a mai luminat,

mi-am dat seama că e femeie ! Exact ca ale noastre de pe pămînt !... Cum vedeţi, am probleme L.

Probleme pe pămînt, probleme pe lună !... Femei, probleme !...

— Dacă mă întreabă ceva, ce să le spun ?

— Eu ştiu ?... In orice caz, poartă-te civilizat. Caută să faci o impresie bună. Spală-te pe ochi şi întrerupe sunătoarea... Poate n-ar fi rău să le spui că eşti mut. Mă rog, te descurci tu, că eşti băiat deştept. Cu bine, Gicule !...

CAPITOLUL XXVII

Reconstituirea

Femei pe lună !... Bravo Gicule !.... Cei dinaintea noastră au găsit numai pietroaie, nu ca noi !... Ţi-ar fi trecut una ca asta prin minte, Inspectore ?... Da' sincer !...

Alta acum ! Dar ce, Inspectorul mai avea timp să se ocupe şi de probleme cosmice ?... Eu nu vedeam ce romane i-au scris bărboşii ? Cîte-n lună şi-n stele ! Fiecare zice că el e un geniu, iar celălalt un tembel care abia ştie cum îl cheamă, în schimb e mare artist în mişculaţii necinstite... Acum dorm liniştiţi, cu cătuşe la mîini, unul lîngă altul ca doi fraţi siamezi. Ce le mai pasă ! Au scris cîte o Divină Comedie, iar el, Inspectorul, e obligat să descifreze scriiturile alea împuţite,, ca de doctori, în speranţa că poate aşa se vor mai descurca din iţele acestei afaceri.

— Ia-le şi tu de le citeşte ! mă îmbie Mişu, perfid. Poate îmi dai vreo sugestie !

Ba să mă scuze dumnealui, eu aveam arestata mea personală : pe Cleopatra ! O salvasem din podul mă-tuşe-sii, o cărasem în spinare, ba îi spusesem şi versuri, ca un caraghios, numai din dorinţa de a o face să se simtă bine... Dar cînd am dibuit-o că ştie ceva în legătură cu dispariţia misterioasă a Mirandolinei, am şi pus gheara mea păroasă pe ea ! Dacă în clipa cînd va da ochii cu mine,

acum, peste zece minute, nu va începe să ciripească precum o vrabie, din proprie iniţiativă, n-o să mai poată sta pe scaun cel puţin două săptămîni de-aci încolo. Ei, a naibii !...

— Află, scumpule, că n-ai nici o arestată, mă informă Mişu cu un surîs acrişor. Legea e categorică : între opt seara şi şase dimineaţa orice reţinere de persoane e interzisă fără aprobarea scrisă a procurorului. Iar tu nici n-ai calitatea... I-am şi comunicat fetii că e liberă. Bineînţeles, n-a putut să plece în toiul nopţii, singură, îmbrăcată numai în cămăşuţa aia de noapte.

— Eram aproape sigur că o să-i ţii partea. Incoruptibil ule ! Dar cînd s-o face ora şase, să ştii că eu tot o iau în primire, cu toate avertismentele tale. Măcar în calitate de membru al cercului filatelic, iniţiat de tine, dacă alte merite nu-mi mai recunoşti.

Pină atunci însă, era cazul să auzim si noi ce declară cei doi savanţi... Dar scurt, Mişule, că avem de lucru pînă peste cap. şi noi, în loc să trecem la fapte, batem pasul pe loc, ca la sîrbă... Bineînţeles că scurt !• Dacă nici el nu era pentru conciziune !... Deci, în 1965, Enache Ocoleanu, împreună cu Fred, debarcaseră la Constanţa, uniţi în cuget şi-n simţiri, adică hotărîţi să-1 tmgă pe sfoară pe celălalt asociat, pe Sonny Boy, cunoscut pescuitor în ape turburi, care făcea uneori şi pe regizorul. Două zile mai tîrziu se aflau la Minister, solicitînd cetăţenia română, pierdută acum douăzeci de ani, într-un moment de rătăcire. Enache spera să-i dea şi casele înapoi (căci în pivniţa acestora îngropase valorile). Dar imobilul fusese naţionalizat între timp şi în el funcţiona acum un Sanatoriu de Aerofagie. După cîteva luni de speranţe zadarnice, în care timp Aneta nici nu voise să stea de vorbă cu el, reuşiră să cadă la o învoială cu profesorul Ambrozie, di-

rectorul spitalului. în schimbul unui substanţial stimulent material, profesorul le da. voie să sape în pivniţa stabilimentului. Dar, în noaptea hotărîtă pentru începerea lucrului, două umbre le ţinuseră calea, chiar în curtea sanatoriului, în dreptul mauzoleului lui Valentinianus 1 Roger şi Comandorul ! Tipii mirosiseră ceva şi-şi cereau partea. Cît ai clipi, ieşiră la iveală nişte cuţite şi un schimb de replici fu angajat, pe tăcute. Enache crestă cu putere în toate sensurile, apoi trecu pe recepţie. Cînd răsări şi un cîine din întuneric, bătălia pierdu mult din clasicismul ei iniţial. Alături, Fred opera şi el, cu obiectivitate, căutînd să nu neglijeze pe niciunul din combatanţi. La o incizie executată de Enache, una din umbre se dărîmă ca un zid de paiantă. După care, viitorul constructor al farfuriei zburătoare fu atins la mir cu o bucată de lemn de esenţă tare şi nu mai ştiu nimic o bună bucată de timp...

Se trezise într-o cameră necunoscută. Avea capul bandajat, şi, de-o parte şi de cealaltă a patului, doctorul Am-

brozie şi cu Fred îi pîndeau, ca două cobre, fiece mişcare. Tocmai ascunseseră în mauzoleu cadavrul celui ucis de Enache în timpul încăierării. Acum era cazul să dezgroape cît mai repede banii şi s-o şteargă, pînă nu intervenea miliţia. Coborîră deci, val-vîrtej, în beci, dar după o oră de săpat intens, fură nevoiţi să se dea bătuţi şi să recunoască tristul adevăr : altul sau alţii le-o luaseră înainte ! Aşa că — adio cocoşei şi ce mai fusese acolo !

Era o adevărată nenorocire pentru toată lumea. Ambrozie ipierdea ocazia de a construi batiscaful pe care îl visa de o viaţă întreagă, iar Enache devenea o ţintă vie, nu atît pentru justiţia ţării, cît mai ales pentru Sonny Boy, care nu va crede nici în ruptul capului că n-au mai găsit tezaurul la locul cunoscut. Tot scotocind prin groapă, Fred mai scosese din pagubă : dăduse peste un sacotei cu cîteva sute de monede de aur înăuntru ! Să II revenit, toate, numai unuia singur, ar mai fi putut realiza ceva, dar aşa, împărţite la trei nu reprezentau mare lucru... Şi atunci îi venise lui Ambrozie ideea aia genială. Cu cîteva ore mai înainte, un pensionar mai vechi, un anume Teofil, se dăduse cu capul de pereţi pînă sucombase. Pînă în acel moment nimeni în afară de directorul Sanatoriului nu aflase de accident. Intrucît răposatul nu avea nici o rudă apropiată, Ocoleanu ar fi putut foarte bine să ia locul mortului. Iar Fred să raporteze unde ştia ei, că a fost nevoit să-1 cureţe fiindcă umbla cu şoalda... O mică operaţie la nas, plus barba care urma să crească repede şi Enache putea renaşte, în deplină siguranţă, sub această nouă identitate inatacabilă... După unele ezitări, lesne de înţeles, fostul expatriat se hotărî şi chiar în acea noapte, deveni, cu ajutorul profesorului, domnul Teofil, persoană onorabilă şi vechi client al Sanatoriului. Tot atunci, adevăratul mort fusese depus, în cel mai mare secret, în mauzoleul lui Valentinianus, cu care ocazie doctorul constată că primul cadavru fugise. (Individul fusese desigur doar rănit, iar cei doi complici ai lui Ocoleanu îl crezuseră mort de-a binelea). Multă vreme însă, doctorul Ambrozie, urmărind un scop secret, se ferise să-i spună lui E.O. adevărul. Şi bine făcuse deoarece, avînd proiecte comune, cei doi cercetători ştiinţifici puseseră la un loc banii pe care îi aveau şi porniseră cu încredere la construirea batiscafului („sau ce-o da Dumnezeu să iasă"). Pe urmă — încheiase Teofil declaraţia sa — şi-a luat-o în cap că e mare inventator şi n-a mai fost chip să mă înţeleg cu el !"... Părerea lui Ambrozie era că celuilalt îi place să se împăuneze cu pene străine, şi, că hîr, că mîr, uite aşa o ţineau pe cîte treizeci de pagini.

— Dă-le drumul, Mişule, nu vezi că nu sînt în toate minţile !

îi mai las să doarmă niţel, şi pe urmă mergem eu loţii la reconstituire. Nu pot să-i las în libertate pînă nu lanr.iresc ce e cu cadcwrele alea î

Atunci, pe mine să mă scuze vreun sfert de oră, însă[1] voiam să dau cîteva telefoane, menite să mă pună pe urmele Mirandolinei. Părăsii deci încăperea pentagonală, cu intenţia de a-1 găsi pe amicul Raminagrobis, asupra căruia, în mintea mea planau unele dubii. Mai precis, nu mi-l puteam imagina în rolul pe care singur şi-1 asumase, de gardian intransigent al gingaşei făpturi cu numele de Cieopatra ! Adică să stea el toată noaptea şi să patruleze pc coridor, prin faţa camerei unde se afla deţinuta ?... Nu prea i se potrivea cu antecedentele. La venirea mea din oraş, ce-i drept, cerberul improvizat nu se aflase la postul său, mic şi drag, dar şi acum cînd îl căutam cu probleme, coridorul era gol de la un capăt la

altul !... Să-1 fi atras cumva prizoniera înăuntru, sub vreun pretext oarecare — mă tot întrebam în sinea mea — şi o dată intrat, tranc ! un tampon cu cloroform la nas şi apoi... trăiască libertatea ? !... Eram dator, în interesul justiţiei, să verific această ipoteză, aşa că mă simţii obligat să privesc cîteva secunde prin gaura cheii, ceea ce în mod normal nu se face. Mălai mare nu se afla înăuntru, în schimb o văzui pe domnişoara Găliganu, singură în faţa oglinzii, pieptă-nîndu-şi părul buclat şi exersînd întreaga gamă de su-rîsuri şi priviri languroase, cele mai eficace arme în lupta pentru afirmarea tinerei copile, pe plan artistic şi mondial.

Cînd mă ridicai în capul oaselor, Csicolas era lîngă mine. Se apropiase pe nesimţite şi mă privea cu un aer mustrător... Da, domnule, ştiu că nu e frumos să spionezi pe cineva prin gaura cheii. Dar cum aş fi putut, în alt fel, să mă conving dacă nenea Raminagrobis este sau nu în primejdie ?... Ta-ta-ta-ta !... Csicolas mă asculta dis-

trat, cu o ureche mobilă, atent mai curînd la ultrasunetele din aer, decît la vorbele mele mincinoase. Mai auzise placa şi nu credea o iotă ! Multă lume, oamenii în orice caz, sînt gata să justifice curiozităţi reprobabile prin tot felul de argumente hiperbolice... Zău ?... Uite, măi fraţilor, cine îmi face mie morală !... Păi dacă avem de-a face cu un personaj atît de corect, atunci cum e cu bucăţica de muşchi ţigănesc din gura lui ?... Că părea să fie de cel puţin o jumătate de kilogram, şi nu prea-mi venea mie să cred că madam Veta făcea astfel de donaţii. Sau, ca să vorbim pe şleau, bucata e categoric furată î Deci, noi punem laba, dar altora le facem morală pentru orice fleac ! Ruşine d'Artois, ruşine ramură bretonă !...

Interlocutorul meu se mulţumi să fîlfîie din urechi cu un aer dispreţuitor, ca şi cum ar fi alungat o muscă, dar nu catadixi să lase muşchiul ţigănesc din gură şi nici nu-mi dădu de înţeles că s-ar simţi vinovat cu ceva. îmi întoarse pur şi simplu spatele şi dispăru în direcţia podului, fără **săr**-mi acorde vreun alt semn de atenţie. Nici eu nu-1 urmării fiindcă aveam altceva mai urgent de rezolvat, într-o clipă tăbărîi pe telefon şi făcui Centrala.

— Cu Angi, fetelor, dar repede că a luat foc î

— Chiar eu sînt, deşteptule ! Iar pe tine te recunosc dintr-o mie după prostiile pe care le spui...

— Frumoaso, te rog să supraveghezi telefonul ăsta. O ştii pe Cleopatra, nu ? Notează ce şi cu cine vorbeşte ! Nu pentru mine, pentru un amic. în ceea ce mă priveşte, ţi-am spus de mult că femeia ideală eşti tu, doar tu, şi numai tu !,..

— Gargară ! Nu prea s-a văzut pînă acum !

— Nu-i nimic ; o să se vadă de-acum încolo î

Lăsai receptorul. Aveam una la mînă ! Eram sigur că prizoniera noastră, după ce va termina cu surîsurile, va încerca să dea un telefon în oraş, ca să-şi alerteze corn-

plicii ! Mă pregăteam să-i bat în uşă şi s-o invit în mod oficial să se scoale, cînd apăru Raminagrobis. Ah, era o apariţie de zile mari ; am suferit intens că nu aveam în clipa aceea un aparat de fotografiat la mine ! Mălai mare păşea ca un acrobat pe sîrmă, cu o tavă plină de bunătăţi în braţe, Micul dejun al domnişoarei Găliganii ! Pîi-nişoare, *ham and eggs,* dulceaţă, cafea... Ca la carte Pufnii în rîs.

— Ai uitat portocalele ! Ce dracu măi, tu nu înveţi nimic de la televizor ?...

— Vezi să nu ţi-o vărs în cap ! După ce a fost reţinută în mod ilegal de line, nu crezi că are dreptul la unele reparaţii ?

— Numai să nu fie reparaţii capitale ! Raminagrobis refuza să mai discute pe tonul acesta.

Dar să nu uit că aveam de-a face cu o fiinţă delicată, din-tr-un anumit punct de vedere chiar nevinovată. Discutaseră mult aseară, înainte ca fata să adoarmă. De astăzi chiar, vor relua lecţiile de fotografie, aşa cum proiectaseră odată, si nu ştia de ce nu s-a ţinut de ele.

— Şi Genoveva ?

— Cleopatra îmi descrie în amănunţime mediul geografic al comunei Ocoleşti. In felul acesta este imposibil să nu dau de o urmă. Intuiţia mea îmi spune.

Bătui în uşă, cu grosolonie, ca să-1 şochez cît se putea mai mult.

— Cleo ! strigai, nu te mai strîmba în oglindă că ţi-a adus micul dejun. Sîntem o puşcărie modernă ! Haleşte repede şi vino sus, că ne aşteaptă Inspectorul să mergem cu toţii la o reconstituire. Să ştii că e interzis să dai telefoane. Şi, să nu uit : personalul de serviciu nu primeşte bacşişuri ! Hai, bă, intră, ce te tot boldeşti atîta ? î Adunarea peste zece minute în holul de la parter* *î'*

. $21

In sufragerie intrai cu un zîmbet nefiresc întipărit pe chip. Vicepreşedintele, singur, mesteca îngîndurat o aripă de cocoş cam aţoasă. Mă privi bănuitor.

— Âi început să rîzi singur, îmi spuse el. Ştiai ?

Nu, Vice, nu e nimic suspect aici... Ii povestii pe scurt aventurile lui Raminagrobis, ca bucătar şef de închisoare. E drept, şi eu făceam figuri de-astea uneori, dar numai în scopuri educative. Altminteri mă comportam ca orice bărbat normal, şi aveam pretenţia să fiu servit fără murmur şi fără şovăire de femeile care mă iubesc... Luam exemplu de la Vice, pe care nu-1 văzusem niciodată cu tava. Era deci, un dur ! Nu te lăsa, Vice, ţine-o aşa !

— A, în privinţa asta sînt intransigent, preciza el. E drept că nici Cecilia nu mănîncă nimic dimineaţa, ca să nu se îngraşe...

In timp ce vorbeam noi, coana Veta îmi aduse tigaia cu ouă reglementară şi ziarele.

— Mă îngrijorează Csicolas, spuse ea, turnîndu-mi ca-feaua. Mănîncă toată ziua de m-a speriat şi l-am prins furînd. Cîrnaţi, şuncă, ce se nimereşte, dar numai lucruri fine. Mi-e să nu fie bolnav !

— Sau e în creştere. Măreşte-i raţia, nu fi zgîrcită ! Măcar de mîncare să aibă şi el parte, dacă în dragoste n-a avut noroc...

Răsfoii ziarele. Polemica dintre ziarul *Parîma* şi *Cormoranul albastru* devenea violentă. Spicuiesc cîteva expresii : „...Caraghioşii de la Sanatoriul de Aerofagie îşi închipuie că au trimis pe cineva în Cosmos î... Ridicolul cenaclu Barbu Paris Momuleanu din Ocoleşti bate apa-n piuă !,.. Ne îndoim de eficacitatea tratamentului aplicat !..." Sau : „Savanţii au stabilit că buricul pămîntului se află în comuna Malu-Mare !... Un paravan : Răcoritoarele !... Rechinii mişună pe plajă !... Nobody, sar-

lulanul!... Ignotus, laşitatea din spatele pseudonimelor !..."

Intre timp coborîră şi ceilalţi : Enache Ocoleanu şi profesorul doctor docent Ambrozie, cu cătuşe la mîini ; Inspectorul, avid de cafele negre, tari, puţin saşiu din cauza lecturii ; Raminagrobis, fără tavă, proaspăt ras, cu aere senioriale, încereînd să corecteze impresia anterioară ; şi, la urmă, Cleopatra, îmbrăcată în sarafanul Mi-randolinei (nu ştiu unde-1 găsise), care, în treacăt fie spus. îi venea de minune...

Închisei ochii !... Unde eşti privighetoare a vaniliilor mele ?... *Un seul etre vous manquf et tout est depeuple,* se văita săracul Lamartine, printr-a şasea de liceu. Şi cîtă dreptate avea omul ăsta, domnule !... Cîteva clipe, anulai chipul Cleopatrei, lăsînd sarafanul să se învîrtească singur prin cameră, ca o pînz£ luată de vînt !... Mă simţeam vinovat dar nu ştiam precis pentru ce ! Nici Inspectorul nu-mi dădu timp să reflectez. Veniseră maşinile miliţiei şi propunea să ne grăbim...

— Da, Mişule, însă vreau să te rog şi eu un lucru. Prieteneşte ! Scoate-le ălora cătuşele de la mîini ! Mă îndoiesc să fie nişte criminali, dar chiar dacă ar fi, spectacolul unor oameni încătuşaţi nu onorează nici pe cei înlănţuiţi, nici pe paznici. Dacă sînt periculoşi să-i internăm în spitale şi medicii să-i vindece. Eu nici cîini cu zgardă la gît nu pot să văd ! Dacă mă iubeşti, te rog să ţi: cont de sensibilitatea mea excesivă.

— M-ai înnebunit ! Fie î Veniţi încoace să vă scot podoabele. Nu mie, dînsului să-i mulţumiţi — domnulu; acela, chel şi sentimental !...

Pornirăm în coloană, încadraţi de două maşini ci: cucui albastru, care fornăiau întruna, ca nişte marmite pline cu ciorbă fierbinte. Dimineaţa cristaliza pe străz." ca o bijuterie de sticlă. Cleopatrei i se învineţiră genunchii

Era un fular într-unui din buzunarele Tragustei, clar pînă să-1 găsesc eu, Raminagrobis îi şi oferise un pled. Trecurăm pe lîngă cîteva tonete, încuiate şi reci ca nişte capsule lunare părăsite în spaţiul intersideral. Mergeam ca la nuntă, fiindcă alături de noi se afla poliţia în persoană. Cînd depăşirăm oraşul, un lung cortegiu de tum-barale lua în primire stradă cu stradă.

Şi la intrarea în Ocoleşti dădurăm peste o adevărată artilerie de tumbaraîe care blocau şoseaua naţională ! Ne făcură loc să trecem apoi se închiseră Ia loc în urma noastră. Eram, evident, aşteptaţi. In curtea Sanatoriului de Aerofagie se strînsese o mare de oameni, toţi ocoleşteni Auzii cîteva exclamaţii ostile, dar nu le luai în seamă. Mă consideram simplu spectator, şi era treaba lui Mişu să facă ordine. Totuşi nu încăpea nici o îndoială că se aflase de reconstituire şi că cineva dăduse alarma, nu se ştie în ce scop. în orice caz, lumea nu putea sta cu braţele încrucişate cînd idolii ei, autorii primei rachete cosmice de fabricaţie românească şi fii ai comunei Ocoleşti, sînt trataţi ca nişte răufăcători, tocmai cînd oamenii trimişi de ei puseseră talpa pe altă planetă...

Rămăsei instinctiv mai în urmă, lăsînd automobilele cu scăfîrlii albastre să intre primele în incinta sanatoriului. Marea de oameni ie înghiţi într-o clipă. Apoi lumea începu să strige : *evohe l* şi ferestrele afumate ale clădirii se umplură de capete ciudate, ce purtau bonete liliachii pe o ureche... Un *ura* mare şi lat făcu să se scuture frunzele salcîmilor de pe marginea şoselei... Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască !... Un mare drapel portocaliu, cu un fel de veveriţă verde pictată în mijloc, fu coborît în berna de la etajul de sus... Omagiu ştiinţei, omagiu clarviziunii !... Noi, ăştia de la urmă, ocupanţii Tragustei, ne căţărarăm pe gard ca să vedem mai bine...

Iir.pcclorul, despărţit de arestaţii săi de pînă acum, încerca zadarnic să spună ceva. O fetişcană obraznică îi puse un buchet mare de flori în braţe şi Incoruptibilul dispăru în el ca

într-un tufiş... Acum cei doi savanţi urcau scările. Braţ la braţ ! Pe dreapta şi pe stînga, o gardă do onoare, alcătuită din cei mai de frunte reprezentanţi ai Asociaţiei pensionarilor din Ocoleşti şi Malu-Mare, luară drepţi, apoi, cu chei franceze şi vibrochene în mîini, alcătuiră un fel de arc triumfal, un tunel al tehnicii şi ai gloriei, prin care eroii defilară demni şi îmbujoraţi. Oamenii ordinei publice se pierduseră printre ceilalţi.

Cînd Enache Ocoleanu şi profesorul Ambrozie ajunseră în capul scării, uşa sanatoriului se deschise din canaturi şi în prag se alinie o *Comisie — Propăşirea Ocoleştiu-lui* — vreo şapte oameni, toţi cu eşarfe. Unul ţinea în braţe două cununi de laur. O muzică de promenadă izbucni prin ferestrele sparte ale clădirii, apoi cel mai gras îşi drese vocea. Urma un discurs, dar nici eu nici prietenii mei nu eram dispuşi să-1 ascultăm. Plecarăm spre casă, deranjînd din nou baricada de tumbarale, dar bucuroşi că opinia publică împiedicase această reconstituire. Nimeni nu înţelegea ce-i venise lui Mişu să recurgă la astfel de măsuri extreme ! Tocmai el care, în alte situaţii, mult mai delicate, era gingăşia personificată.

Tot comentînd întîmplările ultimelor ore, ajunserăm la vilă. Raminagrobis propuse o sunătoare, că pe urmă trebuia să plece. Se ducea la plajă cu nepoata văduvei Ocoleanu, rămasă prizonieră pe cuvînt pînă i se va dovedi inocenţa ! (De, asta nu era o treabă prea uşoară, după părerea mea !). în camera pentagonală deterăm peste un maro bîzîit de aparate. Cosmosul, fraţilor, îl şi uitasem !

— Seuză-mă, Gicule, eram pe balcon !

— Sun de o oră ! *Selena* e lîngă mine. Eu am botezat-o aşa. Tatăl ei e guvernatorul unui oraş subteran. Nu sînt fiinţe născute aici, au venit de pe altă planetă. Intre mine şi această copilă care nu ştie să vorbească s-a înfiripat o stranie legătură telepatică. Cred că pînă la urmă ne vom căsători. Intenţionez să rămîn aici pe lună, dacă tatăl Selenei îmi va da un serviciu care să-mi convină. Lui Ţoancă mică să-i spuneţi toate acestea, cu menajamente ! Ştiţi doar cît de sensibilă e, n-aş vrea să sufere prea mult că mă pierde... Pe la voi ce mai e ? Ce face neisprăvitul de Teofil ?

— E la o serbare. Am fost şi noi acolo. Ovaţii, aplauze, toţi strigă : Evohe !

— Sper că şi numele meu e pomenit, nu ?

— Desigur, Gicule, n-ai nici o grijă !

Dar dacă stam să mă gîndesc bine, nimeni nu părea că se mai sinchiseşte de călătorul naufragiat pe îndepărtatul astru al nopţii.

CAPITOLUL XXVIII

Moartea lui Raminagrobis

La nămiezi, cînd soarele atinge azimutul, un viscol de lumină se abate asupra litoralului. (La iarnă, pun mîna în foc că o să fie altfel, dar acum asta e situaţia !...) Sînt singur în toată vila, căci ceilalţi nu s-au întors de la plajă. Din balconul camerei pentagonale îi văd, prin luneta lui Raminagrobis, tolăniţi în fundul curţii, la trei metri de apă, veseli, fără griji. Fiindcă tot pierd eu timpul îmi permit să-i compar cu nişte instrumente muzicale : Micşunească — un violoncel cafeniu ce doarme în cheia lui sol; Cleopatra —o liră cu tonuri cristaline; Raminagrobis — un tam-tam din Noua Caledonie ; Vicepreşedintele — o tubă ! *(...at tuba teribili sonitu tara-*

tam-tara dixit...) Cum e şi firesc, o studiez cu multă atenţie pe nepoata văduvei Ocoleanu. Blondă, elastică precum o tulpină de mesteacăn, fraţilor, ea singură e un spectacol, un *show* dacă ţineţi neapărat, căci are nişte ochelari de soare mortali, foarte galbeni şi foarte de import şi o pălărie de paie cu fundul rotund, dar, în schimb, albă ! Raminagrobis trebuie să fie sclipitor la ora asta, dacă nu şi-a uitat carneţelul cu cuvinte de spirit acasă. Totdeauna, blondele au fost moartea lui şi Cleopatra este, ca să zic aşa, blondă...

Toată lumea se distrează şi spune bancuri, numai bă-trînul Pepsi veghează singur şi neliniştit în camera năpădită de lumină. Căci majoritatea problemelor au rămas

3
3
3

nerezolvate : ce facem cu Mirandolina, ce facem cu Genoveva, ce facem cu Alidada ? Pînă acum nici o veste, nimic î Staţia de legătură cu modulul lunar a rămas tot în grija mea, Micşuneasca mi-a dat un *lalkie-walkie* acordat pe unda obişnuită, dar atenţia mea e îndreptată tot spre telefonul de pe culoar, de unde aştept un mesaj, de la Angi. Am lăsat uşa întredeschisă şi mă învîrtesc nervos în jurul mesei. E o masă nouă, hexagonală, pe care nea Dumitru a găsit-o după multe cercetări în pivniţă. Face parte din vechiul mobilier al camerei, se vede după **stil**, aşa că nu am decît să mă bucur... Dar, de ce nu-mi telefonează Angi ?... Aştept — clipe păcătoase, necinstite, clipe care te macină, te fură şi te păgubesc. Afară, în văzduhul fără culoare, păsările şi-au abandonat umbrele, poate chiar uşoarele lor corpuri, şi plutesc în extaz, între cer şi pămînt, ca nişte Fete Morgane ori ca niscai note muzicale venite din neant... Salut ţie *Ra,* zeu al luminii ! N-ai putea, cu geniul pe care ţi l-au recunoscut poeţii, să limpezeşti puţin lucrurile ?... N-a mers. Ra are altceva de făcut la ora asta. Mă resemnez, renunţ să mai invoc forţele divine. Ca să mă calmez, mestec cu furie un fir de papură scos din covorul de rafie !... Un pas de stafie pe coridor întrerupe o clipă cursul inutil al clipelor. Trag cu ochiul. Da, mă aşteptam, e Csicolas, enigmaticul Csicolas, care înaintează conspirativ cu o bucată de şuncă de Praga în gură!... De unde o fi luat obiceiurile astea nu ştiu ! Numai să nu aibă vreun ulcer. îmi propun să-1 duc la doctor după ce terminăm cu necazurile. Şi fiindcă tot sînt lîngă telefon, ia să răsucesc un număr :

— Centrala ? Alo fetelor, daţi-mi-o şi mie niţel pe Angi. Sînt logodnicul ei, ca să zic aşa.

— Zău ?... Angi lipseşte, pentru moment. Aici diriginta. S-a învoit cîteva ore fiindcă i-a venit celălalt logodnic, din Italia, Benito !

Deci m-a lăsat mască ! Sînt zdrobit de durere şi o **sa**-i rup lui Benito oasele, pe gratis, adică la valoarea lor nominală.

închid. Bun. Şi acum ce fac ?... Mă apuc să colind ora-**mil** după cai verzi pe pereţi ?... Nu, căci radioul portativ dat de Micşuneasca începe să bîzîie. Mă reped la el cu mari speranţe, căci uncia asta n-o folosesc decît prietenele noastre dispărute... Dă, Doamne, să fie Mirandolina, să mă bucur şi eu puţin de vacanţa asta, pînă acum nenorocită **î**... „Alo, alo, iubito, aici Pepsi al tău! Dă-i drumul mai repede !..." Clac ! A închis ! Probabil era vreunul, intrat pe fir din prostie. N-am avut timp nici să-1 înjur... Continui cursa în jurul mesei hexagonale. Frumoasă piesă, dar de ce or fi ales o masă hexagonală pentru o cameră pentagonală ?... Şi, din nou, telefonul ! Angi ?... Salt pînă la măsuţă, dar dincolo e o voce de bas, cunoscută, nesuferită :

— Aici *e nea Gelu !* rosteşte răspicat Comandorul. Lasă, nu te mai prezenta că ţi-am recunoscut vocea. Ai salutări de la Genoveva !

— Unde este doamna şi de ce n-a dat nici un semn de viaţă pînă acum ?

— Pur şi simplu s-a simţit bine la noi. Furfurel **îi** citeşte din *Urzica* şi ea nu mai vrea să plece.

— Dacă nu v-aţi purtat corect veţi avea de-a face cu mine.

— Nu ne cunoşti. Sîntem oameni de afaceri, deci gentlemani pînă în măduva oaselor ! Altfel am fi dat de mult faliment, chiar tu ai făcut remarca asta. Avem turiste destule la şcoala de înot, nu amestecăm problemele materiale cu cele sentimentale.

— Şi-n situaţia prezentă cam care ar fi problema **materială** ? In propriul vostru interes vă sfătuiesc să nu căl--saţi legea.

3
3
5

— Legea e sfîntă pentru toată lumea, ee dracu ! Am dori numai să ne dăruieşti nouă schiţa originală luată de la Constant. Vrem să înfiinţăm un cerc de topografie. Pînă n-o avem, Genoveva, care ţine să ne încurajeze, a declarat că nu se va întoarce acasă !...

Mă aflam în faţa unui caz tipic de şantaj, dar nu înţelegeam ce vor să facă. Harta lăsată de Enache Ocoleanu fusese întoarsă pe toate feţele de alţii mai deştepţi ca ei şi nu ieşise nimic... Bine, bă, dacă voi credeţi că o să vă pricopsiţi, v-o dau să vă spălaţi pe cap cu ea. Puteaţi să mi-o cereţi în mod civilizat nu răpind tinere copile fără apărare. Dacă aţi necăjit-o cu ceva, şi cînd spun asta mă gîndesc la obiceiul vostru de a trage la măsea, vă bat cap în cap ca pe nişte ouă roşii... Nu, erau în regulă cu problema asta... Atunci să vină să le dau harta... De, ei sperau că o să mă deranjez personal să le-o aduc. Aşa e corect, aşa au procedat în toate cazurile, le era greu să-şi schimbe stilul după pretenţiile fiecărui client... Deci, întâlnirea peste o oră la baza sportivă !

Plonjez în Tragusta cu un zîmbet mefistofelic pe buze. îmi imaginez scena întoarcerii Genovevei la patria mumă, peste o oră sau două, în orice caz pentru masa de prînz... Văd cuartetul de pe plajă, înaintînd volubil, cu pălăriile în mîini, pe aleea din fundul grădinii, Cleopatra pîrguită ca o piersică, chicotind, cu un uşor praf de sare pe gleznele fine, — Raminagrobis, numai lapte şi miere, debitînd chestii aparent spontane (eu îl bănuiesc că şi le compune noaptea cum ai compune o poezie), sugînd mereu burta, ca la armată, căutînd să-şi pună în valoare muşchii. Şi-n hol, Genoveva, tot blondă, tot suavă, ca o trestie de zahăr, poveste mai veche e drept, dar cu aureola unei răpiri recente, întîmplare care îi reactualizează farmecul, dacă cineva i 1-a uitat... Cu aceste gînduri, şi cu altele nespuse,

o cotesc pe după cimitir, ca să scurtez drumul şi mă lansez cu voluptate pe drumul ce duce la debarcaderele Comandorului. In dreapta, pe terenul Ocoleanu, şantierul cinematografic e pe drojdie. Cîteva placarde : *Recuzita, Apă de băut, Casieria, Nu aruncaţi ţigările pe jos,* — au rămas în bătaia vîntului. Parcă ar fi crucile unor piloţi căzuţi pe acel eîmp, în floarea tinereţii, la un miting de aviaţie... A rămas o singură baracă în picioare şi miradorul de fier al lui Sonny Boy, ca un crac de macara părăsită... Nu de mult, mă foiam prin aceste locuri, zdrobind cu loviturile mele nimicitoare mutre de cascadori... „Motor !" strigă cineva, nu ştiu de unde. Tresar. E vîntul, sau poate cuvintele auzite de mine au rămas să plutească prin aer, fiindcă nu le vine să părăsească platoul !... Ehei, cine a

fost actor o dată, chiar unul d-ăla mic, nu mai uită toată viaţa !...

Intîlnirea cu *nea Gelu* are loc fără prea multe efuziuni lirice. Ba chiar, cu multă răceală şi suspiciune. Genoveva este aici, o aud strigîndu-mă, dar nu poate fi văzută imediat. Se află într-un ţarc special, înconjurat de cearceafuri, unde se bronzează omogen, fiindcă răpitorii i-au confiscat recuzita ca să nu poată fugi. Mai întîi îmi este prezentat un tip ştirb, cu o mutră de babă turcească : Fred, fostul tovarăş de coţcării al lui Enache Ocoleanu, în prezent responsabilul barului de noapte *La Scorpion* şi membru fondator al cunoscutei asociaţii *Propăşirea Ocoleştiului.* El a organizat ambuscada din curtea Sanatoriului de Aerofa-gie, datorită căreia Enache şi profesorul Ambrozie au scăpat din mîinile miliţiei... *Ă* făcut acest lucru fiindcă e un tip sentimental. Deşi Enache 1-a dus tot timpul şi n-a vrut să-i spună unde a îngropat banii.

— Un egoist, precizează noua mea cunoştinţă. Acum o să luăm noi, eu şi cu Gelu, toţi banii. Precis sînt în insuliţa din faţă.

•— Uiţi că Trepied a avut o copie de pe hartă ?

— Da. dar nu ştia cum se numeşte fostul promontoriu!

Ţi-era şi milă, văzînd atîta naivitate ! Mă rog, dacă găseau acolo comoara, să le fie dăruită ! Eu eram bucuros că o văd pe Genoveva... Na-vă, domnule, hîrtia, şi daţi-i drumul fetei că ne apucă ora mesei !... Comandorul mă făcu atent că va trebui să-i însoţim, ca să nu dăm alarma prea repede. Fie !

— Cum te simţi, puişor ? o întrebai pe Genoveva, după ce aceasta se alătură grupului. Ai vreo reclamaţie de făcut ?

— Nici una ! Nea Gelu m-ar fi apărat cu trupul lui. Nu-1 vezi ce muşchiulos e ?

Zău dacă merita să te zbaţi pentru alţii ! Eu pierd timpul şi dînsa e în extaz după sistemul muscular al acestui înotător de profesie. Te pomeneşti că ideea cu schimbul a fost chiar a ei. înotul, sportul în general, stabileşte între oamenii care-1 practică, relaţii pe care noi ăştia, sedentarii, nu le putem înţelege. Mă îmbarcai bombănind în şalupa bazei sportive. Genoveva era îmbrăcată în roşu ca o garoafă, Comandorul sta la cîrmă, maseurii calificaţi trăgeau la rame cu priviri stupide, Fred era Fred şi nimic mai mult, iar eu mă zbăteam ca un prost pentru treburile altora.

Măcar să-mi fi apărut printre sălcii ondinele de altădată, armata subacvatică a maestrului Trepied, sau altele, inventate de navigatori, ca sirenele lui Ulise, născute din evaporarea apei sau din ameţeala pe care ţi-o dă necontenita legănare a valurilor. Debarcăm unul după altul, prudenţi, scrutînd bălăriile. Insula e însă pustie. Sirenele se dezalterează probabil prin barurile de pe litoral, iar doberman ii au emigrat. Comandorul ne dirijează cu gesturi hotărîte spre locul unde am văzut troiţa. Iarba a crescut înaltă şi troiţa pare de turtă dulce. Dar ceva nu e în re-

gulă, căci în jurul ei tot pămîntul e răscolit pe o rază de cîteva sute de metri. Ştiam că banda lui Sonny Boy n-o să lase locurile necercetate. Comandorul şi Fred se apropie cu lacrimi în ochi. Visurile lor cele mai dragi, visuri de îmbogăţire fără muncă, s-au spulberat într-o clipă.

— Dacă asta vă consolează, le spun eu, aflaţi că aici s-au făcut săpături sistematice, dar nu de către amatori, ci de o echipă de arheologi.

— Ştiu un şantier pe-aici, spuse Fred. Hai repede acolo !

— Mai întîi să mergem la bază, să ne înarmăm ca lumea.

Eu şi Genoveva eram liberi. Nea Gelu îşi smulse cu greutate, din piept, aceste cuvinte. Genoveva părea ninsă. „O să vin să-mi iau bagajele, nea Gelule !"... De ce nu ţi le iei de-acum ?... Mai avea două lecţii de înot... Da?, Bine!...

— Acum, uite ce... Eu vreau să mă iau după indivizii ăştia. Arhibald este şeful şantierului şi mă tem, deşi nu-1 pot suferi, să nu i se întîmple o nenorocire.

■— Dar n-avem barcă.

— Suie-te în maşină şi taci din gură ! Nu prea sînt mulţumit de tine ! Nici nu m-ai întrebat ce face Raminagrobis. Era foarte îngrijorat că ai dispărut...

— Nea Gelu 1-a văzut cu o blondă ! Cu Cleopatra !

— Am arestat-o eu şi i-am dat-o în primire s-o păzească. Nu înţeleg ce vezi rău în asta.

— Parcă eu nu ştiu că voi vă acoperiţi unii pe alţii. Tăcui, jignit că mi se punea buna credinţă la îndoială tocmai într-o problemă atît de gravă. Apăsai pe acceleraţie şi avusei satisfacţia, cînd intrarăm în apă, să o aud pe tovarăşa mea scoţînd un ţipăt. Apoi se linişti. Graţie lui Mălai mare şi a maşinii de împrăştiat frunze, Tragusta

merge a capeapă. O băgai în vitează, fă cu cît eva curbe ca i să-i cunoscto atepo sibilităţile, în sfîrşit, num

ă grăbeam. Ştiam că o să se la se cu bătaie şi n u intenţ io nam să -1 scu- te sc pe Ar hi ba ld de to at e gr eu tăţil e vi eţ ii.. .

într-adevăr, cînd ajunserăm la şantier toţi arheologii erau legaţi, iar licheaua de Arhibald avea un ochi vînăt şi înjura ca-n codru. Echipa de şoc a Comandorului tocmai terminase percheziţia prin corturi dar nu găsise nimic

— Tu ce mai cauţi aici, bă ! ? se răsti nea Gelu la mine.

— Am uitat să vă spun ceva. Acum vreo săptămînă, Sonny Boy şi cu Trepied, făcînd acelaşi raţionament ca voi, au vrut să sape pe insulă. Eram întîmplător la filmare şi i-am auzit fără să vreau. Vorbeau în englezeşte crezînd că nu-i înţelege nimeni. Ca să nu se spetească săpînd, i-au trimis vorbă lui Arhibald că au găsit o scoică ciudată. De fapt, o scoică şterpelită de Trepied de la muzeu. Arhibald nu s-a prins, şi a răscolit toată insula ! Şi-n loc de comoară — sufletul !...

.. — De ce nu ne-ai trimis vorbă, idiotule, că e o farsă, mă ocărî colegul meu de arheologie. Am muncit de pomană şi planul o să rămînă în urmă.

— Puţin îmi pasă mie de planul tău !

— Şi pe noi, zise Comandorul, de ce ne-ai lăsat să ne trambalăm pînă aici, dacă ştiai cum stau lucrurile ? Acum îţi dau cîteva labe !

— M-am gîndit că trebuie să aveţi, şi voi, propria voastră experienţă de viaţă. De-asta complicii tăi au un aer atît de imbecil — nu-i laşi să cugete cu propriile lor minţişoare !

Ofuscat, Furfurel se smuci să mă cîrpească dar îi pu-îsei o piedică. Ii sfătuii şi pe ceilalţi să stea liniştiţi, deoarece cu mine nu prea aveau spor. După cîteva clipe de şovăială toată banda ne întoarse spatele.

— Hai la revedere ! spusei şi eu, dînd să mă urc în maşină.

— Ce faci ? Nu ne dezlegi ?

— Păi ce, eu v-am legat ?

■— Atunci n-o să afli niciodată unde e Alidada !

Taci că era bine ! Alergasem după una şi dădeam peste două. Alidada era şi ea într-un cort, legată cobză. Purta o *rochie albastră cu păpădii galbene* şi părea foarte încurcată. Nu ne dădu nici o explicaţie plauzibilă despre fuga ei de-acasă. Mai mult, ne rugă să nu ne amestecăm.

— Sper că nu te-ai încurcat iar cu filfizonul ăsta. Dacă ai chef, uite, îţi las ţie onoarea să-1 dezlegi.

— Puţin îmi pasă de el, dar o să-1 dezleg. Ai să înţelegi mai tîrziu atitudinea mea !

— Eşti cam misterioasă, dar nu vreau să stau în calea fericirii tale. După ce termini aici, te. aşteptăm la vilă. Bine că n-ai păţit nimic. Puteai să-i comunici Micşu-neascăi.

— Am promis să nu iau legătura cu nimeni !

Nici Genoveva nu reuşi s-o convingă. Arhibald rinjea nesuferit, voind să lase impresia că prietena noastră rămîne pe şantier din cauza' lui, ceea ce era complet neadevărat.

Dacă aşa stăteau lucrurile, nu mai aveam de ce în-tîrzia prin acele meleaguri. Sus, păpuşo, şi hai la masă !... Tragusta se lansă pe apă sub privirile uluite ale confraţilor care ţinuseră să ne conducă o bucată de drum, drept mulţumire că i-am scăpat de invadatori ...Ura şi la gară !... Iar apă, iar cimitir, iar şosea asfaltată, iar case, iar străzi... In vilă nu e nimeni ! Musafirii zac încă în micile lor cuibare de nisip. Foarte bine ! O pun pe Genoveva să se spele şi să se pieptene, şi o instalez, fără să-i spun nimic, în fotoliul cel mare din hol. Apoi mă reped pe scări să văd ce mai e nou în camera aparatelor.

Vila e, cum spuneam, pustie. Dar după un colţ al coridorului zăresc o coadă ţanţoşă. Desigur, eternul Csicolas într-una din plimbările lui misterioase. Mă iau după el în vîrful picioarelor. Nici nu pare să se ferească. In gură duce un picior de pui ! Ăsta o să-mi devalizeze toată cămara !... Urcăm, în mare conspirativitate, pînă la etajul superior. Aici, în capătul final al coridorului, sub scăriţa ce duce la mansardă, e un infundibul plin cu obiecte scoase din uz : un xilofon ruginit, cîteva ştergătoare de papură, un tam-tam fără mătăuze şi o amplă cortină verzuie, pătată cu mari continente de cafea. Cum ajunge acolo, Csicolas zgîrie toba într-un anumit fel, şi, imediat, printr-o spărtură a lemnăriei, apare cu sfială, un căpşor de ciocolată, bine cunoscut mie şi lui Csicolas !... Domnişoara Clotilda Brack ! Ce plăcere !... Mă bucur să te întîlnesc !... Colaboratorul meu întoarce capul cu demnitate. Pardon : *Doamna !*... Ah, într-adevăr ?... Atunci, omagiile miele, *Doamnă !* Şi ţie ura, bă, pişicherule ! Făceai pe

misteriosul cu mine ? Să-ţi fie ruşine ! Pe voi, nobilii, numai dracu vă mai pricepe !...

Csicolas e ţeapăn de orgoliu, dar nu uită să împingă cu botul piciorul de pui spre aleasa inimii sale. Acum îl înţelegeam. în locul lui la fel aş fi făcut !... „Da, mai ales în situaţia ei", îmi explică Csicolas prin semne... Mă uit mai cu atenţie şi văd că talia fostei domnişoare Brack s-a cam împlinit. E mai mult un fel de burticică, pe care distinsul meu colaborator, grijuliu ca orice tată, o ocroteşte înlăturînd din calea ei toate obstacolele ! Aferim, bătrîne ! te credeam un visător şi cînd colo văd că am de-a face cu un adevărat om de acţiune ! In semn de gratitudine, căţeluşa Clotilda intră o clipă în ascunzătoare şi se întoarce cu botul plin de hîrtii. Sînt bani vechi de pe vremea inflaţiei, bancnote de o sută de mii, de un milion, de cinci mi-

M2

Im.uir !... Da, înţeleg, ştii cît de ahtiaţi sînt oamenii du;->â kmi şi ai vrut să-mi faci o plăcere. Mulţumesc, dar nici **.rJ** ia, nici ăilalţi, nu valorează mai mult decît hîrtia pe c.uv au fost tipăriţi...

îi las şi plec, clătinînd din cap. Proastă impresie trebuie să aibă animalele despre oameni... In camera penta-gnnală, aparatele stau încremenite. Dar Niţă Cerebralul a fost tot timpul atent şi poate a prins ceva. Pun banda şi ascult. Nu e decît un mesaj de la cosmonautul Gicu C. Niculescu. Bate cîmpii cu *Selena* lui. Ascult cu jumătate de ureche dar un pasaj îmi atrage atenţia : „...trupurile lor sînt imateriale. Am încercat s-o strîng în braţe şi nu am prins decît vidul. Au fost proiectaţi prin telepatie de pe planeta lor. Totul e doar o iluzie. Iluzie sînt oraşele subterane, iluzie această copilă de aer, cu rochia ei albastră plină de păpădii galbene.,,"

Albastră cu păpădii galbene ? Hm !...

Din curte se aud voci. Cuartetul de pe plajă se întoarce cu glasuri frivole.

— Ah, blondele ! spune Raminagrobis cu glas languros. Le ador ! Moartea mea sînt blondele, Cleopatra, ţine bine minte acest lucru !

Cobor în fugă scările. Ştiu de mult că lui Raminagrobis îi plac blondele, dar vreau să văd ce o să spună cînd va da ochi cu Genoveva. Aceasta a auzit, şi ea, cobza lui Mălai mare. S-a ridicat în picioare, ca o statuie a indiferenţei, lăsîndu-şi părul pe umeri. Cînd musafirii pătrund în încăpere, o rază de soare i-1 poleieşte pe neaşteptate, de parcă ar fi o torţă ce arde cu flacără moale.

Fiindcă şi Genoveva e tot blondă !... Moartea lui Raminagrobis !...

CAPITOLUL XXIX

Misterul camerei pentagonale

— Deci, tu, păpuşo, continui să nu ştii nimic în legătură cu Mirandolina ! Parcă aşa spuneai ?... Nici cine a răpit-o, nici unde a dus-o, nimic !...

— Iţi dau cuvîntul meu de onoare, ce naiba !

— Jură ! Zi-i după mine : să nu mă mai mărit, dacă am vreun amestec.

— Refuz ! Nici în glumă nu se spun vorbele astea !

Zîmbii cu mîhnire. Atunci vom proceda astfel : dumneaei va rămîne în vilă şi va scrie de două sute de ori, cu litere gotice, sub supravegherea Genovevei, fraza următoare : „De azi înainte, voi spune întotdeauna adevărul şi numai

adevărul!" Raminagrobis se elibera din funcţia de paznic, pentru care nu dovedise aptitudinile scontate ; Micşuneasca va lua în primire aparatele, căutînd să capteze orice mesaj transmis pe calea undelor, iar Vicepreşedintele, strateg înnăscut, trecea la comanda* supremă a vilei.

— Atunci eu pot să mă duc la culcare, se grăbi Mălai mare să tragă concluzia.

— Tu mergi cu mine ! Ai un sfert de eră ca să te echipezi pentru luptă. In noaptea asta vom face ravagii ! Executarea !

Urcai repede la mine să mă pregătesc. Un maiou negru, pe gît, era tocmai potrivit pentru astfel de expediţii nocturne. (Luai şi manda de biliard).Un chip energic mă supraveghea din oglindă zîmbind sardonic. Sărmanii, bieţii

n u i adversari ! Fără să vreau, aruncasem o mănuşă, şi forţe oculte comiseseră imprudenţa să o ridice! Făcui cîteva mişcări de braţe şi picioare menite să-mi redea supleţea articulaţiilor. Trecuseră ani de zile de cînd nu mai execumsem la trapez, în faţa unei mulţimi îngrozite, numărul meu de senzaţie : Olandezul zburător — triplu salt-mor-tal, fără plasă, la cincisprezece metri înălţime, imediat sub cupola circului !... Dar iată că, în aceste clipe, sîngele îmi gilgîia în vine, făcîndu-mă să retrăiesc beţia de altădată a marilor premiere. Mă simţeam dîrz, viforos, ca-ntr-un rol jucat cîndva în mijlocul arenei cu talaş ; o parodie comică a duelului din actul întîi al piesei Cyrano de Bergerac (,,Cu graţie-mi zvîrl pălăria... etc, etc"). îmi amintii şi cuvintele :

Căciula mi-o-ndes pe urechi,
Strîng brîul pe mijloc, vîrtos,
îmbrac şi cojocul cel vechi, Sînt
vină, mă simt arătos; Ciomagul l-
apuc fioros, Să dau, cînd bătaia s-
o-ncinge ! Eu nu mă încurc, rad *la*
os l La urmă de tot voi atinge !

Cînd vom fi mai liberi o să i le recit şi lui Raminagrobis care e un degustător de poezie subţire. Deocamdată, mă îndrept spre ieşire cu paşi felini, de panteră neagră. Nevăzut, neauzit, aşa cum mă voi năpusti asupra inamicilor : precum trăsnetul lui Alah ! Numai să dau de ei !... In hol, Csicolas mă întîmpină cu priviri de tată îngrijorat. Coana Veta a închis cămara cu cheia şi... Aha, e grav ! Să căutăm o sîrmă. Nu e o broască prea complicată, ce-> dează repede sub presiunea şperaclului improvizat. Şi, fii atent, Csi, parizerul ăsta e colosal ! că e şi dietetic. în plus, eu zic să agonisim şi sticlele astea două de lapte... Lăsăm

totul cum era înainte şi ne strecurăm ca două umbre, cu marfa furată sub braţ, spre cotlonul unde e pitită Clotilda. Infundibulul e acum tapisat cu bancnote, iar fosta domnişoară Brack doarme pe o saltea de milioane... Copii, eu vă las. Voi le-aţi rezolvat pe toate, numai eu nu sînt în stare să-o regăsesc pe Mirandolina... Csicolas face un pas înainte ca la armată... Nu, nu, tu rămîi aici să ai grijă de ea. Hai la revedere !...

Raminagrobis mă aşteaptă în Tragustă. A îmbrăcat un elegant costum de seară şi nu a uitat nici floarea de la butonieră. Zice că şi Arsene Lupin tot în ţinută de seară pleca la acţiune. Il priveşte, eu l-am luat ,ca să-mi asigure spatele şi să execute. Dacă nu, îl las acasă !... Am înţeles, să trăiţi !... în poartă, coana Vela ne deschide, cu o mină ingîndurată,.. Ce s-a-ntîmplat, tanti ?...

Nimic, adică nimic grav ! Dar Csicolas face în continuare ravagii, expediţii piratereşti în cămară ! Din frigider lipsesc două sticle cu lapte. Cum o fi deschis uşa, cum o fi cărat sticlele, dumneaei nu poate să-şi imagineze...

— Vezi ? Dacă ai lăsa cămara deschisă nu ţi-ai mai pune probleme de-astea.

Mă priveşte lung cu mîhnirea omului care nu a fost înţeles de contemporanii săi. O să-i explic altădată ! Demarez. Peste oraş s-a lăsat un polen cenuşiu ; oamenii pîn-desc apropierea nopţii mîncînd cornete mari de îngheţată populară. Din cauza vitezei, rumoarea zboară pe lîngă noi ca un zgomot de vîslă. Pe sub fumul vioriu al reclamelor de la cinematografe, copiii străzii trec, cu chipuri tmbătrînite. De partea cealaltă, prăvăliile, la ora asta închise, şi-au aprins acvariile cu mărfuri ; dincolo de geam, ghiceşti un întuneric prăfos, plin de molii, mirosind poate a scorţişoară. Lîngă mine, Raminagrobis meditează profund, la cîteva sute de metri sub nivelul mării. In dreptul poştei îl împing cu cotul :

id

— Obiectiv unu : Poşta ! Salt înainte !...

Mălai mare e un reprezentant de la Pronosport şi o caută pe Angi, ca să-i înmîneze un premiu. Da, dar Angi nu e aici ! A venit Benito, logodnicul ei din Italia, şi şi-a luat liber ! Bineînţeles, îi cunosc adresa : ... Farul din Âgi-gea ! Tatăl ei e paznic acolo .... Perfect! Pînă la Agigea, acum sînt cinci kilometri, acum nu mai e nici un kilometru... Parchez în nişte tufe şi asaltez farul, singur, lăsîn-du-1 pe Raminagrobis în linia doua. Uşa turnului e deschisă. Sus, reflectorul scînteiază pînă departe, dar la baza clădirii e întuneric şi miroase a benzină de avion. Urc scările trăgînd cu urechea pe la uşi. îndărătul uneia din ele aud un casetofon : iar *Beatleşii,* şi probabil că din nou li se fac injecţii cu lapte !... Bat discret, apoi mă răzgîn-desc şi mă arunc cu umărul în uşă. Pe pat, Angi, cu priviri indignate, şi alături, Benito, care s-a băgat cu capul sub plapumă !

■— Ce, nu ţi-e bine ? vociferează tînăra şi nonconformista Angi. Ieşi dracului afară !

într-adevăr exagerez. Dar parcă am mai văzut undeva nădragii italianului.

— Auzi, bă, Benito!... Te mai doare glezna?... Sau preferi să-ţi spun tot Trepied ? Maestru de balet şi şan-tajist ordinar ! ?...

Licheaua ţîşneşte de sub plapumă, suplu ca o mînă fără mănuşă. Are o inteligenţă de gradul doi dacă a sperat că mă va lua prin surprindere. Mă sucesc într-o parte, şi-1 apuc din zbor de unul din călcîie, dirijîndu-i saltul înspre chiuvetă, pe care o face praf cu capul. Apoi rămîne nemişcat, fără să-i mai pese că n-are nici măcar cravată la gît.

— L-ai ucis, bestie ! scînceşte Angi, strîngîndu-şi mai tare plapuma în jurul gîtului.

— Fleacuri ! Cînd s-o trezi, să nu uiţi să-i pui şi chiuveta la socoteală !

•— Eşti un măgar ! Mi-a promis că mă ia de nevastă ! Aşa să ştii !

— Dacă l-ai crezut, află că eşti proastă rău ; n-ai să ajungi niciodată şefă de tură ! Dar puţin îmi pasă. Mie să-mi spui pentru cine lucrezi.

— Pentru nimeni !

■— De ce nu mi-ai raportat cu cine a vorbit Cleopatra ?

— Nu sînt obligată ! Şi te rog să te cari imediat ! Luai toate hainele din încăpere şi le aruncai pe geam !...

Aşa, acum să aşteptăm să vină tac-tu. Să vedem ce-o să spună cînd o afla că fie-sa exagerează cu ospitalitatea faţă de turiştii străini. Nu !... Mă ruga din suflet să nu fac una ca asta ! Dacă iubisem şi eu cîndva în viaţă ! Căci între ea şi Benito s-a-nfiripat o dragoste ca-n filme ! Nu vor renunţa niciodată, decît în cazul cînd unul din ei se va răz-gîncii. Îmi repeta propriile cuvinte ale iubitului. Şi, în fond, n-avea nimic de ascuns. Cinematografiştii instalaseră, aici în far, o centrală, pentru nevoile lor. Dacă înregistrase şi ea cîteva din convorbirile noastre, ce vedeam rău în asta ?...

— Păi ăsta e spionaj în toată regula ! Ah, Angi, trădătoareo ! Să-mi spui imediat unde e Mirandolina şi ce vor cei care au răpit-o.

Nici ea, nici Trepied, care se trezise cu un enorm cucui între frumoşii săi ochi albaştri, nu cunoşteau scopurile finale ale lui Sonny Boy. „Eu sînt plătit la bucată !" se scuzase maestrul de balet, „iar Angi e nevinovată !" Cu Mirandolina era mai simplu. Fusese sechestrată de Roger, la rugămintea Cleopatrei, care voia să-i ia locul în film.

— Probleme personale, deci, conchise Angi. Eu şi cu Benito nu ne amestecăm. Nu-i aşa, Benito ?

Ba eu mă amestecam ! Le ordonai să ia pe ei cîte un cearceaf şi : înainte marş ! Să auzim ce spune şi Roger fte chestia asta !... Aveam, în sfîrşit, un punct de reper, aşa că lansai Tragusta cu viteză, spre Centrul de **Răcoritoare.** După cîteva minute de zbor, văzui printre case campanila acoperită cu şiţă. In poartă, Maciste, în maiou, cu **braţele** tatuate cu ancore. Ne primi cu eternul său zîmbet adipos. Aveam hîrtia de zece lei pregătită. O luă cu plecăciuni, făcînd-o să dispară în buzunarul de la spate al pantalonilor. Era fericit că ne revede, din păcate, domnul Roger îi dăduse ordin că nu primeşte pe nimeni.

— Pe mine mă aşteaptă. Te rog să lepezi scobitoarea din dinţii tăi cariaţi şi să mă anunţi !

Bruta scoase cu un gest mecanic scobitoarea, apoi o băgă la loc. îşi jucă puţin muşchii ca să mă sperie.

— Dom Roger a zis că dacă te prind dînd tîrcoale pe-aici să te cotonogesc. Zicea că pentru oricine e acasă, numai pentru panglicarul ăla, adică pentru tine, nu ! Dacă te las să intri, mă concediază î

Puţin îmi păsa mie de asta ! încercai să fac un pas înainte, dar portarul îmi dădu brînci. îi răspunsei cu aceeaşi monedă ; în felul acesta schimbarăm cîteva servicii, în care timp, poarta de lemn, sculptată cu motive din munţii Oaşului, începuse să scîrţîie precum coloşii lui Memnon la apropierea zorilor... „Cară-te, bă, că te accidentez, n-auzi ? !..." ,,De ce să nu iei o sută de lei, şi să zici că nu erai în poartă cînd am venit eu ? !...'" ,,Nu-mi stă în caracter !"... ,Atunci, şi eu, îmi declin orice răspundere, faţă de văduva şi de orfanii tăi !cc „Iar tu, sper ca ţi-ai plătit ratele la Adas. în felul acesta nu vei avea probleme cu spitalizarea, şi cu cele ce vor urma !..."■

Totul pe un fond de bufnituri şi icneli. Cu pumnii lui, Maciste ar fi putut bate picioare de pod în pămînt, numai că, ştiind-o pe Mirandolina pe-aproape, muşchii mei funcţionau ca nişte arcuri de oţel. îmi dădeam totuşi seama că o singură lovitură m-ar fi scos din luptă şi atunci îmi atrasei adversarul pe o alee cu pietriş şi, cu şpiţul, îi um-

piui pantofii cu pietre. N-am să repet cuvintele pe care Maciste le pronunţă cu această ocazie. „Loviturile astea de la mine le-a învăţat !" le explica Raminagrobis celor doi ostatici... Da, însă mai trebuia şi niţică inteligenţă, pentru a contrabalansa diferenţa de categorie. Cu o mişcare fulgerătoare îi rup lui Maciste nasturii de la bretele. Orice acţiune îi e paralizată, dacă nu vrea să piardă pantalonii. Cîteva minute creierul său neted şi lucios funcţionează în gol, apoi se predă.

— Să ştiţi că nu e nimeni acasă, oftează el. Dom Roger şi cu prietena voastră au plecat acum o oră cu maşina. Două sute ca să vă spun unde. Şi, bineînţeles, discreţie I

Ii dădui cinci, şi bretelele pe deasupra !... Bodaproste, parcă aşa se zice ? Ei bine, întreg colectivul putea fi găsit la

hotel Paradis, camera 312 ! Pe ochii lui ! Dar să nu spun la nimeni !... Bine, bă, hai şi la Paradis ! Mergem şi-n iad dacă e nevoie !... Şi din nou pe străzi printre casele carbonizate de întuneric. Intrarea la hotel e luminată de un reverber, dar dincolo, într-un mic scuar, o ambulanţă albă îmi atrage atenţia. Mă dau aproape şi bat cu pumnul într-unui din geamurile mate. Se aud foşneli, apoi vocea lui Narcis Smith... „Cine dracu sînt imbecilii care bat ?"... Să mă scuze, şi el şi Luminitza, dacă e înăuntru... „da, e înăuntru, şi ce-i cu asta !"... însă aveam nevoie de ajutorul Interpolului... înăuntru se aprinde un bec de 60 de waţi, Narcis înjură, aud şi nişte şoapte subţiri, în sfîrşit uşiţa se crapă... Ce pofteşti ?... Să-i ia pe strigoi înăuntru şi să aibă grijă de ei pînă îi arestez pe americani pentru răpire de mirandoline, crimă aspru pedepsită de codul meu penal... Să nu vină şi el ?... Nu, ar fi un masacru !

Urc cîte trei trepte pînă la camera 312. De sub uşă iese o sabie de lumină. Trag cu urechea... „Pe nouă !" zice un glas... Ii fac semn lui Mălai mare, şi trecem amîndoi, în acelaşi timp, prin uşă. Interlocutorii noştri din seara aceasta

350

sînt, în ordine alfabetica : Papastratos (cîrciumarul), Roger, Sonny Boy şi maestrul Tinichigiu ! P—R—S—T ! Joacă *unu mic,* în cinci, fiindcă i-au dat cărţi şi lui Ilie Ciurescu, aflat însă de cealaltă parte a ecranului. Menzile de biliard zbîrnîie ca nişte zbîrnîitori de zmeu prin aerul poluat de fum de tutun. Noapte bună Papastratos, noapte bună Tinichigiu, noapte bună Sonny !... L-am păstrat treaz pe Roger ca să-mi dea raportul. Il ajut să se reculeagă cu vreo douăzeci de labe alternate cu tot atîtea dosuri. Din nenorocire, Mirandolina nu mai e prizoniera lui. O reţinuse alaltăieri fără brutalităţi, respectînd cu stricteţe deviza : honni soit qui mal y pense,, la cererea Cleopatrei, cu care era ca şi logodit.

— Şi azi-dimineaţă am pierdut-o la poker ! Că noi lucrăm de 48 de ore. A cîştigat-o Sonny Boy cu o chintă la Costică scoasă din mînecă. Nu ştiu ce intenţii are cu ea.

In cazul acesta să stăm de vorbă cu americanul. **II** sondez de cîteva ori cu piciorul la trei coaste şi regizorul îşi revine, uşor obnubilat. De fapt joacă marea scenă a vieţii sale, căci, dîndu-şi seama de primejdie, profită de un moment de neatenţie şi se refugiază în baie.

— Fiţi foarte atenţi, ne strigă el de dincolo, că am două pistoale încărcate.

Ii fac semn lui Raminagrobis, şi îngrămădim toată mobila din apartament în dreptul uşii. Am de gînd să chem pompierii, dar Papastratos — Dumnezeu să-i dea sănătate ! — s-a trezit şi ne vinde un pont.

— Eram de faţă cînd Sonny Boy a ordonat să fie dusă pe submarin. El crede că averea lui Ocoleanu e ascunsă în vila Reduta şi vrea să te oblige la un schimb.

— Ştii cumva unde e submarinul acum ?

— E pe lîngă *Epava.* Echipajul urmează în fiecare noapte tratamentul preconizat de mine, cu lichior de ştevie,.

351

Ridic tabăra imediat, lăsîndu-1 pe Sormy Boy claustrat în baie. Pe ceilalţi îi iau cu mine. Asfaltul fîşîie din nou sub anvelopele Tragustei. Pe pasarela de la *Epava,* Papastratos, care a depus jurămînt de credinţă, o ia înainte. Reapare după cîteva minute cu un matelot de gît... „La paşa vine un arab !"... Il miruim, îl conservăm, îl punem la saramură... „Şi rînd pe rînd sosesc arabi... La fel ca primul, dar mai slabi !..." Cînd avem toată colecţia îl luăm pe căpitan la întrebări... Că hîr, că mîr... submarinul e acolo!... Atunci, înainte marş! Il găsim niţel mai la dreapta. O tărtăcuţă de şapte-opt locuri care seamănă puţin cu batiscaful lui Picard... Hai, copii, la cine sînt cheile ?... înainte de a deschide, ciocănesc uşor în

peretele de tablă. Mirandolina nu răspunde. Te pomeneşti că e cu mîinile legate la spate. Cobor rînjind, fericit cu anticipaţie... „Cine te scoate pe tine puişor, din toate încurcăturile ?..." Din nefericire, sau din fericire, colivia e goală ! Mirandolina a zburat ! Pe bancheta unde o lăsaseră, găsim un bileţel : „Imbecililor ! Nu mai agăţaţi dublura cheilor, la îndemîna primului venit. Puteaţi rămîne fără submarin, dacă eram o fată rea. Vă doresc tuturor grabnică arestare. Mirandolina !"

Iar am dat greş ! De ce n-o fi stat cuminte la locul ei ? Totdeauna îmi face greutăţi fata asta ! Acum pe unde s-o mai caut ?... Ne întoarcem încruntaţi la *Epava,* unde dau ordin să fie eliberaţi toţi prizonierii. Imediat după asta, Narcis şi cu Luminitza pleacă cu ambulanţa, fără să-şi mai la la revedere. Nu pot să zic nimic : şi aşa au pierdut prea mult timp cu problemele altora. Mă urc în maşină bombănind, înciudat pe toată lumea şi în special pe mine însumi... Şi Raminagrobis ăla pe unde naiba tot bîntuie ?... Claxonez cu furie pînă cînd îl zăresc venind dinspre *Epava,* în pas alergător.

852

— Dacă te mai dezlipeşti de grup, îi spun, o să rămîi 'de căruţă. N-am poftă să aştept după toată lumea.

— Da ? Eşti cam mojic. Aştept să-mi ceri scuze ca să-ţi pot spune unde e Mirandolina în acest moment.

— Scuzaţi !

— Cam scurt. în sfîrşit... adineauri am vorbit cu Vice-preşedintele. Fiinţa adorată s-a întors singură la cuibul ei drag !

Ultimele cuvinte s-au irosit în trena de aer a Tragus-tei. Dar n-aveam nevoie de ele ca să mă bucur. încep să răcnesc marşul meu preferat: „Trecea fanfara militară !" şi fac semn să mă secondeze în terţă sau în ce-o vrea el. în curtea Redutei mă potolesc. Nu trebuie să arătăm prea mult entuziasm, că pe urmă subalternii ni se suie în cap. O uşoară îngrijorare, puţină tandreţe e suficient...

— Ura, Mi ! Mă bucur că ai venit î Eram îngrijoraţi cu toţii.

Are în priviri ceva de pisică sălbatică sau de pasăre obişnuită să zboare deasupra torentelor. îmi oferă o frunte pură, de şcolăriţă premiată la un concurs de matematică, dar zîmbetul ei e ironic. în sinea sa cred că se bucură că nu eu, ci ea singură a reuşit să scape din ghearele răpitorilor, îmi torn un pahar mare de sunătoare, pe care îl dau peste cap dintr-o singură mişcare. Iar începem să ne hîrjonim ! Caut cuvinte de spirit care să-mi asigure superioritatea morală, dar nu le găsesc.

— Ia fiţi atenţi ! strigă Micşunească. Cosmosul vrea să comunice ceva.

— Dacă mă gîndesc la distanţele enorme dintre particulele atomice şi nucleu — se aude vocea lui Gicu — şi noi pămîntenii sîntem fiinţe de fum, inconsistente. Căsătoria dintre seleniţi este, de fapt, unirea a două umbre. Cei care se iubesc, se strîng în braţe : o îmbrăţişare din care nu se vor mai dezlipi niciodată. Electronii unuia trec

pe orbitele celuilalt pentru totdeauna. Din Gicu şi Selena se va naşte o nouă fiinţă pe care o vom numi poate Gisela...
Apucai microfonul cu delicateţe :

— Gicule, las-o baltă ! Ia-o pe Selena sau Alidada, cum vrei să-i zici, şi veniţi acasă ! Da ! rochia albastră cu păpădii ne-a lămurit cam pe unde ai ajuns. Şi nu fi nefericit : data viitoare poate o să ai mai mult noroc !

închisei. în camera pentagonală unde ne adunasem cu toţii, s-a făcut răcoare. Toţi prietenii îmi ocolesc privirile, numai Mirandolina îmi zîmbeşte cu un uşor dispreţ. Dar ce naiba am făcut, fraţilor ! Adică toţi au suflete gingaşe numai eu sînt un bădăran ?... Tocmai eu care mai adineauri mă gîndeam că dacă umbra mea şi a Mirandolinei s-ar fi unit, ca umbrele celor ce locuiesc în lună, noua fiinţă ar trebui să se numească Palmira, nume de oraş antic, cu comori dispărute şi temple înecate de bălării. Dar cui să-i spui toate astea ?...

Privesc din nou la Mirandolina şi mi se pare că tremură, într-adevăr, prin draperii pătrunde o şuviţă rece de aer, dar cînd mă aplec să închid geamul o rafală de gloanţe începe să piuie ! Ne aruncăm la podea, însă e clar că vila e încercuită. O nouă rafală retează sticlele de sunătoare de pe masă, apoi dărîmă tapetul cu versete din Coran pe o mare porţiune. Dedesubt se vede o altă pictură mai veche, pe care o recunosc imediat. Un sfînt Valentin cu mîna întinsă ! îndărătul peretelui pe care îl indică degetul preasfîntului, e ascunzişul Clotildei. Care, după cum ştiu eu, doarme pe o saltea de milioane. Dar cei de-afară nu ştiu că milioanele astea sînt false. Ei trag cu gloanţe adevărate !

Păi dacă aşa stau lucrurile ia să scoatem noi un drapel alb la fereastră !...

CAPITOLUL XXX

Valsuri nobile şi sentimentale

In clipa următoare, gloanţele încetară să mai piuîe în jurul nostru şi zece sau cincisprezece reflectoare puternice, instalate în diferite puncte de jur împrejurul curţii, învă-luiră întreaga vilă în tentaculele lor orbitoare. Ai fi jurat că un incendiu rece a cuprins grădina şi că se aude cum pîrîie ramurile boschetelor, ca sub efectul unei insesizabile combustiuni. Deranjate din somn, şopîrlele, cuibărite la acea oră în pietrişuri mai calde, o tuliră, pe tăcute, în jungla de mărar plantată cîndva de coana Veta. Motoare puternice, pînă atunci mute, începură să duruie ca la treierat, şi poarta grea de fier fu deschisă larg de indivizi necunoscuţi. Ne ridicarăm cu teamă de pe covor scuturînd de pe noi firimiturile de moloz căzute din perete. Ca-n clipele ei de dulce temere, Mirandolina se lipi de mine, apoi se depărta repede :

— Acum ţi-ai găsit să faci pe drăgăstosul ? mă apostrofă ea ; mai bine vezi ce se întâmplă afară !

Pe dracu ! Din balconul camerei pentagonale, toată lumea putea să vadă strada luminată *a giorno.* Deşi ora era înaintată, pe ambele trotuare staţionau o mulţime de oameni îmbrăcaţi în costume din secolul trecut. în timp ce macaralele pentru filmări panoramice îşi ocupau locurile printre ronduri, vreo douăzeci de bezmetici cu jobene în. cap intrară în fugă pînă în faţa vilei, unde se trîntiră la pămînt, fără să-i fi atins cineva cu vreun deget. După ei, femei disperate, purtînd largi rochii cu volănaşe, se aruncară gemînd sfîşietor peste trupurile, chipurile neînsufleţite, ale iubiţilor. Încă nu ştiam ce să cred, cînd la picioarele mele simţii amuşinînd ceva : era fidelul Csicolas, cu o splendidă bucată de capac în gură... Du-te, bă, de păzeşte înfundibulul, că aici am eu grijă !... Un vals nobil şi sentimental, venit de nu ştiu unde, contamina atmosfera, şi, în timp ce vocea regizorului de platou striga : Motor ! mulţimea făcu un pas înainte, ocupînd toată strada. Imediat după asta, prin dreptul ferestrei trecu pieziş o nacelă cu oameni congestionaţi, purtată de un braţ metalic articulat, şi, cu ajutorul unor mari folii strălucitoare instalate în iarbă, balconul fu invadat de o lumină insuportabilă. Inţe-leserăm că se transfoca intens asupra batistei albe, înfiptă de mine acum cîteva minute, în vîrful unui vătrai, în semn de capitulare.

— Fiţi fără grijă, copii ! le strigai colaboratorilor mei apropiaţi, nu e nici un pericol serios. Imbecilii ăştia s-au apucat să filmeze la noi în curte, deşi nu-mi amintesc să-mi fi cerut voie. O să le pun la socoteală şi ultimul firicel de iarbă 1 Ce, aşa merge ?

Era evident că Sonny Boy înscenase toată această parodie ca să poată pune laba pe milioanele zidite în peretele camerei pentagonale. Dar nu le mai spusei celorlalţi, ca să aibă şi ei parte de o surpriză... Jos, acţiunea continua paranoică, aşa cum o visase creierul înfierbîntat al cineastului american. Un escadron cu lănci şi prapuri trecu în galop silind întreaga figuraţie să se refugieze în curte. In fundul grădinii, echipa de focuri şi zgomote aprinse grenade fumigene, iar in văzduh fură lansate rachete luminoase, cu paraşută. Era un moment culminant, pesemne, fiindcă mi-radoarele operatorilor începură să brăzdeze cerul, în toate sensurile, ca nişte mici teleferice... Da, într-adevăr, iată că din umbra pergolei, au răsărit în acest moment nişte vlăjgani, bineînţeles mascaţi, care se fac că trag la pistoale în toate cele patru puncte cardinale. îmi e imposibil să ghicesc dacă atacă sau apără vila, dar bănuiesc că acest amănunt nici pentru regizor nu are prea multă importanţă. Valsul acela demodat izbucneşte din nou cu forţă... ,,0, ce tristeţe dureroasă !" ar spune Raminagrobis dacă ar **fi** lîngă mine... Sînt convins că publicul din staluri va smior-căi cu bună credinţă, mai ales că din mulţime se desprinde acum o arătare în alb, o junâ copilă cu păr răvăşit care înaintează fără să se teamă de gloanţe !... Oh, suflete, ai grijă de tine !...

— Trageţi, o, voi, cruzilor ! (sau cam aşa ceva) strigă fecioara, sfîşiind, cu un gest brusc, vălul imaculat ce-i acoperea pieptul.

Prim-plan : Ţoancă mică ! Lumini şi aparate se concentrează asupra acestui obraz cunoscut, ce pare acum, din cauza fondului de ten, mai mult pictură *al fresco,* decît chip omenesc. Unde eşti, Gicule, să-ţi vezi logodnica pământeană ?... Privirile interpretei strălucesc cu vîlvătaie, probabil i-au dat să bea sunătoare, sau alt vasodilatant. In jurul ei, figuraţia se buluceşte. Mascaţii au dispărut !

Ba n-au dispărut deloc ! Uite-i aici, lîngă noi !... Prin uşa dată cu furie la perete, năvălesc, unul după altul, crunţi, cu topoare şi răngi în mîini, puşi pe dărîmare : Sonny Boy, Fred, Trepied, Comandorul !... Aproape toată gaşca ! Cum au făcut, cum au dres, văd că au căzut la pace şi sînt dispuşi să împartă între ei, frăţeşte, milioanele lui Ocoleanu. Eu şi musafirii mei nu avem nici un rol în treaba asta. Adică doar pe cel de victime, dacă facem cumva vreo mişcare în plus.

— Nici o grijă, Sonny ! îl asigur. Din partea noastră aveţi toată înţelegerea. Sînteţi nişte cazuri în care numai medicina ar mai putea avea un cuvînt hotărîtor ele spus... După cîte înţeleg, vreţi să spargeţi zidul ăla, nu ?...

— Eşti deştept nevoie mare.

— Daţi-i drumul ! Sînteţi invitaţii mei !

Mă umflu în pene, fiindcă Mălai mare şi Vicepreşedintele mă privesc aiuriţi... „N-am ce să vă fac, inginerilor, aici e diplomaţie subţire !..." Invadatorii scuipă **în** mîini şi se apucă de treabă. Dar fetele noastre nu le-au acordat nici o atenţie. Şi Cleopatra, şi Mirandolina, şi Micşunească, privesc în curte, roase de o neagră invidie. Ţoancă mică îşi joacă rolul vieţii sale, mai mult unduiri de şale şi gesturi dramatice, decît cuvinte. Pe astea o să le imprime probabil în post-sincron ! De furie, logodnica mea îi aruncă un vas cu peşti aflat alăturea, pe un gheridon. Nu îndrăznesc să protestez, ca să nu cad tot eu vinovat. Cleopatra a dispărut pe uşă. Nu poate suporta ca alta să-i ia locul, după toate sacrificiile făcute. în curînd degetele ei s-au încîlcit în părul protagonistei dar nici aceasta nu se lasă. Are loc o păruială în regulă, se filmează intens,

nici nu ne dăm seama cînd un convoi de autocamioane stopează în faţa vilei şi curtea e luată cu asalt de o oaste înarmată cu cîrje şi proteze, pensionarii lui madam Ocoleanu, al cărei glas se şi aude dînd ordine. într-o clipă, figuranţii în costume de epocă sînt măturaţi la pămînt; rămîn în picioare doar cele două hurii încleştate, una în părul alteia. O mare de lanterne înconjură pergola, dar poziţia nu e definitiv cîştigată, fiindcă dinspre plajă năvăleşte, cu torţe răşinoase în mîini, o gloată cu priviri rătăcite, îmbrăcată în halate lungi de spital şi cu bonete liliachii puse strîmb pe o ureche. în frunte, Enache-Teofil, profesorul doctor docent Ambrozie, şi... Gicu ! în jurul celor două walkirii se naşte o învălmăşeală dementă, care s-ar pierde pentru totdeauna, neputînd fi descrisă în cuvinte, dacă Raminagrobis, genial din naştere, n-ar fi încălecat pervazul ferestrei, răcnind la opera-

torii buimăciţi : „Motor ! Nu întrerupeţi ! Toate camerele, înainte şi cu forţă !..."

Cu tot vacarmul de-afară, sceleraţii de sub comanda lui Sonny lucrează ca-n transă la dărîmarea peretelui. Mai e puţin şi camera pentagonală va deveni una ou şase laturi, aşa cum a fost construită iniţial. Le fac alor mei semn să se strecoare pe uşă şi-1 bat pe american pe umăr. O mare porţiune de perete care se dărîmă, mă împiedică să-1 informez că munceşte degeaba. Din valul de praf, o fiară sălbatică îl înşfacă pe unul din demolatori de beregată! E Csicolas ! După el năvăleşte Clotilda, pudrată din cap pînă în picioare. O iau în braţe şi ne retragem pe balcon. Brutele au trecut prin spărtură, dincolo...

— Nu vă atingeţi ! se aude vocea Ocoleancăi din curte. O să sară totul în aer !...

Păi sigur ! Ce ne jucăm ?.,. „înspre babord cuţitul răsuceşte ! ...Cocoşi de fier vei auzi cum bat... Din întuneric moartea te pîndeşte !,.," Şi buum !... şi bang !... şi buum !... Mă întorc cu spatele ca s-o apăr pe Clotilda. Mulţimea din curte se tălăzuieşte apoi revine la faţa locului. Totul n-a durat decît cîteva secunde. Acum toate feţele sînt îndreptate înspre balconul unde mă aflu. Din steagul alb scos de mine, la vezeală, n-a mai rămas decît vătraiul. Mă întorc cu teamă. Camera pentagonală are acum trei laturi. Printr-o mare gaură în tavan se vede cerul plin de stele. Piraţii plutesc prin moloz, ameţiţi, ca într-un somn greu şi otrăvit. O mare rumoare se aude din curte. Văzduhul tot s-a umplut de hîrtii care planează o vreme, ca nişte frunze albe ori ca un stol sperios de păsări nemaiîntîlnite prin aceste locuri. Sînt milioanele lui Ocoleanu! Bancnote de-acum treizeci de ani, cu care poţi cumpăra cel mult un zîmbet! sau o iluzie. O iluzie de o sută de mii, una de un milion, alta de cinci milioane !... Pînă să se dumirească,

mulţimea încearcă să le pescuiască din aer. Se aud înjurături, apoi rîsete !... ,,Gata filmarea !* strigă Raminagrobis. Toată lumea acasă ! Ne vedem mîine dimineaţă !..."

Treptat curtea se goleşte. In faţa peronului au rămas însă protagoniştii principali. Cele două silfide s-au des-cleştat; Gicu o ţine pe după umeri pe Ţoancă mică, Ambrozie îi şterge lacrimile Cleopatrei, Enache şi Aneta Ocoleanu se privesc tăcuţi, străini unul faţă de celălalt ca două fiinţe venite de pe lumea cealaltă. Ii poftesc pe toţi înăuntru, tocmai în clipa cînd apare şi ambulanţa doctoriţei cu picioare vînjoase. Cu ea e nelipsitul Narcis Smith, şi maestrul Tinichigiu, pe care nu ştiu de unde l-au pescuit, dornic să culeagă date pentru un articol.

In timp ce sinistraţii sînt scoşi de sub dărîmături, sufrageria Redutei se umple de oameni. Toţi, vechi cunoscuţi şi

prieteni. Administratorii mei aduc cafelele şi sună-toarea impuse de împrejurări. După cîteva pahare adversităţile dispar. Deschid larg glasvandul dinspre terasă şi-1 pun pe inegalabilul Nat King Cole să-mi cînte, la intensitatea patru, cîntecul acela care miroase a ceai verde şi a mirodenii aduse în pirogi din lemn de santal : „Creola... ochii-ţi ard ca flacăra..." De sus, dinspre streaşini, mai cade, din cînd în cînd, cîte o bacnotă rătăcită cine ştie cum, prin jgheaburi ori pe după cucumele...

Intre timp, echipa de salvare i-a adus şi pe invadatori în holul Redutei. N-au nici pe dracu, sînt doar cam zăurdiţi din pricina exploziei. Le torn sunătoare cu ghiotura. Lîngă mine, maestrul Tinichigiu, redactor şef al *Cormoranului albastru,* vrea să ştie cum s-a-ntîmplat.

— Ne recunoaştem vina în întregime, vorbeşte Sonny Boy în numele întregii bande. De unde să ştim noi că banii erau scoşi din circulaţie ?... Sperăm într-o sentinţă mai blîndă. Ne luăm angajamentul să nu mai facem niciodată !

360

Strîmb din nas. Am mai auzit noi angajamente de-as-tea ! Ii las şi trec mai departe, la familia Ocoleanu, de eurînd întregită (dar fără prea mare entuziasm). Tinichigiu mă urmează ca o umbră... Mai întîi trebuie să asistăm la judecata Clotildei. Că aşa, că pe dincolo... Să fugă ea de-acasă, ca o aventurieră !... Ruşine, domnişoară !... Căţeluşa stă cu nasul în pămînt, alături de seducătorul ei care priveşte în tavan.

■—' Mai lasă-i, cocoană, că se iubesc ! intervin eu. Acum ce-oi mai fi vrînd ?... Cloti, pupă-i mîna lui mama-mare şi duceţi-vă la culcare ! Lasă că aţi făcut bine...

— De-aia tineretul de azi nu mai are nici un respect, mă bodogăneşte baba.

— O auzi cît e de conformistă ? mă face atent Enache. Şi dacă ai şti ce zglobie era cînd am luat-o eu, acum patruzeci de ani ! Ca o rîndunică !

Maestrul Tinichigiu vrea să pună şi el cîteva întrebări, ca din partea presei. Cum au ajuns banii în vila Reduta ?...

— La naţionalizare, am dezgropat lăzile lui Enache, spune coana Aneta, şi le-am ascuns în mauzoleul lui Valentinianus. Roger a dat peste ele şi a vrut să mă şantajeze, dar i-am demonstrat că banii sînt fără nici o valoare. Iar acţiunile pot fi folosite cel mult ca hîrtie de împachetat. M-a ajutat să le zidesc în camera hexagonală, fiindcă nu voiam, totuşi, să se piardă ; erau acolo şi multe acte de familie, fotografii, scrisori, etcetera.

— O să le studiem ***noi*** cu cea mai mare atenţie !

Nu vorbisem eu, ci Inspectorul, intrat ca o umbră în încăpere, care, după un obicei necunoscut pînă acum mie, trăsese cu urechea.

— Studiaţi-le sănătoşi, spuse Teofil, numai să nu-mi dispară albumul filatelic. Am acolo şi cîteva capete de bou.

— Pe noi ne interesează mai mult ce scrie pe dosul timbrelor. Dacă scrie ceva. Căci aceasta a fost misiunea noastră principală, acum, pot să ţi-o spun şi ţie, Pepsi !

— Mă simt emoţionat deşi niciodată n-am înţeles nimic. Iar cînd mă gîndesc că m-ai şi evidenţiat, îmi vine să rid.

— Eu te-am evidenţiat! se auzi vocea severă a Micşuneascăi. întîmplător ai obţinut unele rezultate ; fără să vrei desigur, căci eşti foarte superficial.

— Da, da, întări Mişu. Nu te uita aşa. Dînsa a fost şeful.

— Mă doare-n cot ! Şi dacă nu v-a plăcut, pe viitor vă poftesc să mă lăsaţi în pace !

Misterele nu se terminaseră, numai că erau ceva mai mici iar subsemnatul nu mai dădea doi bani pe ele. Priveam pe furiş cum Mirandolina trece de la un grup la altul, veselă şi surîzătoare, purtată parcă de un zefir ce mirosea a Pi-Ro-Sigma-Taf... îi făcui de departe un mic gîdi-gîdi... Aşa, păpuşo,

de mîine începem şedinţele de educare a unei viitoare soţii ideale, demonstraţiile practice de servitul micului dejun la pat, de ascultarea fără murmur şi fără şovăire a tuturor poruncilor pe care ţi le va da domnul şi stăpînul tău !

în colţul Ţoancă mică — Gicu se schimbau cuvinte acre-dulci :

— Deci, spunea protagonista filmului Secretele Mării, eu lupt să te fac celebru, pe toate planurile, şi tu îi dai zor cu Selena ?...

— Ţi-am explicat că era doar o figură de stil...

— Figură de stil ?... Lasă că ştiu eu mai bine ce înseamnă asta î Nu, Titi ?... Şi cînd o afla lumea că nici n-ai fost în Cosmos, n-o să mai am curajul să ies din casă de ruşine !...

Era cazul să intervin... Notează, maestre, ca să dai la ziar... Gicu a ales această cale, *trăită,* ca să strângă un material inedit pentru un viitor scenariu, intitulat în mod provizoriu : *Senzaţionala dispariţie a profesorului* G... A făcut aceasta la cererea cunoscutului consorţiu american : Sonny Boy and Comp, care va finanţa afacerea (Americanii ascultau uluiţi, apoi începu să-i intereseze. Se dădură mai aproape. Le făcui semn că sînt ca şi iertaţi dacă şi ei înţeleg să vină în întîmpinarea propunerilor mele. Dădură din cap că da. In sinea lor cred că ziceau şi bodaproste, sau cum s-o zice pe americăneşte. în orice caz, făcură faţă)...

— Deci, frumoaso, Gicu merită să fie iubit ca şi înainte, dacă nu mai mult. Vei rămîne în continuare iubita cosmonautului. în plus ai de pe acum asigurat unul din rolurile principale din noua coproducţie. Nu, băieţi ?... în concluzie să fii fericită şi să ai grijă ca Gicu să nu se surmeneze.

Şi Raminagrobis se arăta dispus să facă unele declaraţii presei... Nu avea nici o îndoială că observatorii mai fini remarcaseră, desigur, că toate acţiunile principale se rezolvaseră cu bine, numai datorită intervenţiei sale directe, în privinţa scenariului se declara dispus să-1 ajute pe Gicu la redactare, deşi regizorii nu prea ţin cont de litera scrisă şi preferă bancurile auzite de ei la cafenea. Atrăgea atenţia asupra contribuţiei importante adusă de echipa de tehnicieni-inventatori : Teofil—Ambrozie, care meritau cu prisosinţă să-şi vadă numele pe generic, (dacă alte avantaje nu vor avea), poate chiar imediat după numele soţiei şi rudelor regizorului. în timp ce Mălai mare perora, în jurul lui se şi înfiripase un larg cerc de admiratoare, dispuse, se pare, să-1 creadă pe cuvînt. în această atitudine, maestrul Tinichigiu ţinu să-i facă o poză, destinată, spunea el, Academiei Române, secţia fotografii, dacă există ! Il luai deoparte.

— Maestre, tu de ce ai scris anonimele alea ?... Nu, fără iordane !... Şi, fii sincer : Ignotus şi Nobody sînt una şi aceeaşi persoană !...

— Te conjur, fii discret ! Dacă ai şti ce lupte s-au dat în conştiinţa mea ! Mă sufoca anonimatul. Dacă şi tu scrii nu se poate să nu mă înţelegi. Dar de mîine se mai îndreaptă vînzarea ; mi-a propus văru-meu să-i ţin poşta redacţiei la „Vînătorul şi pescarul sportiv'*,..

Ii făcui semnul de *mor lua est.* Nu, Titi, sărman poet de provincie, n-am să te trădez !... Sînt sute sau mii ca tine, pe care nimeni nu-i ia în seamă... Poeţi mari, geniali, cu plete... Dar dacă n-aţi avut noroc ! Dacă nu cunoaşteţi pe nimeni !... Titi îl mai are pe văru-său de la „Vînătorul şi pescarul sportiv", dar voi, pe cine aveţi ?...

Ajunsei, în sfîrşit, lîngă viitoarea-mi soţie !... Mă privea cu ochi strălucitori, de unde trăsei concluzia că se cam pilise. Nu-i nimic ; lucidă îmi părea mai greu de înfruntat... Nat King Cole îşi terminase repertoriul şi capătul benzii, scăpat din rolă, fîlfîia în gol... îi făcui semn să aştepte puţin şi schimbai

banda... Un vals nobil şi sentimental, altul decît cel auzit la filmare, se răspîndi în încăperea plină de fum de ţigare... „Ramona, zările-s trandafirii. Ramona, şi eu te aştept să vii..." O chemai şi ea. lăsă pe o măsuţă, cam cu părere de rău, paharul de sunătoare. începurăm să ne mişcăm lent, în ritmul dansului. Alte perechi ne imitară : Vicepreşedintele cu Micşuneasca, apoi Enache cu Aneta Ocoleanu !... Raminagrobis rămase în fotoliu ca să nu-şi risipească fanii... Pînă la urmă, fetele tot îl părăsiră, deşi valsul le cam plictisea... Deschisei larg glasvandul care dădea pe terasă. Dinspre plajă se simţea cum marea respiră ca un plămîn uriaş. Şi terasa era plină de bancnote. Ne învîrteam printre ele, destinşi, fără să simţim nevoia de a formula în fraze, liniştea, singurul lucru real din noaptea aceea.

— Eşti fericită, iubito V rupsei eu tăcerea in ceie um urmă. Da' sincer...

— Da ! Pe cuvîntul meu ! Cred că da !

— La ce te gîndeşti ?

Tîmpit obicei să-ţi întrebi iubita la ce se gîndeşte i Ori o obligi să mintă, ori, dacă e sinceră, cine ştie ce-ţi mai trînteşte...

— La nimic ! Adică... la tine !

— Mă oprii din dănţuială. In fond nu prea mă distrau pe mine scălîmbăielile alea.

— Cum, dragă, eu sînt nimic ?

Nu, n-a vrut să spună asta, dar dacă ţineam neapărat... Dacă ţineam neapărat ce ?... Aveam uneori nişte reacţii paradoxale. Mă sfătuia să mă îngrijesc. Zîmbeam, eram vesel şi, deodată, începeam să jignesc pe toată lumea... Da ? Ei, de exemplu, ce-i mai făcusem ? Cu ce o supărasem ?... Nimic grav, în fond ! Mici amănunte aparent neînsemnate, dar destul de semnificative... Foarte bine, dar să-mi dea măcar un singur exemplu. Altfel voi rămîne cu impresia că sînt acuzat pe degeaba.

— De exemplu, dacă ţii neapărat... ai dat sarafanul meu bleu, Cleopatrei...

— Eşti formidabilă ! Dar tu nu-1 mai purtai de o veşnicie.

— Da, însă în ochii tăi el avea o valoare simbolică ! Ce parcă nu te ştiu eu !

Toată lumea mă ştie ! Ştie pe naiba !... Nu mai aveam nici un chef de singurătate în doi. O poftii în casă, fiindcă se cam lăsase frigul. Toţi mă cunoşteau şi nimeni nu mă înţelegea ! Nici ea ! Mîine cînd am să-i duc micul dejun am să fiu foarte distant.

Intrarăm înţepeniţi, trăgînd cu coada ochiului unul la celălalt. Întrunirea din hol se transformase într-un fel de

şezătoare populară.. Maestrul Tinichigiu tocmai recita nişte versuri :

„O seri debusolate, cer concav Şi-o ploaie de-anemone peste dune...
Reiterez, în contratimp, suav, Mesaje longobarde scrise-n rune..."

Şi, pînă la ziuă, mă tot întrebai, unde naiba am mai auzit versurile astea ?...

S u m a r

Cap. I	Scurt dialog între mine şi un mort «	5
Cap. II	O deturnare de autobuz . • i s	17

Cap. III	Esti cea mai cea !.....	28
Cap. IV	Din lac în put...	41
Cap. V	V-am pupat de]a distanță ! .	54
Cap. VI	„Trec peste orice fiindcă mă iubești"	66
Cap. VII	Așa o fi și pe lumea ailaltă ?	78
Cap. VIII	Măseaua de Leviathan .	91
Cap. IX	Un glonț prin fereastră	104
Cap. X	Scheletul colorat	116
Cap. XI	Pentru d'Artois, pentru ramura bre- tonă !.....	123
Cap. XII	Dobermani și scrisori anonime	140
Cap. XIII	Chiftele cu bromoval	153
Cap. XIV	Interpolul intră în scenă «	165
Cap. XV	La vînătoare de Valentini .	177
Cap. XVI	Noapte cu lichior de ștevie .	189
Cap. XVII	Invadatori în insula nudiștilor	201
Cap. XVIII	Teofil aruncă o piatră... .	213
Cap. XIX	Nefericiri în dragoste . *	225
Cap. XX	Umblu cu machiaverlîcuri ! .	237
Cap. XXI	Atacul triremei	249
Cap XXII	Din cosmos se aud versuri...	261
Cap. XXIII	Guguștiuc în zări albastre... .	273
Cap. XXIV	Răpiri de ființe nevinovate	285
Cap. XXV	Un român în lună	297
Cap. XXVI	Femei, femei pe toate drumurile ! .	309
Cap. XXVII	Reconstituirea .	321
Cap. XXVIII	Moartea lui Raminagrobis	333
Cap. XXIX	Misterul camerei pentagonale	344
Cap. XXX	Valsuri nobile și sentimentale	355